

مَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ

الحمد لله والمنتهى المستطاب تقي كره يا ابي كرام الصلوة والبرام المشتم به

عجائب القصص
کلامی
علیه السلام
س ۳۵۹
(من تصانیف)
موسی محمد پیر
تعالی

حسب ما یستخرج الی شمس محمد جلال الدین تاجران کتب میری لاهور

در مطبع انجمن ارباب دود طبع شد

حمد باری تعالیٰ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

حمد خداوند پاک توں لکھ ہزار کروڑ
لکھ لکھ کاغذ کاغذی لاکھاں دفتر جوڑ
اس میدان بے اوڑ کے کیاں ڈٹھا دوڑ
گھاہ انگوری سنہریاں صرشتے بھوئیں پھوڑ
اوسنوں پوجن والے اسبھنیں کہیں گھوڑ
غیراں دے محتاج دی کدیں نہ مٹدی لوڑ
کسے نہ طاقت کرندی نال اسدے انجوڑ
نملوں اپنے دوستاں عزت کری بے اوڑ
موسیٰ نوں کڈھندی تھیں بخشے منصب وڑ
کیستی جد قارون نے موسیٰ نال اجوڑ
سیتا اسدے حکم واکوں سکے اوھوڑ
چاہے تاں سکھ واسواں دیوے وکھ چھوڑ
پوچھ وچھڑے میلدا پوچھ دے وچھوڑ
ہر شے اسدے عشق وچھڑے بھج بھج ہو و سوڑ

اج تک حبیبی صفت نوں کسوں چاڑیا توڑ
اوڑک قسماں بھٹکے گئے سیاہیاں روہڑ
لا احصاے کسے دے دتے تک ترور
بولن حمد خدایندی پھرتے سکرور
مشک اوسنوں چھوڑ کے پھرے منیدا روڑ
جسنوں تکیہ ربا اوسنوں کچھ نہ تھوڑ
ہک پل وچہ مخا لقاں دیندا بھن مروت
ہر دشمن دی تہر تھیں گردن دیندا توڑ
سن لشکر فرعون نوں پل وچہ دتا بوڑ
سن گھر بار زمین وچہ دتا رب گھسوڑ
جو اوہ چاہے سو کرے کوئی نہ سکدا ہوڑ
جے چاہے بن دارواں گھلجا دن دیکھوڑ
ہک پوچھ چھوڑا ونا عمراں دے بدھوڑ
توں بھی کدی تے غافل دلدی اکھ اگھوڑ

جاگ پندیرا ستیا نیندر غفلت چھوڑ
خدمت وچہ رہو وی واگ دلیدی ہوڑ

نعت سید المرسلین و خاتم النبیین محبوب رب العالمین
احمد محبت محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وصحباہ وسلم

سید احمد محبت نبیاں و اسرار
رحمت عالم سر جیا خالق سر جنہاں
گل خلقت تھیں رب نے کیتا بزرگوار
مہر نبوت ہر تھیں بخشی بخشہاں
سر چتر لولاک و گل اقرار دے ہاں
کامل مرسل بھیجا رب نے کر مختار
شمس رسالت نبی دے ماری جاں چکار
پھیلایا دین محمدی ہر جا ڈنکے مار
ٹھینس ہوئے گڑھ کفر دے راکھ شرک مینار
چو دیں طہقین روشنی چائن تے لشکار
چڑھیا چن توحید و اندر عرب دیار
نوبت بھی محمدی پئے جگہیں گھمکار
ستے اگلے دین سب اپنے وقت گزار
جھوٹے بت کفار دے ڈگے منہ دے بھار
کیتا جنہاں مقابلہ نال سید ابرار
حاسد دشمن دین دے کیتے مار خوار
درج بہشتاں جاو سن اوسدے فرماندار
بہت پیارے رب نول اوسدے تابعدار
جو کوئی دوست اوسد رب واد و مستدار
اوہ محبوب خدا پیدا شافع روز شمار
تائب ہونے کے ڈگدا جو اوسدے دربار

جس دی خاطر رب نے کیتا کل سنسار
رہبر ساری خلق و امت و انخوار
فخر رسل و الانبیاء سبھ داریب سنگار
عالیٰ جہاں مرتبہ درج عالی سرکار
بخشی رب حضور تھیں عظمت دی دستار
جسدے دین مبین دی دھم پی چودھار
ہو گئے دور جہان دے کفر اہنیر غبار
نہٹے بھا جاں کھانیکے باطل دین کفار
گل ملکیں سلام دا گرم ہو سیا بازار
شعلے نور ظہور دے گئے عرش تھیں پار
ماری نبی ولایتیں حضرت دے انوار
سن سن رہنے چھوڑ کے نہٹے چور چکار
سوہنا دین محمدی کیتا رب بیدار
سوگ پئے گھر کافراں روون زار و زار
اور تک اوہانس کے ہار گئے سردار
جنہاں نبیاں اوسوں ہوئے علم بردار
کھاوون دے دے دوزخیں بے فرمان مکار
دشمن خاص خدا ایدے جو کر سن انکار
رکھے ویر جو اد نہاں دار رب اوستھیں بزار
چھٹن اوسدی حرمتوں لاکھاں او گنہار
پاک کرے رب اوسنوں بھاویں بھدکار

لاکھاں عیب کمائے کے آون بدکردار
 جس مجلس وچہ نبی دا ہووے ذکر اذکار
 حاضر ہوون نیت فرشتے ادبوں بنجھ قطار
 ختم ہووے اوہ ذکر جاں جاوون پھیر سہار
 یا رب اوپر زمین دے بندے نیکو کار
 حکم قرآن حدیث داسندے ہو ہمشیار
 کہنی آکے سنندی دل وچہ نیت دھار
 کہنی سندے شوق تھیں چھڈ اپنے کم کار
 راہ جانڈے ہک عارضی پھڑ گئے رہوار
 ایڈ محاسبہ نبی دا سمجھو ذرہ وچہ چار
 پڑھے درود رسول تے جو مومن ہوار
 ڈھار جس رسول نوں دل دا رنگ اتار
 مدح رسول کریم دی کرنی ہے دشوار
 جب کہ نہی نہ ہو وندا دنیا وچہ اظہار
 سوچ چن نہ ہو وندے نہ کوئی لیل نہار
 پھر سمندر نیر نا چشمے ٹھنڈے ٹھار
 نابرسات نہ رحمتاں نہ کوئی سبزو زار
 نہ ایہہ شہر آبادیاں نہ کوئی جنگل بار
 جمن مرن نہ ہو وندا نہ ہو وندے وزگار
 دوزخ اتے بہشت دی ہوندی خبر نہ سار
 کوئی چیز نہ ہو وندی عالم وچہ آشکار
 آدم جن ملائیکاں حوراں خوش رخسار
 جتنی خلق جہان وچہ رب دی پیداوار
 منے حکم ملائیکاں کر کے ادب مہزار
 شان بیان رسول دا ہووے نہیں شمار

کرے بہشتی اوسدا کلمہ استغفار
 شیطانوں اوس مکان تھیں رہندا دور فرار
 سن سن ذکر چھٹی سی سبھ ہوندے سرشار
 وچہ جناب خدا پیدی ہوندے عمر صمدار
 تیری تیرے نبی دی کرن بیٹھے گفتار
 رُدھے وعظ کلام وچہ سبھ گھر بار و سار
 کہنی مارے شرم دے پھاس گئے لاچار
 ہک ایویں تقدیر نے دتے بنجھ کھلار
 حکم ہووے میں سبھوں بخش دتا یچار
 جسدا صدقہ عاصیاں بخشے رب جبار
 دین داری رب اوستے رحمت کرے شمار
 جیونکر اوسنے دیکھیا مولے دا دیدار
 جسدے قدم مبارکوں پایا عرش قرار
 زمیاں تے آسمان نہ کروا رب غفار
 تاریاں بھری اکاس تے نہ کھردی گلزار
 وچہ دریاواں مچھلیاں کروا کون شکار
 نہ میوے نہ ڈالیاں نا کوئی باغ بہار
 نہ ایہہ گنج نہ دولتاں نہ ایہہ درم دینار
 نہ ایہہ خلق نہ خلق دے ہووے کاروبار
 نا جنت دیاں نعمتاں نہ دوزخ دی نار
 جے نہ ہوندا رب دا حضرت نال جبار
 سبھ کچھ خاطر نبی دی کیتا رب تیار
 ہر شے پاک رسول دی کیتی تابعدار
 پڑھن درود رسول تے دل تھیں خوب سنوار
 جبرائیل امین بھی جب راخہ متکار

وانک نقیبیاں دوڑوا کے پکڑ مہار
جتھے نبی نہ پہونچیا کوئی صغار کبار
میں عاجز کی نبی دی بولاں صفت پوکا
لکھ صلوات رسول تے سن ازواج اطہار

جسدن اوپر براق دے پڑ ہیا شاہ اسوا
پہوتا اوس مکان تے سرور بے تکرار
جسدی صفت قرآن وچ کیتی رب ستار
چل پڑا لکھئے پاک نبی دے یار

مدح چہار یار و صحاب کبار رضی اللہ تعالیٰ عنہم اجمعین

چارے یار رسول دے چارے ذراکان
چارے تھم اسلام دے چارے فخر زمان
چارے ولی خدا ئیدے چارے اہل عرفان
چارے صاحب عمل دے سخیاں و سلطان
چوہاں خاطر دین دی لائے بہت تران
آپس دیوچہ دوستی چوہاں دی شک جان
چوہاں بعد رسول تھیں کیا حکمران
پہلا یار رسول واسے بوکر بچکان
نال نبی دے غار وچ کیتا جس مکان
دو جا یار رسول و حضرت عمر جوان
لڈھ تلوار میان تھیں سیدھے ایمان
نیجاؤ والنورین ہے حضرت بن عفان
کر دے شرم ملائکہ شرم حیا دی کھان
چوتھا دوست نبی و شاہ علی مروان
انبر ویکھ بہادری ہو یا سکے گردان
بہت پیارے نبی دے ایہ چاکر جانان
دچہ توریت انجیل دے لکھے خاص نشان
رہن کو ع سجو و دچہ پیش خدا یزدان
پہر یاں اندر انہاں دے نیکی ہوک عیان

اللہ صاحب جہاں واکینا عالی شان
چارے دیوے دیند و روشن وچہ جہان
چارے عابد متقی نیک تہجد خوان
چوہاں راہ خدا ئیدے مال کیتے قربان
کتھنے ناک کفار دے کیتے مسلمان
ہونا منے انہاں نوں سوار حق نادران
تخت خلافت جہاں نوں دتارے رحمان
صدق نال رسول دے آند جس ایمان
شاہ جسدے حال دی ہے آیت فرقان
جسدے سکھ ہون تھیں رملی بلند اذان
سایہ اوسدا ویکھ کے نشہ بھجن شیطان
سخی پیار رب و شاہ ولی عثمان
موجب لوح محفوظ دے کیتا جمع قرآن
جستوں فتح خدا دے نے ولی ہر میدان
لحمک لچی نبی و جسدے حق فرمان
آپ خدا نے جہاں دے کیتے وصف بیان
ایسے یار محمدی ہو سکے نیک و ہیمن
غالب اوپر کافراں تے طالب رضوان
ایہ صحاب رسول دے ہر کوئی لوئے بھان

آپس دیوچہ الفتوں نیک سلوک کمان
ایہہ تعریفیاں جنہاں نوں بخشیاں رب جان
جو کوئی حق وچہ اوہنا ندے کرسی براگمان
لکھ لکھ شکر خدا پیدا ہو کر وڑا حسان
جو صحاب رسول دے سارے خور و کلان
عاشق پاک رسول دے بوند تے سلمان
سارے تارے دین دے جیوں تار آسمان
ہو وے دایم رب دی رحمت تے غفران
رضی اللہ عنہا انہاں تھیں راضی رب مدام
دوستے پاک رسول دے حسن حسین امام
جتنی آل رسول دی سب و اسیں غلام
نخوش آثار رب نبی دے جو صاحب اسلام
ہو رہو تابع نبی دے پیر فقیر ابدال
کل رسولان انبیاں رحمت ہر ہر حال
کل محدث نبی دے روشن چند مثال
مومن مسلم روزن صاحب نیک خصال
کل مداح رسول دے شاعر نیک خیال

ہاں دوجے دی دوستی مردیاں تیک نبھان
کون اوہنا ندے شان وچہ حرف و کسر انسان
بیشک اوسد دین وچہ ہو ویکا نقصان
مینوں برے عقیدوں بخشیاں رب امان
سبھناں دایں گولڑا جو خادم دربان
سن مشتاق اویس میں ساریاں تھیں قربان
شان صحابہ دیکھ کے سارے ڈب ڈب جان
اوپر تمام صحابیہاں ہر ویسے ہر آن
ورضوا عنہ رب تھیں راضی اوہ تمام
ہو وے اوپر انہاں دے لکھ درود سلام
سن اولاد تلمم تے برے رحمت عام
حمزہ تے عباس نوں بخشے رب غلام
اوپر شہیدان ساریاں رحمت جل جلال
عالم فاضل مجتہد پاؤں فضل کمال
ہو وے مفسر فضل تھیں رہن سدا خوشحال
بخشے رب تمام نوں اپنی رحمت نال
سنے پندیر فقیر دے رہن ہمیش نہال

مناجات مصنف

یا رب تیرے فضل دی مینوں سدا امید
دینیں پناہ ہر سختیوں یا رب پاک مجیب
کر کے کرم جناب تھیں میرے کٹ جنجال
دین دنی دیاں عاجتاں میریاں آپ ہٹا
بخش ترقی دین وچہ عملوں بخشیں داد
سچی تو بہ بخش جو ہو وے تیرے قبول

اوپر میرے حال دے رحم کریں جاوید
دو جگ وچہ آسودگی مینوں کریں نصیب
نال ذریعے فضل دے ہر یک آفت طال
غیراں دی محتاجیوں مینوں لیں بچا
صدقہ اپنی ذات دانیک کریں اولاد
عمل کرائیں صاحب جو ہو وے مقبول

دیویں رزق حلال جو خرچاں اوپر حلال
 مینوں اپنے فضل تھیں دیہہ ایسی گزران
 شاکر کر وچ نعمتاں یارب پاک شکور
 بولاں سخن زبان تھیں جسوچہ تدہ رضا
 جس رستے تدہ ٹورنا اُس رستے پر ٹور
 شیطانوں دی بد راہیوں دیویں آپ مان
 دنیا تے وچہ آخرت مول نہ کریں خوار
 بخشیں سکھ آرام جوتیں تھیں کرے نہ دور
 غافل کرے نہ تدہ تھیں ایسا بخش آرام
 دکھ نہ دیویں مالکانہ ایسا آزار
 جو کچھ تیری طرف تھیں آوے خوشی مال
 بخش تمامی حاجتاں اپنے حسب پسند
 عذر کراں وچہ امر وے کیا میرا مقدور
 مردیوار سلامتی بخشیں نال ایمان
 کریں عذاب نہ قبر و مینوں اندر گور
 کریں سمندر حشر و امیرے بھانے ہاتھ
 بخش میرے ماں باپ نوں جنت و مقام
 بخش فروغاں میریاں نالے بخش اصول
 بخش حیات ممات سب زوجہ تے فرزند
 کل دعا میں میریاں کرمت قبول حضور
 جو جو وچہ جناب میں کیتی عرض دعا
 فضل کریں کل مومناں جتنے اہل ایمان
 جتنی امت نبی دی اول آخر تمام

نہیں تاں ایسے رزق تھیں تنگی بہساں حال
 جسوچہ میرے دین نوں ناپہیے نقصان
 صابر وچہ مصیبتاں تیرا نام صبور
 جس گل وچہ ناراض توں اوہ گل نہ کوا
 باجھوں رستے حق دے راہ نہ دیکھاں ہور
 ناں ہدایت اپنی محکم رکھا میں ان
 دوہیں جہانیں فضل تھیں بخشیں عیش بہار
 نعمت تیری کھا یکے نہ ہوواں مشرور
 ہر دم تیری یاد وچہ کماں عمر تمام
 جسوچہ تیری بندگی چھوڑاں ہو لاچار
 صبروں شکروں طاعتوں شاد رکھیں ہر حال
 جیوں توں راضی مالکاتیوں میں بھی خرسند
 میں راضی ہر حال تے جوتینوں منظور
 کلمہ طیب بول کے کراں حوالے جان
 باجھوں تیرے فضل دے آس نہ کوئی ہور
 بخشیں اپنے فضل تھیں پاک نبی و اساتذہ
 بخش میرے استاد بھی دوست خویش کام
 بخشیں میری بنت توں صدقہ بنت رسول
 بخش میرے منظور توں یارب قدر بلند
 صدقہ پاک حبیب و بخشیں تمام قہر نور
 سن میرے فرزند دے مینوں کریں عطا
 بخشیں کل جہاں دے جگہ سامان
 سنے پئی پر نصیر دے سبھ تے رحم کما

سبب تالیف

جیونکر اس کتاب نوں کیتا میں تصنیف

اس تھیں پچھتے دوستو کہاں سبب تالیف

لحہ نام فرزند مسند

اگے اس کتاب نوں مسلم گیا بنا
 ہو یا پیرانا شعر او گزر گئے کئی سال
 نالے اُس گلزار وچہ ڈٹھا بعض مقام
 خبر نہیں او شروع تھیں مین پڑھوں لا
 اکثر جس کتاب نوں مدت گزرے دو
 آپ مصنف جو ندرے جد تک او پر جہان
 بچھوں صحت غلط واکرے نہ کوئی خیال
 مکھی اوپر دیوندرے کاتب مکھی مار
 صحت کنندے سرسری مارن کجھ نگاہ
 چھاپیاں والے چھاپے اونویں متھ پھران
 آپو اپنے پیٹ نوں بھر لیندا مہر کو
 بہت کتاباں غلط جو ہو یاں ایسے طور
 چھوڑ پڑاں ایہ تذکرہ کر نہ طول طوال
 جد تک تیری زندگی کرے صحت کمال
 نہ تدھ آکے دیکھنا نہ کرنی بیڑ تال
 کجھ کاتب کجھ صحت گر غلطیاں دین ڈال
 باقی ماندہ لطف جو رہندا ہوگ روال
 مویاں تیکھے سمجھ دی بول بے خبر تال
 کون بیگانی چیز نوں رکھدا ہو رہاں
 سوئپ پڑیاں سب نوں اپنے شعر مقال
 آکھ سنا تالیف واکھول ہاں کتاب
 مسلم دی گلزار جاں ہوئی بہت ضعیف
 شیخ الہی بخش جو صاحب نیک یقین
 نامی وڈے صحافت او تا جہاں وقار
 بیوں اس گلزار دا اونہاں کیتا فرمان

اللہ صاحب اونوں بخشے نیک جزا
 نویں نویں اشعار دا سمجھ نوں ہو یا خیال
 واقعہ ہو یاں غلطیاں بہت خواص عوام
 یا پھتر پھٹوں کسے لکھیاں نال خطا
 چھاپے اندر غلطیاں واقعہ ہوں ضرور
 تہ تک اوہ تصنیف دار رکھدے آپ ہیان
 ہر کوئی آپو اپنا مطلب لوے نکال
 بھاویں وچہ مضمون دے ہووے غلط ہنر
 اصلی صحت کرن دی بول نہ رکھدے چاہ
 تاجہ برت نہ دیکھدے اونویں ویجی جان
 بھاویں آکوں دھڑی جاندی زبڈی ہو
 آکوں مسلم رب نوں کس کیتا کم چوڑ
 رہن صحیح تصنیف دا سایاں باجھ محال
 بچھوں میں تھیں صحت واکرنا کس خیال
 تیری بھی تصنیف دا ہو سی ایہ حوال
 رفتہ رفتہ شعر دی دیون بیخ نکال
 پڑھنے والے اوسدی دین لذت گال
 زینت ہر ایک چیز دی ہندی سایاں نال
 ماپیاں بن اولاد واکون تیکھے احوال
 کل تیری تصنیف دا حافظ جل جلال
 جو نہ کر تدھ ایہہ جوڑنی کیتی شروع کتاب
 کہیا بیوں دوستاں کرتوں ایہ تصنیف
 نالے بیٹا نہاندا شیخ جلال الدین
 کرن دوکان لاہور وچہ کشمیری بازار
 موسیٰ بنی کلیم دا اسوچہ ذکر بیان

اگے قصص انہیں یوسف دی گلزار
اوس تھیں پہلے جوڑیا حضرت داندکور
ہو ر احوال الاخرت بھی زینت اسلام
حافظ واکچہ ترجمہ تحفہ کہ سب کے نظیر
اُس ہدیے وچہ آوندے رنگ و رنگ بیان
کئی رسالے ہو رہی کیتے میں منظوم
قرآن مجید و ترجمہ لکھیا اسے سال
تحت اللفظی ترجمہ کیتا خوب آسان
جس آیت دی سمجھ نا آوے بات سہیل
پڑھو پڑھاؤ مومنو کر کے خوب دہیان
ہن میں کیتی شرف ایہ موسیٰ دی گلزار
اس وچہ بہت پیغمبران آوندے حالات
یارب صدقہ نبی و اصدقہ آل رسول

کیتی خاطر ادھاندی پچھلے سال تیار
ہے گلزار محمدی نام جد ہاشم ہوا
معجز پاک رسول دے کیتے میں ارقام
بھی حکم دی تفسیر تے ہر یہ و پذیر
خوان یغما نام اوس ہے مشہور جہان
کچھ چھاپے وچہ آگے کچھ تلی مرقوم
کارن خاص پنجابیاں ہوا بہت کھال
بہت معارف کئی جگہ کیتے وچہ بیان
حاشیے اندر اوسدی کردنی تفصیل
دوہیں جہانیں دوستو لغمت عجب قران
انشاء اللہ ہووسی ایہ بھی جلد تیار
حضرت عیسیٰ تیک جو گذرے یک صفات
کریں پذیر فقر دی کل محنت مقبول

آغاز کتاب گلزار موسیٰ و نسب نامہ حضرت موسیٰ علیہ السلام

وطن فرعون بے عون

آقلے میدان وچہ ادبوں کھول زبان
اوہ پیغمبر رب دانے مقبول خدا
ید بیضا و معجزہ ہو یا اُس اکرام
شان بکلمی رب تھیں تاہیں یا نصیب
کرسی نبی کلیم دی تینوں دیاں سنا
بیٹا اوہ معیر و عالی نسب بام
لاوی پت یعقوب و اہے سی مرد خدا
باراں پت یعقوب دے ہین عالی جاہ
اگے قصہ اوسدا کیتا میں مرقوم

موسیٰ نبی کلیم واکر احوال بیان
جنوں عاصا قدرتی کیتا رب عطا
کیتی باجھ و سیلیموں اللہ مال کلام
وچہ دویاں پیغمبران کیتا رب محبوب
ہیسی پت عمران و موسیٰ نبی خدا
اوہ بیٹا تاقیش و لاوی دانسہ زند
چھیویں پشت یعقوب تھیں موسیٰ بنیاں جا
ہو یا یوسف انہاں تھیں شہر مسہ داستان
یوسف دی گلزار نوں دیکھ کریں معلوم

بد یوسف نوں مصر وچہ ملیا بابل جا
مصر وں باہر انہاں نوں بخشے جدا مقام
کل اولاد یعقوب دی اوسوچہ ہوئی آباد
چھ لکھ کتنے آدمی کسن اولاد یعقوب
حضرت ابراہیم وارکھن سارے دین
اوسے اوپر عمل اوہ کر دے رہن مدام
جہ تک یوسف جگ تے کیتا حکم احکام
پچھے اوس تھیں مصر وچہ ہو رہا اک شاہ
نام اوسدا قابوس سا تھیں پت ولید
اسرائیلی قوم نوں لگا دکھ پوچان
سب اولاد یعقوب نوں کہندا پاس بلا
کرو اطاعت مجھ دی پوجو بت تمام
سنکر اسرائیلیاں دتا صاف جواب
حضرت ابراہیم داسا نوں دین قبول
جیوں سانوں منہ رکھے اپنے بزرگوا
رستہ حق خلیل داسا نوں ہر مطلوب
ادھا ساڈی جد ہے سچ انہاں دین
سنیاں جدول جواب ایہہ اوس حاکم قابوس
کون تھیں ہوا آدمی ایڈے وڈے امیر
معلم سانوں تساں دی جد اولاد تمام
بردا کر بازار تھیں آندا اوس ویاہج
اصلی اوہ غلام سی آوکیا بازار
اسرائیلی تھیں سبھ اوسدی ہوا اولاد
جو میں دساں پیروی کریو اوہ قبول
ہوں تکلیفان اوہانوں دیاں اوں شیطاں

سڈے اوس کنگان تھیں سارے خوش بھرا
دار حرم اوس شہر دا یوسف رکھیا نام
حضرت اسرائیل دی بہت ودھی اولاد
رہندے اندر مصر دے ایہ سارے محبوب
جیوں حضرت یعقوب دی آھی شرع متین
اسرائیلی انہاں نوں سدن لوک تمام
تد تک اندر مصر دے رہیا امن آرام
کر کر ظلم پلیدے کیتا ملک تباہ
بیٹھا اوپر تخت دے جاں ایہہ تخم پلید
ابراہیمی دین دا دشمن ہو گیا آن
جے کر چا ہو بہتری شرک متبولو چا
نہیں تاں سبھ پکڑ کے ماراں قتل
اسیں نہ صرگز مندے تیرا دین خراب
کراں اطاعت رب دی اوپر شرع رسول
ہرگز اسیں نہ اوس تھیں کر سکدے انکا
جیونکر عمل کما گئے یوسف تے یعقوب
باطل تیرے دین تے کیونکر کراں یقین
غصے دیوچہ آئیے کہن لگا منحوس
جد اپنی تھیں اساں دا جانوں دین حقیر
ساری عمر عزیز دا یوسف رہیا غلام
کی ہو یا جے اوسنوں ملیا کچھ دن راج
نال محبت شاہ نے کیتا چا مختار
میرے تھیں غلام ہو کہن لگا بدزاو
ایسر اوسدے دین نوں کسے بنیا مول
سبھ اولاد یعقوب دی کیتی بٹ دیوان

جذ تک رہیا جیوندا اوہ طالم بدکار
آخر ہو یا جگ تھیں اوہ مرد و لعین
لغض کہن قابوس دا ہیسی ایہ بھرا
دونویں بت ولید دے آئے ایہ شیطان
لغض کہن فرعون دے پودا مصعب نام
بیٹھا اوپر تخت دے جاں فرعون پلید
مویا سی ہک لعنتی لوک ہوئے مشکور
بت اپنی تصویر داکینا اوس تیار
میں ہاں رب تسا ڈڑا عالی میرا شان
بت خالے وچہ اپنا دتس بت ٹکا
کتنی خلقت طالم تھیں کیتی اوس گمراہ
دو تو ماں وچہ مصر دے مہین لوک تمام
جو اولاد یعقوب دی سی معتبول حضور
دو جے لوک تمام جو قبلی اوہ پچھان
سبیلی کسے نہ دنیاں اوسنوں مول خدا
وچہ جناب خدائیدی کرن ہمیش سوال
محکم رکھیں شرع تے ثابت مال ایمان
چایا اظلم فرعون نے باہر حد بیان
ٹٹھا جد فرعون نے سبطیاں دا ایہ حال
کیتا حکم لعین نے اندر ملک تمام
جنہ یہ دیون مجھ نوں میرے بے فرمان
شکل کاراں انہاں نوں دساو کنہات
پکڑ وگاری لاوند عورت مرد تمام
قبطیاں دی تعلیم اوہ کروا عزت مال
سب اولاد یعقوب دی کیتی حسرت متکا

سکھ دا سادہ نہ اونہاں نوں دینا لین سکھا
اوس پیچھے فرعون پھر ہو یا تخت نشین
مصعب اسدا نام سی وڈا اہل جفا
دا دا انہاں دوہاں دا ہیسی ملک بیان
دا دا ملک بیان سی رہنوں علم تمام
ایہ ظالم قابوس تھیں کروا طالم مزید
اوس کے نالوں ودھ کے پایا اس فتور
پو جو میرے بت نوں کہندا اوہ مردار
لوکو اوپر مجھ دے لے آؤا بیسان
اکثر اوسدے خوف تھیں اوسنوں بوجن جا
ڈر دے مارے اوس تھیں لین نہ اچا سدا
سبیلی ہک سدیوند کہناں قبلی نام
سبیلی وچہ جہان دے ہوئے اوہ شہو
قبلی سبہ فرعون تے لے آئے ایمان
کرن عبادت رب دی ولوں بھانوں لا
یا رب ساڈے دین دا آپ ہو ویں سکھال
وچہ تیری توحید دے ناپاواں نقصان
رہا اوسدے کفر تھیں دیویں آپ اہل
نہیں ایمان لیاوندے ہر گز میرے مال
جو نہ مینوں آن کے کرے سچو سلام
اوپر سبیلی قوم دے لاؤتا تاراں
بہت بیختری انہاں دی کروا اوہ بدو
سخت مشقت انہاں تھیں لین دا بد انجام
سبیلیاں دی بھیر متی کروا بہت بجال
لیندا ہر دم انہاں تھیں قبطیاں نہ لے لکا

سبٹیاں دے اوہ گھراں تھیں ہوئی اگ ٹھو
 نکل فحشہ انہاں دا دتا ساڑ جلا
 بھی ڈھٹس ہک خواب وچہ وڈا سب عظیم
 اوہ یا مونہہ ڈراوناں شوئے گھت کہا
 نلے ڈٹھا اوس نے سفنے وچہ سرا
 رکھ آہے دو اوس نوں کیتے رب عطا
 رکھی وچوں نکل دا روغن زرد کمال
 دیندا جس بیمار نوں روغن اوہ کھوا
 ڈٹھا اندر خواب دے اس کا شیطاں
 سایہ ہو یا انہاں دا اوپر کل جہان
 فجرے اٹھ پنجو میاں لینا پاس بلا
 دیکھ کتاب پنجو میاں دسی ایہہ تعبیر
 ہووے گا ہک مصر وچہ لڑکا پیداوا
 جیتھے تیری فوج تے غالب ہو سی اوہ
 اوسدی پاروں تدھ تے آسی ڈاڑوال
 سنیا جد فرعون نے ایہہ تعبیر بیان
 سد منگایاں شہر تھیں دایاں اوس تمام
 جو کوئی عورت حاملہ سبٹیاں اندر ہو
 جد کوئی لڑکا انہاں دا ہووے پیداوار
 لڑکی مول نہ کسے دی ضرگز مارو آپ
 سبھ دایاں نوں سد کے دتا حکم سنا
 جس نے میرے حکم دی خوب کیتی تعمیل
 قصہ کوتاہ دایاں کیتی ایہو کار
 قدرت ہوئی رب دی حکمت خاص حکیم
 کئی ہزاراں انہاں تھیں سبٹیاں ہو گئے فوت

وچہ محکے قبٹیاں پائیں آن فتور
 محل مکان فرعون دے کیتے سبھ صفا
 تخت دوا لے اوسدے ہو یا آن مہشم
 تخت محل سبھ اوسدے گیا موہیں وچہ پا
 جیوں وچہ قصص الانبیا لکھیا سے اذکار
 جہناں پاروں اوسنوں مندے لوک خدا
 دوجے وچوں نکل دا سے سی روغن لال
 ترست خدا دے فضل تھیں پاندا وہ شفا
 دونوں کہ اوہ زمین تھیں اوڈھ پھر آسمان
 ڈٹھا جد فرعون نے سخت ہو یا حیران
 کہندا میرے خواب دا دیہو بیان سنا
 سندے بیٹھے اوسدے سبھ امیر وزیر
 اسرائیلی قوم تھیں وڈا قاتل کار
 اک اکلا تدھ تھیں شاہی لپسی کھوہ
 توں مر سی اوہ جیوسی لپسی ملک سمہال
 فکر پیادل اوسدے کنب گیا شیطاں
 حکم سنایا سبھ نوں سنوں خواص عوام
 ضرور دم اوسدے حمل دی پوری خبر رکھو
 اوسے ویلے اوسنوں جلدی دینا مار
 نال محبت اوسنوں پالن مائی باپ
 پیتر اسرائیلیاں جدے دیہو گوا
 دیساں بہت انعام میں نہیں تاں کراں دیل
 شہہ ہزاراں انہاں لڑکا وٹا مار
 اندر اسرائیلیاں بیٹے و باء عظیم
 فکریاں آ قبٹیاں غالب ہو گئی موت

کہن لگے فرعون نوں ہدن قبطی آ
چھوٹے بچے اونہاں دے تہہ کیتے قتل تمام
جیکر واوھا انہاں دا تہہ نہ دتا ہوں
گو ہا گو براپ نوں سٹنا پوسی سب
ایہ گل سن فرعون نوں آگیا دیوں قنایں
کہن لگا ہک سال دے لڑکے کرو معاف
اوس تھیں بعد فرعون نے رکھیا ایہ معمول
اند سال معاف دے جمیا سی ہارون
قتل کرے جس سال وچہ اوہ مردود لئیم
دوہاں نوں پیٹھیری بخش پک خدا
بند کیتا جس سال نوں جو بھٹے رب خدال
واہ واہ قدرت رب دی واہ واہ اوہ قدیر
وچہ خلاصے دیکھیا لکھیا ہور بیان
پچھن لگا اونہاں تھیں اوہ فرعون مکار
کہندے علم نجوم تھیں ہوندا ہے معلوم
اوسی ماں دے پیٹ وچہ تن ہاڑیاں تنک
سنکر ایہ فرعون نے کیتا حکم روان
گھر گھر اوپر انہاں دے بھیجے چوکیدار
خوب حفاظت انہاں نے کیتی ترے دن را
ہوون لکھ حفاظت لکھ ہوون رکھوال
جس ساعت وچہ رب دی آجاوے تقدیر
ایسی حکمت اپنی کیتی رب رحمان
بابل نبی کلیم واسے سی جو عمران
سوندا سی فرعون جاں راہیں ہو مردار
اوسدن بھی عمران سی اوسدا پھر بیدار

پئی و با وچہ سبطیاں دتے موت کھپا
وڈے مارے موت نے ہوئی سنج تمام
باچہ انہاں دے ساندی خدمت کر سی کون
توں بھی گھر وچہ بیٹھکے نہ بن بہیں رت
خناساں دی بات نوں لیندے من خناس
قتل کرو ہک سال دے حکم سنا یوس صاف
سال چھٹے تے سال دے بال کمرے مقتول
بھائی بنی کلیم دا وڈا پت خاتون
جمیا او سے سال وچہ موسے بنی کلیم
قادر دی تقدیر نوں سکدا کون ہٹا
سچے رب نے سر جمیا موسے او سے سال
پیش اوسدی تقدیر تے کیا عاجز تدبیر
کیتی جدوں نجومیاں اوہ تعبیر عیان
کدا اوہ لڑکا ہووسی جگ وچہ پیداوار
اچھے پردی پشت وچہ ہیگا اوہ معصوم
ایہہ کچھ ساڈے علم تھیں معلوم ہوندا اٹھیک
اتنے روز جماع تھیں سبطی روکے جان
جمع نہوون مول اوہ خوب رہو ہوشیار
ایسر نہ تقدیر دی صرگز ملدی بات
غالب امر خدا پیدا کوئی نہ سکدا مال
سبھدیاں اکھیں بنہ کے پھیر و نچے یکبیر
سن میں تینوں اوسدا دساں کہوں بیان
رہندا سی فرعون داراں دے دربان
ایہو پھرہ اوسدا دیندا ہو بیکدار
ستنا اندر نیند دے اوہ مردود مکار

موقعہ پا خاتون بھی جو زوجہ عمران
 بعضے آنکھن ہو رہی عورتاں ہسین نال
 آہی گھر فرعون دے جو بی بی ذیشان
 نام اوسداسی آسبہ دوی نیکو کار
 پنج زناں دی صفت ہو کیتی نبی خدا
 دوجی ماں مسیح دی مریم جسدا نام
 چوٹھی مائی فاطمہ بیٹی بنی حضور
 سنوں حقیقت عورتاں لال کے بچوں
 جدا وہ واپس موٹیکے باہر لگیاں جان
 لی بچیاں اوس اپنی بی بی اہل صفا
 آپس دے وچہ دوہاں دا ہو یا جسدم میل
 نیندر وچہ فرعون سا کیتا انہاں جہاں
 واپس آئی گھراں نوں بی بی نیک صفت
 دل اندر فرعون نوں آہا فکر کمال
 دستو کھاں اوس طفل دی بیوی کوئی گل
 دیکھ ستارا انہاں نے دتا ایہ جواب
 ایہہ گل سن فرعون نوں لگا بہتا غم
 جمع کرو سب دایاں جو وڈیاں مشیار
 جس عورت دے پیٹ وچہ دیکھن حمل نشان
 جدوں تولد او نہا ندا ہووے کوئی بال
 جیکر پیدا انہاں دی بیٹی ہووے کو
 سنکر حکم سپاہیاں تر ت کیتی تعمیل
 اسرائیلی قوم وچہ گھر گھر دایاں جا
 جس عورت نوں حمل دا ہووے کچھ نشان
 کہ کہ قبطی ہو یا گھر گھر اوپر تعین

نال کسے اتفاق دے پہنچی اوس مکان
 آیاں گھر فرعون دے صاحب نیچھصال
 اسرائیلی قوم تھیں ہے سب مسلمان
 کیتی جسدی صفت ہے آپ سید ابرار
 کہ حضرت خاتون ہے جو موسیٰ دی ما
 ہو رہی خدیجہ قیسری حرم رسول انام
 پنجویں بی بی آسبہ جسدا ایہہ مذکور
 آیاں اوسدن من نوں بی بی آسبہ کول
 بوسے وچہ فرعون دے بیٹھا سی عمران
 نال اشارے اوسنوں وچوں آیا بلا
 خواہش ہوئی نفسدی قمارب نے ویل
 آیا ماں دے پیٹ وچہ موسیٰ نیک شجاع
 خبر ہوئی کسے نوں باجہ خداوی ذات
 فخرے سدنجو میاں بچھن لگا حال
 آیا ماں دے پیٹ وچہ یا نہیں آیا چل
 آ گیا ماں دے پیٹ وچہ اوج اوہ طفل جناب
 سہ سپاہی حکم ایہہ کیتا اوس دم
 سبطیاں دے اوہ گھر انوچہ وینج کرن وار
 کرن حفاظت اوسدی رکھن خوب دھیان
 پت ہووے تاں اوسنوں قتل کرن نال
 زندہ چھوڑواو سنوں متل نہ ہول کرو
 دایاں لے کے سبھ نوں کر دے بچ دیل
 ہر عورت دے پیٹ نوں دیکھن متجہ لگا
 پہر رکھن اوسدا قبطی لے ایمان
 جس گھر بیٹا جدا کر دے قتل لعین

موسیٰ دی جہاں نوں دایاں ڈٹھا جا
 نہ کوئی اوسدے پیٹ چہ معلوم ہوے چہ
 ساری مدت حمل دی ایویں گئی وھا
 بی بی نوں بھی کدی نہ ہوئی کچھ تکلیف
 جہاں دے شکم وچہ آئے ختم رسل
 دینہ دینہ خوشیاں تھا دایاں فرحت و آرام
 حضرت مریم آسیہ بی بیان نیک صفات
 جاکے تیرے نخت بی لائے بھاگ حضور
 سن سن بی بی ایمنہ ہووے شکر گزا
 ہوئی جہ تولد واکر وقت قریب

حمل نشانی اونہا نوں معلوم ہوئی نہ کا
 وڈا شکم نہ ہوئی قدرت رب عزیز
 ہرگز اوسدے حمل تھیں کوئی نہ واقف سا
 ہر نبیاں دے حمل دی ہی ایہ صفت شریف
 رنج مصیبت انہاں نوں گئی تمامی بھل
 آکر دے وچہ خواب دے حوراں ملک سلام
 کرن مبارکبادیاں آدن اوہ مہر رات
 رب نے تیرے شکم وچہ بھیجا اپنا نور
 ایویں سن خاتون نوں خوشیاں لکھ ہزار
 آکھ پذیرا کس طرح کھلے نیک نصیب

تولد شدن حضرت موسیٰ علیہ السلام

پاک دن گھر وچہ اپنے مائی نبی کلیم
 نرم جہیسا کچھ درد زہ معلوم ہویا آ
 عرش فرشتہ تک روشنی ہوئی وچہ ان
 روشن گھر عمران دا ہویا نور و نور
 ایسری فرعون دا دل وچہ خوف کمال
 جبکہ کوئی آگیا کرن تلاش پلید
 کرے دعائیں رب نوں یارب پاک خدا
 بیٹھی اسے فکر وچہ سی حضرت خاتون
 بوہے اوپر کھڑے سن بی بی سنی آواز
 تیرے باجھوں کس نوں دساں میں احوال
 ایہ گل آکھ زبان تھیں بی بی قدر بلند
 خالی دیگ تندورتے دتی یک چڑھا
 دانی نوں سکد وایکے معلوم کیتا حال

روٹیاں بیٹھ پکاندی سنتوں یار فہیم
 اوسو یلے جہیاں موسیٰ نبی خدا
 نازل ہویا زمیں تے چن بالا آسمان
 حضرت خاتون دیکھ کے بہت ہوئی مشکور
 روز سپا ہی آئی کے گھر گھر کر دے بھال
 دیکھ میرے فرزند نوں کر سن بار شہید
 بیٹا میرا کیوں توں ظالم کنوں بچا
 آگے دیکھن واسطے اوہ کافر ملعون
 آکھ یارب تدبیر بن ہو رہیں ہمارے
 تو ہاں میرے پیت دا حافظ ہیں ہر حال
 بلدے وچہ تنور دے ڈال دتا فرزند
 اچراں تائیں آگے ظالم اہل جفا
 کہن لگی اوہ دیکھ کے شہہ نہ اک روال

دٹھا وچہ تندور دے اٹھان پکے جہات
جاں اوہ سارے دیکھ کے اوتھوں ہو گئے دور
پانی جہات تنور وچہ پری بی نال دہیان
قدرت ب تھیں ہو گئی تم تش ٹھنڈی ٹھار
دیکھ حضرت خاتون نے آنداش کزجا
مونہ سرچم عزیزہ والا یا سینے نال
کتیا کرم کمال تدمہ باہر حد بیان
اپنی طرفوں پت نوں بیٹھی ساں میں مار
پھر بھی تدمہ ہے پالنا میرا ایہ عزیز
بیٹھی اسے فکر وچہ کر دی سوچ وچار
اوسے وقت خاتون نوں ب کیتا الہام

بی بی تائیں دیکھ کے چلے گئے بدوان
تاں حضرت خاتون نے دٹھا آن تنور
آتش دے وچہ کھید والکا امین بان
جیوں کر اوپر خلیل دے مار ہوئی گلزار
پاکے ہتھ تنور تھیں پھڑا لیا اوکھا
صدقے تیری ذات تھیں یارب حل حال
یارب تیری قدرتوں میں صدقے قربان
فضلوں پھیر جناب تھیں دتا تدمہ دوبار
تیرے بابھوں مالکا کون کر دی تجویز
نالے خوف فرعون تھیں روئے زار وزار
جیوں کر شاہ حال ہے رہی پاک کلام

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا اخْضَتْ عَلَيْهِ فَالْقِيَهُ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي ۚ
إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمَرْسَلِينَ ۝

یعنی طرف خاتون دی بھیجا حکم خدا
جاں پھرینوں اوسدا ہو دی خوف طلال
خطرہ کریں نہ اوسدا نہ ہو دیں دلگیر
اسیں لیا وال پرست کے اوسنوں شرمگول
مندر حکم خدا پیدا بی بی صاحب دین
رات پئی تاں بیٹھ کے کر دی ایہ تجویز
راتو رات صند وچہ دیوے اوہ بن
بگل گھروں دھر کھان نوں چلی جڈن
شکل و دیوے مرد دی ستھاں وچہ ہتھیار
کہیا اوسنوں سد کے بھائی اوتسا کار
بہت اچھا فرمایا حضرت جبرائیل
سارا کم صندوق داکیتا ترست تیار

ایہ جو اپنے بال نوں اپنا دودھ پلا
دیویں اس فرزند نوں وچہ دریا و ڈال
بے غم ہو کے اوسنوں ڈال دینیں چہرہ
کراں پیچیر اوسنوں بنیاں دیوچہ ٹول
ہوشا کر در رب دے کیتا دلوں یقین
لہجے جے دھر کھان کو صاحب عقل تیر
پا اُسوچہ فرزند نوں دیواں ندی رٹھا
جبرائیل فرشتہ آیا بن دھر کھان
جانا بی بی دیکھ کے ہے ایہ کوئی بخار
کروے ہاں صند وچہ مینوں جلیہ تیار
آکے گھر خاتون دے ترست کیتی تعبیل
کنڈے قبضہ لایکے کیا اڈاری مار

ہو روایت اس جگہ پہنچی کہ شہو
آندا بد خاتون نے اوہ دھڑکھاں بلا
معلم ہو گیا اوسنوں سارا حال احوال
ستر ہراں بخشیاں اوسنوں قسم چوا
نالے اوس دھڑکھاں نوں ستر ہر نکال
جد ہمسائے انہاں دے پکڑ کئے دینا
وساں جے فرعون نوں میں ایہ بھیت تمام
کر کے قصد فرعون دل ہو یا جدوں تیار
گل نہ موہوں نکل دی ہو یا سخت حیراں
پھر چلیا پھر ہو گیا گنگا اوسے دم
ہو وے جد بد نیت اوہ ل نہ سکدا بول
آخر سچے رب تے لے آیا ایمان
پہلے نبی کلیم دا ہو یا ایہو مرید
مائی نبی کلیم نوں خوب نوہاں دھوال
کیتا نرم صندوق نوں دئی ہائیٹھ وچھا
آخر اوہ صندوق کھکے کے پختہ بند
مریم بھین کلیم دی بیٹی جو عمران
مگرے مگر صندوق دے کردی وچ نہان

وچہ خلاصہ انبیا جیوں کر ہے مذکور
ہک ہمسایہ انہاں دا اوسنوں دیکھ گیا
بی بی جاتا متاں ایہ دیکھ بھیت نکال
بھیت اساڈا کسے نوں باہر کہیں نہ جا
اجرت دیکے ٹوریا بڑی تواضع نال
گھر جا کے بد نیت ہو لگا کرن دچار
وڈی دولت مجھ نوں ویسی اوہ انعام
گنگا کیتا رب نے بولن بھتیں لاچار
تو بہ کیتی جدوں پھر کھولی رب زبان
کرن روایت ست دفعہ کیتوس ایہو کم
جاں پھر تائب ہو وندا کردا سخن اڈول
دیکھ نبی دا معجزہ ہو یا مسلمان
دیکھ تماشا قدرتی لیا ایمان حسد یہ
اوپر سوہنا ریشمی دتا ہک رومال
لاکے عطر کلیم نوں دتا وچہ سنوا
روہڑ دتا وچہ نیل دے بی بی نے فرزند
حضرت خاتون اوسنوں کیتا ایہ فرمان
جیوں کیہ آیت رب بھجی وچہ فرمان

وَقَالَتْ لِأَخِيهِ قُصِيْهِ قَبْرَتُ عَنْ جَنْبِ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۝

یعنی بھین کلیم نوں کہندی اوسدی ما
پاسوں پاسوں دیکھ دی کردی گئی وہاں
جد حضرت خاتون نے وچہ دریائے نیل
اگوں اوس دریائے تھیں سی ہک نہروان
رہے کے اوہ صندوق چھ نکل کنوں دریا
مگرے یا اوہ صندوق نہ نال محسوس دوا

مگرے مگر صندوق دے توں بھی کدی جا
کافر کسے نہ اوسدی کیتی مول بچھاں
پا دتا صندوق اوہ کر کے بڑی ذلیل
اوس اوپر فرعون دا آہا محل مسکان
اوس نہرے وچہ آپیا جیو مگر حکم خدا
وانک آواز صندوق دے آیا سی مگرے

کافر اوس دم تخت تے بیٹھا وچ محل
جلدی بی بی آسیہ بھی فرعون لعین
کیا دیکھن صندوق ہک لگاناں دیوار
لگا پھرن صندوق نوں اوہ کافر فرعون
پھڑنا بے ایمان دانا ہار رب منظور
آخر کی بی آسیہ رب دی برکت نال
پھر کافر صندوق نوں کھولن لگا آ
پھر بھی بی بی آسیہ منھ تھیں کلمہ بول
ڈٹھا وچ صندوق دے لڑکا صورت مند
ایسی صورت اوسنوں بخشی رب غفور

کئیں اوسدی آپیا اوہ آوازہ چل
آئے اوتر محل تھیں دلوچہ کریں نقین
کئیں ساڈی پیاسے اسے داکھ کار
نٹھا دو صندوق اوہ ہتھ نہ اوسدے پون
اوہ صندوق فرعون تھیں تاہیں ہو گیا دور
پاکے ہتھ صندوق نوں آندا جلد نکال
مئل نہ کھلا اوستھیں نہ ورد ہما بہوں لا
اوہ صندوق فرعون نوں جٹ کھایا کھول
ہو کے اوسدے سامنے دیکھ نہ سکدا چند
گھر کارا فرعون دا ہو گیا نور و نور

حکایت دختر فرعون

سی اک دھی فرعون دی سوہنی باجھ شما
کارن کرن علاج دے آئے کئی حکما
آخر سیدنجویان پچھراک دن نال
اس روکن دے روک دی ہوئے کوئی دوا
جاسی مرض تمام ایہ لب اوسدی دینال
بنی کلیم صندوق تھیں ہو یا جدا ظہار
نال محبت چاؤدی دختر جو فرعون
لگا اوسدے بدن تے اوسدا جدوں لعاب
بی بی آسیہ دیکھ کے بہت ہوئی خوشحال
اس لڑکے دیاں لباناوچہ کیڈی ہوتا اثر
صاحب وڈے کمال دا ہوندا ہے معلوم
گھر فرعون لعین دے ناہا کوئی نہ زند
رل نجوی آکھدے عرض سنو سرکار

مرض برص تھیں چرندی رہندی سی بیمار
ایسر اوسدی مرض نوں اثر نہ کرن دوا
کہن نجوی ہو وندا مکمل ایہہ احوال
زندہ شے ہک نکل سی نیل کنوں دریا
چل پدیوا دیکھے قدرت جل جلال
سوہنی صورت دیکھ کے ہر کوئی کرے پیار
حضرت موسے اوستہ لالاں لگا دوا
مرض تمامی اوسدی ہو گئی دور شباب
کہن لگی فرعون نوں بہت محبت نال
جس تھیں تیری دھی دا ہو گیا صاف سریر
بیٹا کر کے پالے ایہہ سوہنا معصوم
سنی جدوں ایہ بات اس بہت ہو یا خورند
ایہو لڑکا کتساں دی مٹی کرے خوار

تیریاں ایہ وڈیاں ویسی گھول تمام
اسدے قتل کران تھیں نہ کرھک کر گزیر
ایہ گل سن فرعون پھر بی بی آسیہ پاس
مینوں کہیا بخو میاں قتل کرو ایہ بال
بی بی کہیا اسساں نوں نہیں ایہ بات قبول
بے فرمان نہ جاپ دا جائے فرماں دا
آکھے لگ کے اُنہا ندے اسنوں مول نہ ما
ایہو خبر قرآن وچہ دتی جل جلال

تختہ چاسی تددہ دارہن نہ ویسی نام
جے ہن قتل نہ ہو یا پچھوں تاسی پھر
آکر حال سنا دندا دلوچہ کریں قیاس
ایہو لڑکا دشمنی کرسی تیرے نال
اسدے قتل کران وچہ میں نہیں راضی مول
ایسی ویسی اس تھیں مول نہ ہو سی کار
بیٹا کر کے پائے اسنوں نال پیار
سنو پذیر فقیر تھیں آیت معنیاں نال

وَقَالَتْ امْرَأَةُ فِرْعَوْنَ قُرَّةُ عَيْنٍ لِّيْ وَلَكَ لَا تَقْلُوْهُ عَسَىٰ اَنْ يَنْفَعَنَا وَدَّوْا۟ وَكَلَّا وَهَمْ
لَا يَشْعُرُوْنَ ط

کہن لگی فرعون دی بی بی نیک صول
شائد سانوں کدی ایہہ دیوے نفع پوچا
نہیں مئی سلم اُنہا نوں ہرگز اصلی حال
کرن روایت آسیہ تاں ایہ لایا زور
چاچے جانی بھین اوہ حضرت موسے دی
آخر اسدے قتل تھیں بہت بھیا فرعون
لوڈیاں گھل کے شہر تھیں دایاں لیاں بلا
ایسر او سنے کیدا مول نہ پیا شیر
مریم بھین کلیم دی او تھے سی موجود
جب کردائی واسطے کرو مینوں فرمان
وڈی قابل کار اوہ دائی نیک ضمیر
وتا حکم فرعون نے جلدی نال خوشی
کہندی ساڈے حال تے کیتا کرم خدا
دایاں بہت بلا بیاں اوں فرعون شیر
کہیا میں فرعون نوں عجز نیاز سنا

اس اٹھیں دی ٹھنڈ نوں تیل نہ کریو مول
یا پھر اسنوں اپنا بیٹا لواں بنا
وڈا ہو کے کریگا کیا کچھ ساڈی نال
موسی دی اوساک سی بات نہیں کوئی ہو
تاہیں ایڈ سفارشاں اسدیاں کردی سی
کرے دلیل ہن ایسوں دودھ پلاوے کون
موسے نوں اوہ اپنا رہیاں شیر پلا
تک حالت فرعون ایہہ بہت ہو یا دلگیر
کہن لگی فرعون نوں دل وچہ ہو خوشنود
سد لیاواں جائیکے دائی ہک سجان
نال محبت ایسوں خوب پلاسی ریسر
تاں پھر بھین کلیم دی مائی کول گئی
چل اپنے سرزند نوں اماں دودھ پلا
ایسر دودھ نہ کسے دا پیندا میرا ویر
آکھوتاں ہک ہو میں دائی لواں بلا

کہیا اوس بلائیکے جلدی لے آناں
 تاں میں اسدے حکم تھیں آئی تڈھ بلان
 توں بھی اپنے حال نوں مت کریں اظہار
 سکے ماں کلیم دی بہت ہوئی خوشحال
 کیا دیکھے جو دایاں بیٹھیاں جمع کثیر
 جد موسے نوں انہری لگی دودھ پلان
 تڈ حضرت خاتون نے کیتی دلوں وکیل
 ہاتھ کیتا رب نے چپ رہو مت بول
 دیویں صبر زبان نوں کریں نہ مول کلول
 شکر حکم خاتون نے رکھی بند زبان
 ڈٹھا جد فرعون نے پیپ دا دودھ کلیم
 دودھ پلایا کریں توں اسنوں نال پیار
 ایہہ گل سن خاتون نے لڑکا لیا اٹھا
 دودھ پلاوے پت نوں پالے خوشحال
 یارب تیری ذات سے بھگتھیں بہت بلند
 سچے وعدے تڈھ دے سچا توں رحمان
 جے لکھ برساں کراں میں تیری حمد ثنا
 پہلوں وچہ تنور دے پایا میں شہزاد
 پھیر رڑ پایا ندی وچہ کر کے تیری آس
 جس ظالم دے خوف تھیں پھری چھپاندی میں
 کہے تے اوسدے قتل نوں پھروا اوہ تیار
 اوہا اوسنوں دیکھ کے ہوندا ہن قربان
 واہ واہ تیریاں حکمتاں یارب پال لاہ
 کرو دی شکر خدا پیدا بنی بنی نیک لقا
 نالے بیٹا اپنا پالے نال پیار

مت کے اوسدا شیر ایہہ پوسے ہون خوشحال
 ایسپر تیرا حال میں کیتا نہیں بے بیان
 مت کچھ اوتھے جائیکے ظاہر کریں پیار
 گھر فرعون لعین دے آئی دختر نال
 حضرت موسے کے دامول نہ پویشیر
 حضرت موسے پی لیا واہ قدرت سبحان
 دساں بھیت فرعون نوں پاواں قدر جلیل
 رکھ دے دی دے وچہ بہت نہ ہرگز کھول
 اپنے ہتھیں پالیں بیٹا اپنے کول
 نہیں تاں جیکر بولدی ہوندا کچھ نقصان
 کہن لگا خاتون نوں نال زبان کلیم
 دسیاں تینوں روز میں اجرت یک دینار
 نال خوشی دے گھر انوں آئی ترت سدا
 کر کر شکر خدا پیدا ہندی بہت نہال
 کیسی حکمت نال تڈھ میل دتا فرزند
 یارب تیری وعد توں میں صدقے قربان
 شکر تیرے احسان دا ہوندا نہیں ادا
 امن امان نکالیا تڈھ میرا دل بند
 کیسی حکمت نال تڈھ آندا میرے پاس
 اوہا اسدا خیر خواہ فضل کیتا میں
 اسے بچھے مار یا لڑکا سٹھ ہزار
 اجرت دیکے پرورش لگا آپ کران
 دشمن دے گھر اساندی لائی جس تنخواہ
 جسے گھر وچہ بیٹھیاں دتی موج بنا
 نالے نت فرعون تھیں لے لیندی نال

رات دنے فرزندوں رکھ چھاتی نال
 بہت پیار کما وندا کافر بد اخبام
 برس و ناں واجدوں پھر ہوا بنی کلیم
 کہن چک فرعون نے گودی لیا اٹھا
 بوسے دیدے چمدا بہت ہوندا خوشحال
 حضرت موسے چھوٹی نال دلیل قوی
 جھوسا دیکھے وال کچھ وچوں لئے اکھیر
 کافر دیکھ کلیم دل ہو گیا لوہا لال
 دشمن جاے مجھ وایہو بال ضرور
 ہنے اساڈے نال ایہ لگا شور حکان
 بہتر ہے جے ایسوں ہنے کرو مقتول
 کہیا بی بی آسیہ سن توں میری گل
 پیوں والا شیر ہے لڑکا اے اجان
 کتنے اسرائیلیاں مارے تہہ منہ زند
 تے جیکر ہک بال ایہ کریں نہیں مقتول
 نالے اسرائیلیوں نال جاے ایہ بال
 ایہ معصوم بے عیب عقل نہ اس روال
 بیچاسی فرعون دا اوے تھے خاص وزیر
 جلدی وچہ حضور دے دو منگواؤ تھاں
 پھر دونویں اس بال دے اگے رکھو چا
 جے ایہ پگڑے موتیاں جانوں ہی دانا
 رکھے پیش کلیم دے اونویں دونویں تھاں
 موتیاں والے تھاں نوں لگا تھ لگان
 پھر کے ہتھ کلیم دا اگ وچہ وتا پا
 اس آتش دے اثر تھیں جہہ گئی کچھ جل

اٹھویں دن فرعون نوں آوے سدا کھال
 اوے بنی کلیم دا موسے رکھیا نام
 یا کچھ گھٹ وودھ ایس تھیں جانے رب علم
 کرے محبت اوسنوں سینے نال لگا
 ایہ فرزند پیار ڈا بنجسی ساڈے نال
 ہتھ اٹھائے اوسدی داہری پھر طہی
 دوجے ہتھوں اوسنوں دتی کھم چمیر
 کہن اسد جلا و نوں جلدی غصے نال
 جسے میرے ملک وچ پانا انت فتور
 جیکر ہویا وڈیرا بہت کرے نقصان
 پھر دیہو شمشیر جے زندہ رہے نہ مول
 چنگی مندی بات دا اسنوں اے نہ ول
 قتل کراویں ایسوں کدھر گیو دیہان
 اگے تھیں نا ہو گیا تیرا شان بلند
 تیرا خرتے شان جو گھٹ نہ جاسی مول
 اسدے قتل کراں دار کھیں ٹھپ خیال
 دیکھ لہوا زما یکے کسے سرے نال
 اوس ہان فرعون نوں دسی اتیہ بیر
 ہک بھراؤ اگ تھیں دو جاموتیاں نال
 جے ہویا بے سمجھ ایہ لسی اگ اٹھا
 ایہ گل سن فرعون نے تھاں لے منگوا
 حضرت موسیٰ دیکھ کے بہت ہویا خوشحال
 جبرائیل حضور تھیں بھیجا رب رحمان
 موسے منہ وچہ پا لیا اک انگار اٹھا
 تاہیں وڈیاں ہویاں اٹکے کردا گل

کہیا بی بی آسیہ تک بہن اسدا حال
ایویں کر دے بالڑے ایہو انہا ندی کار
دلوں ارادہ قتل دا دُور کیتا فرعون
کرے جولے ماں دے موسے نوں ملعون
عمر انہا ندی جڈن پھر ہوئی ستاراں سال
سیر کرن وجہ مصر دے جاوے نبی مدام
آکھن ہے فرعون دا ایہ پیارا فرزند
کیا جانن ایہ آپے صاحب شان رئیس
اوہ مانند پشاب دے ہوا ایہ شیر مثال
جاں پھر نبی کلیم دی عمر ہوئی ویہ سال
کیتا تہ فرعون نے شادی دا سامان
پتھر و کلیم دے پیدا ہوئے بھرا
موسیٰ پاس فرعون دے رہیا سی یہ سال

پکڑ لئی اس بال نے آتش مٹھاں نال
دیکھ احوال فرعون نوں ترست آیا اعتبار
جسنوں رکھے آپا سب اوسنوں مار کون
لیگئی گھر فرزند نوں پھر حضرت خاتون
کتنے نوکر خدمتی رہن ہمیشہ نال
اگوں خلقت دیکھ کے نیوں نیوں کرے سلام
جانن اسے واسطے اوسدا شان بلند
موسے نال فرعون دی کد ہو سکدی ریس
معلم ہو سی خلق نوں کسے زمانے نال
اندر تخلص الانبیا جیوں لکھیا احوال
دتا دیاہ کلیم نوں نال ہزاراں شان
ہک دانام احرثون سی دوجے دہقا
اگوں سینو دوستو ہجرت دا احوال

ہاجرت کروں موسیٰ علیہ السلام از مصر

کرن روایت مصر وچ موسے نبی کلیم
نال کفاراں دشمنی کرے اجوڑھزار
اوپر اسرائیلیاں کردا ظلم ہمیش
اوہ موسیٰ دی قوم تے کردا ظلم پید
ہک دن اندر مصر دے ہویا نبی روان
سی ہک قبلی قوم دا کافر بے ایمان
نام اوسدا سی سامری مومن نیکو کار
یا موسے ایہ مجھ تے کردا ظلم یہود
حضرت اوسنوں آکھیا اے قبلی بدکار
میں نہیں لکڑیاں چھوڑا کہند اے ایمان

اوپر اسرائیلیاں کردا رحم عظیم
تے فرعون کلیم دا اٹل کرے بدکار
اکھیں دیکھ کلیم دی کوئی نہ جاندی پیش
موسے اوسدی قوم دی لیندا خوب رسید
کیا دیکھے دو آدمی لڑوے اکس مکان
اسرائیلی دوسرا صابرا مسلمان
اُسے دیکھ کلیم نوں کیتی زار پوکار
لکڑیاں میریاں ظلم قہیں کھسدا ہی مردو
چھڈ دیہ اسدیاں لکڑیاں چنگا نہیں کرا
باپ تیرے فرعون دا ہے منوں فرمان

پھر حضرت نے آکھیا شکر اوسدی گل
چھڈ دیہ اسدیاں لکڑیاں مین میرا فرمان
مکاک پاک کلیم نے ماریا غصے نال
ڈگدیاں سار پلید دی بیکل کئی سی جان
بچھوں نبی کلیم نوں بہت لگا افسوس
تو بہ تائب ہو وندا اگے پاک جناب

حکم نہیں فرعون دا زوری پوناں گل
پھر بھی کہیا نہ نیاں کافر بے ایمان
کافر اوپر زمین دے ڈگا ہو بھیاں
بالن لے کے سامری ہو یا تر ت روان
ناحق ایویں ماریا ایہہ قبطی بید و س
جیونکر خیراں دیوندی ربدی پاک کتاب

رَبِّ اِنِّی ظَلَمْتُ نَفْسِی فَاغْفِرْ لِّی فَاغْفِرْ لِّی اِنَّهُ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِیْمُ ۝

یارب اپنی جان تے ظلم کما ئیا میں
جاں ایہہ نبی کلیم نے کیتی زار پوکار
ماریا جدوں کلیم نے قبطی نامعقول
چپ چپ تے مار کے ہو گئے جدوں روان
پوہتی خیر فرعون نوں بھیجی اوس سپاہ
دوڑ سپاہیاں شہر وچ کیتی بہت تلاش
دو بجے دن پھر صبح نوں موسیٰ نبی خدا
اوس سبطی سامری پھر پاک قبطی نال
دیکھ نبی نوں سامری پھر کیتی سر یاد
نال اُنہا ندے تہہ دا زور نہ سکدا چل
اوگری چاٹ کلیم نے اوس قبطی دیول
اوجی بول پوکار دا سبطی ہو ہوشیار
یعنی جیوں تہہ ماریا کل اوس قبطی نوں
چاہندا ہیں توں مسر وچہ ہووے میرا زور
جاں ایہہ گلاں کیتیاں سامری اچا بول
نال شبانی دوڑیا اوہ قبطی بد ذات
قتل ہو یا اوہ کل جو کہندا اوہ ملعون
کہن لگا فرعون جے اوسدا ایہہ فتور

بخش گناہ تقصیر توں بخشش والا ہیں
بخش تا رب اوسنوں ہوا وہ بخشہا
حضرت موسیٰ ماروا کسے نہ ڈٹھا مول
چھپوں مردہ اوسدا لوکاں ڈٹھا آن
پکڑ لیا ڈھونڈ کے قاتل نوں ہمراہ
پتہ نہ لگا اُنہا نوں پئی اکل لاش
ڈروا ڈروا شہر وچہ اونویں پھریا آ
لڑ دا وچہ بازار دے ڈٹھا نبی احوال
حضرت کہیا کریں توں ایویں نت فساد
روز لڑائی مار کے مینوں پاویں گل
سامری جاتا مجھ نوں لگا کرن قتل
مارن لگوں مجھ نوں کل گیوں جیوں مار
مینوں بھی اُس دانگ اج مارن آویں توں
کوئی میرے سامنے بول نہ سکے ہووے
قبطی دشمن دین دا سندا ہسی کول
دستی جا فرعون نوں اوس کلو کی بات
اج اوہ تیرے پت تے ثابت ہو گیا خون
بھاویں میرا پت ہے کرساں قتل ضرور

ماحق مینوں آن کے کیتا اوس بنام
بدلہ اُس دے خون دا اوستھیں لو اقصا
کیتی جاں فرعون نے بکلی ایہہ تجویز
اے موسے دربار وچ ہوئی ایہہ صلاح
فاخرج پس توں گل جانس کے ہوئی تھاں
موسے اوس جوان تھیں سُنکر اتنی بات
فَخْرِج مِنْهَا خَائِفًا وَرَأْبًا لِّمَا

میں نہیں اُسنوں اکھیا کر دا پھر قدام
جمع ہوئے اس بات تے کل امیر خواص
موسے نوں فرج دوترے دیسا تھے عزیز
تینوں اج سرعوتے کر سن مار تباہ
چنگے کارن تده نوں میں ایہہ کہندا ماں
ہجرت کر کے مصر تھیں ٹریا عالی ذات
نالے اگے رت دے کر دا ایہ دعا

قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ط

کرے سوال جناب وچہ یارب پاک خدا
بدین شہر یک مصر تھیں اہا دس کوہ دو
قصد کیتا اوس شہر دا موسیٰ نبی خدا
اوپر توکل تہ پیا ایہہ گل موہوں بول
ست دناں وچہ جنگلاں کیتی واہواہ

ظالماں دی اس قوم تھیں مینوں لاشیں بچا
یک آکھن ست روزہ دا آہا پندہ ضرور
ایسر اوس دے راہ تھیں مول نہ واقف سا
مینوں رب دکھاوسی سدھا رستہ ٹول
سدھا بدین شہر نوں آندا پاک الاء

رسیدن حضرت موسیٰ بر چاہ شہر بدین ملاقات

حضرت شعیب علیہ السلام

مدین دا یک کھوہ سی شہروں باہر وار
کیا دیکھے کچھ آدمی لے کے ایڑ مال
بھی ڈھکیاں دو لڑکیاں صورت مند جوان
چلے گئے اوہ آدمی پانی جہوں پلا
پچھیا حضرت انہاں تھیں دستوانا حال
تا پھر دستی نبی نوں انہاں حقیقت بھول
نالے ایہہ چروال جو دشمن اسماں قدیم
چالی بندے دل کے پتھر اوہ اوٹھان

ستویں دن اوس کھوہ تے پچھیا نبی غما
کھلے پلا دن اوہا ننوں پانی ڈول نکال
اوہ بھی لیکے بکریاں اوٹھے کھلیاں آن
کھلیاں اوہ نوں لڑکیاں ڈھکیاں نبی خدا
کیوں نہیں تسبیں پلاندیاں اپنا ایڑ مال
طاقت ناہیں اسانوں کدھنے کارن ڈول
رکھ جاون اوہ کھوتے پتھر دوا عظیم
تاں اوہ اپنے مال نوں پانی آن پان

اسیں نہ ہرگز سکدیاں پتھر اوہ اوٹھا
 ہے پیغمبر رب داسا ڈا باب شریف
 اوس کولوں بھی مال دی ہووے نہیں سنہاں
 سنکر حالت اونہاں دی موسیٰ بنی کلیم
 اک اکلیاں کھوہ تھیں پتھر لیا اٹھا
 پھر اوہ پتھر چلے کے اپنیاں تنہاں مال
 تھکا ماندہ راہ دا ہے سی رب داسیر
 پرت گیاں اوہ لڑکیاں ہو کے خوشی خرام
 کرے دعائیں رب نوں یارب پاک قدیر
 گیاں جدا وہ لڑکیاں اپنے بابل کول
 سنکر بنی شعیب نے دتا ایہ جواب
 ناں ہک لڑکی انہاں تھیں آئی موسیٰ ول
 ناں جو دیوے تہہ نوں اجرت میرا باب
 ناں حیاوے اتنی کیتی اوس کلام
 سنکر بنی خدائے دا ہو یا اٹھ روان
 کہیا صفورا راہ دی تینوں خبر نمول
 پیچھے میرے لگ کے آتوں میریال
 کہیا بنی کلیم نے سچھی تیری گل
 جے میں پیچھے لگ کے چلاں بادستور
 اڈیاں تیریاں آوسن میری وچہ نگاہ
 اس کارن میں پل دا اگے کندولا
 سنکر بنی بی بات ایہہ کیتی دلوں چا
 جسے اتنی بات وا کیتا دلوں خیال
 اوڑک اوٹھوں چل کے آئے اہل مقام
 جہل سلام شعیب نے بہت تو صنع نال

دکھیا گھٹیا مال نوں پانی لواں پلا
 نام شعیب ہے اوسدا بڑھا بہت ضعیف
 اسیں مشقت مال دی جالاں جت کتال
 آیا طرفے کھوہ دے کر کے ترس عظیم
 سارا ایڈ اوہاں داد ماخوہ پلا
 اوپر اوسے کھوہ دے رکھتا فہ الخال
 نالے بھکھا پیٹ تھیں پھر بھی ایڈ دیر
 موسیٰ ہیٹھ درخت دے کیتا ونج آرام
 میں تیرے انعام دا ہاں محتاج فقیر
 آکھ سنایا باب نوں ذکر عامی کھول
 سد لیا دوسنوں جل کے تسبیح شتاب
 سدیا میرے باپ گھر ساڈے توں حل
 جو تہہ ساڈے مال نوں پانی لاہیا آپ
 آہی شرم حضور اوہ کہن صفورا نام
 اگے اگے اوسدے ٹریا نیک جوان
 متکے اگے ٹرن تھیں راہوں جاں بھول
 تا جو تینوں راہدی کرنی پوے نہ بھال
 ایسر پیچھے تہہ دے میں نہیں سکدا چل
 پوسی تیرے بدن تے میری نظر ضرور
 نا محرم نوں دیکھنا ہے گناہ سخت گناہ
 جبکہ بھلاں راہ تھیں مگروں میں بتا
 ہے ایہہ کوئی پارسا بندہ نیکو کار
 ایویں اسک ہووسن سجھے نیک افحال
 موسیٰ بنی شعیب نوں کہیا آن سلام
 اپنے پاس بہانیکے پیچھا سب احوال

کون کوئی کس شہر تھیں آیوں اس مکان
مہتر موسے اپنا دسیا حال تمام
پلیا گھر فرعون دے باپ میرا عمران
کارن میرے قتل دے ہو یا فرعون تیار
سُنکر نبی شعیب نے کہا خوف نہ کھا
بولی پھر شعیب دی بیٹی نیاک خصال
بابا اپنے کول ایہہ رکھ لے توں مزدور
ہے ایہہ شخص امانتی نالے صاحب دور
کہیا نبی شعیب نے تک کے بیٹی ول
اک اکلیاں کھو تھیں پتھر لیوس اٹھا
ایسر کوں امانتی اسنوں جاتا تیں
پچھے میرے ٹرن تھیں کیتا اس انکار
نا محرم نوں دیکھنا روانہ جالتس مول
سُنکر نبی شعیب نے کیتی دلوں وچار
کر کے سوچ شعیب ایہہ کہندا موسیٰ نوں

دس بزرگا اساں نوں اپنا نام نشان
آیا ہاں میں مصر تھیں موسے میرا نام
قبطنی والا ماجہ اکتا سبھ بیان
تاں میں اوس تھیں نس کے آیا گھٹی مار
ظالماں دی توں قوم تھیں آیوں جان بچا
جسنے نبی کلیم نوں سدا نداسی نال
چنگی دیسی نوکری جے ہووے منظور
استہیں بہتر اسانوں نوکری کوئی نہور
بیشاک سداے زور دی من لئی میں گل
جسنوں چالی آدمی مشکل سکدے چا
کہیا صفورا راہ وچہ معلم کیتا میں
تا جو تیرے پیر میں دیکھاں نہ اشکار
تا میں جاتا شخص ایہہ ہے کوئی مقبول
دیوے کا پیغمبری اسنوں ب غفار
جویں قرآن مجید وچہ پڑھیا ہو سی توں

ثَالِ اِنِّیْ اُرِیدُ اَنْ اَنْلِیْکَ اِحْدَا بِنْتِیْ هَاتِیْنِ عَلٰی اَنْ تَاْجُرَنِیْ شَیْءًا
بِحِجِّ ۛ فَاِنْ اَتَمَمْتَ عَشْرًا فِیْنِ عِنْدِکَ ۛ وَمَا اُرِیدُ اَنْ اَشُقَّ عَلَیْکَ سِتْرًا ۛ

اِنْ شَاءَ اللّٰهُ مِنَ الصّٰلِحِیْنَ ۝

کہیا شعیب کلیم نوں ہے میرا منشا
کراں نکاح اس شرط تے اسدا بیڑ نال
جے دس برسوں کریں توں خدمت حق بھان
نہیں چاہندا میں تہہ توں دیواں کچھ تکلیف
کہیا نبی کلیم نے اسنوں نال پیار
جیہڑی مدت دوہاں تھیں میں ہک کراں ادا
یعنی جے میں نوکری کراں تیری اللہ سال

تینوں بیٹی اپنی دیواں ہک ہک پرنا
ایہہ جو میری نوکری ادا کریں اللہ سال
ہو سی اوپر اساں دے اوہ تیرا احسان
انشاء اللہ پاوسیں عینوں مرد شریف
تیرے میرے وچہ ایہہ ہو چکا تکرار
میرے اوپر زیادتی پھیر نہ ہووے کا
یا دس برسوں رہاں میں اپنی مرضی نال

اس شخص دودھ نہ نوکری مینوں دینا
 کہیا نبی شعیبؑ نے ہو جا توں بے غم
 کہیا نبی کلیمؑ نے محکم رکھ دیل
 اوڑک لیا شعیبؑ نے موسےؑ تھیں لکھوا
 لکھ لکھ کراے کے ساری گل تمام
 نال صفورا ہو گیا آپ واعقد نکاح
 استہیں پیچھے سنوں جو باقی دا اذکار
 آہا پاس شعیبؑ و جنتی ہک عصا
 رفتہ رفتہ آیا پاس شعیبؑ نبی
 آیا نبی شعیبؑ نوں دل دے اندر چا
 موسےؑ نوں فرما وندا اوہ مقبول خدا
 کر دیساں میں تہہ نوں عاصا ایہ عطا
 اوس عاصے وچہ ایہہ سی حکمت وڈی کہاں
 ویکھ کرا مت نبیؑ نے کہیا موسیٰ نوں
 یجا باہر بکریاں عاصا رتھیں کول
 طرف فلانی جوہ دے نہ لیجاویں مال
 جے اوس پاسے بکریاں توں لے گیوں حراں
 لے کے ایڑ رٹ پیا موسیٰ نبیؑ خدا
 اپنی طرفوں مال نوں رہیا بھتیرا موڑ
 پیچہ گیا اک جگہ تے اوڑک ہولا چار
 جے کوئی آوے اثر دھا ماریں مند سول
 ایہہ گل کر کے سوں گیا موسےؑ اوسے دم
 ہو گیا ناگ مثال اوہ عاصا فرماندار
 جاں پھر اوٹھے جاگ کے ڈٹھا نبی کلیمؑ
 نال خوشی دے گھرانوں آندا مال

متکے اپنے قول نوں پھر جاویں توں ہول
 پھرنا اپنے قول تھیں نہیں مومن واکم
 ہے ساڈے اس قول دا اللہ پاک وکیل
 اٹھ برسوں میں مہر وچہ ارجڑ دیاں چرا
 بیٹی نبی کلیمؑ نوں کر دتی اکرام
 بی بی نبی کلیمؑ نوں ملی حسب وخواہ
 ایڑ چارن واسطے موسےؑ ہو یا تیار
 آدم صفی اللہ نوں اول ملیا سا
 پیغمبراں دے ورثیوں آہوں ملیا سی
 عاصا ایہہ کلیمؑ نوں میں ہن دیواں چا
 عاصا ایہہ زمین بھیں جے توں لوں اٹھا
 سنکربات کلیمؑ نے عاصا لیا اٹھا
 بنیاں باجھ نہ اوسنوں سکدا کوئی اٹھا
 ملیسی تہہ پیغمبری مرسل ہوئیں توں
 چاڑیں ایڑ جائے کے جوہ چنگیری ٹول
 رہندے اوٹھے اثر دھا باشک ناگ مثال
 کھا جاسن اوہ مال نوں بہت کرن نقصان
 منع ہوئی جس طرف تھیں اوٹھے نکلیا جا
 ایسر اوسے جوہ وچہ گیاں زور و زور
 عاصے نوں فرما وندا خوبے ہیں ہشیا
 ایڑ دے وچہ اوسنوں پون نہ دیویں مول
 آیا باشک ناگ اک ویکھ خدا دے کم
 اصلی باشک ناگ نوں اوسے سٹیا مار
 مویا پیا میدان وچہ وڈا سب عظیم
 لگے نبی شعیبؑ دے دسیا سمجھ احوال

سُکرنہی شعیب نے کتنا پاک یقین
 جتول چاہے پھیرا وہ مال لیجاوے چھپر
 برساں چار کلیم نے جدوں چرایا مال
 اے موسیٰ اس سال جو بکریاں دیوں پھل
 جو کوئی بکرا جم سی تیرا کرساں مال
 قدرت رب کریم وی ایسی ہوئی آ
 لے لی سارے سال دی موسیٰ پیداوار
 جو اتواری بکریاں سویاں مال سبب
 ایہ بھی سال کلیم نوں آیا ڈاڈھا ور
 حضرت موسیٰ ما دیاں لیاں سبھ سنبھال
 بچے کالے رنگ دے جمن گے ہن جو
 ات واری بھی رب نے کتنا ایسا کم
 مل گئے نبی کریم نوں اوہ بھی سارے پھل
 ہوون جو اس سال دے بچے ابلق رنگ
 پھر بھی قدرت ب دی جو جتے اس سال
 چوں برساں وچ پھل جو پیدا کیتے رب
 دونا نبی شعیب تھیں ہو یا اوس مال
 جاں دس برساں ہر وچ دتا مال چرا
 نال صفورا لٹوڈیاں بہت ہو یاں اکرام
 ایڑ بھٹاں بکریاں ملیاں باجھ شمار

ایہ پیغمبر ہو وی رب دا خاص امین
 شینہ سب اسدے مال نوں کوئی نہ سکھڑ
 کہیا نبی شعیب نے اُسٹوں پنجویں سال
 نہ تیرے تے ما دیاں آلیاں میں مل
 جیڑیاں جمن بکریاں لیاں آپ سنبھال
 نہ جائے سبھ بکریاں ماوی ہوئی نہ کا
 چھیویں سال شعیب نے آلت کیتا اقرار
 نہ میرے تے ما دیاں تینوں دلیاں سب
 جو جمن سب ما دیاں ہک نہ جھیاں نہ
 اگوں نبی شعیب نے کہیا ستویں سال
 سارے تینوں دیو ساں میں نہیں لٹیا کو
 بچے کالے رنگ دے پئے تاجی جم
 اٹھویں سال شعیب نے ایہ ٹھیکر لی گل
 اوہ بھی سارے تھ نوں دلیاں بکریاں سنگ
 سبھ ابلق رنگ دے کیتے جل جلال
 موسیٰ نبی کلیم دے ہاک ہوئے اوہ سب
 دو برساں تک ہو را ایہ دیا او تھ چروال
 رخصت ملی شعیب تھیں نال پیار عطا
 کتنا مال شعیب تھیں ہو ر دھیا انعام
 رخصت کیتا سوہریاں عزت نال ہزار

مراجعت موسیٰ علیہ السلام از شہر بدین بہ جانب ہر شرف

شدن بہ شرف ہوت

چل کے اپنی ماں نوں ملے خوشیاں نال

شوق ہو یا جد وطن دا اٹھیا دلوں خیال

بھی بھائی ہارون واکریئے چل جمال
 مدت ہوئی نکلیاں گزر گئے وہ سال
 بدلے طسّم فرعون تے آیا کجھ وبال
 ہو گئے لے سٹنم تھیں شہر کی ہٹن مال
 سبطی ساڈے کس طرح کردے ہوسن حال
 دشمن سجن ہو جو آئے محرم حال
 اگے نبی شعیب دے کیتا عرض سوال
 و تا حکم شعیب نے جا ہو خبری مال
 نالے دتیاں نوٹیاں بھی نوٹے کھوال
 کرے سلام دعائیاں مال باب نکال
 جیو نکر مینوں ٹوریا کر کے مال مال
 اللہ بلی آکھ کے چلے قدم اوٹھال
 اک منزل جاں چل کے شہر دے آئے دو
 پے گئی رات انہیر ڈی رکتہ ملے نہ کا
 گھٹلا حکم خدائے تھیں وڈا انہیر طوفان
 سرد ہوا یس چلیاں بارش پایا زور
 نالے آہی حاملہ بی بی نیک صفات
 سردی چاروں طرف تھیں کردی مار مار
 پتھر اں اوپر مار دا پتھر نبی خدا
 بھی چھتا قاساڑ کے رہیا ہتھیر اگل
 غصے تھیں چھتا قاساڑ کے رہیا ہتھیر اگل
 اے موسیٰ اج مجھ نوں ناہیں حکم خدا
 سنکر نبی خدائے اٹیٹھا ہو حیران

نالے چل کے دیکھے شہر مصر دا حال
 دیکھاں کیہرے رنگ و چہرے جہنگ سال
 یا اوہ اوہ سے حال تے کروا ظلم کمال
 دیکھاں اوس کمذات نوں پوسی کرد وبال
 تنگ کردے سن انہا نوں قبطی گھنڈا گوال
 محکم کریئے چل کے ہر یک و احوال
 رخصت بخشو مجھ نوں ہو کے تیسیں نہال
 ایہہ لے بی بی اپنی ایہہ لے مال سنبھال
 راضی کر کے ٹوریا موسیٰ نوں سسرال
 شالا قائم تے اندا ہے سدا اقبال
 ایویں شالا تیں بھی سدا رہو خوشحال
 آن پئے راہ مصر دے پھڑی مسافر چال
 جیوؤں وچہ قصص الانبیاء لکھیا ہے مذکور
 او تر اوہ سے جگہ تے ڈیرا تھیتا چا
 سخت اہیرا ہو گیا وچہ تمام جہان
 نالے او توں بدلاں آ پائی گھن گور
 درد جنن دا اوسنوں ہو یا اوسے رات
 اک نہ لکھے ڈھونڈیاں بہت ہوئے لاچار
 متکے نکلے کسے تھیں آتش کجھ ذرا
 ایسپر مول نہ نکلیا اگی دا ہاک پھل
 حکم ربے تھیں بولیا اوہ چھتا قاسو
 جے میں اک نکال کے تینوں دیواں چا
 چاروں طرف دیکھ کے لگا کرن دیوان

چمکیا شعلہ نور دا طرف پہاڑ کوہ طور
 حضرت موسیٰ سمجھیا آتش ہے پر دور

قَالَ لَا هِلَهٗ اَمْكُثُوا اِنِّیْ اَنْتُمْ نَارُ الْاَلْحٰی اَتِیْتُكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ جَذَآءٍ مِّنَ النَّارِ
لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُوْنَ ۝

تسین تمامی ٹھہر کے امن کرو اس جا
او تھوں جا کے راہ دی لے آواں میں سہار
تسین تمامی سیک کے جاناں لےو تپا
ایڑ اہل عیال نوں چھوڑ یا اُس مکان
چھتی کوہ اُس جگہ تھیں مہیسی طور پہاڑ
ہک پل اندر پہنچیا اللہ و مقبول
کیا دیکھے اک لکھ ہے وڈا بلند عظیم
سوہنا ہرا درخت سی سہر تمامی ڈال
موسے دل وچہ سمجھیا ہے ایہہ اک ضرور
تا جو انہاں نال میں لیاں اک جلا
بھکے ہوئی شاخ تے جا چڑھیا اوہ نور
اوپر تر تہے شاخ دے جا ماری چمکار
نس کے ہوئی شاخ تے نور چمکا اسی
خبر نہیں ایہہ کیا ہے اسجا کہ اسرار
جیونکر کوئی بلا وندا دوست محرم راز
نظری کوئی نہ آوندا جن ملک انسان
اوسے طور آواز اوہ آیا دو تن وار
ہین توں کون بلا وندا نظر نہ آویں اہل
جیونکر وچہ قرآن دے کہیا رب رحیم

کہندا اپنے اہل نوں موسے نبی خدا
ڈھٹی ہے میں چمک دی آتش شعلہ
یا انگیرا اک دالیا واں ہک اٹھا
ایہہ گل کہکرا انہاں تھیں ہو یا بنی روان
ہکو عاصا اپنا لے گیا طرف اجاڑ
ایسر اوسنوں جانڈیا ویر نہ لگی مول
جاں نیڑے اُس اک دے پوتا نبی کلیم
وانگ درخت عتاب دے اُس دی کہن مثال
اوپر ہر ہر ڈال دے چمک ہیا سی نور
چن چن کندے لکڑیاں بدھیاں او عصا
بندھ کے مٹھا اوتانوں کیتا نبی حضور
جاں کیتا اُس شاخ تے عاصا دوجی ا
ایویں جیہڑی شاخ دل عاصا کرے نبی
کرے تعجب دے وچہ موسیٰ ہو لاچار
نالے اپن چیت اک کنیں پیا آواز
چاروں طرف دیکھیا کر کے خوب دسیان
کس دا ایہہ آواز ہے دلوچ کرے چار
ہو متعجب پہنچدا اللہ و مقبول
اگوں سنی آواز ایہہ موسیٰ نبی کلیم

فَلَمَّا اَتٰهَا نُودِيَ لِمُوسٰی اِنِّیْ اَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ اِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى

پس توں جتی اپنی لاہ کھاویں جھب
جستی پا کے آونا ایتھے نہیں روا

یعنی ہوئی آواز جو میں ہاں تیرا رب
میں توں پاک میدان وچہ جسدا نام موسیٰ

بڑی مقدس جگہ ایہ آیوں وچ حضور
دیکھاں میرے نور و اہر جا ہویا ظہور
جد موسیٰ نوں غیب تھیں ہوئی ایہ پکار
کیتس ناں پیار دے سجدہ شکر ادا
اوس وقت پیغمبری بخشی رب لہ جمان
جو کجھ وحی سناوسی تینوں حکم احکام
برحق میں معبود ہاں منیں ہون خوشنود
کر میری توں بندگی قائم رکھ نماز
معجز نبی کلیم نوں کیستے رب عطا
تا جو پھر حسب وقت ایہ ہو سب دی وکل
کیتا حکم خدائے نے حضرت موسیٰ نوں
عاصا ہے ایہ مجھ واکھیا نبی خدا
نالے پتر درخت میں جھاڑواں اس نال
ہور علاوہ انہاں تھیں دیندا کتنے کم
کیتا حکم حضور تھیں تادرجل جلال
سیا عاصا اپنا موسے اوپر زمین
یعنی بنکے سب اوڑن لگانے الحال
حکم ہویا نہ ڈریں توں استوں پکڑنسنگ
سنگ حکم خدا پیدا پھڑیا نبی کلیم
اس جاگہ اک ہور بھی ڈھٹی میں تقریر
آیا خوف کلیم نوں ویکھ جدوں تعبان
اگوں جتیاں نبی نوں سخت ڈرایا ہور
اس وچ حکمت رب دی آہی بک پہان
آیا جد کوہ طور نوں آتش ویکھ کلیم
سب اٹھوئیں ہووند اندر اس میدان

چاہیے اس مکان واکرنا ادب ضرور
تینوں اسماں دکھایا ایٹھے اپنا نور
اوسے ویلے ادب تھیں جتیاں کھلا اوتار
سجدے اندر بول وار رب دی حمد ثنا
اے موسیٰ میں تہ نہ نوں چنیاں وچ پہان
اوسے اوپر چلناں کرناں عمل تمام
میرے باجھوں ہے نہ ہور کوئی معبود
ہور علاوہ ایس تھیں کھولے کتنے راز
عاصا سب بنائیکے دتا پیش دکھا
موسے اوسنوں دیکھ کے مول نہ کھا دی ہول
کیا ہے تیرے ہتھ وچ دس سانون توں
اوپر اسدی ٹیک دے تکیہ لواں لگا
کارن ایڑ اپنے جو ہے مسیر مال
کراں وساہ نہ اسدا کول رکھاں ہر دم
اے موسے توں استوں اپر زمین ڈال
اوسے ویلے ہو گیا اوہ تعبان زمین
حضرت موسیٰ ڈر گیا اسدی دشت نال
کر دیوانگے اسپں اوہ عاصا پہلے رنگ
پھر اوہ عاصا ہو گیا قدرت رب کریم
وچ خلاصے انبیا ذکر جویں تحریر
کیتا دوڑن واسطے جتیاں طرف دیان
دونویں پوئے ہو گئے بچھو کالے بھور
سنوں تسانون کھول کے اوہ بھی کران بیان
تدوں صفورا نبی نوں کہیا با تعظیم
رکھنا پیر سبھال کے جاناں نال دیان

موسیٰ نے فرمایا عاصا میرے کپڑے
 جتنی عاصے اوپر جاں نبی کیتا دھرو اس
 اوپر بھروسے جہاں دے چیری کالی رات
 موسے نوں تعلیم ایہہ دتی رب غفار
 میرے باجھ نہ کسے دا کریں بھروسہ مول
 سنوں بیان اوہ سپ جاں عاصا ہو گیا پھر
 جاتس ایہہ کوئی رب دا آہا عین اسرار
 پھر موسیٰ نوں رب نے کیتا ایہہ فرمان
 یعنی وجہ کریاں دے ہتھ اپنا توں ڈال
 ہو سی خوب سفید اوہ سوہنا باجھ شمس
 ڈالیا ہتھ کلیمے موجب حکم خدا
 سورج نالوں اسکا غالب ہو یا نور
 موسے نوں ایہہ معجزے کیتے رب عطا
 کرن روایت جدوں اوہ عاصا نبی کلیم
 ست سووند ڈراو نے ہو بد تر تر عیان
 برچھیاں انگوں بدن نے سخت تر حکم وال
 اس عاصے وجہ معجزے آہے ہو ہزار
 موسے نوں جاں رب کے بخشے ایہہ نشان
 اے موسے میں تدہ نوں دتا نبی بنا
 ہے اوہ میرے حکم تھیں سرکش تے گمراہ
 جسکرتیں تھیں شجرہ طلب کرے اوہ کا
 نالے ید بیضا دا ظاہر کریں نشان
 سنکر حکم خدا اے داموسیٰ کر ہی سوال
 نالے بیوی مجھ دی ہوگی اوس مکان
 جہ میں جاواں پھر نوں طرف فرعون کا

نالے پیریں جھٹیاں مینوں کیہڑا ہول
 اللہ صاحب دو ہانڈی توڑ دکھائی اس
 اوہا بار ڈراو نے ہو گئے بڑی آفات
 میرے باجھ نہ کسے نوں جانی مددگار
 بناں توکل رب دی آس رکھن مجھوں
 حضرت موسے دیکھ کے پھر ہو پیا دلیر
 کامل قدرت اپنی کیتی رب اظہار
 اُسْنٰلکَ یٰدَاکَ فِی جَبَلِکَ اَیْتَهُ یٰوَسَّیٰ قُرْآن
 بکلی کا اوہ ہو یکے روشن چند مثال
 صرگز مول نہ اوسنوں ہو سی کوئی ازار
 ہو گیا تر تر سفید اوہ خوبی حد نہ کا
 اوہا وجہ جہان دے ید بیضا شہو
 یک عاصا تے دوسرا معجزہ ید بیضا
 محکمیں نال خدا میدے بند اسب عظیم
 پیر ہتر اوسدے ہاتھیاں دا نک پھیاں
 پتھر نوں بھی بھن کے چور کرن فی الحال
 ید بیضا تھیں ہو وندا روشن کل سنسا
 دے کے شان پھیری کیتا ایہہ فرمان
 جا کے توں سرخون نوں میرا حکم سنا
 توں میری توحید تھیں کراو سنوں آگاہ
 عاصا سب بنایکے اوسنوں دھیں دکھا
 کافی تیرے واسطے ایہ دونوں برہان
 آیا چھوڑا جوار وچہ میں اپنا سب مال
 اک اکی بار وچہ ہو سی اوہ حیران
 پتھوں میرے مال دی کون لوگا سار

حکم ہو یا توں اُنہا نذا فکر نہ کر کچھ
جنت تھیں میں بھیجیاں جو راں خوش خسا
دایاں دھلوں اوسدا کرن سبھو کم کا
باقی بھید اں بکریاں جو ہے تیرا مال
کرن حفاظت او نہاں دی شیرا تے بھیاڑ
ایہہ گل سنکر اکھدا موسیٰ نبی کلیم
ایسر میں فرعون داکیتا سی ہاک خون
نالے وقت کلام دے میری اڑے بان
گھل توں میرے نال اوہ محرم یار رفیق
ہو یا حکم حضور تھیں کہیا جل جلال
غائبہ کرساں تساں دا اوپر اس جھول
غالب ہو سو او نہا تے دونوں تیس بھرا
سن سہراں جناب تھیں موسیٰ نبی کلیم

میں ماں حافظ اُنہا نذا اے میرے مقبول
بی بی تیرے کول اوہ رہن خد متکار
نالے بیٹا تہدہ داپال نال پیار
کل جناور اُنہا نذا سے کیتے میں کھوال
تیرے نالوں ودھ اوہ پسن وچہ اجاڑ
یارب تیرے حکم نوں کیتا میں تسلیم
خوف کراں مت مجھ نوں مارن اوہ ملعون
ویر میرا ہارون ہے بڑا فصیح لسان
تاں جو میری بات دی اوہ کرسی تصدیق
قوت دیساں تہدہ نوں بھائی تیرے نال
سن لشکر اوہ تسانوں پہنچ نہ سکامول
نالے جو کوئی تساندے تابع ہو سی آ
کیتے پنج سوال ایہہ اگے رب کلیم

رَبِّ اشْشَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ۚ
وَاجْعَلْ لِي ذُرِّيًّا مِّنْ أَهْلِي ۚ هَآرُونَ أَخِي
اَسْتَدْبِهْ اَذْرِي ۚ وَاشْرِكْهُ فِيْ اَمْرِي ۚ
كِيْ تَسْبِيْحَكَ كَثِيْرًا وَتَذْكُرَكَ كَثِيْرًا اِنَّكَ
كُنْتَ بِنَا بَصِيْرًا ۚ

یارب میرا جو کمال کریں فرخ کمال
یارب اپنے فضل تھیں سینہ میرا کھول
نریجا اپنے فضل تھیں کرے صاف زبان
سمجھن میری بات نوں کو خواص عوام
کردے یارب اوسنوں میرے پیش وزیر
پنجواں میرے کم وچہ کر اسنوں پہنچاں
اسنوں بھی کر نہی توں یارب پاک خدا
دے جا فرعون نوں جو تیرا فرمان

پہاوں وچہ جناب دے کیتا ایہہ سوال
تنگ نہواں جلد میں سنکر منہ بول
دو جا کریں جناب تھیں میرا کم آسان
اڑاں نہیں میں بول دا وقت بیان کلام
چوتھا جو ہارون ہے میرا سکادیر
زور میرا مضبوط کر اوسدی سنگت نال
مینوں بھی پیغمبری کیتی تہدہ عطا
تا جو پاکی تہدہ دی کرے بہت بیان

دو نویں تینوں رل کے یاد کراں سیا
جاں ایہہ عرفاں کیتیاں موسیٰ وچہ حصو
قد اوحیت سوئے لک فرمایا جل جلال
سینہ تیرا کھولیا کیتا کلم آسان
کیتا بھائی تہہ وایتیرے پیش وزیر
کرو نصیحت اوسنوں دونویں تیں بھرا
سندر حکم خدائیدا موسیٰ ہو یا روان
ٹٹھا اہل عیال و آں ہمسامی حال
سوہنا بیٹا رب نے کیتا پیکر داوار
بی بی نون پھر نبی نے کیتا حال بیان
کیتا حکم جناب بھٹیں مٹیوں پاک خدا
ہن میں اوسنوں چلیا رب و احکم شان
اندر حکم خدائیدے دیر نہ کریو موال
تاں پھر اوتھوں ٹرپیا موسیٰ نبی شتاب
کو عاصا ہتھ وچہ آندا اپنے نال

ہیں توں ساڈے حال دایا رب مکین ہاں
حکم ہو یا درگا بھٹیں عرض تیری منظور
اے موسے میں تہہ نول دے سبھ سوال
اڑسیں نہیں کلام وچہ بیتی صاف زبان
جاہو دونویں رل کے طرف فرعون سر
متکے اوس مردو دونوں اوسے خوف خدا
جھٹے بٹر چھوڑیا آیا اوس مکان
شیر درندے مال دے بیٹھے ہو کھوال
آیاں اسدے واسطے حوراں خدنگار
مینوں ہے پیغمبری بخشی رب رحمان
جا فرعون لعین نون میرا حکم سنا
بی بی نے فرمایا جاہو میں قربان
کرو حوالے رب دے سانوں یا مقبول
سونیا اللہ پاک نون سارا مال اسباب
چھوڑیا وچہ اجاڑ دے باقی اہل عیال

آمدن حضرت موسیٰ علیہ السلام در مصر دعوت

کردن فرعون را

آوڑیا وچہ مصر دے موسیٰ وقت عشا
ملیا پھر ہارون بھی نال کمال پیار
مریم بھین کلیم دی نالے باب عمران
دوہاں بھایاں بیٹھ کے کیتی بات کلام
حال نبوت اپنا و سیا نبی کلیم
نالے تیرے واسطے کیتا حکم خدا

پہلوں اپنی ماں دی تریں لگا آ
اک دوجے نون دیکھ کے ہوئے شکر گزار
دونویں ہو گئے فوت سن راوی کرے بیان
جو کچھ حالت سفردی وشی کھول تمام
کر پیغمبر بھیبیا مینوں رب رحیم
اوسنوں بھی پیغمبری کیتی رب عطا

وچہ نبوت دواں نوں کیتا رب نے یک
 بخشیا مینوں آپ نے معجزہ دیدینا
 جاں میں اپنے ہتھ نوں والاں چہ گویاں
 عاصی نوں میں میں تے جیکر دیوان ال
 ایڈا سپ اوہ بنے گا قدرت نال خدا
 ہو رہزاراں معجزے استھیں ہون ظہور
 تینوں مینوں دواں نوں کیتا رب نے مان
 حکم اساڈا اوسنوں جا کے دیہو سنا
 بھائی نوں جد نبی نے دسیا ایہہ احوال
 دم دم شکر گزار وا بہت ہو یا مشکور
 فجر ہوئی تاں اٹھ کے دونوں دیر بھرا
 اکوں اوس پلید نے کیتی ایہہ تدبیر
 رستے وچ ہمیش اوہ بدھی رکھدا شیر
 جو کوئی اوس مکان تے نیڑے لنگھ و اجا
 موسے تے ہارون جاں پہتے اوس مقام
 وانگ مریداں سمجھنے آندا اوب بجا
 اوپر مکان فرعون دیکھو تے جاں مقبول
 کنڈا پکڑ پلا یا موسیٰ صاحب نور
 نکر پیا فرعون نوں کنب کیا بدوات
 کیا دیکھے جو کھڑے ہں دو کوئی عجبان
 کون تیں کیوں آئیے ایہے رہے تھلو
 حضرت موسیٰ آکھیا سنار اسدی گل
 بھیجیا سانوں رب نے دے اپنا فرمان
 من لے وحدت رب دی جو سچا معبود
 ہک روایت ہو رہے وچہ قصص الانبیا

دونوں آپس خدائے نوں بہت ہو نزدیک
 نالے کتنے معجزے پائے وچ عصا
 روشن اسدے نور تھیں موسیٰ سب جہان
 وڈا سپ عظیم اوہ بن جاسی نے الحال
 جتنے کافر مصر دے سب ہو جاسی کھا
 غالب اوپر کافراں ہوساں آپس ضرور
 دونوں جافرعون نوں کریو و غظ بیان
 کرو نصیحت اوسنوں میری طرف بلا
 سن حضرت ہارون بھی بہت ہوا حوال
 فضل اساڈے حال تے کیتا رب غفور
 چلے طرف فرعون دی کر کے یاو خدا
 رہندا جس مکان تے آہا اوہ شیر
 تا جو دشمن اوسنوں کوئی نہ جاوے گھیر
 گجھے پوندے شیر اوہ دوروں دین ڈرا
 اکوں شیراں نیوں کے کیتا اوب سلام
 امن سلامت انہاں تھیں لنگھ بنی خدا
 بالا خانے وچ اوہ بیٹھا سا بھول
 پلایا سب مکان اوہ پیا عسلیں شور
 جلدی پردہ کھولکے ہیٹھوں پاند اجات
 پچھن لگا انہاں تھیں اوہ مرد و شیطان
 آئے کسدے حکم تھیں مینوں جلد کہو
 آپس رسول خدا ایدے آئے تیری ول
 آئے اسدی طرف تھیں تینوں اسنوں بلان
 سنار بات کیم دی چپ ہو یا مردود
 آیا جاں فرعون ول موسیٰ نبی خدا

دراوسدے تے بیٹیاں گزر گئے دوسال
 آکھو جا فرعون نوں ساڈی اتنی گل
 امر نصیحت اُنہاں داسنتوں باصر آ
 جو دربان فرعون دے نالے ہو غلام
 سنکر اگوں منھری کر دے اوہ بھول
 ٹٹھیاں دیوچہ اُنہاں دی دیون گل و نجا
 ہک دن سی ہک مسخرہ پاس فرعون غلام
 کہن لگا دو باولے ہین کوئی سرکار
 آکھن سانوں رب نے بھیجا نبی بنا
 تیرے باجھوں اوہاں نے رب بنایا ہو
 آکھن ساڈا رب ہے پالنا ہمار جہان
 ایہہ گل سن فرعون نے کیا ہوتا ب
 جاں پھر اُنہاں کپڑے جھڑکیتے آن
 آکھن لگا نبی نوں ہو کے بہت خفا

کتنے لوک فرعون دل کر چکا رسال
 دو پیغمبر رب نے بھیجے تیرے دل
 یا پھر اوہاں دو ہانوں اپنے کول بلا
 سبجہ نوں نبی خدا پیدا دینا الہم پیغام
 اندر جا فرعون نوں کوئی نہ کہندا مول
 آکھن ہے کوئی اُنہاں نوں مرض بُری سدا
 دسیا جا فرعون نوں اوسنے حال تمام
 دو برسوں تھیں آئیے بیٹھے دیرے مار
 آؤ طرف فرعون دی لے کر حکم خدا
 جان اپنے رب نوں تھیں صاحب اڈ
 پیدا کیتے جسنے زمیاں نے آسمان
 پکڑ لیا ہو اوہاں نوں میرے کول شتاب
 موسے تائیں دیکھ کے لیا فرعون پہان
 جیونکر وچہ قرآن دے دتی خبر خدا

الْحَزْنُ رِيكَ فِينَا وَلَيْدٌ اُولَيْتُ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ وَفَعَلْتَ فَعَلَتِكَ الَّتِي

فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

بیٹا کر کے اپنا رکھیا اپنے نال
 اور ک لگوں ساڑے بول اوٹے بول
 ہیں وڈا بے شکر توں کہن لگا مزار
 قبلی ساڈا مار کے نہووں کر نقصان
 کریں نصیحت اسانوں ہو کے ساڈا جور
 بیشک میں تھیں خون اوہ ہویا غلطی نال
 نامیں اسنوں جانکے کیتا سی مقتول
 مر گیا اوسے نال اوہ ہویا ایہہ قصور
 کیتا اوسے جرم تھیں بیٹوں ب خاص

کیا میں نہیں سی پالیا بیٹوں کتنے سال
 کتنی مدت موج وچہ مویں ساڈے کول
 کیتا تھو اوہ کم جو کر کیوں ساڈا خون
 قدر نہ پائیوئی اساندا ہو یوں پیغمبران
 الٹا ساڈی نال توں پاؤں آیوں شور
 حضرت موسے آکھیا اوسنوں کرا قبیل
 کوئی ارادہ قتل دامیرانا ہا مول
 مار یا سی میں اوسنوں مکار ہک ضرور
 ایسے اوس قصور وال لازم نہیں قصاص

بخشدنی تقصیر اوہ مینوں رب غفار
 نٹھاساں اس شہر تھیں تاں جلدی نال
 ہن اوہ میرا رب نے دتا خوف ہٹا
 تالے مینوں بخشیا اوس نے حکم حکام
 پچھیا پھر فرعون نے کون تیرا رب
 پالہنا رہاں واسے اوہ رب حمان
 مشرق مغرب تیک ہے اوصا پالہنا رہا
 خالق رازق خلق واسے اوہ رب غفار
 اوسے باجھوں ہو رہے ہوں کوئی معبود
 توں بھی اوسے رب دی مینوں توجہ
 سنی جدوں فرعون نے موسیٰ دی تقریر
 ہے ایہہ کوئی باولا پاگل تے بے کار
 جو کچھ اگے تسال نوں مسلم میرا دین
 نا ایہہ کوئی رسول ہے نا کوئی ہو رہا
 جو ایہہ آکھے منہ تھیں جانوں سبھ وہیت
 جیکر ہوندا بنی ایہہ دل وچ کرو دہان
 دولت عزت مرتبہ ہوندا اس کمال
 کچھ فوقیت ایسی نظر نہ آوے مول
 موسیٰ نوں پھر آکھدا اوہ پلید بلا
 بندی خالے تہہ نوں کرے بندیاں
 موسیٰ کہیا بات ایہہ ہرگز ہوگ نہوں
 اوپر رسولال کسے دامول نہ چلدا زور
 پاؤ خوف خدا بیدار کھن اوہ مدام
 میں بھی تینوں رب دے آیا حکم سنان
 کلمہ میرے نام واسے تہہ توں نال یقین

بخشنا والا اوگناں ہے اوہ بخشنہار
 ہیری میرے قتل واکیتا تہہ خیال
 مرسل کر کے بھیجا مینوں پاک خدا
 داخل وچ پیغمبراں کیتا میرا نام
 حضرت موسیٰ آکھیا جسدی خلقت سب
 جاری جسدا حکم ہے وچہ زمین آسمان
 اوسے واسے محتاج ہے کل عالم سنسار
 تیرا میرا سبھ واسے اوہ سر جہنہار
 لائق صریک واسطے اوسنوں کرن سجود
 آئے تیرے واسطے کرن آئیں تاکید
 مجلس اندر اپنی لگا کہن شہیر
 متکے اسی بات نوں کرو کوئی عتبہ
 اوسے اوپر آپنا رکھنا تہاں یقین
 میرے باجھوں کس نے دتا بنی بنا
 مٹن لائق ایسی مول کوئی بات
 میرے نالوں ایسا ہوندا اچا شان
 نالے فوج فرشتیاں ہندی اسے نال
 مونہہ تھیں گپاں مار کے بن واکوں رسول
 جیکر میرے باجھ تہہ پھریا ہو رہا
 نہیں تاں نال یقین دے مینوں بت بچان
 کیتا مینوں رب نے اپنا خاص رسول
 مولا باجھوں انہاں تے غالب کھئی نہ ہو
 دس اپنے رب دے رات دن احکام
 مٹن لے وحدت بدی اوسنوں بکت بچان
 مٹن رسالت مجھ دی پکڑ اس ادا دین

ایہہ گل سُکرا آکھدا اوہ کافر مجہول
 کلمہ تیرا پڑھاں میں نال یقین صفا
 حضرت موسیٰ آکھیا نال حلیم زبان
 چار چیزاں بتدھ نوں دیسی اسن جہان
 دو جا کل جہان تے مشرق مغرب تیک
 تریجا تیری عمر نوں دیسی رب دھوا
 جتنی عیش اوس عمر وچہ کر سیں ہوشاداب
 چوتھا اندر آخرت تینوں رب عظام
 جیکرا ایہہ سب نعمتاں ہوں تینوں منظور
 سُکرا گول آکھدا اوہ مردود خراب
 رہن دیہو موقوف اج ہملت کرو عطا
 سُکرا اتنی بات نوں موسیٰ تے مارون
 پچھوں اوس فرعون نے سد ہامان وزیر
 کہندا مینوں ہو ر کچھ حاجت ناہیں مول
 بخاری خواہش ایہو ہے ہو واں پھیر جوان
 سُکرا گول آکھدا اوہ ہامان تباہ
 اکے رہیوں سدا وندا آپ خدا مہبود
 رب سدا کے پھیر ہن بندہ لگوں سدا ان
 نالے تیرے ملک وچہ پوسی وڈا فتور
 جیکر تینوں شوق ہے ہو واں پھیر جوان
 ملے جوانی تدھ نوں ایسی کراں دوا
 ایسی اوہ ترکیب ہے میر تائیں یاو
 سن کہیا فرعون نے ایہو مینوں کھوڑ
 راتیں اوس ہامان نے یک حصا بنا
 فحری جاں فرعون نے کیتی اٹھ نگاہ

جے میں تیرے رب دی وعدہ کراں قبول
 کیا دیوے گا مجھ نوں تیرا پاک خدا
 جے توں میرے رب تے لے آویں ایمان
 اول مردیاں تیک توں رہی سدا جوان
 کر سی تینوں بادشاہ واحد لا شریک
 سو برسوں دی زندگی کر سی ہو ر عطا
 روز قیامت اوسدا ہو سی نہیں حساب
 دیسی وچہ بہشت دے سوہنا عجب مقام
 نال شبابی من توں وحدت رب غفور
 نال وزیراں سوچ کے دیساں کل خواب
 بھل کے میں سببات داویاں جواب سنا
 ٹر آئے گھر اپنے جیوں کہیا ملھوان
 آپس وچہ مشورہ لگا کرن شریہ
 صرف جوانی واسطے وحدت کراں قبول
 اس کارن میں تے لے آواں ایمان
 میں تینوں سببات دی دیندا نہیں صلاح
 ہن توں اگے غیر دے کر سیں کوں سجود
 کچا پوسیں خلق وچہ کھٹھے کرے جہان
 شوکت شان جو تدھ واسطے ہو جاسی دُور
 کر دیساں اک رات وچہ میں ایہہ سدا ہامان
 ناں جواناں پھیر توں چہرہ لبیں ملا
 جاں میں کر دکھلا دساں ہو جائیں توں شاد
 جے ہو پواں جوان میں پھیر نہ کوئی لوڑ
 داہڑی تے فرعون نوں سبتیاں دتی لا
 داہڑی ساری اپنی پانی اوس سیاہ

راہنی ہو یا دیکھ کے حاصل ہوئی مراد
شائبش تیرے عقل نوں کیتی خوب جوان
سہی سہی لوڑ شباب دی اوہ ہو گئی وصول
جاں ہن موسیٰ آئی کے کرے سوال جواب

سہ ہا مان شیطان نوں کہندا آفرین باد
ہن مینوں کچھ مول نہ لوڑ رہی ایمان
ہن میں کا ہنوں مٹا ہیگا رب سول
جھوٹا کر کے اوسنوں کر ساں مار خراب

مقولہ مصنف علیہ السلام

ہر مسکروا ایہ ہے دنیا تے دستور
جسنوں وچہ جہان دے دیوے ب آرام
مطلب دنیا واسطے ہر گل کرن قبول
جاں کوئی مشکل اُنہا نوں آجاو و پیش
اللہ اللہ کرویاں گزرو بجے دن رات
جسویے اُس سختیوں دیوے رب کمال
ہو یا وانگ فرعون دے مطلب حصول
گذر گیا طاعون جاں بچ رہے بیمار
اکھن نال علاج دے سانوں ہوئی شفا
پاؤ نہ آوے اُنہا نوں اللہ احسان
جد تک اوسدی طرف تھیں صادر حکم نہو
جے کر اوس جناب تھیں ہوو نا فرمان
کتیا سی فرعون نے دل وچہ ایہو خیال
اس کم اندر رب داخل نہیں کچھ مول
ایہ طریقہ اُنہا ندا ہون جو دو لقمہ نہ
جان ساڈے کول ہے وافر دولت مال
چیز کسے دی مول نہ گھر ساڈے وچہ ہتھوڑ
پرہن نمازاں لمیاں جو ہوون محتاج
ایسے لوک فرعون دے نال برابر جان

امن اسائش دیکھ کے ہو جاوون مغرور
ذکر عبادت رب دی دیندا چوڑ تمام
ہو جاوے جد کم اوہ پھیر نہ مٹن مول
تسبیح پکڑ مسیت دے بن بہندے درویش
باجھوں ذات خدائیکہ بھاوے کھئی نہ بات
اوسویے اُنہا نوں آون بڑے خیال
یاؤ نہ رہیاں تسبیحاں بھلا رب سول
پھیر سیتی وڑن تھیں کرن نمائے عار
نہیں تاں ساڈی مرض ایہہ بندی تخم اٹھا
نال عنایت اپنی دتی جس امان
باجھوں امر خدائیکہ کم نہوندا کو
کوئی چیز نہ کسے نوں مندی کف زبانی
ہو گئے نال خضاب دے میرے کالے بال
ہن میں کاہدے واسطے مٹاں رب سول
رب نبی دے حکم نوں کرے نہیں پسند
طرف عبادت رب دی مول نہ کرن خیال
روزے اتے نماز وی کیہڑی سانوں لوڑ
سانوں گھر وچہ اپنا ڈھیا حکومت راج
تو بہ باجھوں اُنہا نوں دوزخ ملے مکان

چھوڑ پڑا انہاں توں کرے ہدایت رب
موسے تے فرعون دا حال سنا دین جھب

آمدن حضرت موسیٰ و ہارون علیہ السلام روز دیگر نزد فرعون
و ظاہر کردن معجزات خود و جمع کردن فرعون بہیون سلیمان

خود را برائے مقابلہ اعجاز موسیٰ

آیا پاس فرعون دے لے کے نال بھرا
کیا ہے اپنے رب دی تیرے پاس دلیل
جے توں سچا نبی ہیں صرگز ویر نہ لا
دتا او پر زمین سے اپنا عا صا ڈال
اوسے ویلے ہو گیا اوہ ثعبان مہین
اڈیا منہ ڈراوناں ڈاڈھی دشت نال
پوندا شور جہان وچہ جاں اوہ کرے آواز
نیریاں و انگول کھڑے اوہ قدرت رب غفار
صورت اوسدی دیکھ کے ڈر جاوا انسان
دیوے ساڑ زمین نوں جیوں لکڑی نوں اک
لگے جس انسان نوں مردا اوسے سول
ہرگز اوسنوں فائدہ کرے علاج نہ کر
طرف مکان فرعون دی ہویا دور روا
ہیٹھاں اوسے لڑکے مر گئے دست ہرا
نگلن لگا اوسنوں سنے محل مکان
دوچار کھیا ہوٹھ اوس اوپر محل سر
آکھن لگا نبی نوں کر کے عجز کمال
یا آفت مجھرا یکے آبیوں اساں کھپان

دو جے دن پھر فرعون موسیٰ نبی خدا
دیکھ شتابی نبی نوں کہت داوہ کھیل
پہلوں اپنا معجزہ مینوں کوئی دکھا
سنیاں نبی کلیم نے اوسدا جدوں سوال
سٹیا عا صا نبی نے جسم او پر زمین
لماں اسی گز اوہ ہویا سب کمال
ست سو دند ڈراونے وڈے بے انداز
گردن او پر وال جو آہے ست ہزار
ہا تھیاں و انگول اوسدے پیر بہتر جان
جتھے سسے منہ تھیں پونڈی آہی جھک
کھاہ انگوری کدی نہ ہوندا اوتھے مول
یا بیماری برص وی جاندی اسنوں ہو
جسویلے اس شکل دا بنیاں اوہ ثعبان
راہ وچہ جو سن آدمی بھی حیوان شہما
پھر تخت فرعون دا لگا منہ وچہ پان
ہک لب ہیٹھاں تخت دے اُسور کھی آ
دیکھ فرعون لعین نے تختوں ماری جھال
آیا ہیں توں اسانوں رب دا حکم سنان

جیکر سانوں دسنا ہے تہہ حکم خدا
 رکھیا ہتھ اوس سب کے پیغمبر فی الفور
 ویکھ نبی دا معجزہ خلق ہوئی حیران
 بیٹھا اوپر تخت دے جا فرعون بیکار
 سورج نالوں چاٹنا ہو یا دُون سوا
 طاقت رہی نہ کسے نوں ویکھ اٹھیں کھول
 کہندا نبی کلیم نوں منت نال ہزار
 تاں پھر لیا کلیم نے ہتھ کڑے وچ پا
 ویکھ تماشا اکھدا اوہ فرعون لپید

ڈک لے آفت آپنی تحسم نہ ساو جا
 اوسے ویلے ہو گیا عاص کا پہلے طور
 ایسر مٹن کوں اوہ جو بھارے شیطان
 کیستاید بیضا پھر پاک نبی اظہار
 محشر وانگوں خلق وچہ شور ہو یا برپا
 آن پیا فرعون نوں دلوچہ ڈاڈا ہول
 جلدی ہتھ چھپا، ایہہ خلقت نوں نہ مار
 اگے وانگوں ہو گیا اوسدا بیضا
 جیوں کر آئی خبر ایہہ وچہ قرآن مجید

قَالَ لِلْمَلَائِكَةِ وَهَوَّلَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَسَاءَ مَا
 تَكْمُرُونَ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ يَا تُوَكُّ بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ

مجلس وچہ فرعون دے آہے جو سردار
 ہے کوئی جادو ساز ایہ صاحب عقل شور
 چاہندا ہے تسانوں دیسوں دینے نکال
 کیا ہن سداے اسطے نشیں کرو فرمان
 کہن لکے فرعون نوں کل وزیر امرا
 نالے قاصد اپنے شہریں بھیج ضرور
 ہر یک جادو ساز جو کمال تے ہشیار
 آئے ڈر کے اونہاں تھیں ہوسن ایہ زبون
 ایہ تجویز فرعون نوں آئی بہت پسند
 رخصت ہو فرعون تھیں بدعا حاصل سول
 پچھوں اس مردود نے قاصد ترت بجا
 جمع کیئے فرعون نے ساحر چار ہزار
 کیتا حکم تمام نوں سدا کے وچہ حضور

آکھن لگا اونہاں نوں اوہ مردود مکا
 بیشک جادو گر یا اسنوں علم ضرور
 کھستے ملک تسادڑا اپنے جادو نال
 دسومنیوں سوچ کے کہندا بے ایمان
 دوہاں بھراواں نال توں نہلت کچھ ٹھہرا
 جمع کرن ہر ملک تھیں ساحر جو شہور
 کر کے جمع تمام نوں لیا دن وچہ سرکار
 نس جاونگے ہار کے موسے تے ہارون
 نہلت نبی کلیم تھیں لئی دہارے چند
 وچہ عبادت رب دی ہو یا جاشغول
 ساحر اپنے ملک دے لے تمام سدا
 پاک دو جے تھیں سب اوہ جادو وچہ شیا
 تن سو برسوں تسانوں لکھیا میں مسرور

پرورش کیتی تھیں دی تاخر تمام
 آج ہن سرے سرے تے بنی مصیبت آ
 موسے سانوں آئیکے کیتا بہت خوار
 ہوندا وڈی بلا اوہ سب عظیم کمال
 جیکر او سنوں روک کے شہرں دیو کمال
 سنکر کہیا ساحراں تیرے ایسے غلام
 ایسے جادوگری دا چاہیے کچھ اسباب
 دتا حکم فرعون نے سدا وزیر امرا
 جتنا خرچ ضرورتی لین خزانوں سب
 قصہ کوتاہ ساحراں جادو چار ہزار
 خبر دتی فرعون نوں صاف کرو میدان
 پیسی بڑا میدان ہاک چوڑا بے انداز

آج تک ناہیں تھیں نوں سیا کوئی کام
 نال کسے تجویز دے او سنوں دیو ہٹا
 جادو دا ہک سپا اوہ کردا وڈا تیار
 سانوں نت ڈراوندا آکر اوسدیناں
 دیوانگا میں تھیں انوں بہتے اوک نال
 کرساں ایہہ تجویز سب لوڑ نہیں انعام
 جے اوہ لے دیو اسانوں کھساں کشتیاں
 کل خزانہ اُنہاں نوں حاضر کریو چا
 جادوگ سامان دی کرن تیار ہی جیب
 اندر چھیاں پھینیاں کیتا سبہ تیار
 موسے نال تھا بلہ ہووے جس مکان
 جمع ہوئے اس جگہ تے سارے جادو

مقامہ ساحراں با حضرت موسیٰ علیہ السلام

ہویا آن متا بلہ وقت دوپہر تیار
 موسے تے ہارون بھی آئے دوچہ میدان
 اگے جادوگراں نے طلسم کئی بنا
 ظاہر وچ سپا اُنہاں دین سیا نوانگ
 موسے تائیں دیکھ کے کہیں لگے سچا
 توں ڈالینگا زمین تے عاصا پہلے پو
 حضرت موسیٰ اُنہاں نوں کہیا نرمی نال
 تاں پھر اُنہاں ڈالیاں رسیاں پیدیاں
 اپن جیتی سپا اوہ بن گئے جادو نال
 ڈرن لگا کچھ دے وچہ موسیٰ نبی خدا
 غالب ہیں توں اُنہاں تے عالی تیرا شان

سجے کھتے کھڑے سن شکر کئی ہزار
 کھو عاصا کول سی ہو رہ کچھ سامان
 چار ہزاراں سپ دار کھیا ڈھیر لگا
 ڈالن جدوں زمین تے بند باشک ناگ
 پہلوں سے اپنی کرنی ہے گی وار
 یا پھر ڈالیں ایسے جو ہے ساڑا وڈا
 پہلوں سے اپنے تئیں دکھا ہو ڈال
 تالے اینیاں لاھٹیاں طلسم دے سامان
 طرفے بنی کلیم دے دوڑ بہڑنے لجال
 ہویا حکم جناب اُتھیں صرگز خوف نہ کھا
 سرٹ دے عاصا اپنا جلدی چہ میدان

جو کچھ کیتا انہاں نے جادو نال کلام
 شکر حکم خدا پیدا حضرت نبی کلیم
 ستر ہزار اُس سب نے بنیاں فی الحال
 چار ہزار اوہ سب جو کیتا انہاں تیار
 ہو رہا سبب جو انہاں دے آئے اُس مکان
 بھٹکا چلے آجے اوہ پیٹ نہ بھریا مول
 فکر پیا فرعون نوں سخت ہو یا بیتاب
 نہٹا جاندا دیکھ کے کر دے لوک خیال
 چمکے سچا ہو وندا کرا کیوں مچول
 کرن روایت سب جاں آیا طرف محل
 اوچا کر کے اوسنوں سٹیا وچہ ہوا
 نام نشان مکان دا باقی رہیا نہ کو
 شور پیا وچہ مصر دے نہٹی خلق تمام
 ناں پھر نبی کلیم نوں کیتا حکم خدا
 جے ہک ساعت ہو رہا یہ رہیا اسے حال
 کھا جاسی کل ملک دے آدم تے حیوان
 سچا کیتا رب نے تینوں نال دلیل
 شکر حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
 دیکھ نبی دا مجھ نہ جادو ساز تمام

عاصا تیرا اُنہاں نوں جاسی نکل تمام
 سٹیا عاصا اپنا بنیاں سب عظیم
 ستر ہزار اں ہونہ سی ہر ہر سر دے نال
 کچے لقمے سب نوں نکل گیا یکبار
 کوئی چیز نہ اوسنے چھوڑی وچہ میدان
 طرف محل فرعون دے ٹریا اوسے سول
 دہشت کھا کے تخت تھیں چلیا نشیب
 جھوٹا رب سدا وندا ہے سی ایہ خدال
 معلوم ہو یا ایسنوں طاقت کچھ نہ مول
 دھرتی سنے مکان نوں مٹھوں لیا اول
 کندھاں کوٹھے ننگے دتے سبہ اوڈا
 خلعت ساری دیکھ کے رہی تعجب ہو
 جتول جاوے دوڑ کے کر دیندا قتلام
 لے ہن عاصا اپنا جلدی پکڑ اوٹھا
 پلوچہ سارے مصر دی دیسی بیخ نکال
 اندر مصر نہ چھوڑ سی باقی کوئی مکان
 جھوٹے جادو ساز اوہ ہوئے سبہ دلیل
 پکڑ لیا اوس سب نوں ہو یا تیرت عصا
 اگے نبی کلیم دے نیوں نیوں کرن سلام

وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ه قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ط رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ

ڈالے گئے سچو وچہ ساحر بے فرمان
 موسیٰ تے ہارون دا جو ہے پاک خدا
 خبر ہوئی فرعون نوں ساحر تیرے سب
 موسیٰ تے ہارون نوں جاتا انہاں نبی
 تہ فرعون نے اُنہاں نوں ایہہ گل کہی بلا

کہندے سچے رب تے آندا اسال بیان
 منی وحدت اوسدی نال یقین صفا
 ہو گئے مسکرتہ تھیں من لیوئے رب
 پیش اُنہاں دے رب دے سجدہ کرن سہی
 سجدہ کریو مجھ نوں میں ہاں تساں خدا

اونہاں کہیا رب ہے ساڈا رب غفار
 کر پیغمبر بھیجا جس نے وچہ جہان
 اوہا ساڈا رب ہے حق اتے تحقیق
 ایہہ گل سنکر انہاں نوں کہند ادا انجام
 تاں پھر کہیا انہاں نے نال یقین صفا
 زوری سا نوں تہہ جو کیتا سی گمراہ
 شاہ پھر اس کفر دے جائے نہ نزدیک
 غصے ہو کے انہاں نوں کہند اپھیر پلید
 دیوانگاں میں تساں دے ہتھ تے پیر کٹا
 جانو گے پھر کون ہے کرد اسخت عذاب
 سنکر اگوں آکھ دے سب کچھ ساں قبول
 جو کچھ مرصی تہہ دی کر لے ساڈے نال
 دنیا دے وچہ کریگا لاج حکومت توں
 اوڑک بعد فرعون نوں ہو یا پاک یقین
 سد جلا دکھا وندا اونہا ندے ہتھ پیر
 سولیاں اوپر چارٹ کے دے سارے تنگ
 پڑھ تکبیراں آکھ دے رہنوں حمد ثنا
 موتوں خوف نہ کھا وندے جو ہیں طالب
 موسے تے ہارون بھی گھراپے نوں جا

جو ہے سارے جگہ دارازق سرچہا
 موسیٰ تے ہارون نوں ظاہر بخش نشان
 اُس دے باجھوں کسے نوں کچھ نہیں فوق
 موسے دا رب تسانوں ویسی کیا انعام
 بخشیکا اوہ اسانوں سارے عیب خطا
 ہن ادس جاو گری تھیں منگاں اسیں پناہ
 من لیا ہن اسانوں نے واحد لا شریک
 جب کرساں خدا یمدی من لئی توحید
 الٹا کر کے سبہ نوں سولی دیاں چڑھا
 معلم ہو سی تسانوں سارا عیب صواب
 تیرے پیچھے لگ کے نہ ہو اں بھول
 پرہ تیرے طسدا لے سی جل جلال
 سانوں درجے من گے روز قیامت نوں
 ہن ایہہ نہیں قبول دے میرا باطل دین
 پھیر انہا ندے قتل داطنالم خایا ویکہ
 بولن وحدت رب دی جیون جیون ہوں تنگ
 وانگوں شاہ منصور دے ہو یا عین لست
 کلمہ پاک الایکے گئے بہشتیں سب
 اندر یاد خدا یمدے شغل ہوئے آ

حالات فرعون

استحی بعد فرعون وادساں کچھ حوال
 سمجھ اولاد یعقوب نوں کیتا اوس لاچار
 حضرت موسے اوسنوں بہت ہے سمجھا
 الٹا بنی کلیم نوں کہندا اوہ بیک داد

جیونکر اُسے جگہ تے کیتا ظلم کمال
 مشکل کاراں انہاں تھیں لیند نال وگا
 ایسراوس پلیدنوں سمجھ نہ آوے کا
 پایا میرے ملک وچہ آکے تہہ نسا د

کھٹنا چاہیں مجھ تھیں تخت حکومت چاہ
 جاواں گا میں فلک تے رب تیرید گول
 جھوٹا سچا تہہ دا محکم کر کے حال
 ہکدن پھر ہامان نوں کہن لگا مکار
 ہو دے بہت بلند اوہ اوچا بے انداز
 چڑھ جاواں آسمان تے اوچا محل بنا
 مینوں ہے اوہ جا پدا جھوٹھا تے کذاب
 سنکر حکم فرعون دا اوس زیر ہامان
 اٹاں خوب پکائیے رکھ دتی بنیاد
 سپین اگے اوس تھیں کچے سہکان
 اتنا اوچا لے گیا اوہ مینار اوسار
 راج اتے مزدور جو اتے لگے دا جا
 جیکر کہیں کھلویکے لگدے اٹ لگان
 ست برس ساں مینار اوہ ہوندا رہیا تیار
 ہو یا جدوں تیار اوہ کیتا حکم خدا
 جہناں کارگیراں اوہ کیتا سہی کمور
 کیتا جہناں تیار سی اوسدا سبھ سامان
 ایسے اوس مردودوں سمجھ نہ آوے مول
 چار اس گل نوں بیتیاں گذر گئیں سال
 ڈگ پئی کنگھی ہتھ تھیں کیتی بُری دعا
 سن لئی اوس ملعون نے بی بی دی ایہ بات
 شاید ہیں توں آسید وچوں مسلمان
 بی بی نے فرمایا اسوچہ شک نہول
 اتنی مدت تہہ تھیں رکھیا بھید چھپا
 ایہ گل سنکر آٹھدا اوہ فرعون رعین

جادو سحر دکھائے کے خلق کریں گمراہ
 کل حقیقت اوسنوں ساں تیری کھول
 پھر میں آئے آئیے سمجھاں تیرے نال
 کر توں میرے واسطے ہک محل تیار
 جستھیں میں آسمان دا ہواں وقف راز
 موسیٰ بن عمران دا آواں دیکھ خدا
 دیکھ آواں جد اوسنوں معلم ہوگ شتاب
 محل بناون واسطے ترے کیتا سامان
 اوسے کیتی جاگ وچہ پکی اٹ ایجاد
 پخت عمارت اوسدن شروع کیتی ہامان
 ٹھیر نہ سکدا اوستے کوئی استکار
 کھڑا نہ ہون دیوندی اوسنوں محل ہوا
 سخت ہوا دے زور تھیں اڈ جانے کھان
 خرچ کیتی فرعون نے دولت باہجہ شمار
 ماریا پر جبریل نے دتا سبہ اوڈا
 ہو گئے سب ہلاک اوہ راج اتے مزدور
 زندہ رہیا نہ انہاں تھیں کوئی وچہ جہان
 کردا طم جہان وچہ اوہ کافر جھول
 ہک دن بی بی آسیہ بیٹھ چھوڑاوسے وال
 یا رب توں فرعون دا تختہ پٹ اوٹھا
 غصے ہو کے اوسنوں کہندا اوہ بد ذات
 موسیٰ تے ہارون تے آندا تھیا کان
 کیتا چالی برس تھیں میں سلام قبول
 ہن میں اپنے دین نوں ظاہر کیتا چا
 موسیٰ تے ہارون دا چھوڑ شتا بی دین

سوئے وا گھر تہہ نوں دیساں میں بنوا
کہیا بی بی آسیہ تو بہ استغفار
لعل اتے یا قوت واسو ہنا عجب مکان
اگوں اوس پلید نے ونا ایہہ جواب
بی بی نے منہ پایا کر بھاویں مقتول
تاں پھر اوس ملعون نے تر ت جلا د بولا
ننگا کر کے بدن نوں کپڑے سبہہ اوتار
کر چومینا اوسنوں کہندا پھیر لین
چھوڑ عقیدہ اپنا تینوں لواں بچا
دے لے میرے بدن نوں توں تکلیف نہرا
و کھ عذاب سریر و اتینوں سب مباح
استھیں بعد فرعون پھر او تھوں ہو گیا دوا
حضرت موسیٰ وانگ تک آیا کوئی جوان
کہن لگائے آسیہ تینوں قرب کمال
کھولے در افلاک دے تیرے کارن رب
جو کچھ ہن اسوقت توں ب تھیں کریں دعا
تا پھر بی بی آسیہ رہنوں کرے سوال

چھوڑا نہا ندے دین نوں مینوں من خدا
سوئے وا گھر تہہ تھیں نہ مینوں درکار
دیی وچہ بہشت دے مینوں رب رحمان
کر ساں تینوں قتل میں کر کے سخت عذاب
موسے دے میں دین تھیں ہرگز مڑاں نہول
وتا اوپر زمیں دے بی بی نوں لٹوا
ہتھیں پیریں اوسنوں میناں دتیاں مار
کر لے میری بات تے ہن بھی لوں لہتن
کہیا بی بی آسیہ ہو سچ خدا
دل میرے دی بات دانا ہن توں مختار
رکھساں دل دی واگ میں میری جویں صلاح
اندر قصص الانبیاء جیونکر ہے مذکور
بی بی تائیں دیوندا ایہہ خوشخبری آن
ہے اسوقت حضور تھیں بخشیا جل جلال
تینوں کھلے اوڑیکدے ہن فرشتے سب
دیی حاجت تہہ دی خالق پاک خدا
جیونکر خبر قرآن وچہ دتی رب جلال

اِذْ قَالَتْ رَبِّ اِنَّ لِيْ عِنْدَكَ بَيِّنَاتٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهٖ وَنَجَّيْنِيْ مِّنْ

الْقَوْمِ الظَّالِمِيْنَ ۝

کہندی بی بی آسیہ یا رب پاک خدا
بخش نجات فرعون تھیں جو ہے اہل جہنما
ترت دعا منظور ایہہ ہوئی وچہ جناب
ڈٹھا وچہ بہشت دے اپنا عجب مکان
ہو گئی بی بی آسیہ وانگ حسین شہید
چالی سال فرعون نوں موسیٰ تے پارون

اپنے کول بہشت وچہ میری جگر ہنا
ستمگراں دی قوم تھیں مینوں آپ بچا
اکھیں اگوں رب نے کیتا دور جناب
کلمہ وحدت بول کے رب نوں دتی جان
لعنت اوپر فرعون دے رہی وانگ یزید
رہے کفر تھیں موڑ دے نہ مڑیا ملعون

ایک دن حضرت اوسنوں آئے وعظ سنان
 غصے ہو کے آکھدا اوہ مردود پلید
 چھوڑوینوں کراں میں موسیٰ نوں قتل
 یا اوہ وچہ زمین دے پاسی وڈا فساد
 چاہیے اوسنوں پکار کے کرنا قتل ضرور
 حضرت موسیٰ آکھیا جو ہو وں کمرہ
 میرے اوپر کسے دامول نہ چلے زور
 مال وزیراں جڈں اوس کیتی ایہہ تجویر
 نام اوسدا خرقیل سی بندہ نیلوکا
 بعضے کہن صندوق اوہ گھڑیا جبر اہل
 کہن لگا فرعون نوں رب دا ارمقبول
 قتل کرن دی اوسنوں تیری نہیں مجال
 بہترھے توں اوسدا کرے دین قبول
 ایہہ گل آکھ فرعون نوں ہویا ترست سان
 استخیں بعد فرعون دی اندر قوم بھیان
 کرے نصیحت اونہانوں اوہ مقبول جناب
 جیونکر نوح دی قوم تے بھیجا رب طوفان
 یا جیوں عاد ثمود دی ہوئی قوم ہلاک
 وانگ انہاندے تسیں بھی ہوو مت مقور
 جیکرہو یا تساں تے رب دا تہر نزل
 نا کوئی باجھ خدا دے سنے تساں بچا
 جڈں نصیحت اوسنے خوب سنائی کھول
 اوڑک جاں پھر انہانوں عطا کلام سنا
 قبطنی سارے اوکھکے گئی نبی نوں گھیر
 بدھے رہندے شیر جو آہے اوس مکان

بیٹھے ہیگن اوسدے سبہہ وزیر ارکان
 نت اسانوں آئیکے دسا ایہ توحید
 نہیں تے مذہب تساندا ویسی بل تمام
 جادو کر کے ملک نوں کر دیسی برباد
 جیکر زندہ چھوڑیا پاسی وڈا فتور
 دایم مینوں اونہاں تھیں دتی رب پناہ
 بھاویں اتنی فوج توں کریں اکھٹی ہور
 حاضر سا اسوقت ہک مومن اہل تہنیر
 موسے دا صندوق سی کیتا جس تیار
 بعضے کہن بنایا ہے سی اوہ خرقیل
 حضرت موسے رب دا ہے برحق رسول
 اوسدا مددگار ہے قادر عل جلال
 نہیں تاں کرے ہلاک اوہ تینوں مندھول
 آکھ نہ سکيا اوسنوں کجھ اوہ بے ایمان
 سی ہک بندہ رب دایم مومن اہل ایمان
 خوف کراں میں تساں تے آوے متاں عذاب
 ایویں متکے تسانوں غرق کرے حمان
 یا جیوں پیچھے اونہاں تھیں لوک ہوئے بیباک
 چھوڑو رستہ ظلم دانا ہوو مت سرور
 پھیر خدا دے حکم تھیں نس نہ سکھول
 پکارو دین کلیم دا منوں ہک خدا
 چپ ہوئے مردود سب کوئی نہ سکدا بول
 آدن لگا گھرانوں موسیٰ نبی خدا
 کارن قتل کلیم دے ہوئے سب دلیر
 جیونکر پیچھے انہاں داکیتا ذکر بیان

چھٹ گئے اوہ شیر سب قدر تنال خدا
حضرت موسیٰ سے انبیج کے گھروں آئے دو
نو کر تیرے پکڑ کے شیراں کھا دی پاڑ
اسے کارن چھوڑا تہا او سنوں آزاد
دیون کے اوہ جگ تھیں تیرا نام مٹا
ابہہ گل سن فرعون نوں آیا جوش کمال
اسرائیلی قوم تھیں جو کوئی لڑکا ہو
عورت کوئی انہا ندی قتل کر ساں مٹل
اگے بھی سرعون نے کیتی اہو کار
وچے سنہ کچھ قتل تھیں پانی اوس تھنڈیر
بیٹے اسرائیلیاں لگا قتل کران
ہک دن نبی کلیم نوں کردے عرض تمام
جیکر تیس نہ مصر وچہ اوندے یا مقبول
نال تساڈے آوندے ایہ ظالم بیداد
حضرت موسیٰ انہا نوں کہیا نرمی نال
دیکھاں کسنوں ملک اوارث کری خدا
کرسی دشمن تساندے جلدی بھلاک
صبر تحمل انہاں نوں دسیا نبی کلیم
کتنی بدت انہاں نے کیتا صبر کمال
مظلوماں دا صبر جاں ہو یا آن قبول

قبطیاں نوں اوہ پاڑ کے گئے تمامی کھا
پوہتی خبر فرعون نوں ہوئی تری چوڑ
موسے تیچھے خلق دی ہوئی آن او جاڑ
نالے اوسدی قوم نوں پاندے پھر فساد
نالے تیرے بتاندی پوجا دیہن چوڑا
کہندا بیٹے انہا ندے کر ساں مار حلال
قتل کرادواں انہا نوں مٹل چوڑاں کو
جتنے بیٹے انہا ندے سب کر ساں مقبول
قتل کرایا ظلم تھیں لڑکا شتر ہزار
پھر ہن اوسے ظلم تے بدھا لاک شریہ
سب اولاد یعقوب نوں بنی مصیبت آن
تیرے تیچھے آسیں بھی ہوئے بے آرام
اتنا سخت عذاب نہ سانوں ہوندا مٹل
اگے نالوں اسان تے کردا ظلم باو
یاری منگوربت دی صبر کرو صبر حال
وعدہ میرے رب وانیڑے ڈھکا آ
ملک حکومت تسانوں دسی خالق مال
صبروں شکروں تسانوں ملی ابر عظیم
صرگزناں سرعون نوں آیا ترس خال
کیتا اسدے ملک تے رب قہر نزول

بیان آیات بیانات مطابق اس آیت شریف

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ قِسْعَ آيَاتِ بَيِّنَاتٍ

اول عاصا بخشیا دو جا پد بیضا
نازل قہر نشانیاں کیتیاں ب تھا

موسیٰ نوں نو معجزے کیتے رب عطا
کیتا انہاں دو ہاں تھیں بد فرعون انگا

پہاڑوں بھیجیا مصر وچہ رب نے قحط و بال
 میوے باغ زراعتاں سبہ ہو یاں دین
 ہو گئی خشک زمین سب بارش ہو گئی بند
 شاغل رب دی یاد وچہ موہن نیلو کار
 بے صبری تھیں کافران کمل آئی جان
 اورک قوم فرعون دی حضرت موسیٰ پاس
 اے موسے توں اپنے رب تھیں منگ دعا
 لے آوانگے اسیں پھر نال تیرے ایمان
 حضرت موسے رب نوں کیتا عرض سوال
 بارش ہوئی مصر وچہ تن سو کوہاں تیک
 اوہا جھے مرد و داوہ رہے بے ایمان
 پھر اوہ آکر اکھڑے حضرت موسے نوں
 تیرے رب نوں نالے تیرا دین
 حضرت موسے رب تھیں منگی پھر دعا
 کہیا نبی کلیم کریمو دین تبول
 ٹڈیاں دی پھر رب نے غیبوں بھیجی ہاڑ
 سنبری اوپر زمین دے نظر نہ آوے کاد
 ٹڈیاں ہتھوں آئے کے سخت آئے لاچار
 جے ہن ٹڈیاں ملک تھیں تسیں کراؤ دو
 حضرت موسے عرض پھر کیتی وچہ جناب
 پھر بھی کافر کسے نے نہ آندا ایمان
 چو تھی واری رب نے بھیجی ہو رہا
 برتن بھانڈے کپڑے جتول کرن نگاہ
 ہڈے ہڈے کھاؤن کافراں جیسے نیلو نیل
 پھر آ نبی کلیم دے ہوئے منت زار

کوئی جنس زمین دی ناہوئی تن سال
 مرن لگے آ بھکھہ تھیں بندے تے چوان
 ہر اک چیز پیاس تھیں پھرے نکالی دہ
 صبر دتا رب انہا نوں جنو نکرورے دار
 گئے وانگوں ہو کدے پھر دے بے ایمان
 رور و نال فریب دے کرن لگے ارداں
 جے توں دیویں اس تھیں قحط بال مٹا
 ویکھ تیرا ایہہ معجزہ ہو ساں مسلمان
 دور ہٹایا رب نے سارا قحط و بال
 ایسر انہاں نہ نیاں واحد لا شریک
 بھیجیا پھر خداے نے اوپر تنہاں طوفان
 جے سا تھیں طوفان ایہہ دور ہٹاویں توں
 اوپر رسالت تہہ دکر ساں اسین یقین
 دور ہو یا طوفان اوہ قدرت نال خدا
 ایسر پھر بھی دین تے کوئی نہ آیا مول
 باغ زراعت انہاں دے دتی سب اجاڑ
 پتر شاخ درخت سب کیتے اوہاں صفا
 تہاں پھر نبی کلیم نوں کہندے رل کھا
 دلوں بجانوں کساندا دین کراں منظور
 ٹڈیاں رب جہاں تھیں کتیاں دھڑکتاب
 ہتھوں جادو گری دی الٹی تہمت لان
 چھڑیاں نے جگ وچہ دتا شور مچا
 کندھاں اتے زمین بھی آوے نظر سیاہ
 ہوئے اس عذاب تھیں ڈاڑھے تنگ بیل
 آئیے تیرے دین نے چھڑیاں نوں توں مار

کیتی پھیر جناب وچہ موسے عرض دعا
جاں پھر قوم کفار نے پایا امن آرام
موسے تائیں اکھڑے رمل اوہ مجھول
جادو کر کے اسانوں دسیر اپنا دین
تاں پھر ہو ر عذاب ہک آیا پنجویں وا
پیر دھرن دی جگہ نہ خالی دے سہ مول
برتن آئے روٹیاں نال ڈڈاں بھر پو
جے ہک مارن ڈڈاں پیدا ہون ضرار
اگے وانگوں آئے کے کہن لگے بذات
کر ساں تیری پیروی ہو سکے مسلمان
کرے دعا جناب وچہ موسے نبی کلیم
ملیا جدوں آرام پھر کرن لگے انکار
چھویں واری تھر پھر بھیجا رب علام
خون ہو یا دریائے بھی چشمے تے تالاب
جو کوئی قوم فرعون تھیں پانی پیندا جا
اسرائیلی قوم تھیں جیکر پیوے کوہ
دیکھ اُنہا نمون آوندے جد کافر ملعون
قدرت دیکھ خدایہدی بہت ہوئے حیران
کر کوئی تجویز توں پانی صاف کرا
سنکر اگوں اکھڑا اوہ فرعون دجال
آکھو جا کر اوسنوں پانی کرے صاف
اوڑک سارے آیکے حضرت موسیٰ پاس
قصہ کوتاہ نبی نے کیتی پھیر دعا
پھر بھی اُنہاں بددی منی نہ تو حید
رب دی طرفوں تھر جاں نازل ہوندا آ

حکم ربے تھیں چڑیاں ہو یاں سب فنا
ہو گئے اپنے عہد تھیں منکر اوہ تمام
بیشک تیرے سحر وچہ شک نہیں کچھ مول
اوپر تیری بات دے سانوں نہیں یقین
پیدا ہو یاں جگ وچہ ڈڈاں باہجہ شہا
کافر اس عذاب تھیں ہوئے سخت بلواں
لذت کھان پکان دی ہوئی انہاں تھیں
اوڑک پاس کلیم دے آئے ہو لاچار
جے ہن اس آفات تھیں سانوں ملی نجات
مناں صدق یقین تھیں جو تیرا فرمان
ڈڈاں سب موقوف اوہ کیتیاں باریم
منکر ہو گئے عہد تھیں اوہ مردود کفار
جتنا پانی مصر دا ہو گیا لہو تمام
ندیاں نالے وگڑ کے ہو گئے سب خراب
ہوندے خون تمام اوہ چشمے تے دریا
اوہا جیہا صاف اوہ پانی معلوم ہو
اگوں پانی سب اوہ ہوندا خونوں خون
رمل آفرعون نوں کہندے بی ایمان
پانی باجھوں اسان دی ہوسی جان ہوا
موسے لہو بنایا پانی جادو نال
پھر نہ تیرے دین دا کریئے سب خلافت
رور و عرض گزار دے گل کپڑا منہ گھاس
پانی سارا مصر دا کیتا رب صفاء
اگے وانگوں سخن تھیں مڑ گئے سب ملید
ڈر کے نبی کلیم دے پیریں وگڑے جا

کرے کلیم دُعا جاں زحمت ہو دور
 کتنی واری واقعہ ایوب بن بنیاں آن
 موسیٰ تے صا روں نے کیتی پھیر دُعا
 امن اسائش دیکھ کے ہو گئے ایہہ مغرور
 میٹ اُنہا ندے مال نوں کر کے تہ نزل
 جد تک سخت عذاب نہ رہے اُنہا نوں مل
 لے آون ایمان نہ صرگز او تھوں تیک
 وچ جناب خدائے ہوئی قبول دُعا
 سونا چاندی اُنہا ندا ہو جو مال اسباب
 بھانڈے برتن کپڑے میوے ہو راناج
 مرغی حبیکر اُنہا ندی آڈے ونیدی کو
 سخت مصیبت اُنہا نوں آئی پور پیش
 جیکر ہن ایہہ اساندی سختی دیہو مال
 کر کرنتاں زاریاں بہت ہوئے بچال
 کراں دُعا ہن متاں ایہہ ہوون مسلمان
 ایہہ گل سوچ کلیم نے کیتی پھیر دُعا
 ایہہ پھر بھی کافراں نہ آندا ایمان
 دیکھ تمام نشانیاں جاں اوہ ڈرے مول
 لے چل راہیں کدھ کے اپنی فوج تمام
 اُس تھیں بعد فرعون بھی لیکر فوج مزید
 تینوں تیری قوم نوں دیساں پاراوتا
 سُن فرمان جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
 کرو تیاری کوچ دی چھوڑو مصر مکان
 دشمن ساڈے دین دے جتنے ہینگے سب
 اوں تھیں پچھے مصر وچ آواں ہونو شمال

اوسے طور کفار پھر ہو جانڈے مغرور
 ایہہ قوم فرعون دی نہ آندا ایمان
 یارب توں ہن اُنہا نوں دے کوئی ہو نزل
 اپنے دولت مال دا کردے ہن غرور
 اس دولت دامن نہ پھیر دکھاوون مول
 جد تک یارب اُنہا ندے سخت رکھیں توندل
 جد تک سخت عذاب ایہہ دیکھن نہ کو لیک
 نازل اوپر کافراں کیتا طمٹ خدا
 سب کچھ پتھر ہو گیا قدرت بے تاب
 پتھر کیتے رب نے سخت ہوئے محتاج
 اوسے ویلے تر ت اوہ پتھر جانڈے ہو
 اوڑک نبی کلیم نوں کہندے آبدیش
 تر ت ایمان لیا دھواں آسے تساڈے نال
 تاں پھر نبی کلیم نوں آیا دلوں خیال
 نہیں آئے اُنہا نوں کرسی رب دیران
 ہر شے اگلے حال تے کیتی پھیر خدا
 لگے نبی کلیم نوں حادو گر پھیران
 موسے دے ول رب نے کیتا وحی نزل
 اوپر کنارے نیل دے ونج کرو آرام
 مگر تساڈے پھرن توں دھاوا کرے پلید
 فوج سنے فرعون نوں کرساں غرق خوا
 اندر اپنی قوم دے دیندا حکم سنا
 اوپر کنارے نیل دے چل کرے گھوڑا
 اندر دریا نیل دے غرق کرے سی رب
 کراں عبادت رب دی امن سائش نال

نالے ظلم فرعون یحییٰ سانوں ملے نجات

آکھ پندیرا کوں اوہ غرق ہو یا بذات

غرق شدن فرعون علیہ اللعنت بمعہ قوم بہ دریاے نیل

اندر قصص الانبیاء راوی کرے بیان
رہل اسرائیلیاں لپستی ایہ تجوینر
دے کچھ سانوں مانگواں زیور درم دینار
بعد ویاہوں دیوساں صرشتے تینوں موڑ
راضی ہو فرعون نے حکم دتا فی الحال
حاجت اپنی ٹوڑ کے دینا پھر پرتا
نال جو اصرال جڑے جو زیور قیمدار
نالے نقدی بہت کچھ آندا قرض اٹھا
پھر ہامان وزیر نوں لاگو ہوئے آن
آندے سب دگھراں تھیں ہتے زیور منگ
کے تو نگر اُنہاں تھیں نہ کیتا انکار
حاضر کیتا سب نے کر کے اوصا خیال
سبہ اولاد یعقوب دی چھ لکھ مرد بچیان
نانوین ماہ محرموں ہوئے سبہ تیار
اوسے راتیں مصر وچ ہوئی شروع وبا
موسے تائیں رے موقعہ دتا خوب
کر دتا ہارون نوں لشکر داسردار
اوپر کنارے نیل دے مہیسی اک میدان
فجر ہوئی تاں قبطیاں ڈٹھا جاں احوال
نفس گئے سانوں ٹھگ کے ہوئی کویلے سا
لٹیا اسرائیلیاں سانوں لا کے گھات
سنکر خیر فرعون نے کیتا بگل دراز

حضرت موسے کوچ واکیتا جد فرمان
اؤل جا فرعون نوں کہندے اہل تمیز
کارن اکس ویاہ دے سانوں ہو درکار
اک دودن دیواسے ہیگی سانوں لوڑ
جتنی حاجت تسانوں ہو غزانیوں مال
کھول خزانہ اُنہاں دے اگے رکھیا چا
چن چن وچوں اُنہاں نے آندے باجھ شمار
دولت دنیا مال دی کس نہ چھوڑی کا
نالے قبطی شہر دے مہین جوار کان
نال بہانے سبہ نوں خوب کیتوئے تنگ
اگے بھی لیجاوندے مہین کتنی وار
بہت اکٹھا کر لیا اسرائیلیاں مال
باجھوں لڑ کے عورتاں راوی کرے بیان
ادھی راتیں اوٹھ کے ہوساں سپں فرا
رُوھے اندر ماتاں قبطی اہل جفا
کدھ لیا مذے مصر تھیں سبہ اولاد یعقوب
راتو راتیں نیل تے لٹھے ڈیرے مار
اوترے اوس میدان وچ سار اہل ایمان
اسرائیلی مصر تھیں کر گئے سبہ اوچال
جاا کے فرعون دے رُنے ڈھاہیں مار
مال اساڈے منگ کے نٹھے راتو رات
پاراں کوہ تک اوسدا جاندا سی آوا

سُن آوازہ بگل دا جمع ہوئی سب فوج
 ست لکھ فوج فرعون دی ہوئی تڑت تیار
 ہر سپاہی دی ست سو فوج چھان
 ایہہ سب شکر جوڑ کے اوہ فرعون لختن
 تن منزل دا پندھ سی مصر دے اوہ میدان
 دھاوا کر کے فوج دا اوہ مردود خدا
 دیکھ اُنہا نوں آکھدا فوجاں نوں لٹکا
 نظریہ جد اُنہا نوں آوندی فوج کھا
 دشمن ساڈے آگے لگروں کر کے زو
 سن دی کوئی واہ سائو ایتھوں مول
 حضرت موسے آکھیا نہ کر نہ کر یو کا
 اوے وقت جناب تھیں آ یا جبرائیل
 اے موسے دریائے عاصا اپنا مار
 مار یا عاصا نبی نے پاٹ گیا دریا
 موسیٰ دی سب فوج سی باران قواں جان
 ساری فوج کلیم دی لنگھ گئی جد پار
 نکران وچہ فرعون بھی کر دالکھ دیل
 کہندا اپنی قوم نوں مکروں اوہ بیداد
 جادو نال اس نیل وچہ رستے لئے بنا
 مڑ مڑ ایویں قوم نوں کہندا اوہ شیطان
 آپ دلیو چہ خوف تھیں سوچاں کسے مضر
 ایہو دلیلاں سوچدا ہیسی اوہ ملعون
 بن صورت اک مرد دی آ گیا جبرائیل
 ہیسی ہیٹھ فرعون دے گھوڑا وڈا شریہ
 داخل کیتی وحی نے گھوڑی وچہ دریا

پاس فرعون لعین دے شکر ماری موج
 سو امراد وچہ فوج دے کیتا سپہ سالار
 کیتا ساری فوج دا سپہ سالار ہامان
 پکڑن چلیا اُنہا نوں دوجے دن بیدین
 شکر نبی کلیم دا بیٹھا جس مکان
 دوجے دن اوں جگہ دے پوتھا جا
 ملو جوانوں دوڑ کے پکڑ وچہ زسرار
 موسے تائیں آکھدے رملل سار یار
 اکوں نظری آوند اے دریا ودا شور
 پکڑ لیجاسن اسانوں اوہ کانر جھول
 سانوں اوپر اوسد ویسی فتح حرا
 موسے تائیں حکم ایہہ بھیار ت جلیل
 تینوں تیری فوج نوں اسیں لنگھاواں پار
 باران رستے ہو گئے قدرت نال خدا
 لنگھیاں راں ایاں تھیں اک اک قوم چھان
 ہتھ ملیندے رہ گئے دشمن سب اورار
 بے وانگوں دیکھدا اوپر کنارے نیل
 دیکھو موسے کبڈے جادو وچہ استاد
 لے کے اپنی قوم نوں لنگھ گیا دریا
 تنکے معجزہ جان کے لے آون ایمان
 ڈب مراں مت نیل وچہ جیکر لنگھاں پا
 کیونکر جا کے پھڑاں میں موسیٰ تے ہارون
 گھوڑی تے اسوار ہوا اوپر کنارے نیل
 گھوڑی نوں اوہ دیکھ کے مگر بھنا بے پیر
 گھوڑا بھی اوہ نیل وچہ لگے آ یا دھا

کس کس واکاں زور تھیں ہوڑ رہیا فرعون
 زور و زور فرعون نوں لے وڑیا وچہ نیل
 لکڑوں ہوڑ فرشتیاں جلدی ہوا سوا
 ڈال دتا وچہ نیل دے سب نوں زور و
 پہنچ رہے وچکار اوہ جدوں دھکیندے آ
 آ فرعون لعین جاں لگا غوطے کھان
 موسیٰ و امجدو میں منیاں نال یقین
 محکم ہو یا درگاہ تھیں لے مرد و پلید
 اگے نہ آج تیک توں متے رب رسول
 نالے جبرائیل نے کیتی دلوں وچار
 متکے تو بہ ایس دی رب چاکرے قبول
 چکڑ تھو بہ او سکے موٹھ وچہ دتا تن
 نالے او تھوں دب کے دتا ہیٹھ گھار
 ڈب موئے سب خارجی باقی رہیا نکو
 او پر کنارے نیل دے مومن اہل سلام
 ایسے راجے نہ مومن آوے پک یقین
 ہین اوسدے ظلم تھیں ڈر دے بہت کمال
 یارب لاش فرعون دی باھر کڈھ دیکھا
 نالے لاشاں ہو رہی دتیاں سب نکال
 صرہاں مومن سب دا ہوندا شکر گزار
 داڑھی پٹ فرعون دی موسیٰ نبی خدا
 پھیر ہان پلیدی کیتی بہت تلاش
 موسیٰ تے ہارون پھر لیکر اپنی فوج
 چھوڑ گئے کھنار جو باغ محل مکان
 قبضہ اسراییل ہو یا ہر ہر حباد

ایس پرادی دیکھ کے مڑے پدیا کون
 تان جاتا مرد و دے ہو یا کم ذلیل
 دھک اندا فرعون و لشکر چاک مار
 باقی کوئی نہ چھوڑیا رب نبی دا چور
 پانی سارا مل گیا پاک ہو یا دریا
 کہندا میں ہن رب تے لے آندا ایمان
 سچا اوسدے سچا اوسدے دین
 ہن توں ڈر کے موت تھیں مندا ہن توحید
 ہن تیرا ایمان ایہہ ہرگز نہیں قبول
 کرن لگا مرد و ایہہ تو بہ مردی وار
 ہووے تاں ایہہ لعنتی تو بہ کرے مول
 بولن جوگا رہیا نہ قابو ہو گئے غن
 سنے تمامی فوج دے غرق ہو یا مردا
 دتے رب کے تھرنے دوزخ دے دل ڈہو
 سبہ دیاں لاشاں لڑھکیاں دیکھیں کھلے تمام
 ہوئے مت کے جیوندا اوہ فرعون لعین
 حضرت موسیٰ رب نوں کیتا عرض سوال
 حکم رہے تھیں لاش اوہ کڈھ کسئی دریا
 اسراییلی دیکھ کے بہت ہو خوشحال
 دشمن ساڈے رہنے پل وچہ دتے مار
 گھوڑے اپنے واسطے لیندا واگ بنا
 ایسے اوس مرد و دی مول نہ لدھی لاش
 آئے اندر مصر دے رحمت ماری موج
 سب اولاد یعقوب نوں بخشے رب حمال
 سانہ لے فرعون دے سالے تل سزار

حضرت موسیٰ ملک نون خوب کتیا آباد
اندر قصص الانبیاء راوی کرے بیان
نس آیا فرعون تھیں شاید اوہ مچول
آوڑیا اوہ مصر وچہ غرق ہوئے جاں سب
عاجز ہو کے در بدر کردا پھرے گدا
کیتی عرض کلیم نے پیش خدا رحمان
حکم ہو یا درگاہ تھیں دیکھو اسد خال
جیونکر اسنوں جگ تے کیتا اہاں خوار
سنگر نبی کلیم نے آندا شکریا
کرن روایت مصر وچہ جد ہو یا آرام
نال تلی گئے پھر وچہ میدان کوہ طور
نالے کچھ غلام بھی بکریاں تے مال
کیا دیکھن جو بکریاں کھلے چراون شیر
بی بی تے فرزند بھی بیٹھے خوشیاں نال
سارا مال اسباب جو آہا اوس مکان
زندہ مہیسی مصر وچہ آج انہا ندی ما
حاضر کیتا مال بھی زن فرزند غلام
وعظ نصیحت خلق نون کردادن تے رات

شہر مصر تھیں کفر دی رب پٹی بنیاد
مہیسی جو فرعون دا خاص وزیر ہامان
تاہیں اسدی لاش دا پست نہ لگا مول
اوسد تاہیں اوندیاں انہاں کتیا رب
ہک دن اوسنوں پنڈیاں ڈٹھانی خدا
یارب ایہہ کیوں غرق نہ ہو یا بے ایمان
انہاں ہو کے در بدر کردا پھرے سوال
دوب مرنا اس حال تھیں بہتر وہ سے وار
دشمن ساڈے رب تے کیتے مار فنا
قبضے نبی کلیم دے آ یا ملک تمام
چھڈ آئے سن جس جگہ بی بی اہل شعور
جا کے حضرت اونہا ندا معلّم کیتا حال
اگے نالوں دونیاں وودھ وودھ ہو یاں صیر
امن سلامت نصر بھی امن سلامت مال
سب کچھ اوتھوں مصر وچہ آندا امن مان
خدمت اندر انہا ندی سبجہ کچھ رکھیا آ
کیتا نبی کلیم نے مائی کول مقام
اگوں سنوں پذیر تھیں جیوں اتری تورا

ذکر نازل شدن تورات بر حضرت موسیٰ علیہ السلام

جاں کچھ مدت مصر وچہ حضرت نبی کلیم
اسرائیلیاں نبی نون کیتا عرض سوال
جس وچہ تیری شرع دے ہوون کل احکام
حضرت موسیٰ رب تے ہو یا عرض گدا
حکم ہو یا میں تہ تے نازل کراں تورات

لوکاں تائیں دین دی آ کیتی تعلیم
رب تھیں منک کتاب نو سانوں جدی کمال
معلم ہووے اسانوں سب حلال حرام
یارب کوئی کتاب توں میں تے جلد تار
روزہ رکھ کوہ طور تے آر ہو تریہ دن رات

تاں پھر حضرت قوم نوں دتا ایہ جواب
 ترہیمہ دن اوکھے رہن داکیتا حکم خدا
 امر نصیحت اوسدا سناناں تھین
 سنکر کہیا قوم نے بیشک منطوق
 ہو سی رب دی طرف تھیں جدل کتا نقل
 تاں پھر شر آدمی لے کر اپنے نال
 ہبسی بڈھا اوہنا نوچہ پوشع جو بن نوں
 سجنہاں تاں میں نبی نے وضو غسل کرا
 ترہیمہ دن راتیں رکھیا روزہ دن بھر رات
 ستر بندے ہو رہو آہے نال کلیم
 چھپ کر دا دن جدوں پھر آندیا پاک خدا
 موسے نوں فرمایا خالق پاک کھے غفور
 چتھے پتر تہاں نے ہو کے روزے دار
 کیتی عرض جناب وچہ موسے نبی کلیم
 اتنے روز زبان تے چیر نہ لائی کو
 چتھے ہیں اسوا سطر پتر منہ وچہ پا
 تاں پھر رب فرمایا حضرت موسیٰ نوں
 روزیداروے منہ تھیں بیٹھری آوے بو
 دس دن اگے ہو رتوں روزہ رکھ دن رات
 سنکر حکم جناب تھیں موسے نیک خصال
 دس دن روزہ رب نے دتا ہو و دھما
 سنکر اگوں آکھدے موسے نوں اوہ یار
 جد تک آسین ویکھے اکھیں نال خدا
 سنانوں بھی کوہ طور تے لیچل اپنے نال
 حضرت موسے اوہنا نول آکھ سپاہ رسول

چلیا میں کوہ طور تے رب تھیں لین کتاب
 چھٹ چلیا میں تہاں وچہ اپنا خاص بھرا
 کیتا میں ہارون نوں اپنا جانشین
 ایسپر توں کچھ آدمی لیجنا نال ضرور
 دیکھن اکھیں اپنی شک نہ رہی مول
 آئے طرف کوہ طور دی موسیٰ نیک خصال
 باقی سب جوان سن بند گونا گوں
 لے آندا کوہ طور تے پاک لباس پہنا
 جیونکر حکم کلیم نوں کیتا رب دی ذات
 ترہیمہ دن روزہ انہاں بھی رکھیا باقظیم
 پتر درختاں ٹوٹ کے چتھے منہ وچہ پا
 پا دتا ایہ تہاں نے روزے وچہ قصو
 باجھوں میرے حکم دے کیوں کیتی ایہہ
 ترہیمہ دن روزہ رکھیا یارب اسماں مقیم
 کیتا دلوں خیال مت منہ تھیں آوے بو
 تاں جو اوہ مسواک دے ہوون جا بجا
 قسم مینوں ہو اپنی سن لے موسیٰ توں
 مینوں عنبر مشک تھیں چنگی لگدی سو
 اوس تھیں تپکھے تہہ نوں دسیاں تہہ رات
 یاراں نوں فرما وندا جیہڑے حسین نال
 اوستھیں بعد تورات پھر نازل کرے خدا
 اوپر تیری بات دہیں سنانوں اعتبار
 تہہ تک ہرگز اسماں نوں مول یقین آ
 دیکھاں اوسنوں سامنے من لواں خصال
 تیس خدای ذات نوں دیکھ نہ سکد مول

کر لو میری بات تے تسبیں تمام یقین
 رہیا نبی حیدر ایدہ ہر چہ زور لگا
 تاں پھر بجلی اُنہاں تے بھیجی غفار
 سترائ وچوں ہک نہ زندہ رہیا مول
 کیتی عرض جناب دُچہ یا خالق و ہاب
 بھیجے میرے نال اوہ کر کے اُنہاں گواہ
 جے ہن میرے نال ایہہ واپس پھیر نہ جان
 کہن کدھرے اُنہاں آئیوں مار کا
 کہ توں زندہ اُنہاں یارب جل جلال
 ہوئی نبی کلیم دی عرض دے منظور
 دہ دن روزہ ہو پھر رکھیا با تعظیم
 چالی روز کلیم نوں ہوئے جدوں تمام
 باہجہ ویلے وحی دے قادر ذوالجلال
 سنی کلام خدائیدی جسدِ ستر وار
 اوسے لذت عشق وچہ اوٹھیا شوق تھا
 نال محبت رب نوں کردا عرض سوال
 دیکھاں تیری طرف میں نظر کراں ہوا
 سن ایہ بات فرشتیاں کہیا موسے نوں
 ہو کے بشر خدائے رب متلکین توں دیدا
 حکوہ ذات خدائیدا جھل نہ سکدا کو
 اس تھیں بعد جناب تھیں ہو یا ایہہ فرمان
 ڈٹھا طرف زمین دی موسے جاں آوار
 ڈلھی تخت شرا تک ساری مخلوقات
 کر کے حمد خدائیدی ہو یا عرض گزار
 دیہہ اپنا دیدار توں مینوں شوق کمال

ڈٹھے باجھوں مریا دے اڈا دین
 ایسے اُنہاں کلیم دی بات نہ منی کا
 سمجھنا نوں اوہ ساڑ کے گئی اچانک مار
 حضرت موسے دیکھ کے ہوئے بہت ملول
 میں وچ اپنی قوم نوں دیساں کیا جواب
 آئے لین کتاب ایہ نال میرے ہمراہ
 کر سن میرے اوپر اوہ سارے برا گمان
 آندی ہے توریت تھہ اپنے دلوں بنا
 تاں جو پھیرا یہ گھرانوں جادو میر نال
 زندہ اوسے وقت اوہ کیتے رب غفور
 جیونکر حکم جناب تھیں کیتا رب رحیم
 جا اوپر کوہ طورے کیتی پھیر کلام
 شربا تاں کیتیاں حضرت موسیٰ نال
 لذت نبی کلیم نوں آئی باہجہ شمار
 دل وچہ شوق دیدار دا غالب ہو یا آ
 یارب مینوں بخش توں اپنا پاک جمال
 رب آدنی آکھدا یارب دیہہ دیدار
 اے بیٹے عمران دے ایہہ کی آکھیں توں
 ایسی طاقت کسے نوں ناہیں اس دربار
 اے موسیٰ ایہہ طمع توں دل اپنے تھیں دھو
 اے موسیٰ توں زمیں ول کر اکوار دین
 آئے نظر زمین دے جتنے سب اسرار
 دیکھ تعجب ہو دنا نبی علیہ الصلوٰۃ
 یارب تیری خلق دا ناہیں انت شمار
 تاں پھر حکم جناب تھیں کیتا جل جلال

دیکھ طرف آسمان دی اپنا دل پرچا
کل پیدائش فلک دی نگارنگ اسرار
دیکھ تمام اسرار اوہ موسے نبی کلیم
یارب تیری خلق ہے بھادیں لکھ کر وڑا
دیہہ اپنا دیدار توں جس دی مینوں چاہ
اس تختیں بعد آسمان تختیں طرفوں خالق پاک
گھیرا گھٹ کلیم نوں لکے اوہ دوران
آکھن لکے اوسنوں سن اے ابن نساء

تاں پھر نبی کلیم نے ڈھٹا نظر اٹھا
ہوئی عرش مجید تک سب مدت اٹھا
کردا عرض سوال پھر گے رب رحیم
ایسپر مینوں اوس دی مول نہیں کچھ لوط
آرینی آرینی آکھدا موسے دچہ درگاہ
ستر ہزار فرشتے آئے ہتیناک
مت اسنوں دیدار داجا و بھل پون
چاہندا ہیں توں دیکھنا پاک جمال خدا

يَا اَيُّهَا النِّسَاءُ الْخَيْضُ الطَّمَعُ فِي رُؤْيَا رَبِّ الْعَزَّةِ

حالیض ماں دے پیٹ تھیں ہو کے پیداوا
جد ایہہ سخن فرشتیاں کہیا سخت ڈرا
ساعت پچھوں پھیر جاں دلنوں آیا جوش
پھیر فرشتے ہو رہے رب بھیجے ستر ہزار
اوسے طور کلیم نوں اوہ بھی گھیرا پا
سنکر نبی کلیم کچھ ساعت جاوے جاں
ست داری ایہہ نبی نے کیتی عرض پکا
ستے وار فرشتیاں کیتا ایویں شور
ایسپر حضرت عشق بھی جسے پوے خیال
اوڑک ستر ہزار پھر خرقہ پوشش جوان
ہتھیں عامے سب نے پکڑے وانگ کلیم
حضرت موسے اُنہا نول کیتی جدوں نگاہ
میرے وانگوں آگے موسیٰ کئی صغیر
یارب ہے کوئی ہو بھی باجہ تنہاں مقبول
حکم ہو یا درگاہ تھیں سخن اے ابن عمران
تدہ جاتا مخلوق وچہ میرے جہہ باندہ کا

رب جلیل جبار دا طلب کریں دیا
حضرت موسے خوف تھیں ڈر کے بیٹھ گیا
آرینی آرینی بول دا عشق کیتا بہوش
شیراں وانگوں اُنہا مذی شکل ڈرا و نہا
اوہ لفظ پوکار کے ہر چند رہے ڈرا
آوے دلفنوں جوش جاں کردا پھیر سوال
یارب خالق اپنا دیہہ مینوں دیدار
بہت ڈرایا اوسنوں کر کر شکلاں ہو
نال ڈرا ویاں اوسدا جاوے بہت محال
ڈھٹے اپنی شکل دے موسے اوس مکان
آرینی آرینی بولدے سارے سردہم
ہو متعجب آکھدا ایہہ کی ستر اکہہ
کردا عرض سوال پھر موسے دے دربار
میرے وانگوں جنوں ہووے قرب عمل
میرے قرب حضور تھیں لیا مینوں شان
تیرے جہے ہزار ہیں پل دچہ دیاں بنا

سُن ایہ بات کلیم پھر بیٹھ گیا کچھ دیر
وچہ درگاہِ خدائیدے لگا کرن پوکا
تاں پھر خالق پاک نے کیتا ایہ فرمان

ساعت بچپوں عشق نے پکڑا دھڑپا پھر
رَب آری مالکائینوں دیہہ دیدار
جیونکرش ہر حال ہے آیت وچہ قرآن

قَالَ لَنْ تَرَكَنِي وَلَكِنْ اُنْظُرْ اِلَى الْجَبَلِ فَاِنْ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَكَنِي

یعنی حکم جناب تھیں ہویا ایہہ نزول
جب کہ تینوں شوق ہے غالب ہویا
جب کہ تینوں دیکھ کے قائم رہیا پیار
جاں پھر طرف پیار دی جلوہ بختار
ذرہ و تدر و کھا لیارت نے اپنا نور
حضرت موسے دیکھ کے ڈکا ہو بیہوش

دنیا وچہ توں مجھ توں دیکھ نہ سکیں مول
کر کے نظر بہار دل پہلے توں آنا
تاں پھر توں بھی مجھ دا دیکھ سکیں دیا
جھل نہ سکیا تاب اوہ ٹوٹے ہو یا سب
ریزہ ریزہ ہوئے اڈ گیا کوہ طور
اوستھیں بعد دیدار واپس نہ آیا جوش

مقولہ شاعر

دیکھو اجکل دوستو بہت فریبی پیر
وچہ جہالاں بیٹھ کے آکھن اوہ مکار
پنی پی بھنگاں اپنی رہی نہ ہوش اس
نورے اتے ناز دے نیڑے جان مول
وچہ زناہ شراب دے رہن سدا مشغول
ظاہر پوئے نشہ اوہ باطن ہوندا شیر
بعضے پیر بتاؤندے جائز اسان زنا
اوس منزل وچہ اسانوں ہوندا قرب حضور
ہوون کول مرید جو جاہل تے بیدین
جیکر ہووے عقل کچھ انہاں مریدان اس
موسے نوں جد رب دا نہ ہو یا دیدار
باجمہ فرشتے جدوں اس کیتی آپ کلام
کتنی داری رب نوں کیتا عرض سوال

کیاں لاغاں مار دے شرم نکرن شریر
سانوں ضرور رب دا حاصل ہے دیدار
واہل بنن خدائیدے جہاں دین گاس
آکھن قرب حضور و اسانوں سدا حصول
کہن مرید جو اساندا پیر و ڈا مستبول
کر دا وودھ شراب نوں ایسا ساڈا پیر
سُن وچہ بیٹھیاں ہوندا خاص لقا
جو کچھ موخہ تھیں آکھئے سب ہوندا منظور
سُن اس کو اس کو اس نوں کر دے سہہ لقتین
سمجھن اہلی بات نوں کر کے دلوں قنایں
ست لکھ جس کلام بھی کیتی وچہ شمس
خواہش طلب دیدار تھیں ہو یا بے آرام
یارب تینوں بخش توں اپنا پاک جمال

کَنْ تَرَانِي اوسوں کیتا حکم خدا
موسیٰ توں جد حکم ایہہ کیتا رب غفا
ہاں البتہ اونہا ننوں مد کو کرے شیطان
تاہیں بے فرمانیاں کر دے ہو مغرور
جیکر ہوندا اُنہا ننوں رب داترب حصول
غیر شرع جو ہوئی کے پھیر سداوے پیر
خارج دین ایمان تھیں ہو اوہ پیر شیطان
روز قیامت دوزخیں دھکے کھان پیر
چھوڑ پئی اس بات نوں نہ کر طول کلام

دنیا اندر تدمہ نوں ہوندا نہیں لہتا
دسو بھنگی پوستی پان کوں دیدار
اپنی شکل دکھائی کے کر داسے ایمان
پوست بھنگ شراب چہ رہن سد محمود
ھرگز باہر شرع تھیں پیر نہ دہر و مول
جانوں اوسدا پیشوا ہے شیطان شریر
سنجھے حق جو اوسوں سو بھی بے ایمان
کھوتیاں وانگوں مہنگیں ایسے پیر مرید
حق دا ہودے پیر جو اوسدا سپیں غلام

روح بہ قصہ

جاں پھر ہوش سنبھالیا حضرت نبی کلیم
یارب توں سبحان ہیں پاک تیری ہوندا
اوس وقت جناب تھیں جلدی رب جلیل
لے آ اوٹھوں جائیکے تختی ستر ہزار
تاں پھر جبرائیل نے نال شتابی جا
قدرت والی مسلم نوں حکم دتا رحمان
لکھی او پر انہاں دے سورت ہک ہزار
ہر اک آیت اوسدی اتنی لمبی جان
اندر ہر ہر آیت دے سو جان و عید
لکھی مدح محمدی رب نے وچہ تورات
چار ہزار فرشتیاں اوہ توریت اٹھا
دکھا جد توریت وچہ حضرت نبی کلیم
کیتی عرض جناب وچہ موسیٰ نبی خدا
ہو یا حکم جناب تھیں طرفوں رب رؤف

تو بہ کردا رویکے اگے رب مدح
میں تو بہ اس بات تھیں دیدہ منوں تو بات
بھیجا طرٹ ہشت و حضرت جبریل
ہو دے خاص نہ مردوں نیت باجہ شہار
ستر ہزار ان تختیاں حاضر کیتیاں آ
لکھ توریت ہن انہاں نے جو میرا فرمان
پرسورت وچہ آیتاں اسے قدر شہار
جنی سورت بقرہ لئی وچہ قرآن
دے سو وعدہ لکھیا تورت تہا سب جہار
عالماں دی تعریف ہی جو نہیں مکھنات
اگے نبی کلیم دے دتی آن طکا
عالماں دی تعریف ہے لکھی رب رحیم
یارب کس دی امتوں ہو حسن ایہہ علما
امت نبی محمدوں ہو حسن ایہہ موصوف

بہتر تیری اُمّتوں اوسدی اُمّت کل
کیتی عرض کلیے نے یارب پاک خدا

ہو سی رہبر جہاں وا حضرت ختم رسل
اندر میرے وقت دے غیراں کریں عطا

الْوَقْتُ وَقْتِي وَالْعَطَاءُ لِعَائِرِي

ایہہ ناں میرا وقت سی لینے دا انعام
میری اُمّت وچہ اوہ کرتوں یا رحمان
حکم ہو یا درگاہ تھیں سُن اے نبی کلیم
تیرا شان کلیم ہے اوسدا شان حبیب
جد تک اوسدا اوپر توں آنے نہ ایمان
سُنکر حکم جناب تھیں موسیٰ بن عمران
اس تھیں بعد کلیم پھر لے توریت کتاب
نالے ستر شخص اوہ ملیں جہڑے نال
اگے جیونکر قوم دا ڈھٹا اکر حال

کیا باعث جو ہورتے کیتا تہہ اکرام
جیندی تہہ توریت وچہ کیتی صفت بیان
تیرے اوسدا شان وچہ ہیکا فرق عظیم
تیرے نالوں اسانوں ہے اوہ بہت قریب
تد تک وچہ پیغمبری تینوں ہے نقصان
اوپر ختم المرسلین لے آیا ایمان
رخصت ہوا کوہ طور تھیں آیا مصر شتاب
آئے اوہ بھی مصر وچہ سارے ہونو شحال
سنوں پندیاں فقیر تھیں اوہ بھی سبہ احوال

احوال کو سالہ پرستی قوم موسیٰ علیہ السلام

جسدن طرف کوہ طور دی گیا کلیم خدا
چھپوں اوستھیں ہو گئی خلقت بے فرمان
وچہ اونٹنا ندے سامری آہا ہک سنیار
وچھے وانگوں اوسدی آہی شکل تمام
گائیں وانگوں بولدا جسد کرے آواز
غرق کرن فرعون نوں جسدن جبرائیل
جتنے قدم ٹکا وندی گھوڑی اوہ یکبار
دیکھ کرامت سامری کیتا دلوں قیاس
موسے دی امداد نوں بھیجا پاک الہ
کر کے دلوں قیاس ایہہ سامری مرد چالاک
رکھی اپنے کول اوس مٹی اوہ چھپا

چھوڑ گیا ہارون نوں اپنا جاجب
کوئی نہ سندا اوسدا وعظ کلام بیان
سوئے داہک اوسنے کیتا بت تیار
اُس وچھے نوں پوجدے لوگ اص عوام
بولن اندر اوسدے ہیکا سی ایہہ باز
گھوڑی اوپر سوار ہو آیا اوپر ریل
تازہ گھاہ اوس جگہ تھیں ہوندا پیداوا
شاید جبرائیل ایہہ جاے بیوسواس
تاہیں اُسدے کھوج تھیں پیدا ہوا گھاہ
اس گھوڑی دے کھوج تھیں پکڑ لی کچھ خاک
کسے دیہاڑے ایس تھیں جادو لوں بنا

جاں موسے کوہ طور تے لین کیا تورت
لوکاں تائیں آکھدا ویہہ دن گئے ویا
سے نامی دوستاں مویا اوپر کوہ طور
ایہہ گل سخن کے لوک سبہ بہت ہو گئے غم
تاں پھر جھب جھب سامری وچھا ہک بنا
اوس مٹی دے زور تھیں بدی قدر نال
اسوچہ حکمت رب دی آہی ایہہ پھان
کیہڑا اوپر توحید دے رکھدا صدق یقین
اسے حکمت واسطے و تار رب بولا
جاں اوہ وچھا سامری کیا سب تیار
جے موسے دے مرن وچہ شک تسانوں کا
اوس کوہوں اس امر دی کر لو تصدیق
لوکاں تائیں گھیر کے آندا آسنے ران
گائیں انگوں بولدا اوہ وچھا مردود
موسے داتے تساندا ہوسی ایہو خدا
قیسہ کوتاہ سب آندا دلوں یقین
کر کر وعظ بارون بھی رہیا بھیرا ہوڑ
جاں پھر آیا مصر وچہ موسے و تورات
باراں مومن رہ گئے اندر مصر تمام
وچہ عبادت بدی جا ہوئے مشغول
حضرت موسے اُنہا ندا ڈکھا جاں احوال
چنگا میری جگہ توں ہو یوں جانشین
عصے ہو کر اوسے سر دے پکڑے مال
ویرا امبری جاسیا نہ ہو ایڈ خفا
اپنی طرفوں بہت میں کیا وعظ بیان

ویہہ دن تیچوں سامری شروع کیتی ایہہ بات
ہن تک موسے اپنی خبر نہ بھیجی کا
مینوں اوس دی خبر سب دتی رب غفور
آکھن حالت اُنہا مذی کوں کراں معلوم
اویا مٹی اوسے منہ وچہ دتی پار
گائیں انگ آواز اوہ کرن لگانی الحال
دیکھاں لیٹھے کون ہن ہوند بے بیان
کیہڑا اوسنوں دیکھ کے ہو جاندا بے دین
نہیں تاں کدی نہ بولدا با جہوں حکم خدا
لوکاں تائیں آئے کے کہن لگا مکا
آڈا اوسدارب میں دیواں تسانوں کھا
تاں پھر میری بات بھی جانوں تحقیق
کدھ دکھایوس اُنہا نون وچھا بے بیان
سنکر کہیا اُنہاں نے ہے ایہو محبوب
ایہو موسے بھل کے ادتول گیا سدا
پو جن لگے اوسنوں چھڈ موسے دا دینا
ایہو وچھا اُنہاں نے پکڑ یا زور و زو
ڈکھے آکر قوم دے بہت برے حالات
اونہاں بھی کوہ قاف لے کیتا رنج و زام
باقی ہو گئی قوم سب مشرک تے بھول
سد بھائی بارون نوں کہندا غصے نال
تیری وچہ موجودگی خلق ہوئی بے دین
تاں حضرت باروں نے کہیا نرمی نال
پکڑ نہ میرے وال توں یوں وچہ دوس نکا
ایہو زور و زور ایہہ ہوئے تانسان

صرگز میری بات نہ کہتی نہاں قبول
 جو کچھ کہندا سامری کر دے اودہ منظور
 اوسے ساری قوم نوں کیٹا ہے گمراہ
 ایہ گل سن ہارون نوں موسیٰ دتا چھوڑ
 کیوں تہ میری قوم وچہ پایا تشویر
 لین گیا توریت میں اوپر طور پہاڑ
 وچھا رب بنائیکے رہیوں پوجاندا توں
 سنکر اگوں سامری کیٹا حال بیان
 مینوں اپنے جیونے دتی ایہو صلاح
 قصہ کوتاہ سامری دسیا جدا حوال
 یا رب میں اس بات وچہ بہت یاجیران
 بھاویں ہے ایہہ سامری متھیں لیا بنا
 ایہہ کوئی تیری طرف کھنیں ہوا زبانی
 جسنوں چاہیں آپ توں کر دیویں گمراہ
 تو ہاں میرا یار ہیں دوست مددگار
 حکم ہو یا درگاہ نہیں حضرت مہک توں
 میرے با بھوں غیروں جاتا تہہ رکھوال
 تاہیں تیری قوم سب ہوئی بے فرمان
 سنکر حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
 بیشک میں کھنیں ہو گیا بھارا ایہہ قصور
 حکم ہو یا منظور تیری عرض سوال
 رہن نہ اوہو مصر وچہ کوئی بے ایمان
 جیکر شہروں نکلتا کرن نہ اودہ قبول
 یک دوجے نوں کرن اودہ آپس وچہ قتل
 سنکر حکم خدا پیدا موسیٰ نبی کلیم

بڈھا مینوں جانکے خوف نہ کر دے مول
 اوسے وچھا ساز کے پایا سب فتور
 اوسے بت پوجا یکے کہتی خلق تباہ
 سامری نوں پھر سد کے کیتے لعن کھوڑ
 وچھا بت پوجا یکے دین کیٹا برباد
 پیچھے میرے خلق نوں دتا تہہ دگار
 کدی مرصی نال ایہہ کیٹا تہہ کم ہون
 کیٹا جویں تیار سی وچھا اوس شیطان
 وچھا یک بنائے کے لوک کراں گمراہ
 حضرت موسیٰ رب نوں کردا عرض سوال
 اس دچھے بیجان نوں دتی کس زبان
 کیا قدرت سی اوستوں لیندا آپ بلاء
 تو ہاں ہر یک امردا مالک ہیں یا رب
 جنوں چاہیں مالکا بخشیں تہہ تھارہ
 بخش میرے حال تے کراے بخشہا
 کیوں سوچتی ہارون نوں امت اپنی توں
 اوپر توکل رب دی آیا نہ خیال
 جیکر مینوں سوچندوں نہ ہوندا نقصان
 تائب ہو کر اکھدار تہہ بخش خطا
 ہن توں میرے صاحبا کر توبہ منظور
 ایسپر اپنی قوم نوں شہروں دیونگاں
 جنہاں وچھا پوجیا ہو کے بے فرمان
 قتل کراؤ سبہ نوں یک نہ چھوڑا مول
 ایہو سنا ہے سبہ دی جو کفار تمام
 اندر اپنی قوم دے کہتی ایہہ تقسیم

جذبات ہو و تیس نہ آپس پہ مقتول
ایہ گل سبک قوم نے نہ کیتا انکار
پھر تلواراں سنگیاں پاک دوجے دل دھا
بیہوشیاں وچہ آسکے شور ہو یا برپا
ستر ہزاراں ہو گئے کافر اوہ قلام
تو بہ کیتی انہاں نے پیش نبی دے آ
استحباب بعد کلیم نے تختیاں اوہ قورات
حکم کیتا ایہہ تختیاں رب دی پاک کلام
پڑھو تیس سبہ سنوں بدی ایہہ کتاب
سنگرا گوں اکھڑے دو کم ہوں ہوں
جبکہ پڑھاں کتاب نوں علموں ہاں کنا
موسیٰ نے فرمایا دونویں کرو ضرور
تاں پھر جبرائیل نے حکمے نال خدا
نبو و انگوں مہرے دتا آ کر تان
جاتا دل وچہ سبکہ نے ہی ایہہ نشان
ڈر کے ساری خلق جاں بہت ہوئی حیران
پڑھو کتاب قریت نوں نالے کمر و سہل
ایہہ گل سنگرا بعضیاں آندا صاف نقین
بعضیاں مارے خوف دے موہوں کیتا اقرا
جاں خلقت اس طور تھیں ہوئی مسلمان
جنہاں دل تے جان تھیں کیتا دین قبول
صرف جنہاں استرار سی لیتا نال زبان
حضرت موسیٰ انہاں نوں کہندا پاس بلا
ہو یا رب دی طرف تھیں موسیٰ نوں فرمان
گناہ غلامی قسم دا جلدی جس طرح کرا

تد تک صرگز تساندی تو بہ نہیں قبول
آپس یوچہ لڑن نوں ہوئے سبہ تیار
آپس اندر سمجھنے دتی تیغ چلا
کرے لحاظ نہ کسے دا کوئی بھین بھرا
باقی جہیرے رہ گئے آئے سلام
کیتا نبی سوال پھر بخشی رب خطا
رکھیاں اکے انہاں دے نبی علیہ الصلوٰۃ
لکھے اوپر انہاں دے اللہ دے احکام
نالے کر یو عمل بھی پاؤا جبر ثواب
پاک کم بیشک دو ہاں تھیں کرساں قبول
جیکر کیتا عمل تاں پڑھنا ہے دشوار
ایسر انہاں دو ہاں نوں کیتا نا منظور
آندا اوپر انہاں دے پاک پہاڑ اٹھا
خلقت ساری دیکھ کے لگی دہشت کھان
آیا اوپر ڈگ کے ساڈی بیج اٹھان
حضرت موسیٰ انہاں نوں کیتا ایہہ فرمان
تاں ایہہ رب کے حکم نقین آفت جاسی مل
دلوں زبانوں ہو گئے کاموں صاحب دین
ایسر وانگ منافعاں دلوں سہیا انکار
ہو یا دور پہاڑ اوہ دتی رسا مان
وچہ عبادت پڑی ہوئے اوہ مشغول
پوچن لگے پھیر اوہ وچھا بے ایمان
قسم خدا دی تساندی وچھا دیاں جلا
جیون کر بن مستود تھیں راوی کرے بیان
وچھے اوپر رکھ کے دیہواگ لگا

جاں اوہ وچھا اُنہا نذا جل جاوے پھر سب
 سنکر حکم کلیم نے جمع کرا یا گھاہ
 ذرہ ذرہ کراوے کدی خوب اڈائی خاک
 یوحنا والے اوسدے آپے جو شیطان
 نال محبت پیوندے پانی اوسدا جا
 جو اوہ پانی پیوندا نال محبت سیاہ
 مرد اوہ سے مرض چہ دو تین نوزاں تال
 سامری اوپر رب دا ہویا تھر نزول
 نا کوئی بلدا اوسنوں نا اوہ بلدا آپ
 اسے کارن پھرے اوہ نہٹا وانگوں چور
 باقی زندہ رہے جو مومن مسلمان
 لکھو پڑھو کتاب نوں متوں نال یقین
 جلدی جلدی مومنناں لکھ لئی تورات
 اگے ہن قارون دا آکھ سناواں حال

سٹ او نا وچہ نیل دے لٹے کر کے جھب
 جا کر وچھا اوہ سا نذا کیتا ساڑ سواہ
 جا دریاے نیل وچہ کیتا روہر طحلاک
 جتھے وچھا روہر یا آئے اوس مکان
 بھر بھر بھانڈے اوسدے رگھن گھریں لیا
 اوسے ویلے ہووندا اوکھا بدن سیاہ
 اسے طور پلید اوہ ہوئے سب ہلاک
 دور دراز شہر قحیں رہندا اوہ محل
 جے اوہ ملے کسے نوں چڑھو دھاتیاں
 بندہ متھے اوسدے کوئی نہ لگ دا ہور
 حضرت موسے اُنہا نوں کیتا ایہہ فرمان
 عمل کرو سب ایسے تے تم رکھو دین
 مرد زناں سبہ اوسے عمل کرن دن رات
 جیونکر ہو یا غرق اوہ ہیہ کرمان جمال

بیان قارون ملعون

نقل ہوئی تورات جاں کہیا نبی کلیم
 رکھو اپنے گھراں وچہ اسنوں نیت نال
 جیکر دولت مال کچھ ہوندا ساڈی گھر
 دولت باجھوں کس طرح زینت کراں کتاب
 موسے نوں آکھدا یا محبوب الہ
 ہے اوہ پیدا ہووندا وچہ دریائے نیل
 تانبے نوں اوس گھاہ قحیں سونا کر سب
 ہے اوہ تینوں کہیا بخشی رب کریم
 موسیٰ نے جبریل قحیں جوں سنی ایہہ بات

لو کو ایس کتاب دی بہت کرو تعظیم
 لوکاں کہیا یا نبی ساڈے کولن مال
 کر دے خرچ کتابے اسیں بہتری زر
 تاں پھر جبرائیل نوں گھلایا رب ہاب
 وچھے نوں تڈھ ساڑیا لے کے چڑھا گھاہ
 اوسنوں جلد منگا توں کہیا جبرائیل
 جے پیل تے پاوسیں چاندی ہو سی سب
 رکھو ایس کتاب نوں سارے کرو تعظیم
 خدمت وچہ منگا وندا جلدی قلم دوات

یوشع تے قارون ول کیتا خط تحریر
 ہے دریائے نیل وچ رسم طمانی گھاس
 سی حضرت کالوت ایہہ خاوند مریم جان
 یوشع پیت کالوت دلہے سی قدر بلند
 تابعدار کلیم دے دونویں صاحب دین
 سنوں حقیقت دوستو دل چہ کرو تیس
 پڑھیا مطلب پایا حال ہویا معلوم
 نال نجوم اوس گھاس دا معلم کیتا حال
 معلوم ہویا اوسنوں ہے ایہہ کھیا خالص
 سونا رے بناوند اصر دم لیل ہمار
 باغی ہو گیا نبی تھیں اوہ کافر بذات
 کرد اسی توریت تے پہلوں عمل تمام
 اتنی دولت ہو گئی وافر اوسے پاس
 کل خزانے اوسدے اتنے آہے جان
 بعضے راوی آکھدے سٹہ شتر دا بھا
 دو ماسے دے وزن وچہ آہی ہک گلیہ
 شتر خزانہ کھولدے ہک ہک کھنچ نال
 بھریا نال غرور دے ہویا جدوں میر
 کرنا عمل توریت تے اوس نے دتا چھوڑ
 ہک دن نبی کلیم نوں کیتا حکم خدا
 دیوے صدقہ مال دا چپوں میرا فرمان
 جا کر اوسنوں آکھیا سن توں میری بات
 عامل ہو توریت دا چھوڑ نہ میرا دین
 سنگی بنے نہ توڑوا ایہہ دنیا دا مال
 نہیں تال اگلی دولتوں رہ جاسیں مجرم

بھی حضرت کالوت لکھی ایہہ تحریر
 جلدی اوہ منگوا ئیکے بھیجو میرے پاس
 موڈی جو بھین سی راوی کرے بیان
 تے قارون کلیم دے چاہے وافر زند
 یوشع بعد کلیم دے ہویا تخت نشین
 جد اوہ خط کلیم دا گیا انہا دے پاس
 آہا اوہ قارون کچھ واقف علم نجوم
 ہے ایہہ کس کم آؤنا کردا دلوں خیال
 اوس وقت شتاب اوس ہونڈ منگایا گھاس
 ایہو گھر وچ بیٹھ کے رہے کر نیدا کار
 نہیں تال اگے اوسنوں یاد آہی تور
 سکھ لئی جد کھیا چھوڑ دتا اسلام
 جویں روایت دوستو کیتی ابن عباس
 کھیاں صرف جنہا ندیاں چاندے سٹھ جون
 آہا ستر اوٹھ دا وچہ توریت شہا
 ایڈی دولت آنکے کیتی جمع پلید
 گنوں خزانے اوسدے کر کے آہ خیال
 منکر ہو یا دین تھیں دوزخ لیا شتر
 کوئی دین اسلام وی رہی نہ ہرگز لوڑ
 جا کے توں قارون نوں وعظ کلام خدا
 حسن مؤست قارون دل ہویا تڑپان
 تینوں رب فرمایا دے نوں مال زکوٰۃ
 دولت دا کرخصہ نہ ثابت رکھ لیتن
 ہرگز مول نہ جاو سی دولت تیرے مال
 وچہ اندھیری قبر دے جا کر میں معلوم

کدھہ زکوٰۃ اس مال دی کر کے جلد حساب
 جانو ایس قلعہ ہک کر کے ایہہ خیال
 باغی ہو کر تلے وچہ لیساں تدوں بنا
 آکھ دیہوتارون نوں جا کر اتنی بات
 گئے متامی مال نوں جتنے بنھنھن
 جبکہ حق خدائیدا مول نہ کریں ادا
 سنکر حکم خدائیدا حضرت موسیٰ پیر
 سنکر اگوں آکھدا حضرت موسیٰ نوں
 کہیا تہی کلیم نے سنکر اُسدی بات
 جتنا دیس اوس قصید وناں تیناں مال
 ایہہ گل سنکر ہی نوں کہندا اوہ بذات
 اتنا کہہ کر ہی نوں اوٹھ گیا گھر ول
 دیساں دہ سوا شرفی تینوں میں انعام
 مجلس وچہ کلیم نوں جا کے کر بدنام
 عورت سی بدکار اوہ من لئی اوس گل
 جتنے نبی کلیم سی کردا وعظ بیان
 ہنسی اگے وعظ وچہ شروع ایہو مذکور
 سن اگوں فرعون نے کہیا مجلس وچ
 نال بیگیا نیاں عورتاں کرنا آپ نہا
 ثابت تیرے اوپر جے ہووے ایہو خطا
 حضرت نے فرمایا جے میں کراں حرام
 کہیا تدقارون نے کیتا تدہ زناہ
 سدعوت نوں اکھلا دس تمام حال
 عورت تائیں نبی دا معلم ہو یا شان
 میرے نال قارون نے کیتا ایہہ اقرار

سنکر حکم قارون ایہہ نہٹھا اٹھ شتاب
 جنگ کرسی آجدا کدھہ موسیٰ میرے نال
 پھر موسیٰ نوں حکم ایہہ کیتا پاک لاه
 دیسے ہزار دینار تھیں ہک دینار زکوٰۃ
 اتنے کسے غریب نوں دیے دیسے دینا
 ہو سی اوپر تدھہ دے نازل تھیں خدا
 جا کہیا قارون نوں مول نہ کیتی دیر
 میرے مال زکوٰۃ دا ضامن ناہیں توں
 ہے ایہہ حکم خدائیدا کدھہ شتاب زکوٰۃ
 بھی جنت دیاں نعمتاں دیسی جل جلال
 سانوں ایہہ منظور نہ ہرگز تیری بات
 ہک عورت نوں سد کے ایہہ کھلانا گل
 نالے زیور کپڑے مفت کراں اکرام
 کیتا میرے نال ہے اسنے فعل حرام
 آندی اوہ قارون نے حضرت موسیٰ ل
 لے آیا قارون اوہ عورت اوس مکان
 بچوسیں زناہ تھیں پھوڑ و فشق فجور
 کیوں تدھہ آکے خلق نوں ناحق کیتا زچ
 لوکاں تائیں آکھنا ہے ایہہ بڑا گناہ
 تاں پھر تیرے واسطے کیہڑی ہوگے سزا
 واجب تیرے واسطے کردینا قتل نام
 لے آیا ہاں نال میں عورت ایہہ گواہ
 موسیٰ جو کچھ فعل ہے کیتا تیرے نال
 مجلس اندر اوسنے کیتا ایہہ بیان
 موسیٰ نوں بچے کریں توں مجلس وچہ چوار

ویساں تہ سوا شرفی تینوں میں انعام
 ایسے پرینوں قسم ہے جھوٹ نہ آکھاں مول
 عورت ایہہ گل آکھ کے او تہو نگے سدا
 یارب میرے حال دی تینوں خبر تمام
 سجدے تھیں سر تک توں کہیا رب عفار
 حکم تیرا سب نشی نال ادب زمین
 کہندا پھیر قارون نوں موسے نیک صدا
 سناں جد قارون نے ہویا اٹھ روان
 پکڑ شتانی ایسوں محکمے نال عفار
 نکل گئی قارون نوں گتیاں تیک زمین
 کرن لگا قارون پھر روروز اڑنکا
 غصے ہو پھر زمین نوں کیتا ہی خطاب
 یاراں سنے زمین وچ دھیا گودیاں تک
 اے موسے توں زمین نوں کرانا فرمان
 حضرت موسیٰ زمین نوں کہیا ترجی وا
 دہنی تابین پھیر اوہ دے کل ملعون
 لالچ میرے مال داتینوں ہویا آن
 مال خزانے دیکھ کے میرے پیوں حال
 ایہہ گل سنکر بنی نوں آیا جوش کمال
 پکڑ شتانی ایسوں ہووے غرق لعین
 اچراں نوں جبریل نے حکم نال حندا
 کیتا سکم زمین نوں موسیٰ آخر وار
 دوست بلی لکیدی ہووے جو محل مکان
 اوہ وقت زمین نے آندا حکم بجا
 نگھر گیا زمین وچ سب کچھ لیکے نال

نالے زیور قیمتی ہووے پوشا کاں عام
 میرے مال زناہ نہ کیتا اس مستمول
 سجدے وچہ کلیم نے کیتی زار پوکار
 مینوں اس قارون نے منت کیتا بام
 تیری اساں زمین سب کیتی تابعدا
 پاوے سنا زمین تھیں ایہہ قارون لعین
 جھوٹا لایق سناوے لکھیا وچہ تورا
 حضرت موسیٰ زمین نوں کیتا ایہہ فرمان
 ہووے کامی اوہ دے جو ہیں تابعدا
 ہووے کامی اوہ دے تا بعدا لعین
 جے ہن چھٹاں پھیر نہ کر ساں ایسی کار
 چھوڑیں نہیں پلید نوں چنکا کریں اب
 موسے نوں پھر آکھ اوہ مردود کو لیک
 چھوڑے جندوں ساڈیوں ہوگے تیرا احسان
 کچھ ہٹھا ہاں انہاں نوں نکلن نال مردا
 تاں پھر بنی کلیم نوں کہن لگا قارون
 تاہیں مینوں زمین وچہ لگوں غرق کران
 کر کے اسنوں غرق ہووے لبت ال سنہال
 کیتا حکم زمین نوں جلدی غصے نال
 تاں پھر ہووے تیک اوہ دے پھر زمین
 سارا مال قارون دا اوہ تھکے کھیا آ
 کر لے غرق قارون نوں سن دو کھربار
 دنیا اوپر ایسا پھوڑ نہ کچھ نشان
 دنیا نے قارون دی چیز نہ چھوڑی کا
 گندی مجلس سب نوں لے گدی ہر حال

فتر تکبر رب نول صرگز نامنطور
حاجت نہ کچھ کہن دی جانے سارا جگ
سمجھاں والے سمجھ سن تیری ایہہ تقریر

ڈگا سر دے بھارا وہ جو ہویا مغرور
اوچا نام سدا تیا بیٹی موہیں وچہاگ
ہن عامل مقتول دی کر حالت تحریر

قصہ عا میل مقتول

اسرا سی قوم تھیں آہا یک جوان
دولت مال بے اور کا آہا اوسد پاس
سی ہک لڑکا اوسد بھائی وافر زند
رات دنے اوہ ولیوچہ کر دا ایہو خیال
اورک اکدن اوسنے راتیں موقعہ پا
لاش اوٹھا کر اوسدی جلدی راتورات
گزر گئی اوہ رات جاں ہوئی فجر عیان
آکھے دوجے روز وایں نہیں ڈٹھامول
ہر ہر پاسوں ڈھونڈ کے کر دے پھر نیش
نیٹھے اوس مکان و رہند جو سن لوگ
چاچا بیرا انہاں نے مار کیتا قتل عام
یا موسیٰ تو عرض کر اللہ دے دربار
جب کہ معلوم ہو گیا کیتا جن قتلام
منکر اوسدے دین تھیں آہے اوہ جہول
اس تہمت وچہ جدوں اگے وچا پھال
اس تہمت تھیں اسانوں جیکر لوں نکال
حضرت موسیٰ آکھیا جو رب نول منظور
جاں پھر وقت دعا دا ہو یا آن قریب
یا رب توں عا میل و قاتل کریں ظہور
کیتا جسک کلیم نول تاں پھر رب جلیل

نام اوسد عا میل سارا دی کرے بیان
ایسر بے اولاد سی دلوچہ کریں قیاس
اوہ چاچے دے مال دار ہند انخوا شہند
مارٹاں میں سینوں دولت لواں سمہال
چاچے تائیں جائیکے دتی تیغ وھا
شہر وں باہر جائیکے سٹا یا بد ذات
پچھدا پھرے فریب تھیں اوسدا پتہ نشان
ڈھونڈن کارن آدمی بھیج دتے ہر سول
اورک باہر شہر تھیں کڈھی اوسد لاش
جھوٹا دعوائے انہاں تے قتا اسنے ٹھوک
تاں پھر نبی کلیم نول کہدے لوگ تمام
ماریا جس عا میل نول ہو جاو اظہار
دین تیرے دی پیروی کر ساں اسیں نام
جدم سرتے آہنی کرنا پیا قبول
آ اقراری ہووند حضرت موسیٰ پاس
سبہ ایمان لیا ساں اسیں تساوے نال
اسیں تساوے واسطے کر ساں عرض ضرور
کیتی عرض کلیم نے اگے ب مجیب
جھٹن ایہہ جو آدمی پکڑے باجھ قصور
قتل تھیں میں کر گز زندہ ایہہ عا میل

آپے اوہ تہلا وہی جسے کیتا خون
 آکھ اوہانہنوں جائیکے گاں ہک کرن جلال
 حضرت مہوئے اہنانہنوں تاحکم سنا
 آکھن لگے گاں اوہ ہوو یکہرے رنگ
 پچھیا بنی کلیم نے حکم ہو یا ایہہ تاں
 نا بڑھی ناریکر اوہ ہووے عین جوان
 نا کوئی اوسنوں داغ ہو نہ کوئی ہو رقصو
 کھول سنا یا اہنانہنوں حلیہ بنی تمام
 رکتھوں ایسی شکل دی لہجے ساتوں گاں
 او سے ویلے آگیا حضرت جبرائیل
 آکھن لگا اہنانہنوں نہ کر نہ کریو کا
 اندر اسرائیلیاں جو سے شخص غلام
 جے ہے خواہش تسانہنوں جا اوسد کول
 پچھڑا او سے گاں دا جتنا سرتا پا
 جیکر ہووے تسانہنوں قیمت اینہ نظر
 ایہہ گل کہکھ اوہانہنوں ٹر گیا جبرائیل
 سی ہک بندہ رب اعابدیکو کار
 گھر اوسکے ہک پیت سی لڑکانیک نصیب
 جنگل وچہ اوہ گاں اس جا کے دئی چھوڑ
 یارب میری گاں ایہہ رکھیں امن امان
 کر رہیا جد سو پنی حاضر ہوئی موت
 چر دی رہی او جارتو چہ کچھ مدت اوہ گاں
 ہو یا جدوں جوان اوہ عابد وافرزند
 چرن لے آوے لکڑیاں جنگل وچوں جا
 قہنی قیمت اوسنوں ہوو روز و صول

ظاہر ہو سی اوسدا قائل اوہ معون
 مارن او پر لاش دے اوسدی چنہ نکال
 ذبح کرو ہک گاں نوں کیتا امر خدا
 پیچھے سانوں بٹھیں کرساں ذبح ننگ
 گوہرے پیلے رنگ دی ہوو سوہنی گاں
 نا کھوہ جوئی کسے نے نہ اوہ مالن جان
 رنگت اوسدی یکہ کے لوکھوں سرور
 سنکر اگوں اکھڑے ہی ایہہ شکل کام
 جد تک ہووے خبر ناں ٹھونڈاں کیہرے مھاں
 شکل ڈٹا انسان دی بھیجا ب جلیل
 گاں ہک اسے سم دی دیواں میں تہلا
 چاہندا ہے اوہ پنی ایہو سگوں گاں
 قیمت بھی میں اوسدی کہاں تسانہنوں
 مال روپیاں تساں تھیں لسی اوہ بھرا
 جا ہو جلد خرید کے کریو ذبح ضرور
 اگوں سنوں پڈ میں تھیں گائیں دی تقبیل
 اسرائیلی قوم تھیں صالح بزرگوار
 نالے گاں یویل ہک موٹی قسم عجیب
 سو پ خداوند پاک نوں عرض کئے ہتھوڑ
 دیویں میرے پیت نوں ہو سی جد ان
 گھر دے اندر آیکے ہو یا شرابی فوت
 مال حفاظت رہے رکھی بے نقصان
 خدمت اپنی ماں دی کردا حسب مند
 ویچے آکے شہر وچہ سرتے بالن چا
 حصے تن بنا ودا اللہ دامت برکاتہ

ایک حصہ اوہ ماں نوں دیوے نت ہمیش
 تریجا حصہ کھائیکے آپ کرے گزران
 ہک دن اوسنوں ماں نے آکھ سائی گل
 اوسو چہ تیرے باپے چھوڑی سی ہکاں
 جاتوں اگے رب دے کریں سوال دعا
 جنگل وچہ اوس جائیکے کیتا جدوں سوال
 سورج وانگوں چمکدا اوسدا بدن صفا
 مائی اسی دیکھ کے کہندی اُسوں بول
 ایسر طاقت مول نہ خرچوں ماں لاچار
 ویچن کارن جدوں اوہ آیا طرف بازار
 پچھن لگا اوستھیں دس گائیں داخل
 کہیا فرشتے اوسنوں سُن اے نیک جوان
 دسیا اوس عامیل داسارا جو مذکور
 اس گائیں دی اُنہا ننوں حاجت سخت کمال
 چمڑا بھر دیار توں قیمت دینیں سنا
 سُن ایہہ بات جوان نے گاں آندی پتا
 گاں اوسدی اوہ دیکھ کے بہت ہوشاداب
 کہیا اوس جوان نے جو ہے اسی کھل
 سُنکے قیمت انہاں نے گاں لیا دی مہول
 چمڑا لاه کے اوسدا نال دیاراں بھر
 لاش منگا عامیل دی موسیٰ نبی خدا
 رکھی اوپر لاش دے جاں اوہ جہہ کلیم
 مجلس اندر بول کے کہندا اوہ مقتول
 خاص بھتیجے ظلم ایہہ کیتا بیرے نال
 لالچ تچھے مجھ نوں کیتا اس قتل نام

دو جاربے نام تے کھا جاوے دیویش
 کرے عبادت رب دی ہویا نیک جوان
 ونجہ فلانی جوہ وچہ مشکل ہووے حل
 تیرے کارن رب نعل سونپ گیا اُس تھاں
 اوسھا امانت تدھ نوں دیسی مور خدا
 حاضر ہوئی گاں اوہ حکم خدا دے نال
 پکڑ شتابی اوسنے آندی گھڑیں ہلا
 جے ہندی توفیق تاں لکھ دے اپنے کول
 تریں دیناریں جائیکے ویچدیں بازار
 آدم شکل فرشتہ بھیجا رب عفا
 کہیا اوس جوان نے تن دیناراں کل
 اتنی قیمت نال توں مول نہ ویچیں گاں
 حضرت موسے آوسی تیرے کول ضرور
 ملیں تینوں انہاں تھیں بہتا اسدا مال
 آپے تینوں دین گے ہو کے خوشی صفا
 اچرا ننوں اوہ لوگ بھی ملے ڈھونڈی آ
 پچھن لکے اسی قیمت بول شتاب
 نال دیناراں بھر دیوایہو مکیندی گل
 کیتی ونج لیا کے حضرت موسے کول
 دتی قیمت اوسدی اوس مالک گھر
 گائیں دی جہہ کدھ کے دیندا اوپر کا
 زندہ ہوئی لاش اودہ قدرت رب رحیم
 مینوں کسے یغمر نے قتل نہ کیتا مہول
 تاں جو اسنوں مار کے دولت لواں سہاں
 ناحق ہو ری کسے نوں کرو نہیں با نام

اتنی بات سنائی کہ فوت ہوا پھر حبیب
 بے لے اوس عا میل دے ہوئے نبی خدا
 مال اسباب جو اوسدا حضرت نبی کلیم
 اس فقیر تپچھے لوک اوہ ہوئے مسلمان
 ویکھ نبی دا معجزہ منی وحدت رب
 اس تھیں اگے عروج و آگہ سناواں حال

اس جیلے اُس تھتوں چھٹی خلعت سب
 پکڑ بھیتجا اوسدا و تاقتیل کمر
 وچہ فقیراں عا جزاں کیتا سب سیم
 اوپر نبی کلیم دے کے آئے ایمان
 نہیں تاں گاؤ پرست اوہ دین اگے سب
 اندر قصص الانبیا جیونکرھے احوال

رفیقِ موسیٰ علیہ السلام بہارِ شام و قتلِ کروں عروج بنِ عنق راو
 اسیر شدن قوم آلِ داؤد در میدانِ تہمیدت چہل سال

ہک دن نبی کلیم نوں رب کیتا فرمان
 پھر میں کیتا تسانوں ٹک مصرِ شاہ
 کوچ کرو جب مصر تھیں جاہوشام دیار
 سنیا جدوں کلیم نے رب دا ایہ فرمان
 جسم نیڑے شام دے سارے پوہتر آن
 بیجھے طرفے شام دی جا سونڈے طور
 وکے کیہڑے حال وچہ اوہ کافر منحوس
 پوہتے نیڑے شہر دے جاں اوہ سب جوان
 سی اوہ پتر عنق و اراوی کرے بیان
 بعضے اوسدی ماں داناواں عنق تباں
 وڈا قداور عروج سی ویکھ ڈرن انسان
 جدوں مانے نوح دے آیا سی طوفان
 سوچ کرو پھر جدا ایڈا ہووے قد
 کل سمندر اوسنوں آون گٹیاں تیک
 ہتھاں مال سمندروں مچھیاں لے نکال

وطنِ قدیمی تساندا آہا ملک کنگان
 ہن ایہہ مرضی اساں دی کہیا پاک الہ
 کرو حکومت اپنی مارو قوم حبار
 لیکے اپنی قوم نوں ہویا ترستوان
 کڈھے حضرت قوم تھیں باراں مرد جوان
 سانوں حالت ملک دی آن دسو فی الفور
 ہوئے روانہ شام ول اوہ باراں جاؤس
 ڈٹھا انہاں عروج انوں بیٹھا ہک مکان
 نام صفورا ماں دا دوشہا آدم جان
 آدم دی اوہ دھی سی باپ ہویا سحبان
 ساڑھے تریہہ ہزار گز لمبا سی شیطان
 بچیا قوم کفار تھیں ایہو بے ایمان
 تن سو گز طوفان وچہ اوہ ڈب سکدا کہ
 چوٹی اوسدی ہووندی سورج دے نزدیک
 اوچی کر کے بھلی بھنے سورج نال

تن ہزاراں برس بھی اوپر پینچ سو سال
لیکر حضرت آدموں حضرت موسیٰ تک
سنوں حقیقت شہر چہ جہدوں گے جاسوس
پاکرتے دی باہنہ وچہ آندہ عورت پاس
مینوں پکڑن واسطے آئے ایہہ جوان
عورت کندی انہا نون ہرگز مول نہ مار
عوج انہا نون چھوڑیا تھے لیکر جان
موسے کہیا قوم نون نا ایہہ دسنا حال
چوری انہاں قوم نون کیتا حال بیان
کندے حضرت شام والیں نہ جاندمول
حضرت موسیٰ آکھیا ساڈی نسیخ ہمیش
اپنا حکم چلا دساں زیر کراں ملعون
آخر ساری قوم نے تا عاف جواب

اوسدی عمر بتاوندے لوچہ کریں خیال
اوپر اس جہاں دے زندہ ہیا کو لبیک
عوج انہا نون دیکھ کے پکڑ لیا منجوس
کدھ دکھایوس اسنوں لوچہ کریں قیاس
گھٹاں جے وچہ ہتھ دے سبھے ہی مزن
کر سن تیرے زور دا جا ملکیں اذکار
موسے اگے عوج دا دسیا کل بیان
مت اوہ ڈر کے شام ول جان ساڈینال
سکر ساری قوم دے بھل گئے اوسان
کا ہنوں زوری جائیکے کریے موت قبول
ساڈے نال کفار دا زور نہ جاندا پیش
جیونکر اگے زیں وچہ نکھر گیا قارون
جیونکر خبر قرآن وچہ دتی رب صاحب

قَالَ اَيُّ مَوْسَىٰ اِنَّ فِيْهَا قَوْمٌ جَبَّارِيْنَ وَاِنَّا لَنُدْخِلُكَ اَحْيٰى يٰمُوسٰى اَفَا نَسُوْنَكَ

یعنی کہیا قوم نے اے موسیٰ سردار
دانشل ہو داں آسین ہرگز اوہتے جا
جیکر اوہتوں نکل اوہ جا دن لوک تمام
یوشعے کالوت دو آسے وچہ سردار
موسیٰ تے ہارون جاں دونوں گوسدھا
آکھن گے قوم نون دونوں ایہہ مقبول
حملہ کر درازیوں پووا نہاتے دھا
کرو توکل رب دا چھوڑ وضہ فساد
کر کر کوشش انہا نون بہت رہے سمجھا
موسے تاہیں آکھدے ہو کر بہت بول
ہے اوہ قوم عمالہ صاحب زور کمال

رہندی ہے اس شہر وچہ ڈاڈھی قوم جبار
جد تک اوہتوں نکل نہ جاوے قوم جفا
تاں پھر داخل آسین جا ہوساں اندر شام
اندر ساری قوم دے وڈے نیکو کار
اونہا نون پھنپیری کیتی رب عطا
مار و قوم جبار نون کنڈ نہ کریو مول
اوپر انہا ندے تسانوں دیسی فتح خدا
جب کر تسان یقین ہو چکے کرو جہاد
ایسر ہرگز قوم نے بات نہ منی کا
جد تک اوہتے رہن اوہ آسین جاواں مول
توں تے تیر رب جالڑ و انہا ندے نال

قصہ کوتاہ قوم نے دتا جدوں عذاب
حضرت موسیٰ انہاں تھیں ہوئے بہت خفا
یار رب میری قوم ایہہ قابور ہی مول
ہک بھائی ہاروں ہے میرا فرماں دار
نازل کرتوں انہاں تے یارب کوئی سزا
حکم ہو یا وچہ شام دے کر نادخل مقام
پھر سن اندر جنگلاں سرگردان ملول
سنکر حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
دونویں بھائی شام دل ہوئے اٹھ روان
موسے تے ہارون جاں چلے شام یار
نخروں لیکر شام تک کیتی واہو واہ
ڈیرا کیتا رات نوں اندر اک میدان
کیا ویکھے اوہ قوم سب قدرت نال خدا
اوٹھڑے پھر مصر دارستہ اوٹھوں بھال
ہوئی جسد م صبح پھر اوٹھی قوم تمام
کر کر سوچاں دے وچہ بہت ہوئے حیران
سا دا دن وچہ جنگلاں بنجج ہوئے خوار
نخروں ہوئی تاں اٹھ کے کیتا جدوں دھیان
کتنی مدت حال ایہہ رہیا انہاں دنیاں
کر کر پیٹدے جدوں اوہ پان دوائے جہاں
آخردل وچہ سب نوں آئی ایہہ چار
حضرت یوشع آکھدا ایہو بات ضرور
کر یو اگے رب دے توبہ استغفار
اندر اس میدان دے ہوو سب مقیم
اُسکے باجھوں تساتنوں رستہ ملے نہ کو

اسیں نہ ہرگز شام وچہ ہوئے وچہ خراب
اگے رب یحیم دے کیتی بری دوسرا
ہرگز میرے نال ایہہ جان نہ کسے سول
دو جا اپنی جان سے ہو نہ کوئی یار
بے حکما مذے سنگ تھیں سانوں کریں جدا
چالی برسوں انہاں تھیں کیتا اس عمام
بے فرماناں اوپر توں کر افسوس مول
لیکے نال ہاروں نوں ٹریا پکڑا عصا
بعد انہاں تھیں تو دا مٹھیں سنوں بیاں
قوم تمامی مھرنوں ہوئی اٹھ تیار
کر کر پیٹدے سفر وچہ ہوئے حال تباہ
گذر گئی اوہ رات جاں ہوئی فجر عیان
جتھے موسے چھوڑیا بیٹھے او سے جا
رات پئی تاں پھیر اوہ ستر خوشیاں نال
نظری آیا انہاں نوں اوہا پھیر مقام
آخر تر بجے روز اوہ ہوئے پھر روان
تھکے ماندے راتوں سستے وچہ جاڑ
نظری آیا انہاں نوں اوہا پھیر مکان
خرچ تمامی سفر واکھا اسے حال
اوہا ترنگڑا گلیاں اوہا کالی رات
بری دعا کلیم تھیں ہوئے اسیں خوار
تساں جو اسدے حکم وچہ کیتا ایڈ قصو
متکے ایہہ تفسیر چا بخشے رب غفار
جد تک مار نہ عوج نوں آوے نبی کلیم
انیویں بجج بجج رات نوں محل ملاک نہو

آخر اوس میدان وچہ بیٹھے ڈیرے مار
 چھتی کوہ میدان اوہ لہاں مہیسی جان
 چالی برساں رہے اوہ اندراوس میدان
 چھوڑ پکڑا انہاں نوں اندر اسے حال
 ٹریا جسد قوم تھیں موٹے نبی غفار
 بیٹھا باہر شہر تھیں کر کے ربدی اس
 غصے نال کلیم نوں کہندا اوہ شیطان
 مارن آویں مجھ نوں جاپے نال دلیل
 ایہہ گل آکھ پہاڑ پاک آندا اوس اٹھا
 سٹن لگا نبی تے جاں اوہ چک پہاڑ
 کپو عاصا مار یا اوسنوں نبی کلیم
 ڈہ گز رفت کلیم دا راوی کرے بیان
 ڈہ گز اوپر اچھلیا موسیٰ نبی خدا
 ہو بیہوش زمین تے ڈگا اوسے نال
 لاش ڈگی جد عوج دی اندراوس اجاڑ
 کتنی مدت رہی اوہ اندراوس میدان
 کپو ہڈی پشت دی آہی ایڈ بلاء
 چالی برساں بعد جاں یوشع نبی امام
 اوہا ہڈی عوج دی یوشع نے منگوا
 کتنی مدت پیل تے بنی رہی اوہ پیل
 حضرت موسیٰ عوج نوں ہویا مار روان
 ڈٹھا آکر قوم نوں بیٹھی امن امان
 آکسن لگا آہانوں نال زبان پوکار
 ہن تے چلو شام ول ماراں قوم جہا
 تاں پھر کہیا قوم نے اے بدے مقول

اگے رب یم دے کر دے استغفار
 عرض اٹھاراں کوس سی تیہ نام بچان
 چھ لکھ آہا آدمی راوی کرے بیان
 موسیٰ بنی کلیم دا آکھ سنا احوال
 منزل منزل چل کے آیا شام دیار
 خبر سنی جد عوج نے آیا موسیٰ پاتس
 کس ارلے اوپر توں پھپھوں اس مکان
 جیوں اگے فرعون نوں قرب تو دوجہ پیل
 حملہ کر کے زور تھیں آیا موسیٰ دا
 حضرت موسیٰ اوسنوں لیا شتانی تاڑ
 ڈکا منھ دے بھار اوہ قدرت رب یم
 ڈہ گز لہاں انہاں عاصا ہے سی جان
 تاں گئے تے عوج نوں عاصا لگا جا
 اندراوسے ساعتے مویا ہو بے حال
 نظری آوے دور تھیں وانگ بلند پہاڑ
 گل گیا اوتوں ماس جاں پو پڑ عیان
 لکھیا جسدا ذکر ایہہ وچہ قصص الانبیاء
 ملک جباراں فتح کر آیا مصر مقام
 اوپر دریائیل دے دتی پیل بنا
 لنگھ کر اوستھیں آدمی آون جاوے کل
 جتھے اوسدی قوم سی آیا اوس میدان
 حضرت موسیٰ دیکھ کے بہت ہویا حیران
 حکم ربے تھیں عوج نوں آیا ہاں میں
 کراں حکومت اپنی دور ہوون کفار
 سانوں اس اجاڑ تھیں رستہ ملے نوں

جان نہ ہو یا مصروں ہوئے اٹھائیں قید
 اندر اس اُجاڑ دے گزرے کتنے سال
 سنکر نبی کلیم نے پیش جناب خدا
 موسیٰ تائیں رب نے کیتا ایہ مان
 ڈر کے اوپر جہاد دے گئے نہ تیر نیال
 راوی کہندا جگہ اوہ سی ایسی ویران
 تنگ نہایت بھگہ نے کیتی ساری قوم
 سانوں ڈاڈھا آئیے کیتا بھگہ ہلاک
 حضرت موسیٰ رب نوں کیتا عرض سوال
 ہوئی وچہ جناب دے ایہ مقبول دعا
 من ہک میوہ عجب سی دھنیاں قدر چھان
 چن چن فجرے اونوں کھاوے قوم تمام
 سلوی بھی یک قسم دے نکھی ہسین یار
 دیگر ویلے بہن اوہ قوم دوا لے آ
 رات پوئے تال اتہانوں پکڑن بوک شتاب
 کتنی مدت رہے اوہ کھاندے ایہ طعام
 کہندے نبی کلیم نوں سایہ رب تھیں منگ
 کیتی عرض کلیم نے تڑت ہوئی منظور
 دھپ دے ویلے اتہانوں سایہ کرے دم
 رہک دن نبی کلیم نوں کر دے پھیر سوال
 کیتی عرض کلیم نے وچہ رب دی درگاہ
 جا اوں پتھر اوپر توں عاصا اپنا مار
 اوں پتھر تے مار یا عاصا نبی کلیم
 پانی ملیا قوم نوں بہت ہوئی مشکور
 جدوں انہاں دے کپڑے میلا ہوں خراب

بیٹھ رہے اسجگہ تے ہو کے نا امید
 بھگہاں آساں جالیاں خراج ہو یا بہہ مال
 خاطر اپنی قوم دی کیتی عرض دعا
 چالی برسوں قید ایہہ حسن اس میدان
 حکم عدلی کرے جو ایہو اسدا حال
 کھاؤں دی کوئی چیز نہ تھکے اوں مکان
 پھیر نبی نوں آکھدے جاں گزری کچھ قوم
 لے دے کھانا اسانوں طرفوں خالق پاک
 یارب کھانا بخش توں قوم ہوئی بجاں
 من سلوی اسماں تھیں بھیجے نعت خدا
 راتیں وانگ تریل دے برے وچہ میدان
 بہتی لذت دیوندا شیریں عجب طعام
 وانگ کبوتر انہاں دا گوشت لذت آ
 بیٹھے رہندے شام تک قدرت نال خدا
 کھاؤں نال آرام دے کر کے خوب کباب
 آپھر تابش دھپ تھیں ہوئے آرام
 گرمی سانوں دھپ دی بہت کرنیدی تنگ
 بدل سائے واسطے بھیجا رب غفور
 پانی باجھوں پھیر آترے نوں گ تمام
 پانی سانوں لے دیو کو لوں رب مال
 تاں پھیر نبی کلیم نوں کہیا پاک الہ
 جاری ہوئی اوں تھیں پانی باجھ شمار
 باراں چشمے اوں تھیں سگتے رب رحم
 دساں ہر اک تسانوں قدرت رب غفور
 گلوں لاہ کے اک وچہ دیون ڈال شتاب

خوب سفیدی پکڑ دے میل ہووے کل دو
 لڑکا لڑکی اُنہاں داپہ اہوندا جو
 جیوں جیوں وڈے ہووند اوہ اُنہاں بال
 ہک دن عرض الاوندے اگے نبی خدا
 اسد بد لے ہو رکھ دے دے عفار
 ساگ ہووے تے کھکھڑیاں تھی سراندی
 غصے ہووے قوم نوں کہیا نبی عفور
 اگے اپنی خواہشوں پایا کیا نقصان
 جے اسجائی تساندی نہ ہووے گذران
 جے ہر طاقت تسانوں چھڈ ویکھو یہ جا
 شہر کسے وچہ جائیکے ڈیرا کرو تمام
 ایہ گل سنکر نبی تھیں چپ گویا ہو
 گذر گئے تریہ سال جاں اندر اوس میدان
 اگے ذکر وفات دا کرناں حل اظہار
 جتنی قوم کلیم دی آہی اوس مقام
 باقی جیہڑی اُنہاں دی رہی تیکھے اولاد
 نیکے اوس میدان تھیں فضل خدا دے نال

نہ سڑوے نہ پاڈے قدرت رب عفور
 کپڑے گلوچہ ہووندے رنگا جتنے نہ کو
 ودھ ودھ جاوَن اُنہاں دے کپڑے نالو نال
 مَن سلوی جو اسانوں دتی رب غذا
 اوہ شے جیہڑی زمیں تھیں ہوو پید او
 ہووے کنک پیاز جے کھاواں ہو خوشحال
 اچے تسادیاں خواہشاں مول نہویاں نور
 مرضیاں اپنیاں پھیر ہن گے تسین جتان
 جاہو اس اجاڑ تھیں ہووے کسی مکان
 ایسی وچہ اجاڑ دے کیوں بھاتے ہو آ
 جو کجھ اوٹھے منگسوئے تسانوں عام
 پھیر مخالف امر دے چیز نہ منگی کو
 موئے تے ہاروں نے چھوڑ یا ایہہ جا
 پر ہوئے تے خضر نوں میل لواں ہک وار
 اندر چالی سال دے ہو گئی فوت تمام
 چالی برسوں بعد اوہ کیتے رب آزاد
 ہن موسیٰ تے خضر دا آکھ سناواں حال

ذکر ملاقات حضرت موسیٰ و حضرت خضر علیہ السلام

ہے سی کم کلیم دا کرنا و عظماء
 ہک دن اوس میدان وچہ کرنا و عظماء
 دیکھ فضیلت نبی نے کیتا فخر عیان
 سبہ تھیں بہتر مجھ نوں علم دتا رحمان
 یاد مینوں تو ریت ہے ساری نوک زبان
 پہونچی ایہہ گل نبی دی اندر پاک جناب

دے اندر خلعت جو رب و احکام
 سرتے ابر سفید نے سایہ کیتا آن
 دنیا اندر کون ہے جو میرا ہم شان
 مینوں فضل سبہ تھیں کیتا وچہ جہان
 ایڈی وڈی جینوں چالی اوٹھا مٹھان
 غیرت پاروں بے کیتی بھڑک شتاب

اے موسیٰ ایسے بات توں صرگز بول نہ آگ
 جا مل حضرت خضر نوں کیتا حکم خدا
 کیتی عرض کلیم نے وچہ ر بندے دربار
 حکم ہو یا جس جگہ تے ملن دو دریا
 مجمع البحرین سے اوسجا کہہ دانام
 حضرت موسیٰ رب تھیں سُنکے پتہ نشان
 کھاؤن کارن لے لئی چھٹی ہاک بھنوا
 چلے چلے آگئے اوپر اوس دریا
 وضو کر دیاں انہاں تھیں ڈکا قطرہ آب
 تھیلی وچوں نکل کے بھج وڑی دریا
 اوسجا کہ تھیں جدوں کچھ گئے اگیروں
 پوشع تائیں آکھدا پھلی جلد نکال
 سُنکر موسیٰ آیا واپس اوسے جا
 ماری نبی کلیم نے وچہ دریا دے چھال
 اگوں قدرت رب دی ڈٹھا وچہ دریا
 اوس گنبد وچہ کھڑا سی خضر علیہ السلام
 فارغ جدوں نماز تھیں ہو یا اوہ مقبول
 پچھیا بعد سلام دے موسیٰ تھیں احوال
 اپن چیت اک جانور قدرت نال خدا
 چونج بھر اوس دریا تھیں پتیا اُسے آب
 اے موسیٰ جو علم ہے مینوں تینوں سب
 اینویں ہے اوہ علم سب اے علم خدا
 تہہ جاتا میں سب تھیں خان علم و ہدایت
 ہک مینوں ہک تہہ نوں تہہ علم خدا
 خضر کہیا ہے باطنی علم جو پایا میں

بندے میرے تہہ تھیں چنگ چنگیرے لاکھ
 علم فضیلت اوسنوں کیا کیا ہوئی عطا
 کتھوں مٹی خضر اوہ مینوں سب غفار
 او تھوں تینوں ملے گا اوہ مقبول خدا
 جا کے مل توں اوسنوں اندراوس مقام
 پوشع تائیں نال لے ہو یا نرت روان
 حضرت پوشع چالی تھیلی اندریا
 کیتی وضو ساز کے دوہاں نماز ادا
 پچھلی تائیں ہو پچیا زندہ ہوئی شباب
 اسپر نبی کلیم نوں صرگز خبر نہ کا
 آئی یاد کلیم نوں پچھلی والی نکل
 تاں اوس نبی کلیم نوں و سیا سارا حال
 اوہا پچھلی تاریاں لیندی وچہ دریا
 تاں جو پچھلی پکڑ کے جلدی لواں نکال
 پانی اوپر کھڑا ہک گنبد اوسے جا
 شاغل وچہ نماز دے اندراوس مقام
 کہیا سلام کلیم نے کیتا اوس قبول
 تاں پھر نبی کلیم نے اکھول سنایا حال
 اوڈا اوڈا آ یا اوپر اوس دریا
 حضرت خضر کلیم نوں لگا کہن شباب
 ہو رہا تمام جہان نوں جو کچھ شیار رب
 چونج بھر پتہ لیکیا جیوں قطرہ دریا
 توں تے میں را جائے اللہ دے نزدیک
 موسیٰ کہیا اپنا مینوں علم سکھا
 جے دکھلاواں تہہ نوں صبر نہ کرنا میں

موسیٰ کہیا جے کہیں چاہیاریا حمان
 کہیا حضرت خضر نے ہتر موسیٰ نوں
 بھاویں تیرے عقل و چہ جائے اوہ قصور
 آخر دونویں ٹر پئے کر کے استرار
 کشتی اوپر کلیم نوں خضر رہیا جد چار
 حضرت موسیٰ دیکھ کے کیتا جھٹ سوال
 خضر کہیا میں کہیا سی صبر نہ کرنا تیں
 جاں پھر اوھتوں چل کے گئے اکا ہاں
 پھر موسیٰ نے آکھیا ایہہ کی کیتی کار
 کہیا سی میں نہیں تدہ کرنا صبر قرار
 دونویں اوھتوں ٹر پئے آیا ہک گراں
 کسے نہ ہرگز اُنہانوں کھانا دتا مول
 پھریاں پھریاں اُنہاں نے ڈھی بکھریا
 لگ پیا آپے کندہ اوہ ہتر خضر بنان
 حضرت موسیٰ دیکھ کے کہنذا تیر جی وار
 جیکر اجرت نال توں کردوں ایہو کام
 خضر کہیا اس کم داتینوں نہیں شعور
 منع کیتا اس بات اچھیں تینوں کتنی وار
 سن تینوں ہر بات داد ساں کھول بیان
 بہت بچارے آدمی کشتی اوہ چلان
 ظالم سی اک بادشاہ پیا اُنہاندے پس
 اس کارن میں اوسنوں دتی زنج لگا
 دو جا اوہ جس بال نوں کیتا میں قلام
 جے اوہ وڈا ہو وندا پھر داکھر ضرور
 ماییاں نوں بھی ڈوبدا ہوندا آپ خوار

صبروں ہوساں مول نہ تیرا بے فرمان
 بھاویں جو کچھ کراں میں پرست نہ بھینوں
 دخل نہ دیویں مول توں جے سکھنا منظور
 اول دونویں جا ہوئے کشتی تے اسوا
 تختہ پٹ کے خضر نے کشتی چھوڑی پاڑ
 بوڑن لگوں خاق نوں ایہ کی گیا خیال
 حضرت موسیٰ آکھیا بھل گیا ہا نہیں
 اپن چیت ہک خضر نے لڑکا چھڑیا مار
 خضر کہیا توں اپنا بھل کیوں استرار
 حضرت موسیٰ آکھیا معاف کرو ایہ وار
 لوکاں کولوں اُنہانے کھانا منگیا تاں
 داخل ہوئے شہر وچہ دونویں اوہ مقبول
 بہت پرانی کندہ اوہ ڈکنے اوپر تیار
 خوب مرمت اوسنوں کیتا ناں ہیان
 اجرت باجھوں پھیر توں لگت میں کس کار
 اوہا پیسے خرچ کے لیندے مل طعام
 تیرے میرے وچہ ہمن پیا فراق ضرور
 علم اساڈا دیکھ کے چرنا ہے دشوار
 کشتی پہلی وار جو کیتی میں مقصداں
 محنت کر کے اوستھیں کتنے عاجز کھان
 ثابت کشتی دیکھ کے زوری لیندا جس
 بجل تک کے بادشاہ مول نہ لسی آ
 مایے اوسے نیک سن اوپر راہ اسلام
 واقف کیتا مجھ نوں پہلے رہے غفور
 اس حکمت دے واسطے میں ہچھڑیا مار

بچن مایے اوسدے پاؤن نیک جزا
اوسدی نسلوں ہوو سن مستزنی عیان
اسدے مفت بنال چہ حکمت ایہو کلیم
باپ انہاں دامر گیا بزرگ نیکو کار
ڈگ پوندی اوہ کندھ تال ضائع جاندا مال
وڈے ہو کر اپنی دولت لین مہال
تدھ کیوں اپنے دے وچ کیتا فخر کمال
یاد رکھیں پھر کدی نہ ایسا کریں خیال
دو جا رب بن کے نونا کوئی کریں سوال
دو تن ہو نصیحتاں موسیٰ نوں سمجھا
آیا نبی کلیم پھر اندراوس میدان
آدھ سکے نبی وی کر دے استقبال
جو کچھ سکھیا علم ہے تساں انہاں تھیں جا
حضرت کہیا علم اوہ ہے بہتا دشتوار
چھوڑ پڈیرا نوکرا ایہہ نہ کر لیتی بات

دھی ہک اسدے عوصن وچ دیسی انہاں خدا
تریجا اوس دیوار دا میں تھیں سنیں بیان
مالک اوس دیوار دے آہے دو شیم
آہی ہتھ اوس کندھ دے دولت باجھ شہار
اساں بنایا اوسنوں حکم خدا دے نال
باطن ساڈا علم ایہہ سمجھن بہت محال
ون پوئے آدمی کیتے جیل جلال
مستکے کسے غور تھیں آویں ہتھ و بال
جھپٹے مڑے حضور تھیں ہوئے انہاں دے حال
ہتر حضر کلیم تھیں غائب ہوئے رگیا
حقے اوسدی قوم سب ہتھی سرگردان
پچھن لگے آئیے حضر ہو راندا حال
اوہ بھی حضرت اے اے انوں سارا دیہ سنا
باجھ پیغمبر کسے نوں ہووے نہ اظہار
دس مجلس نوں نبی نے پائی جویں وفات

ذکر وفات حضرت موسیٰ و ہارون علیہ السلام

لایق ہر ہک صفت دے واحد ذات خدا
نا کوئی رہیا جگ تے نا کوئی رہے مدام
سے برساندے جیویئے آخر ہونا فوت
سنوں حقیقت دوستو راوی کرے بیان
ترہیم برساں چہ قوم دے کیتا عطا کلام
موسیٰ نوں فرماؤندا حضرت جبرائیل
روز فلانے اوس وقت وچ غلامی جا
ایہہ گل سنکر نہی نوں دلو چہ رہی اوڈیک

اوسدے باجھوں کسینوں مہر گز نہیں لیا
آخر سہمہ نے موت دا پناہک وان نام
جو گھڑیا تین بھجیاں جو جھیاں لڑتے موت
موسے تے ہارون جاں اندراوس میدان
ہک دن جبرائیل نے آندا ایہہ پیغام
بھجیا ایہہ پیغام سہ بیٹوں رب خلیل
دنیا تھیں ہارون نوں لیناں اساں اٹھا
اوڈیک وعدہ جدوں اوہ آ پونتا نزدیک

لے کے نال ہارون نوں موسیٰ نبی خدا
 ہے سی او سے باغ دار رب کیتا فرمان
 کیا اوہ سوہنا باغ سی زینت تھیں پھر پور
 دھٹھا جد ہارون نے آیا بہت پسند
 موسیٰ نوں فرما وندا ایہ کیا جگہ عجیب
 اتنی بات ہارون جاں کیتی نال بھرا
 نال پیار ہارون دی تھیں کیتی اوں جان
 بعض کہن زمین وچ لھتی تخت سمیت
 دیکھ حوالہ باغ تھیں موسیٰ ہو یا روان
 کہندا اج جہان تھیں فوت ہو یا ہارون
 سنکر اگوں قوم نے نہ کیتا اعتبار
 حضرت موسیٰ آکھیا جانے پاک خدا
 کہندے جے تڈھ آپ نہ کیتا اُسوں خون
 تاں پھر گے رب دے کیتی نبی دُعا
 ملک حضوری لاش نوں آکے کھن تہ تاب
 سانوں کجھ اس لاش تھیں پتہ نہ لکدا مول
 جد تک سانوں لاش نہ دے آپ پوکا
 حضرت موسیٰ رب تھیں منگی پھیر دُعا
 او سے وقت جو آیا اُسوں رب غفور
 بھیجی اللہ پاک نے میرے اوپر موت
 اتنی گل جاں کر رہیا ہوئی جند ہوا
 دیکھ حوالہ قوم نوں آیا تہ دولہا
 ہو یا فوت جہان تھیں جاں حضرت ہارون
 کرے خلیفہ اپنا اوسوں نبی کلیم
 تن برساں اس بات تھیں تیجھے عزرائیل

دور مکان ہک باغ وچ آئے دوہیں بھرا
 تاہیں لے ہارون نوں آیا اوں مکان
 دھریا اوسوچہ تخت ہک قدرت رب غفور
 اوپر او سے تخت دے بیٹھا قدر بلند
 بہنا چاہیے اس جگہ آکے نال نصیب
 بھیجا ملک الموت نوں او سے وقت خدا
 تخت سے پھلاش اوہ اوڈھ چڑھی سمان
 اگوں مکمل رب نوں کیونکر صلابت
 آکے اپنی قوم وچ کیتا حال بیان
 گھت دچھوڑا کر گیا میرا حال زبون
 کہن لگے ہارون نوں آپ آیوں توں مار
 میں نہیں صرگز مار یا اپنا ویر بھرا
 چل دکھا اوہ اسانوں لاش کتھے ہارون
 یارب توں ہارون دی لاش انہاں دکھلا
 تاں پھر لوکاں دیکھ کے دنا ایہ جواب
 کیونکر جانا تڈھ ایہ کیتا نہ مہمت مول
 تہ تک تیرے اوپر نہ مول کراں اعتبار
 پکاری ہارون نوں یارب پھیر جوا
 بولیا میرے ویر دا ہرگز نہیں قصور
 ختم حیاتی ہو گئی تاں میں ہو یا فوت
 ملک حضوری لیکن پھر اوہ لاش اٹھا
 باقی حالت تسانوں عرض کرے مسکین
 موسیٰ دا ہک بھانجا سی یوشع بن نون
 موسیٰ وانگوں اوسدا آہا خلق عظیم
 آیا پاس کلیم دے ملک الموت وکیل

پچھن لگا اوس تھیں موسیٰ نبی خدا
 کرن زیارت مجھ دی آیوں میرے کول
 تاں پھر نبی کلیم نوں کہیا ملک الموت
 پچھیا میری جان توں کہہ پس کپڑے اہ
 کہیا نبی کلیم نے اس اساڈے وات
 سنکر عزرائیل نے کیتا پھر بیان
 تاں پھر عزرائیل نوں کہیا نبی غفور
 تاں پھر عزرائیل نے کہیا ستمھاں دراہ
 حضرت موسیٰ آکھیا سنکر ہدی بات
 سنکر عزرائیل نے کیتا پھر بیان
 تاں پھر عزرائیل نوں کہیا نبی غفور
 سنکر عزرائیل نے کیتا پھر ہمتاں
 غصے نال کلیم نے دتا پھر جواب
 رہندا اچے جناب وچہ میرا پاک سوال
 ایہہ گل سنکر ہو گیا واپس عزرائیل
 یارب اگے تہہ دے حاجت نہیں بیان
 تاں پھر نبی کلیم نوں کہہ کیتا فرمان
 کیتی عرض کلیم نے یارب پاک خدا
 ایسراک سوال ہے میرا وچہ حضور
 اوکھے جا کے تہہ دی بولاں حمد ثنا
 ہو یا حکم جناب تھیں عرض تیری منظور
 گیا اوپر آدہ طور دے ہو یا پاک تھا
 یا رب میرے بعد جو ہو میری اولاد
 تنگ نہ رکھیں رزق تھیں یارب پاک غفور
 دبیں پناہ حرام تھیں طہاون رزق حلال

کیونکر آیوں دوستا ینوں حال سنا
 یا میری جند لین نوں دس حقیقت کھول
 آیا میں جند لین نوں ہو میں توں اج فوت
 کہندا مونہہ دے راہ تھیں جتھوں نکلے ساہ
 کیتی نال خدا یدے پوری چھ لکھ بات
 اکھیں دے راہ تساندی قبض کریاں جان
 انہاں اکھیں کوہ طور تے دھڑا بدانور
 جان نکالاں تسان دی سن لے نبی الہ
 انہاں ستمھاں نال میں لکھی ہے تورات
 پیراں دراہ تساندی قبض کریاں حال
 انہاں پیراں نال میں گیا اوپر کوہ طور
 جان نکالاں تسان دی حکم خدا و نیال
 اچے نہ دیندا جان میں جاتوں پرتنشاب
 جد تک کراں نہ عرض اوہ تیری کیا مجال
 کیتا حال بیان سب اگے رب جلیل
 ینوں دوست تساند لین دیندا جان
 رہنا چاہیں اچے توں اوپر ایس جہان
 میں راضی ہر امر تے تیری جو میں رضا
 چاہندا ساں اکوار میں جاواں پھر کوہ طور
 دیکھاں تیرے نور دا پھر کس وار کھا
 آ اوپر کوہ طور دے شیکہ اساڈا نور
 ہتھ اٹھا جناب وچہ لگا کرن دعا
 فصل کرم تھیں آپ توں صوم رکھیں شاد
 کریں انہاں دے اندر کل کدورت دور
 ہوویں آپ رفیق توں امت میری نال

سُنکر عرضِ کلیمِ نوں کہیا رتِ غفار
ماریا اوپر زینیں دے عاصا نبی حُشدا
حکم ہو یا ہن مارتوں عاصا اوپر آب
اُس دے پیٹھوں نکلیا پتھر اک سیاہ
پتھرتے جاں ماریا عاصا نبی کلیم
کر داذکر خدا سیدنا نال زبان فصیح

اے موسے توں میں تے عاصا اپنا مار
جاری ہو یا قدرتوں او سبجائی دریا
پانی اوپر ماریا عاصا نبی شتاب
اوستے عاصا مارتوں کیتا حکم الہ
کیڑا اوستھیں نکلیا قدرت رب رحیم
موندھ وچہ ساوا گھاس تے پڑ عدا ایہہ تسبیح

سُبْحَانَكَ رَبِّيَ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَتَعْرِفُ مَكَانِي وَتَرْزُقُنِي فِي قَلْبِ حَجَرٍ

سبحان اللہ پاک ہے یارب تیری ذات
جانے میری جگہ توں نالے سنیں کلام
کیڑے دے ول دیکھ کے موسیٰ نبی کلیم
اے موسیٰ کس بات تھیں پیا ولیدیں جا
کیڑے جو وچہ پتھراں اوہ بھی مینوں یاد
باقی اُمت تہہ دی سیری سپہ دار
راضی ہو کوہ طور تھیں موسیٰ بن عمران
رستے اندر اوس نے ڈٹھے ست جوان
حضرت موسیٰ دیکھ کے گیا اُنہاندے ول
آکھن لگے نبی نوں کر کے ڈاڈھی غور
توں بھی کراہدو کچھ پاسیں بہت ثواب
ہوئی قبر تیار جاں موسے نوں فرمان
داخل ہو کے دیکھ کھاں پوی ہے کہ ناں
دیکھن لگا لحد نوں ہو کے وچہ دراز
ربا میرے واسطے ہوندی ایہو گور
سید بہشتی قبر وچہ آندا ملک الموت
دُٹا غسل فرشتیاں حکموں رب رحیم
پوہتا وچہ جناب دے موسیٰ عالی ذات

میں عاجز نا چیز نوں دیکھیں توں دل بات
روزی ہیں پہنچا وندا پتھر وچہ دھام
لگا کرن قیاس کچھ کہیا رب رحیم
میں رازق ہر چیز نوں بوزق دیاں پہنچا
بھکی رہے طعام تھیں کیوں تیری اولاد
میں پیالیش اپنی دیواں کیوں و سار
واپس اپنی قوم ول ہو یا پھیر روان
ہیں قبر نکال دے اوپر اک مکان
پچھدا کس دی قبر ہے مینوں دسو گل
مے اک دوست رہدا سدی ہو ایہہ گور
نال اُنہاندے لگ پیا موسیٰ نبی شتاب
مالک ہے اس گور و اتیرے جیہا جوان
حضرت موسیٰ گور وچہ داخل ہو یا تاں
چنگی لگی جگہ اوہ کہتے نال نیاز
اوسو یلے ایچی رب نے دتا ٹور
سُنکھیا جدوں کلیم نے اوتھے ہو یا فوت
کفن پہنا اُس گور وچہ کیتا دفن کلیم
ڈیڑھ سو برسوں عمر سی پائی جدوں وفات

کہ تک رہنا جگ تے آخر ہونا فوت
کی ہو یوں جے چار دن آہویوں شہر ہور

وکیہ پناہ سرے تے کھلی تکیندی موت
توں بھی اک دن جگ تھیں کرنا کوچ ضرور

ذکر خلاص شدن قوم موسیٰ علیہ السلام از میدان تہمت و جنگ
پھر کرون یوشع علیہ السلام با قوم جبٹان و عسکر و قتل

موسیٰ دی ہن قوم واسنوں تمامی حال
پورے چالی برس جاں اوتھے گئے وہا
یوشع نوں پھر حکم ایہہ کیتا رب قدیر
جاؤ شام دیار نوں مارو قوم جبٹار
یوشع لے کر قوم نوں ہویا تروت روان
غازی تیغ چلاوندے قتل کرن گمراہ
جوانان لیا وندا اوسنوں دیون چھوڑ
فتح ہوئی اسلام دی اندر ملکہ شام
اوسد وچہ بھی بہت سی رہندی قوم جبٹار
بہتے کافر دریاں لے آئے ایمان
اوتھوں بلغا شہر نوں آئے مسلمان
پوستی اوسنوں خبر جاں آیا کوئی غنیم
خوب دکھایاں طاقتاں کل یوشع دی قوم
نت شکستاں کھا وندا اوہ بالحق کفار
فوج تمامی اوسدی ہوئی بہت ذلیل
چھ ماہ پورے اُنہا ندا ہوندا رہیا جنگ

بعد بنی تھیں او جگہ بند ہے ست سال
یوشع نوں پیغمبری کیتی رب عطا
میں ہن تیری قوم دی بخشہ تے تقصیر
فتح ملے گی تسانوں کافر جاسن ہار
اندر شام دیار دے داخل ہوئے آن
جو نہ مسلم ہو وندا کر دے مار فناہ
باقی ہر کفار دی گردن دیندے توڑ
ہور آگے اک شہر سا ایلیا اوسدا نام
اوسجا گہ بھی مہناں جا ماری تلوار
فتح تمامی مہناں دتی رب حمان
اوتھے ہے سی بادشاہ بالحق نافرمان
کر دا آن مقابلہ لے کے فوج رحیم
کافر نال مفتالہ رہیا کستے یوم
پھر دو جے دن آئیکے کر دا ہڑک پیار
ایسپر مسلمان سب تکرے وچہ دلیل
آخر کیتوس کم ایہہ ہک دن ہو کے تنگ

پد و عاکر دن بلیم ہن با عور و حق یوشع علیہ السلام

زاہد عابد پارسا صابر مسلمان

رہندا سی ہک آدمی اندر اوس مکان

پیشتر اوہ با عورتا بلعم اوسدا نام
جو کچھ کرے سوال اوہ وچہ جناب خدا
سنے وزیراں بادشاہ آیا اُسدے کول
کر توں میرے واسطے ربدے پیش دعا
بلعم کہندا ہے اوہ رب انا خاص رسول
بھلا کرو تاں تیں بھی ہوو مسلمان
سنگراگوں آکھدا بالقی شاہ لعین
جے توں میرے واسطے کر سیں نہیں دعا
بلعم کہیا کہی نہ مٹاں تیری گل
کہندا اُسٹوں جائیکے اوہ بالقی شیطان
دیواں گا میں تدھ توں دولت درم دنیا
کرے اساڈے واسطے وچہ حضور سوال
عورت جا کر آکھدی اے بلعم با عورت
کر توں اُسدے واسطے ربدے پیش دعا
عورت دی بھی بات نہ کیتی اوس منظور
خدمت اندر آیا بالقی شاہ شریہ
جمع کرو کچھ شہر تھیں عورتاں صورت مند
لشکر وچہ غنیم دے بھیجیونی الحال
جد اوہ فعل حرام وچہ جاہوون مشغول
اس حیلے تھیں تسانوں ہوسی فتح نصیب
اوس یوہیے پنجسو عورتاں جسد منگا
یوشع والی قوم وچہ کیتیاں جلد روان
غازی کسے نہ اونہا توں کیتی مول نگاہ
بعض روایت اُنہاں تھیں کیتا، کی زنا
ستر ہزاراں آدمی مویا نال طاعون

اسم اعظم داورد اوہ کردار ہے مام
کر لیندا منظور سی اوسدی رب دعا
نال ادب دے آکھدا بلعم توں اوہ بول
یوشع کولوں تسانوں دیوے فتح خدا
برمی دعا اسواسطے میں نہیں کردا مول
اوپر یوشع نبی دے لے آوایک سان
ایس نہ ہرگز اوسدا کہیں قبولان دین
اسیویلے تدھ توں سولی دیاں چڑھا
تاں پھر بالقی آیا عورت اُسدی دل
خاوند تیرا من دا نہیں میل فرمان
میری خاطر اوسٹوں توں جا کہو ہوار
رب اساڈے سراں تھیں یوشع دیوے مال
کیوں بالقی دی بات توں کردا نہیں منظور
یوشع کولوں اوسٹوں دیوے فتح خدا
آخر بالقی شاہ توں سدا بلعم بعور
تاں پھر بلعم بعور نے دسی ایہہ تدبیر
خوب سنگار و اُنہا تھیں حسن ہوو دو چند
اوہ بدکاری کرنگے اونہاں زناں دنیاں
حملہ کر کے اونہا تھیں توت کرو مقول
آئی بہت پسند ایہہ بالقی توں ترکیب
گاہنا گٹا اونہا تھیں خوب طرح پہنا
ایس تہاں زناں تھیں دتی رب امان
کل تجویزاں اوسدیاں کیتیاں بے تباہ
اوسے ویلے اُنہاں تے بھیجی رب وبا
ساعت اندر قوم دا ہویا کم زیول

حضرت یوشع ربّ نون کتیا عرض سوال
ہو یا حکم جناب تھیں شامت ہو نہ کا
جد تک عورت مرد اوہ ہوں نہ مقول
سکر حکم جناب تھیں یوشع نبی امام
مارے گئے اوہ جدوں پھر زانی مرد نسا
اکس نہا دی شامتوں ایڈ ہو یا نقصان

ربا سا دی قوم نون ایہ کی پیا وبال
شخص فلا نے تہاں تھیں کتیا فضل نہا
تد تک ایویں قوم تے رہسی تہر نزول
اوسیریلے دو ہا نون پکر طکیتا قلام
دور ہو یا طاعون اوہ کتیا فضل خدا
کیوں نہ ہن طاعون تھیں جگ ہو ویرا

مقولہ مصنف

اکثر مرض طاعون دی ہندی نال نہا
جیوں جیوں آن نہا تے لوکاں پایا زور
نہیں تاں سے بیماریاں ہو یاں چہ جہان
اجکل وچہ جہان دے دیکھو مہر ہر جا
کتے شہر جاڑ کے کیتے اس بر باد
اگے جیکر ملک تے پوندا کدی وبال
اوہ بھی نت نہ آوندانہ ہوندا ہر تھاں
اگے وچہ جہان دے پوندا کدی وبال
اگے کدی بخار بھی ہوندا عرصے نال
تھوڑی بہتی مرض جے اگے ہندی کو
ہن ایسی اس مرض دی ہوئی علیک سلیمک
ایہ سب شامت جگ تے دتی نال زنا
ایسی نڈر ہو گئی خلعت بے فرمان
رائیں دے حرام وچہ رہن سدا مشغول
جیکر کو بہ کرے بھی کوئی نال زبان
یا ونہ رہندی کسے نون ہرگز پھلی گل
اسے کارن پھیر رہا کردا تہر نزول

حتھے پاوے پیر ایہہ دیندا بیچ اٹھا
تیوں تیوں مرض طاعون بھی آن مچا یا شو
نہیں سی اسدا کدی بھی سنیا نام نشان
لاکھاں خلق طاعون نے کیتی مار فنا
چاروں طرف جہان وچہ ہو یا شروع فساد
ورے ورے آدمی مرے پیسے نال
چھوڑیا نہ طاعون ہن خالی کوئی گراں
ہن خالی طاعون تھیں سالن گزرے کا
کھر کھر ہن طاعون دا ہو یا آن سو کال
جھب جھب پھیرا پائیکے رخصت جاندی ہو
موڈھے اوپر ڈنگور ٹی نت سلام و لیک
ایسر پھر بھی کسے نون ناہیں شرم جہا
سب کچھ اکھیں ویکھ کے پھر بھی خوف نہا
ویکھ عذاب زناہ تھیں تو بہ کرن نہ مول
گزرے نہ طاعون جاں پھر اوہا کم جان
کیا کچھ بدلے پاپ و دھمت ڈھکی گل
مت ہن زحمت ویکھ کے عبرت کرن قبول

ایسپر پھر بھی انہاں نوں آوے نہیں شعور
 نیک بندے طاعون وچ جے ہوں بیمار
 آکھن جیکر اسپس بھی ہوندے نیکو کار
 ایسپر پڑے ساندے مول نہ ڈھکا آ
 ظاہر کرن ہاوی اپنی بے فرمان
 اس دے اندر ہونڈی حکمت مال خدا
 ناں جو متکے انہاں حق ہوں کوئی قصور
 اسے حکمت اسطے خالق پاک جناب
 نالے چھڑے ربدے بندے نیکو کار
 دنیا وچ جے انہاں نوں جانے کچھ تکلیف
 کسے بہانے انہاں نوں سدا وچ حضور
 اصلی حکمت رب دی جان ناہیں مول
 بریاں نوں اس واسطے مہلت دینا رب
 یا اس کارن اوہاں نوں کپڑے نہیں شتاب
 جسویں ہو ہن اوہ پورے بے فرمان
 کسے واری انہاں نوں ایسی ملے سزا
 دیکھو اندر مشنوی عارف مرد خدا

جیوں جیوں رب راونداتیوں تہوں کرن مقصود
 فاسق فاجر دیکھ کے الٹ کرن تکرار
 سانوں بھی طاعون ایہہ کر داماں رخسار
 دُوروں سانوں دیکھ کے جاندا کنڈولا
 جانن نہ اسباب وچ ساڈا ہے نقصان
 نیکاں نوں اب پیار حق لیندا جھب بلبا
 اگلا عزت بھرم بھی کر بھیٹن سب دور
 دنیا اتوں انہاں نوں لیندا سد شتاب
 نال انہاں دے رب دا ہوندا بہت پیار
 رہن نہ دیندا انہاں نوں اتھے رب لطیف
 نا اہلاں دی صحبتوں کرے انہاں نوں دور
 بے سمجھی دی شامتوں طعن کرن مجہول
 کر دے ہوں مٹاں ایہہ تو بہ کسے سبب
 ناں جو عیب کماٹیکے ہوں ہو خراب
 آ جاوے پھر انہاں تے ربا قہر طوفان
 جیوں سرخون پلید دا چایا تخم خدا
 حضرت رومی معنوی سچ گئے فرما

تو مشو مغرور بر عالم خدا
 دیر گیر دست گیر دگر ترا

جتنا چہر کا پکڑ سی سخت کرے مقصود
 آیا اوسدا قہر جاں آکر دیسی بھن
 آئے لیکھا ہووسی جل کے اوس جہان
 اور تک اکدن ہونا حاضر پیش حضور

دیکھ سہارے رب دنا ہوویں مغرور
 کی ہو یا جے چار دن تازہ کیتو من
 کرے موجاں غافل کوئی دم ایس مکان
 جے سے پر سناں کریں توں اٹھتے فخر غرور

چھوڑ پڑ پر نصیحتاں نہ کر طول مقال
 یو شعواتے جنگ آکھ سنا احوال

رجوعِ قصیدہ

سنوں حقیقت جدوں اوہ زانی نامتقول
 دور ہوئی سب مرض اوہ ہو یا امن ارام
 پھر ن دوائے عورتاں لاکے ہار سنگار
 آخر بے امید ہو واپس آیاں سب
 جے توں یوشع واسطے کریں نہ بُری دعا
 عورت تھیں سن بات ایہہ بلغم ہونا چار
 یوشع دے حق جدوں اوس کیتا برا خیال
 حملہ کر کے جدوں اوہ دوڑے بلغم ول
 آکھن لگا آئیکے عورت توں فی الحال
 اوہ پیغمبر رب دا ہے مستبول خدا
 عورت اگوں آکھدی جے نہ کریں سوال
 ایہہ گل سنکر پھر اوہ چلیا حجرے ول
 بلغم نوں اوہ دوڑ کے لگے ڈنگ چلان
 عورت تائیں جائیکے آکھن لگا پھر
 حضرت یوشع رب دا ہے مرسل مقبول
 عورت اگوں آکھدی جے نہ کریں دعا
 ایسی عورت اوسدی صاحب حسن جمال
 رناں کارن ہاریاں سوسو مکربان
 سنیاں جدوں طلاق دا بلغم اوستھیں نام
 اوٹاں اوسدے پیار تھیں بلغم ہولا چار
 عورت تائیں آکھدا نہو بہت خفا
 سی ہک جاگہ اوسدی اندر اوس پیار
 جاں اوہ شہروں نکل کے چلیا رخصت ہو
 بلغم اوسنوں مار کے ٹور رہیا ہر سول

حضرت یوشع پکڑ کے کر چھڈیا مقتول
 کھڑے ہوئے پھر جنگ تے مومن اہل اسلام
 پھر نہ کوئی اُنہاں زانیاں خواستگار
 پھر بلغم نوں آئیکے عورت کندی تھب
 تاں پھر مینوں چھوڑ دے توں طلاقاں پا
 حجرے دیوچہ جان نوں ہو یا اٹھ تیار
 حجرے دیوچوں شیر دوسکے قدرت نال
 ڈر کے ننھا حجریوں سخت ہو یا بیکل
 میں نہیں یوشع واسطے کردا برا سوال
 میں نہیں اوسدے واسطے کردا بُری دعا
 میں نہیں صرگز بولنا اوکا تیرے نال
 اگوں کالے نانگ دور سے دتے گل
 دہشت کھا کے اُنہاں تھیں ننھا ہو حیران
 کرتوں خوف خدا یسدا نہ ہوا بد دلیر
 بُری دعا حق اوسدے کرنی روانہ مول
 مینوں دیہہ طلاق توں مکر نہ پیا بنا
 رکھدا بہت پیار سی بلغم اوسدے نال
 وڈے دانشمند ایہہ پلوچہ لیندیاں پار
 کھاؤں ہون ہو گیا اوسنوں مثل حرام
 گدھا ہک منگائییکے ہو یا تر ت سوار
 چلیا طرف پیار دی میں ہن کرن دعا
 جتھے جا کے چلہ اوہ کردا وچہ اُجاڑ
 رستے اندر جائیکے گدھا رہیا کھار
 ایسراوہ ہک قدم نہ چلیا اوتھوں مول

کر کر حیلے جدوں اوہ رہیا زور لگا
 بلعم تائیں آکھدا نال زبان فصیح
 کرن دُعا پہاڑ تے صحر گز جانہ موئل
 گدھے تھیں سن بات ایہہ بلعم بن عور
 اکوں راہ وچہ اوسنوں ملیا پشیمان
 اے بلعم کس واسطے کردا نہیں دُعا
 بلعم کہیا مجھ نوں گدھے آندا موٹ
 نالے مینوں جا پدا ہے ایہہ بندی کار
 ایہہ کل سنکے آکھدا شیٹوں بد بخم
 معلوم ہوندا عقل تھیں ہے ایہہ خر شیطان
 آکھے لگ شیطان دے نہ توں عقل گوا
 جیکر بالق شاہ نوں ہوئی دستخ نصیب
 ہوسی سارے ملک وچہ تیرا حکم احکام
 بھی تنیوں پیغمبری کرسی رب عطا
 جاں ایہہ باتاں کیتیاں اوس شیطان لعین
 پیر پیادہ چل کے آیا طرف پہاڑ
 پوہتا جدوں پہاڑ تے لگا کرن دُعا
 حضرت یوشع قوم دا ڈٹھا جدوں حوال
 یارب سانوں فتح دی آہی دلوچہ آس
 اسے کارن لڑویاں گذر گئے چھ ماہ
 اُلٹا ساڈی قوم آکھادوں لگی ہار
 حکم ہو یا اک شخص ہے بلعم اوسدا نام
 پڑھ کے اعظم اسم اوس کیتا عرض سوال
 حضرت یوشع عرض پھر کیتی وچہ جناب
 عمل جو اعظم اسم دا ہووے اوستھیں دور

اوترک گدھا بولیا قدرت نال خدا
 تینوں اکے جان وچہ ہے نقصان صریح
 نہیں تاں دوزخ جاویں مرینں مجھوئل
 واپس ہو کے گھرانوں چلیا یرت ضرور
 آکھن لگا اوسنوں بن صورت انسان
 نیکی والے کم تھیں چلیوں مکھ بھنوا
 کہندا کریں دُعا نہ جیکر رب دی لوڑ
 تاں میں پچھاں یرت کی چلیا ہولا چا
 گدھے نے بھی اس طرح کیتی کدی کلام
 جسے چنگے کم تھیں تینوں انداران
 بیشک یوشع واسطے کرتوں بری دُعا
 تابع ہوسن تدم دے سب امیر غریب
 بالق بھی خود ہووسی تیرے پیش غلام
 نالے عورت تدم دی رہی خوشی رضا
 بلعم تائیں آگیا دل دے وچہ مستین
 گدھا موئل نہ آیا چھوڑیا وچہ احباط
 آئے وچہ سگست دے مومن اہل صفا
 رونا اکے رب دس سجدے وچہ ڈال
 رل مل قوم کفار دا اسیں کرانگے ناس
 جباراں دی قوم نوں کر ساں مار قناہ
 ایہہ کی قدرت ہوگی تیری یا غفار
 اوسے تائیں یاد ہے اعظم اسم کلام
 ہوئی فتح کفار دی اُسدی برکت نال
 رہا اوسدا مرتبہ اوستھیں کفس شتاب
 ہووے پھیر نہ اوسدی کوئی دُعا منظور

کیتا حکم جناب تھیں خالق پاک غفار
 سن فرمان خدا پیدا یوشع نبی خدا
 او دھروں فوج کفار بھی آئی وچھ پیدان
 لگا کرن دعایاں لمبے کم بن باغور
 دو ہیں دھریں مقابلہ رنوجہ ہویا آ
 دھوڑ چڑی میت ان وچہ آپجھکی تلوار
 ڈر کے اندر قلعہ دے داخل ہوئے جا
 داخل ہوئے قلعہ وچہ زوری اہل سلام
 حضرت یوشع دے وچہ کیتی توں چار
 کل ہفتے دار وڑے داخل ہونا آ
 اینویں سی توریت وچہ پٹ واکم نزول
 جیکر بھلے لڑن نوں آئی قوم کفار
 کر کے منہ اسحان ول یوشع کرے دعا
 اوے ویلے رب نے کیتی عرض قبول
 اتنے تائیں مومناں پھیر دتی شمشیر
 کافر سارے پکڑ کے کیتے مارتباہ
 فتح ہوئی اسلام دی اوپر قوم جبار
 مال غنیمت اُنہا ندا سارا جمع کرا
 اندر قصص الانبیا لکھیا ہو رہیاں
 قدرت لہدی اوسنوں آگ نہ لگی مول
 ہمیں حکم توریت وچہ جتنا ہووے مال
 رہا وے اُس مال تھیں جیکوئی چیز الگ
 معلم ہوندا توں ایہہ سارا ناہیں مال
 جاں اوہ مال کفار نہ سڑیا آتش نال
 اسدے وچوں کسے نے رکھیا کچھ چھپا

بلعم تیرے سامنے کرساں ایس خوار
 کر کے تیاری جنگ دی فوج تمام بلا
 روز آھا اوہ جمعہ داراوی کرے بیان
 ایس اسدی مول نہ ہوئی دعا منظور
 اللہ اکبر آکھ کے مومن پوند دھا
 بھاج پئی کفار نوں نھئی قوم جبار
 حضرت یوشع تلحہ نوں دتا توڑ گوا
 لڑ دیاں لڑ دیاں اُنہا نوں شیر ہوئی شام
 جے کر ہوئی فتح نہ آج اجو کے وار
 ہفتے دے دن اسانوں جنگ مول روا
 ہفتے دے دن جنگ تے مومن جان مول
 اساں نہ تیج اٹھا وئی سانوں لیس مار
 یا اللہ آج دو گھڑی دیویں دن دھا
 دو گھڑیاں بھور بھی دن نہ لاہیا مول
 قبضے اندر کر لیا شہر تہا ہی گھیر
 بت خانے سب انہاں دے کیتے ڈھانٹا
 بالی تائیں رب نے کیتا مار خوار
 موجب حکم توریت دے دتا سب جلا
 مال غنیمت اُنہا ندا لگے جاؤں جلاں
 حضرت یوشع دیکھ کے ہویا بہت بادل
 سارا جمع کرا ئیکے آگ وچہ دینا جال
 باقی دا اوہ مال بھی مول نہ سارے آگ
 اسدے وچوں کسے نے رکھیا کچھ نکال
 حضرت یوشع دیکھ کے کیتا دلوں خیال
 تاپیں اسنوں آگ بھی اثر نہ کردی کا

لگا کرن تلاش پھر یوشع صاحب نور
رکھیا سی کچھ مال اس اپنے پاس لوکا
مال غنیمت ورتنا ہمیں اُنہاں حرام
استہیں پیچھے گذریا بلعم دا جو حال

نال ذریعے قرعے دے نکل پیا ہک پو
یوشع نے منگوائیکے دتا سبہ جلا
سانوں مال حلال ایہہ کیتا رت تمام
آکھ سناواں تسانوں بدی برکت نال

باقی حال بلعم بن باعور

یوشع تائیں مستح جاں دتی رت غفور
کرے سلام آنہی نوں کر کے ادب کمال
یا حضرت میں تساں حق کیتی بُری دُعا
یوشع نے فرمایا میں بھی وچہ حضور
تاہیں تیری بزرگی دتی رت ہٹا
ہک گل تینوں ہو بھی دیواں اسیں سنا
با جھ اُنہاں دے ہو جو کر میں عرض سوال
بلعم نوں اسبات تھیں لگا ڈاڈھا غم
اے بد بخت نکارے ہیں توں وڈی ہکار
پنہیر دے حق وچہ کیتا بُرا سوال
دور کیتی سب بندگی میری رت دود
ایہہ گل شکے آکھ دی عورت بلعم نوں
اسدے ملے کچھ بھی پاسیں نہیں ثواب
تن دُعائیں میریاں کر سی رت قبول
عورت نے پھر اوسنوں کہیا ہو مسرور
کر توں میرے واسطے ہک ضرور دُعا
کہیا بلعم بعور نے ایہہ گل ہوگ محال
روز قیامت کرا نکا عرضاں پیش خدا
عورت نے پھر آکھیا اوسنوں کر تاکید

پاس اُنہاں دے آیا بلعم بن باعور
اوستھیں پیچھے روئیکے کردا عرض سوال
بخش مینوں تقصیر اوہ یا مقبول خدا
کیتی تیرے واسطے ہک دُعا ضرور
ہن کچھ تیرا مرتبہ تاہیں پیش خدا
باقی تیریاں حاجتاں ہو سن تن دا
کر سی مول قبول نہ قادر چل جلال
عورت تائیں آکے کہندا اوسے دم
مینوں وچہ جہان دے کیے تاتہ خوار
تیرے آکھے لگ کے سب کچھ بیٹھا گال
کر کر زہد عبادتاں انت ہو یا مردود
تن سو برسوں بندگی کردا بیوں تہل
بلعم اگوں اوسنوں دیندا ایہہ جواب
با جھ اُنہاں دے ہو نہ ہو سی کچھ مقبول
تن دُعائیں تیریاں ہو سن جو منظور
دو باقی دیاں رکھ توں اپنے کارن چا
رکھساں اپنے واسطے تنے اوہ سوال
تاں جو مینوں لوے اوہ دوزخ کنوں بچا
میرے اوپر تہدا ہوگ احسان مزید

سیرے کارن رب توں کرتوں عرض سوال
 بلعم کہیا حسن دی تا ہو خواہشمند
 ہر عورت تیں مجھ نوں جاہیں توں خوش
 آخر ہولا چار اُس کیتی عرض دعا
 اوسے ویلے ہو گئی عورت پھیر جوان
 ایسر بلعم بچو روا ہو یا روسیہ
 وچہ موضع القرآن دے لکھیا ایہ بیان
 جیونکر وچہ قرآن دے دتی رت مثال

ملے جوانی مجھ نوں نالے حسن جمال
 اگے تیرا حسن ہے سب کولوں دو چند
 ایسر عورت اوسدی بات نہ منے کوئی
 یارب میری نار نوں کرتوں حسن عطا
 حسن عجائب اوسنوں بخش کیتا جان
 صورت اوسدی غضب تھیں کیتی رت تباہ
 کتے وانگوں اوسدی لٹکی پیٹھ زبان
 سکوں آیت لکھ کے تینوں دیاں کمال

فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ حُمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَرَكَهُ يَلْهَثُ

لکھیا بہت مفسر آیت ایہ شریف
 یعنی بھیران دی کتے وانگ مثال
 اینویں بلعم بچو رتے ہو یا تھرتا
 پھرے نما نا ہو کدا لٹی جہنہ نکال
 عورت اوسنوں دیکھ کے سخت ہوئی بزار
 دیہاں رانیں کرے اوہ اوسدے نال نہ ناہ
 غیرت دے وچہ آئی کے رہوں کرے سوال
 جیہڑے مونہ تھیں حسن دی کیتی اگے دعا
 کتیاں وانگوں اوسدی ہووے شکل تمام
 اوسے ویلے ہو گئی کتی اوسدی نار
 نالے خلقت انہا ننوں آکھن لگی آ
 سن سن باہاں خلق تھیں تنگ ہوئی اولاد
 بابل تائیں آئی کے کھدے منگ دعا
 نالے لوکاں اوسنوں کیتا آ لاچار
 آہی جیہڑے حالوچہ پہلوں مسیری نار
 خالق نوں بد لاندیاں مول نہ لگدی دیر

بلعم دے وچہ حق دے پیچی رب لطیف
 چکو چھوڑ و اوسنوں ہو کے ہر ہر حال
 کتے وانگوں اوسنوں لگی ہو کن واو
 بدل گئی روا اوسدی ہو یا مندا حال
 اوسے دکھرا اپنا رکھ لیا پاک یار
 سڑا اوسنوں دیکھ کے بلعم روسیہ
 یارب کر دے دود توں اسدا حسن جمال
 اوسے مونہ تھیں آکھدا اوسدی شکل و طما
 جیونکر میں تھیں نس کے لگی کرن حرام
 پیٹھ دھیاں دیکھ کے روون زار و زار
 دیکھو کتی ہو گئی ایہ تاراوی ما
 ڈب ڈب مردے شرم وچہ کون سنو فریاد
 صورت اصلی مانو نوں بخشے پھیر خدا
 لگا کرن دعا پھر بلعم تہ بھی وار
 اونویں کر دے پھیر توں یارب پاک غنا
 ہو گئی پہلے حال تے عورت اوسدی پیر

تھے عرفیاں اُس دیاں ہونیاں سن قبول
 جب کہ اُس دے اپنے ہون دے بخت بجا
 ایسے خالق پاک نوں ایویں سی منظور
 گھر وچ دولت مال جے ہو دیا جھ شمار
 وانگ سکندر جہناں دا ہو نہ مقسوم
 کر کر زہد عبادتاں بلعم تن سو سال
 دُنیا اندر ہو گئی صَوْت انگوں سگ
 جو کوئی رُس و حکم تھیں ہو سی سرگردان
 چھوڑ پدیرا ذکر ایہہ نا کر طوُل طوال
 منتح ہوئی جاں بنی دی اوپر قوم جبار
 داخل ہوو شہر وچ سجدہ شکر منا
 اگے استخیں رہے سن وچہ اجاڑ ویران
 چالی برسوں بعد جاں ہوئی منتح حصول
 خطہ کہہ کے شہر وچ داخل ہوو جا
 یعنی خطہ آکھ کے داخل ہوئے جا
 حفظہ آکھن کنک توں سن توں نکھصال
 چالی برسوں رہے سن اندر جس میدان
 ہمیں اوہ اناج دے ڈاڈھے خواہشمند
 حکم آہلی انہاں جاں کر دتا تبدیل
 اوس دیا تھیں آدمی ہو یا سنتر ہزار
 یعنی کہن آسمان تھیں آتش بھیجی ب
 لکھیا بہت منسراں راوی کرے بیان
 حضرت موسیٰ آپ سی زندہ وچہ سفیدار
 پچھوں یوشع ملک تے قبضہ کیتا جبار
 اوستخیں پیچھے آیا طرفے کوہستان

تھے جگہ اکار تھی ہو یاں خرچ فضول
 اپنے کارن رب تھیں بخشش منگدا چا
 رحمت کولوں اوسنے رہنا ہیسی دور
 جد تک ہون نصیب نہ جاوے سبہہ بیکار
 جا کے آب حیات تے رہ جاوے محروم
 مکی بنفیر مانیوں سب کچھ بیٹھا گال
 روز قیامت دوزخیں کھلی تکیندی اگ
 ایہو حالت دیکھ سی رب بے فرمان
 باقیماندہ آکھ توں یوشع دا احوال
 یوشع تائیں حکم ایہہ کیتا رب غفار
 نالے بخشش واسطے کر د سوال دعا
 شہر وڈن دا نہیں سی حکم انہاں نوں جان
 شہر وڈن دی واسطے ہو یا حکم نزول
 معنی اسدے بچھ توں رہا بخش خطا
 بعضیاں خطہ آکھیا دتا لفظ و طما
 بخشش بے کنک دا کیتا انہاں سوال
 صرگز کنک نہ کھان نوں لدھی اوس مکان
 تائیں انہاں کنک نوں کیتا بہت پسند
 سخت دیا اوس قوم تے بھیجی رب جلیل
 تاں پھر رمل قوم نے کیتی استغفار
 ویکھ عذاب خدا پیدا تاں بھڑے سب
 جسویے ایہہ واقعہ ہو یا وچہ جہان
 اوسے کیتی منتح ایہہ جا کے قوم جبار
 متل کیتا کفار نوں دتے جبت اوڈا
 منتح کیتا پھر انہاں ملک تمامی آن

شہر عماد صیقلوں دو آنے طرفے شام
کر کے دین اسلام دا اسی گاہ و چہ زو
حاکم جو اوس جگہ دا باریق اسدا نام
خدمت اندر آئے کے ہو یا مسلمان
اوتھوں مضرب طرف پھر یوشع آیا چل
جئے ہین بادشاہ کرن لگے اوہ جنگ
جاں یوشع دی فوج نے کچھ لئی مصما
حضرت یوشع دھا پیا اندر غار پہاڑ
اندر بعض روایتاں ایہہ بھی ہے منقول
حضرت یوشع ست برس جنگ کیتا وچہ شام
اوپر اسرائیلیاں ملک کیتے لقمہ
لوکاں نوں سکھایا حکم احکام تورات
عمر انہاں دی پاک سوہور اوہتر سال

اوتھے بھی جا اوسنے پانی فتح تمام
اروی سلم پہاڑ ول قوم لیا یا ٹور
یوشع دی جاں اوسنوں ہوئی خبر تمام
نالے اوس دی قوم سب لے آئی ایمان
پنج شہر اس ملک دے آئے مضرب دل
آخر یوشع انہاں نوں کیتا ڈاڈھا تنگ
نس کے غار پہاڑ وچہ چھپے پنج تمام
پنج شاہ اوہ پکڑ کے سولی دتے چاڑ
اندر اوسے غار دے پھاس ہوئے مجھول
مارا کتیہ بادشاہ پانی فتح تمام
جاری کیتا ہر جگہ دین اسلام کلیم
نائب کر کالوت نوں پانی پھیر وفات
اگے ہن کالوت دا آکھ سداواں حال

ذکر حضرت کالوت علیہ السلام

وچہ جامع تاریخ دے لکھیا ایہہ بیان
اوہ حضرت شمعون دا ہیگا سی فرزند
یوشع بعد کالوت نوں برسل کیتا رب
جویں وصیت کر گیا یوشع بنی حنا
جنہیں شہریں گیا ناں یوشع پاک اما
ملک سلم دا بادشاہ باریق جس دا نام
پچھوں پھیر اوہ ہو گیا دین کنوں مرتد
خبر سنی کالوت نے ہو یا تر تروان
نالے ستر آدمی اوس دے خویش وزیر
ہوئے قتل جہاد وچہ کافر دس ہزار

سی حضرت کالوت دا باپ یوفا جان
اوہ بیٹا یعقوب دا عالی قدر بلند
رکھیا اوس تو ریت تے عملد رآد سب
کل تھاں اوسنے سرتے لیاں چا
جا حضرت کالوت نے کیتی فتح تمام
یوشع دے جو وقت وچہ لے آیا سلام
کل رعیت اوس دی کافر ہوئی اشد
بارق تائیں جائیکے کیتا بند یوان
بارق سنے تمام نوں کیتا پکڑا سیر
باقی طرف پہاڑ دے نس گئے مردار

بارق نوں کالوت نے کیتا جدل اسیر
سبھ کے ہتھوں انگلیاں دتیاں کپ تمام
ٹکڑے کر کے روٹیاں دیہن اُنہاں نوں ڈال
اسے حالت ہے اوہ سدا خوار خراب
فتح کیتا کالوت نے جاں اوہ ملک تمام
قوم جو اسرائیلیاں راوی کرے بیان
چالی برس اجاڑ وچہ رکھے قید خدا
اس یقیں پہچھے مصر وچہ آئے اہل اسلام
آریسا وچہ مصر دے پیغمبر کالوت
اسدے تائیں اپنا کر کے جبک نشین
بعد اوں تھیں خرقیل پھر کیتا رب علام

سنے وزیراں اوسنوں ایہہ دتی تعزیر
عاجز ہوئے کھان تھیں تھیاں مال طعام
کتیاں وانگ اٹھان اوہ ٹکڑے موہاں مال
بدلے اپنے کفر دے پاؤں نت عذاب
آکے اندر مصر دے کیتا پھر مہم تمام
ستھ برسوں بھیتں بعد پھر آئے مصر کمان
دیہہ برساں وچہ شام دے لڑ دیاں گئے وکام
کچھ مغرب دل جا رہے کچھ رہے وچہ شام
نام یوشاوش اُنہاں داسی ہک پت سپوت
فوت ہو یا کالوت پھر کینیا عرش برین
ہے ذوالکفل قرآن وچہ آیا چہدا نام

ذکر حضرت خرقیل بن ثوری علیہ السلام

نقل کرے تفسیر تھیں وچہ قصص الانبیا
عیسیٰ وانگوں معجزے اسدے بھی مشہور
بخشی جاں پیغمبری اوسنوں بے حمان
شام ولایت کفر دا ہو یا پھر فساد
منکر اسرائیلیاں دتا صاف جواب
کر انکار جہاد تھیں بیٹھے جدوں تڑا
سخت مرض طاعون دی بھیجی رب تبار
باہر شہروں نکل کے سو کوہ آئے دور
ایسی رب آواز ہک بھیجی دشتناک
رُہن وچہ اجاڑ دے مردے باجہ شمار
آخر مردے سبہ اوہ یکج ڈھیر لگا
دھپ لگی جد اُنہاں نوں سر کرکے سواہ

شان وڈا خرقیل نوں دتا پاک خدا
نال دعا خرقیل دے جیون اہل متبور
اندر اسرائیلیاں کردا ایہہ کفر مان
چلو نال کفار دے کرے چلن ہساد
اسیں نہ ہرگز جنگ تے ہووان پنج خراب
قہر آہوں شہر وچہ ہوئی شروع دہا
نکل گئے پھر شہر تھیں ڈر کے کئی ہزار
اوتھے بھی رب اُنہاں نوں پکڑ کیتا مقہور
ہیبت اسدی کھائی یکے ہوئے سبہ ہلاک
دفن کرن تھیں اُنہاں نوں آن ہوئے لاچار
چار چوہرے اُنہاں دے دتی کندہ بنا
ڈر کے نہٹے موت تھیں کیتے رب فناہ

وچہ جامع تاریخ دے راوی کرے بیان
چار حضرات آدمی موسیٰ وچہ شمار
ہو روایت وہب تھیں آئی وچہ اخبار
بیٹھا وچہ اختکاف دے سی حضرت خرقیل
باسر آخر خرقیل نے جدوں سنی ایہہ گل
وٹھی حالت انہاندی ڈاوی جیرتناک
خالی ہڈیاں دیکھ کے کہتی نبی دعا
اوسے ویلے رب نے زندہ کیے سب

حضرت ابن عباس تھیں کرے دوتا جان
بصری حسن بتا وندا موسیٰ اٹھ ہزار
موسیٰ سی اوہ آدمی وہیاں چار ہزار
دن ستویں اعتکاف تھیں اٹھیا مڑیل
آیا اوس اُجاڑ وچہ طرف انہاندی چل
گوشت پوست بدن تھیں جھکڑ ہو یا خاک
یارب خالق انہانوں قدر تال جو اُ
چونکر وچہ قرآن دے آیت بھی رب

الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أَلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ
مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّهُمْ لَأُولُو بَصِيرَةٍ كَانُوا يَسْأَلُونَ رَسُولَهُ أَنْ يَأْتِيَهُمْ
بِآيَاتٍ مِنْ رَبِّهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (سورہ ابراہیم)

قصہ کوتاہ جدوں اوہ دے رب جوا
قبضے کیے آئیے اپنے تھا نو مکان
کدی کدی خرقیل دے ہوں تا بعدار
آخر بت بنائیکے پوچھن لگے آ
کر ن روایت جدوں اوہ آ دے زندہ ہو
بھی اولاد جوا نہاں دی ہووے پیداوار
آخر بت پرست جاں ہوئی قوم ذلیل
ہے سی بابل شہر یک اندر شام دیار
دجلے کوئے سنہ وچہ ہوئی انہاندی گور

زندہ ہو کے شہر وچہ داخل ہوئے آ
آپو اپنے گھر انوچہ و سن لگے آن
کدی انہاں دے امر تھیں کر جاوَن اُکا
رفتہ رفتہ سمجھنے دتا دین بھلا
پھر بھی آوے انہاں تھیں مریا نوالی بو
اونہاں تھیں بھی آوندی گندی بو مردا
ہجرت کر کے مصر تھیں کسج کیتا خرقیل
اوتھے ہوئے فوت اوہ مدت کچھ گزار
کتنی مدت نبی پھر کوئی نہ ہو یا رور

قصہ حضرت الیاس علیہ السلام

سنوں تساں الیاس دے آکھ سناواں حال
کچھ مدت خرقیل تھیں پچھے کوئی رسول
بھاویں وعظ نصیحتاں عالم رہے سنا

جیوں وچہ قصص الانبیاء لکھیا ہے احوال
ہرگز مول نہ ہو یا خلق ہوئی مجہول
ابیر لوکاں جا ہلاں دل تے پوے نکا

اوسو لیے جو شام وچہ ہے سی شاہ آبا
اوس بُت دیوچہ آئی کے وڑ بیٹھا شیطان
بُت وچوں شیطان اوہ ویندا تروت آواز
اس سبتوں سپہ نے چھوڑ دتا اسلام
رکھیا نام اس بت دالو کاں لعن بچان
لغضے آکھن رن ہک آہی خوش رخصا
بتاں تھیں بھی اوسدی آہی شکل دوہیک
بعل اوسے دانام سی آہی بہت حسین
پو جا اوسے رن دی لوکاں پکڑی آ
تاں پھر رب العالمیں لائق حمد پاس
سی اولاد ہارون تھیں ایہہ ربدا مقبول

پو جا کارن بُت ہک اس کیتا ایجاد
جدوں مراد اس بُت تھیں کوئی منگدا آن
اے بندے میں تدھدی سن لئی عرض نیاز
پوچن لگ پیٹ بُت نوں پھوٹے پڑے تمام
اوسے تائیں پوچکے ہوئے بے ایمان
اندرا سرایلیاں سوہنی باجھہ شمار
آوردے بھی بُت من کیا اوسد نزدیک
صورت اوسدی دیکھ کے لوگ ہوئے مدین
وحدانیت لہدی دتی اوہناں بھگتا
کر کے مرسل اپنا بھیج دتا الیاس
آکھن لگا قوم نوں کیوں نہیں وردمول

اَتَدَّعُوْنَ بَعْلًا وَتَذَرُوْنَ اَحْسَنَ الْخَالِقِيْنَ ۝

کیا تیسیں اگے بعل دے کر دیو زار پوکا
جدوں نصیحت خلن نوں کیستی نہی لاہ
رکھیا اس الیاس نوں اپنے پاس وزیر
کیتا پھر الیاس نے رب نوں عرض سوال
اوسو لیے رب نے کیتی عرض تبول
چیز نہ کوئی جسدی روڑا لگا آن
لوک تمامی آن کے لگے کرن قیاس
جے ہن ملیا اسانوں مار کراں مقتول
لوکاں تھیں الیاس نے جاں سنیاں ایل
سنیاں جاں پھر کافراں ہئے اوہ وچہ پہاڑ
سہناں اوس پہاڑ تھیں کیتی بہت تلاش
دوست ہک الیاس دا پڑھا مسلمان
اوس پڑھے دا لاڈلا ہے سی اک فرزند

چھٹ کے خالق اپنا سوہنا سہنار
سنے تمامی قوم دے مسلم ہو یا شاہ
کچھ دن چچھے پھیرا وہ کافر ہوئے شریر
نازل کر اس ملک تے یارت قحط و بال
بند ہو گیاں بارشاں ہو یا قحط نزول
اکے آکے بھکھہ تھیں بندے تے حیوان
کیتی ساڈے حق وچہ پڑی دجا الیاس
ایہہ سبھ شامت اوسدی ہو یا قحط نزول
جاگے کسے پہاڑ وچہ چھپ ہیاست سال
چلی اُسے پھرن نوں سکھی ہو کے دھاڑ
مول نہ لہھا کسے نوں پرت گئے بدعاش
اوہ بھی وچہ پہاڑ دے کر داسی گدیان
بکسے اوسدا نام سی سوہنا صورت مند

رکھدا بہت پیارا وہ نال نبی الیاس
اندراوس پہاڑ جاں گذر گئے ست سال
تاں پھر حضرت شہر وچہ داخل ہویا جا
توبہ کرو کفر تھیں سارے اہل یقین
بتاں کولوں تسانوں نفع نہوگ روآل
ایہہ گل سنکے بتا نول اٹھ بھنے کفار
کر پا کر یو اساں تے اے ٹھاکر ہالاج
کر کر عرضاں تھک رہے سارے آخر کار
اورک سارے کوک وکھ کر حضرت یاس
تینتھے تیرے رہتے لے آئے ایمان
فضل کیتا رب ملک تے بارش ہوئی نزول
اکٹا اوسرے قتل نول ہوئے سب تیار
حضرت گئے پہاڑ وچہ ڈٹھ قہر قدرت کار
اوسے ویلے یسوع نول سدیا اپنے پاس
اپنی جگہ اوسنوں کرے خلیفہ چا
اتھوں تک الیاس واسی احوال تمام
ایہہ بھی کسے کتاب وچہ ڈٹھا ہے اذکار
رہنہ سے اوپر زمین دے خضر تے الیاس
اگوں معلم رب نول جیونکر اصلی بات
استحیٰ تہجھے کجھ میں یسوع دا احوال
جدوں خلیفہ کر گیا یسوع نول الیاس
یسوع ہمیشہ خلق نول کردا وعظ بیان
بہت دکھائے مجھڑے کوئی نہ منے مول
جد تک رہیا جیوندا کردار ہیا پسند
آخر گیا جہان تھیں ہک دن رخصت ہو

خدا متکاراں وانگ اوہ ہر دم رہندا پس
حکم ہویا الیاس نول شہر وڈونی لجال
جا کر اندر خلق دے دے حکم خدا
انشاء اللہ قحط نہ رہسی اوپر زمین
جے ہک ربوں پوچھو جاسی قحط ہال
کیتی اگے انہا ندے جا کے زار پوکا
دور ہٹاؤ قحط نول رکھو ساڈی لارج
نفع نہ ہو یا کجھ بھی صنایع گئی پوکا
جیکر جاوے قحط ایہہ ہے حضرت الیاس
عرض کیتی الیاس نے پیش خدا رحمان
پھر بھی نہ اسلام نول کیتا انہاں قبول
پھر فرمان پہاڑ دا ہویا دودھی وار
سوہنا گھوڑا کھلا ہک سازاں نال تیار
حکم آئی اوس نول دس وٹا الیاس
چڑھ گھوڑے تے آپ اوہ غائب ہو گیا
لکھیا محمل طور نہ کیتی بہت کلام
ہن تک زندہ جگ تے ہین پیغمبر چار
عیسیٰ تے اورین دو چڑھ سکے اپر اگاس
فوت ہوئے اوہ جگ تھیں یا کہ ہن جگ
آکھ سنداں تسانوں حکم خدا دیناں
پچھوں ٹلی پیغمبری اوسنوں بیوسواں
ایسر کوئی نہ ادا کئے لے آوے ایمان
کسے نہ ادا سکے امر نول کیتا مول قبول
ایسر پڑھیا کافراں ہکو سبق انس
ست سو برسوں تک پھر نبی نہ ہویا کر

اگلا حال شباب بہن کرو پذیر رقم یاری نال خدائیدی مکدا تھتوسے کم

قصہ حضرت خنظلہ علیہ السلام وحوالہ قوم اہل

جاں سب خلقت ملک دی ہو گئی مجہول
آکر اوسنے خلق نوں دستیاراہ خدا
پھوڑ و بت پرستیاں حق پرست بنو
جس بنایا تسمان نوں اوسدی پوجا پھوڑ
ایہہ گل سنکے نبی نوں کہن لگے مجہول
حضرت کہیا تھیں بے پوجوبت بنا
وچہ انہاں طیفور پاک آٹھا شاہ منحوس
اوس طیفور دے کول سن بارہ ہزار غلام
اند اپنی فوج دے آکھ دتا طیفور
خنظلہ نوں جسوقت ایہہ معلوم ہوئی بات
بامہر کدیں نہ نکلیا ڈروا بنی خدا
آکھ سناوے خلق نوں نال اواز بلند
متوں حدت بدی بت نہ پوجو مول
رائیں دیاں خلق نوں کہندا اسے طہ
رائیں ساری خلق دی ہووے نیند حرام
جھوٹا جانن اوسنوں نبی نہ سمجھن مول
اسے کارن انہاندے ہو گئے قلب سیاہ
جس بوٹے نوں ملے نہ پانی نالو نال
بارش کردی اثر نہ سڑجاون جد کھیت
ایہو مثال ہے بندیاں سنتوں اہل شعور
کچھ مدت جدا انہانوں پڑجاوے وچہ بوڑ
مدت بعد جے رہدا آوے کوئی رسول

تاں پھر حضرت خنظلہ بھیجا رب رسول
آن سنائے سبھ نوں جو احکام خدا
اوس واحد بت پاک نوں نال یقین ملو
پوجو آپ بنائیکے رت و لوں مکھ موڑ
برا کہیں جے ٹھاکراں پکڑکراں مقبول
اوپر تساڑے بھیجی تھر عذاب خدا
ناواں سکے باپ دا ایسی طغیانوس
باقی فوج تے مال دانہ سی کوئی انجام
جھتوں ملے خنظلہ کرنا قتل ضرور
رہندا مارے خوف دگھر اپنے دنرات
رائیں وعظ سناوندا کوٹھے اوپر جا
جیکر لوڑ نجات دری سنوں ساڈی بند
ہنیں تاں اوپر شاں دے ہوئی قحط نزل
بھانویں اسدے وعظ ول کوئی نہ کردا غور
کیونکر منن جہاندے ہووون بدک ایام
کیوں جو ست سو برس نہ ہویا کوئی رسول
اتنی مدت کسے نہ دستیار بارہ
سڑجاوے تاں پھیراوہ سبھ نہوون ڈال
ہرے نہوون مکھ جو سکھن جڑاں سمیت
سند کہن جے وعظ اوہ رہند نرم ضرور
دانگ بے آبی پھوٹ دے ہو جاون بھنگا روڑ
اوپرا لگے انہانوں کرن یقین نہ مول

جیو نہر حضرت خنظلہ کردا و غطبان
 حضرت آکھے موت تھیں نہو و بپاک
 ست سو برس نہ انہاں تھیں ماکوئی بدین
 رہیا حضرت خنظلہ بہت انہاں سمجھا
 یک دن اپن چیت پھر آیا تہرندا
 باقی جا طیفور نوں کردے زار پوکار
 سنکر شاہ طیفور نے مول نہ منی موت
 لگا کہن او نیندے آئے اوہ تمام
 درو پوچا ہوا انہاں نوں جا کے میخانناں
 مردیاں نوں اوہ جلیکے میاں دین چہو
 و سیا جا طیفور نوں لوکاں ایہہ احوال
 تدو انہاں دے مرن دا کیتا اوس یقین
 باراں ہزار اُس قلعہ دا کیتا برنج تیار
 لوہے دی اک کوٹھڑی کیتی وچہ بنا
 برجاں والیاں نوکراں کردا ایہہ فرمان
 بھیہ اکٹھے ہوئی کے اوسنوں جاناں گہر
 ایہہ گل کہہ کے انہاں نوں کہندا اوہ مچھول
 راکھے میرے کھڑے ہیں اتنی چوکی دار
 باغی ہو کے موت تھیں اندر بیٹھا جا
 وچہ قلعے دے روشنی کیتی باجھ شمار
 بیٹھ رہیا جاں تخت تے اندر اوس مکان
 ویکھ اچانک ڈر گیا اوہ مرد و وحندا
 پچھن لگا اوستھیں ہے توں کوئی جان
 کہیا ملک الموت نے میں ہاں عزرائیل
 ایہہ گل سن مرد و اوہ ہویا عرض گدا

سنکر قوم طیفور دی ہوئی بے فرمان
 اپن چیتی تے انہوں مت رب کریم پاک
 اس کارن نہ موت دا آوے انہاں یقین
 ایسر ہرگز قوم نے بات نہ منی کا
 کئی ہزاراں مر گئے کافر حبان گوا
 اج اساڈے مر گئے بندے کئی ہزار
 کیوں جو ست سو برس چہ کوئی نہو یا تو
 شاید انہاں نیند وچہ کیتا ہوک اناں
 جے ہوئے وچہ نیند دے اٹھ بہسن فی الحال
 اوہناں وچوں اکٹھیا ہرگز مچھول نکو
 زندہ کوئی نہ ہوئیا ہرگز میخانناں
 اپنے کارن قلعہ ہک کرے تیار یقین
 ہک ہک نوکر سب تے قتا اوس کھلا ر
 لے کے اپنا تخت اوہ اسوچہ بیٹھا جا
 آوے ملک الموت جاں لین اسادی جان
 ناں شہابی پکڑ کے واہ دینی شہر
 ہن اسجا کہ موت دا خطر رہیا نہ مچھول
 ہن مینوں سب قلعہ وچہ کیونکر سکدا مار
 ہر اک نعمت کھان دی او تھے لمی رنگا
 غافل رہن نہ موت تھیں ہرگز پھر پدار
 ڈکھا اپن چیت ہک میٹناک جو ان
 ہے سی عزرائیل اوہ آیا شکل وٹا
 ناں اجانت کس دی آیوں اس مکان
 جان تیری دین نوں بھیجا رب جلیل
 کرے حق احسان توں اج نہ مینوں مار

ہمت دے اگر زدی مینوں یا مقبول
 ٹر گیا غرا پہل پھر یک دن ہمت پا
 پچھوں اوس طیفور نے چوکیدار بلایا
 کیوں تساں ملک الموت نوں اندر ناجان
 سکر اگوں آکھدے ساتھ خفا نہ ہو
 خبرے کتھوں لنگھ گیا ساتوں خبر نہ مول
 دیکھن لگا تلعے نوں نظر جو فیروں مار
 جاتیں اس سویرا خقیں وڑیا عزرا سیل
 جا بیٹھا پھر تخت تے ہو بنیوت دلیر
 دوجے دن پھر دیکھیا جاں اس نظر اٹھا
 پچھن لگا اوستھیں ہو طیفور حیران
 ملک الموت نہ اوس نوں دتا کوئی جواب
 نالے چوکیدار جو آئے کئی ہزار
 غرق ہویا اوہ تلعہ بھی برج محل مکان
 سک گئے سب انہاں دے چشمے تے ریا
 جے لکھ کوٹ بنائیکے اندر پھٹے جا

بھلکے جو توں آکھیں غدر نہ کرسان مول
 بدن اُسدی عمر سی رہندی اسے بقا
 آکھن لگا انہانوں ہو کے بہت خفا
 اسے کارن تسانوں کیتا سی نگہبان
 اوتھوں اندر لنگھ داساں نہ دھٹا کو
 سن طیفور اس بات نوں ہویا بہت مل
 نظر پیاسویرا خ یک اوس نوں دچہ دیوا
 بند کیتا سویرا خ نوں اوس مرد و دھیل
 ہن کوئی ملک الموت نوں ستے پھر
 اوہ ملک الموت پھر حاضر ہویا
 کیہڑے راہوں لنگھ کے آیوں اس مکان
 چپ کر اُسدی جان نوں کیتا قہقش تاب
 یک پل اندر سبھ نوں مار کیتا مردار
 باقی رہیا نہ انہاں خقیں ہرگز نام نشان
 قہر خدا نے سبھ دا دتا قسم اٹھا
 موت نہ ہرگز چھوڑ دی آوے جدوں قصا

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى - أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكُكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي رُوحٍ مُّشِيدَةٍ -

رب فرماوے ہر جگہ ملے تسانوں موت
 دنیا خقیں سیفہ جان کیتا رب فناہ
 اسرائیلی دیکھ کے بہت ہوئے خیران
 کہند حضرت خطنہ چھوڑ و شرک فساد
 سکر اسرائیلیاں دتا ایہ جواب
 جیکر ساڈے وچہ توں مول نہ رہندوں آ
 ایہ گل کہہ کے تری ت اوہ کرن ارادہ جنگ
 پچھوں رب نے انہاں تے کیتا قہر نزول

بھاویں کوئیں وڑ ہوتاں بھی ہو موت
 ملک حکومت اوسدی ہوئی سب تباہ
 اتنی خلقت رب نے مار کیتی ویران
 نہیں تاں ایویں شیں بھی ہو جا سویرا باد
 تیری پاروں اساتوں ہوندا قہر عذاب
 ہرگز ساڈے اوپر نہ آوندی کوئی بلا
 بکل گیا پھر خطنہ اوتھوں ہو کے تنگ
 سب وڈا یک بھیجا چھتی کو ہاں طول

چار چو فیروں شہزادوں گھٹیا اونٹن آں
 اٹھیا دھواں غیب تھیں قدرت خالق پاک
 ہوا حضرت خنظلہ دنیا تھیں پوشید
 نس گئی سی شام تھیں بعضی قوم طیفور
 نسن ویلے انہاں نے چھوڑیا بہت مال
 قبضے کیتا انہاں دامک مکان تمام
 سنیا قوم طیفور نے جدوں انہاں دا حال
 نا لے حضرت خنظلہ سنیا کیا کھا
 ہوئے وچہ پر دیں دے استیں نہایت تنگ
 اوڑک اوٹھوں ٹپے کر کے ایہ تہ سیر
 ہین اسرائیلے غافل نہ معقول
 مال بیگانہ دیکھ کے کردے فخر عظیم
 سنیاں اسرائیلیاں آئی قوم طیفور
 دوہاں طرفاں زور تھیں جنگ مجاہد خوب
 کھا کے بھاج میدان تھیں گئے تمامی نس
 قبضہ کر کے شہر وچہ داخل ہوئے آ
 اسرائیلیاں کول سی ہک صندوق پھیان
 اوہی قوم طیفور تھیں بیٹھے اپہ کھسا

ہو گئے اوپر انہاں دے ڈاڑھے تنگ مکان
 ہو گئے دھواں دھار تھیں اکثر لوگ حیران
 وچہ بہشتاں اونٹوں بھیجا رب مجید
 مضرب دے دل جارہے ہوئے اوہ مشرور
 بچھوں اسرائیلیاں اوہ سب لیا سنبھال
 جاری کیتا اپنا ہر جائے حکم احکام
 سنبھہ اولاد یعقوب دی ہو گئی کالا مال
 چلے اپنے ملک تے قبضہ کرے جا
 چلے اپنے دیں تے مرے کر کے جنگ
 کھس لوٹنگے انہاں تھیں چل اپنی جاگیر
 اندر عشق فجور دے رہن سکد مشغول
 مستی اندر سرے تے وجے آن غنیم
 ساتھ انہاں دے لڑوں نکلے مال غرور
 آخر اسرائیلے ہو گئے مغلوب
 ملک مکان طیفوریاں لے انہاں تھیں کھس
 مال اسباب جو انہاں دے بیٹھے سنبھہ وبا
 تابوت سکینہ نام نس آیا وچہ قرآن
 سنتوں اور ماجر اتینوں دیاں سنا

کیفیتِ بابِ موتِ سیکینہ

جاں موئے دی قوم سی ہوئی نبیوان
 حضرت موسے رب تھیں کیتی تندوں دعا
 حکم ہو یا صندوق ہک کر کے جلد تیار
 بھی دستار ہارون دی اسوچہ دیہہ ٹکا
 نا لے اسوچہ رکھ توں تختیاں دو تورات

وچہ میدان اجاڑ دے چالی برس حیران
 یارب میری قوم نوں نسخہ دیہیں ہر جا
 رکھ دے اسوچہ اپنا عاصدے دستار
 ہو رہو من اسمان تھیں کھانا اوندا سا
 نا لے ہو رہو پیڑاں جو ہیں تحفہ جات

لین گیا توریت جاں موسیٰ نبی خدا
 ڈٹھا آکر قوم دا موسیٰ نے جد حال
 اوس ویلے دو تختیاں ٹٹ ہویاں ونیم
 رکھنا اوس صندوق نوں لکھ کر سپہ سالار
 موسیٰ نبی کلیم نے سنکر حکم خدا
 آہا اسرائیلیاں ایہہ دستور ہمیش
 لیجاو صندوق اوہ اپنے نال اوٹھا
 کتنی مدت رہیا اوہ پاس تہاں صندوق
 جاں پھر اسرائیلیاں چائے فسق فحور
 لے گئے اپنے ملک تے اوہ صندوق اٹھا
 بتجانے دے بت جو آپے اوس مقام
 دو جے دن جاں لکھدے بتجانے وجہ جا
 آن گئے صندوق نوں ساڑن اوہ بھول
 دل مل آخر اوسنوں توڑن لگے سب
 لوہے دا صندوق سی راوی کرے بیان
 دو گز اچا آکھدے ہنسی اوہ تابوت
 آخر اوسدے اوپر آگے کرن پیشاب
 سخت مرض ناسوردی اوسنوں جاندی ہو
 اوڑک اوسے مرض وجہ مرد اوہ مرد
 آخر جاں صندوق تھیں ہو تنگ کمال
 چھوٹ گئے صندوق نوں جاں اوہ شہروں دور
 پکڑ فرشتے گڈ اوہ حکمیں نال خدا
 ہو یا جاں شموئیل پھر مرسل وجہ جہان

پو جیا مکروں قوم نے وچھا ہک بنا
 سٹیاں اوپر زیں دے تختیاں عصے نال
 حکم ہو یا صندوق وجہ رکھ اوہ با تعظیم
 فتح ملے صحر جنک تھیں اُسدی برکت نال
 دتا اپنی قوم نوں اوہ صندوق بنا
 جاں کوئی مشکل انہاں نوں آجائے دیش
 بھاویں کوئی غنیم ہوئے کسے کسے دولا
 اُسدی برکت انہاں تھیں ڈودی کلی مخلوق
 کھس لیا صندوق اوہ آکے قوم طیفور
 بت خانے وچہ اپنے رکھ دتوںے جا
 اوپر اوس صندوق دے رکھے جو تمام
 سارے بت صندوق تھیں ہٹھاں ڈکے آ
 ایسر اوس صندوق نوں اک نہ لگی بول
 پھر بھی اوہ صندوق نہ ٹٹکا کسے سبب
 دو گز چوڑا بجھ توں لماں تن بچیان
 ڈاڈھے پختے آہنی قفل لگے مضبوط
 جیہڑا اوستے موترے پانداترت عذاب
 کرے دوا بیس سینکڑے کٹ نہ کردی کو
 اسے حالت لعنتی بہت ہوئے نابود
 گڈے اوپر لد کے شہروں گئے نکال
 نوری ملک جناب تھیں بھیجے رب غفور
 اسرائیلی حدود وچ گئے صندوق پہنچا
 اوسنوں اوہ صندوق تھیں بلیا امن امان

حالت ہن شموئیل دی تینوں دیاں سنا
 جیونکر ڈٹھا ذکر یس وچہ قصص الانبکیا

قصہ شموئیل علیہ السلام

اندر اسرائیلیاں سی ہک شخص غریب
 ہک عورت دے پیٹ تھیں ہوا ہک فرزند
 بیٹوں خالق پاک نے کیتا پت عطا
 سکر اگوں آکھدی دوجی مال نیاز
 کہناں نوں بن منگیاں بخشے اوہ فرزند
 جے تینوں بن منگیاں ہو یا پت نصیب
 ایہہ گل کہہ کر اوسنوں عورت نیکی عنفات
 عاجز ہو کر رب تھیں منادی رہی دعا
 ہوئی دعا قبول ایہہ وچہ سچی سترکار
 رکھیا مانی باپ نے نام اوسدا شموئیل
 بخش دتی پیغمبری اوسنوں رب غفار
 لوکاں نوں آئیے لگا دین سکھان
 ہین اگے دین تھیں ہو گئے اوہ گمراہ
 بھیجا سی رب انہاں تے کافر پاک غنیم
 گرد انہاں دے شہر جو آپہ نیڑے شام
 آ پھر اسرائیلیاں لگا کرن اسیر
 بیت مقدس شہر وچہ جمع ہوئے اوہاں
 ساڈے کول صندوق ہک تہی پر برکات
 صر شکل وجہ سائنوں دیند اسی اوہ کم
 ہوندی صر میدان وچہ سانوں فتح ضرور
 جیکر ساڈے متھ اوہ آجاوے ہن پھر
 کر توں ساڈے واسطے کوئی مقرر شاہ
 لے آواں صندوق اوہ کر کے جنگ جہاد

گھراو سکدو عورتاں ہین نیات نصیب
 دوجی نوں اوہ آکھدی میرے بخت بلند
 تیرے وچوں مول نہ بیٹا ہو یا کا
 بے شک بے پرواہ ہے رب غریب نواز
 منگیاں بھی نہ دیوندا کہناں نوں دل بند
 بنوں بھی امیر ہے دیسی رب محبوب
 سر سجدے وچہ رکھ کے روئی ساری رات
 یارب اپنے فضل تھیں میری آسن پوچھا
 بخش یارب نے اوسنوں بیٹا نیکو کار
 ہوئی چالی برس جاں اوسدی عمر جمیل
 اندر اسرائیلیاں ہو یا اوہ سردار
 اسرائیلی اوسنے لے آئے ایمان
 تاہیں حالت انہادی کیتی رب تباہ
 نام اوسدا جالوت سانوں یار فہم
 اول اوہ جالوت نے کیتے قبض تمام
 باقی جھڑے رہ گئے نیچھے گھٹ دھیر
 کہن لگے شموئیل نوں رمل سپر ہمال
 نام سکینہ اوسدا اوڈیا ندی سونل
 اوسدی برکت جنگ وچہ رہا کسان منجم
 ہن ساتھیں اوہ کس کے لیگی قوم یافوق
 حکمے مال خدایہ دے دشمن ہوسن زبر
 اوسدے نیچھے لگ کے لڑاں خدا گمراہ
 پھر جا کے طاوت نوں مار کر الے د

ایہہ گل سنکے آکھیا اوہانوں شمول
جنگ کرن وائسانوں جے ہو و فرمان
کہن گئے کیوں آسیں نہ کرساں جنگ جدال
بال بچے تھیں اسانوں کیتا انہاں جدا
تاں پھر رب کے حکم تھیں پاس نبی شمول
اوسکے نال برابری ہووے جسدا قد
نام اوسدا طاوت ہی کہیا جبرائیل
اندر اسرائیلیاں آہا یک حیر وال
ہک دن اوہ تھیں کسے واڈنگ گیا کھڑا
ہیسی بہت غریب اوہ مفلس تے کنگال
پاس نبی شمول دے آیا ہو لاچار
پچھیا حضرت اوتھیں کیا تیرا ہے نام
تاں پھر حضرت دیکھیا اسول کر کے خود
نالے اسدا قد بھی ناپ لیانی الحال
تاں پھر اپنی قوم نوں وانا نبی سنا

ہے امید ایہہ تہاں تے نیوں نال دلیل
حصر گز تہیں نہ لڑو گے جا کے وچہ میدان
داسا نوں دشمنناں وطنوں دور نکال
پھر کیوں نال مخالفان جنگ نہ کرساں جا
عاصا ہک بہشت تھیں آندا جبرائیل
اوسنوں شاہ بنا ونا کیتا حکم صمد
اوسدی کرن تلاش پھر لگ پیا شمول
اجرت اوپر چکا وندا لوکاندے اوہ نال
مالک و نگر اوتھیں قیمت منگی آ
قیمت بھرنی اوسنوں ہوئی بہت محال
نال سفارش متاں ایہہ دیون کم سنا
کہن لگا طاوت ہر سن اے نبی کرام
ایہو ہوسی بادشاہ سمجھ لیا نے الفود
پورا عین برابری ہو یا عاصے نال
عجیونکر وچہ قرآن دے بھی خبر خدا

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا

یعنی ایہہ گل انہانوں آکھی نبی الہ
کہیا اسرائیلیاں دیہہ کجھ اسان بوت
اوتھیں آسیں دوسیک ہاں شاہی دے تھدا
حضرت کہیا رہوں ہاں اوہ بہت پسند
جنوں چاہے اپنا تختے ملک خدا
جاں حضرت شمول نے کیتا ایہہ بیان
کہیا اسرائیلیاں آسیں نہ متاں مول
جیکر طاہر اوسدا دیکھاں کوئی نشان
تاں پھر کہیا انہانوں پچھیا شمول

کیتا رب طاوت نوں اوپر تہاں شاہ
کیونکر ساڈا بادشاہ ہو سکدا طاوت
نا اُس پتے مال ہے نہ اوہ دنیا دار
بخش کشائش علم دی کیتا طاقت مند
جانے علم تمام اوہ لوکاں خبر نکا
منوں شاہ طاوت داسے تہیں فرمان
باجھ نشانی اوسنوں کیونکر کراں قبول
جا تاں اوسنوں بادشاہ من لوآں فرمان
سنوں نشانی اوسدی ثابت نال دلیل

اوہ تابوت جو تساں تھیں دشمن کیے پھین
نالے اوس وچہ پور ہیں کتنے تختہ جاتا
اوسے اوہ تابوت جے لیا ون ملک اوٹھا
جانوں پھر طاوت نوں اپنا شاہ دلیر
تاں پھر سرد طاوت نوں نبی کیتا فرمان
اوتھے تینوں لے گے کا اوہ تابوت صندوق
سنکے حکم میدان دل گیا جڈں طاوت
آند اپکڑ فرشتیاں اوسنوں اوس مکان
ڈٹھا جاں طاوت نے اوہ تابوت جھیل
اسرائیلی قوم نے ڈٹھا جاں احوال
اک اکلا جائیکے آیتا تابوت
سارے اوسدے حکم دے ہوئے تابعدا
سپہا نوں طاوت نے کیتا ایہہ ارشاد
سنگر اسرائیلی ہوئے سبہ تیار
دتی ہک طاوت نوں زہرہ نبی شموئل
پوری ہوئی زہرہ ایہہ اوپر جس جوان

جس وچہ ربی طرف تھیں ہر دلی لشکین
موسے تے ہارون جو چھوڑ گئے سوغات
لے تے تساں گھر بیٹھیاں حکمے نال خدا
کہیا اسرائیلیاں بیشک متے پھر
جاتوں باہر شہر تھیں طرفے اوس میدان
پکڑ لیا دیں شہر وچہ دیکھ کل مخلوق
گردی اوپر دیکھیا اوسے اوہ تابوت
جیونکر پیچھے اوسدا کیتا ذکر بیان
دھاک لیا ندا شہر وچہ پاس نبی شموئل
کہن لکے طاوت بھی ہی صاحب اقبال
بیشک ساڈا بادشاہ ہو چکا طاوت
اپنے وچہ طاوت نوں کردتا سردار
چلو نال جالوت دے کریں چل چھاو
نال شہابی غازیہاں ہیں لے ہتھیار
نالے کیتا حکم ایہہ اوسنوں نبی شموئل
مارے گا جالوت نوں اوہ اندر میدان

روانہ شدن بادشاہ طاوت ہمراہ فوج ہشتاد ہزار بجانب جالوت کافر
برائے جنگ و قتل شدن جالوت دست حضرت داؤد علیہ السلام

کوچ کیتا طاوت نے لیکر اپنی فوج
سبیا جالوت نے چڑھ آیا طاوت
ہک لکھ اوس بھی اپنی کیتی فوج تیار
رستے وچہ طاوت نے کیتا ایہہ فرمان
آویگی ہک نہرہن سانوں اندر راہ

اشی ہزار جوان سی لشکر ماری فوج
کرے تیاری جنگی اوہ کافر جالوت
کھائے اوڈیکن لڑن نوں اوہ کافر مردار
اندر اپنی فوج دے سنوں تمام جوان
اوہ آزمائش تساندی کرسی پاک لالہ

بیوے کا اوس نہر حقین جو کوئی پانی راج
 جس نہ چکھیا مول اوہ ہوگ میرا ہمراہ
 چلے چلے نہر تے جسدم پوہتے آ
 وانگوں آب حیات دے اوسدی کہیں مثال
 اکثر لوکاں راج کے آب لیا اوہ پی
 پیتا ہے سی جنہاں نے رکھے اوتھوں آب
 اتھے ہی جدتساں ایہہ نامیاں فرمان
 بعض روایت جنہاں نے کیتا حکم عدول
 بی بی پانی انہاندے وڈے ہوگی پیٹ
 نکل زبان کھ تھیں لسط کن باہر دار
 رکھے نال طاوت دے چار ہزار جوان
 نلے اوسدا باپ بھی نالے چھ بھرا
 راہ وچہ ڈٹھے انہاں نے پتھر تن چیان
 انہاں تلے آکھدے پتھر اوہ ناگاہ
 چل اسیں جالوت نوں کرساں مار فدا
 پوہتے جاں پھر آئیے پاس جالوت شریہ
 ڈر کے اوسدی فوج تھیں اکثر مسلمان
 تن سو تیرا آدمی باقی رہ گئے سب
 کہن لگے طاوت نوں مومن ہو دلیر
 کی ہو یا جے رہ گئی ساڈی فوج تسلیم

میرے دوچوں نہیں اوہ آکھد نامیں ارج
 اسپر ہک دو گھٹ دا ناہیں کوئی گناہ
 پانی اسدا فوج نے ڈٹھا خوب صفا
 فوج تمام پیاس تھیں آہی تنگ کمال
 بعضیاں پیتا مول نہ نیاں حکم صحی
 کر دتے طاوت نے رخصت اوہ شتاب
 اگے چل کے لڑو گے کی اندھیاں
 ہو کے سب بیمار اوہ موئے مندے سول
 اوترے مول پیاس ترن پئے نیٹ
 اوڑک اسے طور اوہ موئے ہو خوار
 پک حضرت داود سی نال انہاندے جان
 آخر اوتھوں ٹر پئے کر کے اس خدا
 دتی رب نے انہاں نوں قد نال زبان
 سانوں نال اٹھائیے لے چلو ہمراہ
 تا حضرت داود نے پتھر لے اوتھاء
 ڈھکی آکر موناں اوسدی فوج کشتیر
 دیکے کنڈ طاوت نوں ہوئے نس روان
 ہک لکھ اوسدی فوج سی دیکھو قد رب
 اسیں خدادے حکم تھیں دشمن کرساں زیر
 بھانویں اوہ بکسار ہیں کرساں مار ذلیل

کَم مِّنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ۝

غالب ہوئی کثیرتے حکم خدا دے نال
 صابر لوکاں نال اوہ ہوندا آپ سا
 ڈال اساتھے صبر توں یارب پاک خدا
 بخش فتح امداد تھیں اوپر قوم کفار

اکثر فوج تسلیم دا گذریا ایسا حال
 قصوریاں تائیں بہت تے دیندا فتح خدا
 آئے جاں میدان وچہ لگے کرن دعا
 ثابت رکھیں جنگ وچہ سانوں کر ہشیار

ڈھٹی جاں جالوت نے تھوڑی فوج طاقت
 اتنی بھاری فوج ہے میرے پاس تیار
 تھوڑے لوگ طاقت کے تین سو چند جوان
 ایہہ گل سونچ طاقت دل بھیجا اوسن پیغام
 بہتر ہے جو چھوڑا یہہ باطل وہم خیال
 ہو جا میری تابع من میرا فرمان
 ایہہ گل سونچ طاقت بھیجا یرت خواب
 جلدی رن وچہ اپنا بھیج کوئی اسوار
 تاں پھر اُس دی طرف تھیں نکلیا ہاں جان
 ہتھان اندر اوسدے نیرہ تے تلو
 آؤ میرے سامنے میں ں خود جالوت
 ایہہ گل سونچ طاقت نے کہا ہو دلیر
 جا کے اوس مرد و داکٹ لیاوے سس
 نالے اوسنوں اپنی بیٹی کراں عطا
 لڑنے وچہ جالوت سی دڈا زور آور جان
 جاتا جاں طاقت کے قوم ہوئی سبست
 اچھاں توں ہک مرد نے کیتا آن سلام
 لڑساں اوسد نال میں نکانہ کرتوں مول
 تاں اوتھیں طاقت نے پچھیا ہو کے شاد
 کہندا نسل مخیوب ہاں نام میرا داؤد
 سی حضرت داؤد دا قدمبہ نہ جان
 ڈھٹا جاں طاقت نے اسول کر کے غور
 چھوٹی تیری عمر ہے نالے چھوٹا قدر
 اگے بھی توں کہیں ہیں لڑیا وچہ میدان
 دو بھائی داؤد کے حاضر سن اوسجا

ہو متعجب شرم تھیں سوچ کرے جالوت
 ہک لکھ پورا آدمی ہیگا وچہ شمار
 نال اہنا ندے عار ہے لڑنا وچہ میدان
 لایق ساڈے لڑن و نہاں تھیں تمام
 کچھ نہ کھٹسیں جنگ تھیں لڑکے ساڈن مال
 نہیں تاں کریں مقابلہ آکے وچہ میدان
 غالب کر سی تھیں تے سانوں ہک جناب
 غازی ساڈے لڑن تھیں مول نہ کھاؤن عار
 کھوتے وانگوں ہینگیا آکے وچہ میدان
 گھوڑے اوپر سوار سا لگا کہن ونگار
 ڈھیری کر ساں پاک وچہ ساری فوج طاقت
 اندر میری فوج دے ہی کوئی ایڈ دلیر
 ادھی شا ہی اوسنوں کر ساں میں شیش
 ڈردا اوس مرد و تھیں مول نہ بولیا کا
 تاہیں اوسد سامنے کوئی نہ ہوندا آن
 جاؤن لگا آپ پھر اوسول ہو کے چست
 کہندا میں جالوت توں درج کراں قتل ام
 ہو سی میرے ہتھ تھیں اوہ کافر مقنول
 کیا کچھ تیرا نام ہے کس دی ہیں افلا
 ہیں گے میرے ہو بھی چھ بھائی موجود
 رملی نہ اے پیہیری چھوٹی پیہر پھان
 کہندا نال جالوت دکر سیں توں کسٹو
 باجھ تجربے کس طرح ماریں گا مرتد
 کہندا نال درتیاں لڑیا ہاں میں جان
 کہندے ہرگز ایسے جنگ نہ کیتا کا

ہے جالوت میدان داؤد اُختبہ کا
ایہہ گل سن طاوت نے جلدی زہرہ
پوری اُسے بدن تے آئی زہرہ پچیان
ہور کسے زہرہ اوہ پوری ہوئی نہ مول
پوری ہوئی داؤد نوں کہیا تد طاوت
ایہویں سی کسے مایا پیہ پیہ شہر
عمل کیتا طاوت نے موجب اس فرمان
نالے کیتا عہد ایہہ پکا اُسے نال
راضی ہو کے تدھ نوں بیٹی دیاں دیاہ
سُنکے اس اقرار نوں زہرہ لئی اوس پا
رستے وچوں اونڈیاں لہے ہسین جو
اوساں اندر جنگ دے سین تیاوے کم
جہناں پتھراں لوط دی کیتی توں ہلاک
پتھراں نے جدبول کے کہی حقیقت کہول
اوہا پتھر پکڑ ہن چلیا طرف کفار
آن کھڑا میدان وچہ جاں حضرت داؤد
وسدا تیرے کول نہ مول کوئی ہتھیار
کہیا اوسس ہتھیار دی بینوں لوط نکا
کہیا پھر جالوت نے چٹکا یں دانا
ادشا ہاں دے نال جے کرنا ہو جنگ
کہیا نبی داؤد نے سن اے نافرمان
پتھراں دے شک ماروا کتیا نوں ہر کو
جیکر اپنی زندگی تیئوں سہے منظور
نہیں تاں ماریا جاوےس ناخو وچہ میدان
کہیا نبی داؤد نے نہ کر ایہہ خیال

کیونکر اُسے نال ایہہ لڑسی ہوشیا
بدن اوپر داؤد دے ڈھٹی اوہ پہنا
کھندا قتل جالوت نوں کرسی ایہہ جوان
سبھناں نوں ہنایکے دیکھ رہیا ہر مول
تیرے ستھوں جنگ وچہ قتل ہوئی جالوت
جسنوں آئی زہرہ ایہہ پاسی فتح جیل
زہرہ پوا داؤد نوں بھجیا وچہ میدان
ماریں جے جالوت نوں رن وچہ کزیمال
نالے ادھے ملک واکر ساتینوں شاہ
نالے پتھر تن اوہ ہتھ وچہ لے اوٹھا
کہیا ہسی انہاں نے سانوں چک لہو
ماراں گے جالوت نوں چل آیں یکدم
اونہاں وچوں اسانوں سکھا خالق پاک
چک حضرت داؤد نے رکھے ہسین کول
باچھ اونہا ندے ہور نہ لیا کوئی ہتھیار
ڈٹھا جد جالوت نے کہن لگا مردود
کرے سیں کسے نال توں میرے اوپر واپ
پتھرتینوں مار کے دیساں بیس اوٹا
شاہاں نال مقابلہ پتھر آیوں چا
پتھراں نال نہ اُنہاں والا پیے ہرگز لنگ
ہیں ساڈے نزدیک توں کتابے ایمان
ایہہ گل سن جالوت نے کہیا غصے ہو
نال شتاب میدان پھیں ہو جا میتھے دور
وسدا ہیں کمزور توں لڑ کا غمناوان
آیا ہاں میں لڑن نوں حکم خدا نال

بخشی مینوں اوکسے قوت باجھ شمار
ایہہ گل آکھ داؤد نے پتھر جلد اوٹھا
گھوڑے او توں کنب کے ڈگا اوپرین
ہک روایت ہو رہے وچہ قصص الانبیا
لگا اوہ جالوت نوں سینے دے وچکار
لگی جاں جالوت نوں اوس پتھری چوٹ
ہک ٹکڑا جاپیا اوہ سجے طرف کفار
دو جا ٹکڑا فوج دے اندر ڈگا جسا
لے بنے کہن جو تین پتھر آہے پاس داؤد
ہک پتھر تھیں ماریا اوہ جالوت حرام
ویکھ ایہہ حال داؤد نوں کہن لگا طاوت
عالی قوت تہہ نوں بخشی رب غفور
استحقیق تیکھے دستورادی کرے بیان
کہن لگے طاوت نوں اسرا ئیلے آہ
جیڑا شخص جالوت نوں مار کرے قتل نام
نالے اوسنوں اپنی بیٹی دیاں دیاہ
دے شاہی داؤد نوں ادھی نال صلاح
سن کہیا طاوت نے ہوا یہ بات محال
پیارنگ داؤد دانالے کورا . بھی
کہن لگا داؤد جے اوہ نہیں دیندا مول
ڈٹھا جڈ طاوت نے لشکر تے سردار
بادشاہی دا اوسنوں خوف پیا وچول
ہوگتاں داؤد نوں ماراں کسے سبب
سنکے خبر داؤد ایہہ آیا طرف پیار
ستر بندے نال سن جا بد نیکو کار

کرساں پتھر نال میں تینوں مار خوار
ماریا اوس جالوت نوں سر وچہ لگا جا
اوسے ویلے مر گیا اوہ مردود لعین
پتھر رکھ عنیل وچہ ماریا بنی خدا
اوتھے ہی مردود اوہ ڈگا ہو مردا
لگ کے اوسنوں ہو گیا اوہ پتھر دوٹ
اوس پاسے دی فوج بسہ ڈگی ہو مردار
کچھ موئے کچھ خارجی ننھے بھاجر دکھا
تنے وکھو دکھ اوہ مارے نہیں وودو
دو جیاں دوں تھیں سدی ماری فوج نام
ماریا تہہ اکلیاں فوج سنے جالوت
تیرے با قبوں نہیں سی ایہہ میر امتداد
فتح حدود طاوت نوں دنی رب جان
نال اساڈے تہہ جو وعدہ کیتا سا
ادھی شاہی اوسنوں دیساں میں انعام
اوہ وعدہ ہن اپنا پورا کر اسے شاہ
نالے بیٹی اپنی کر دے اوس نکاح
ہے کی بیٹی مجھ دی صاحب حسن جمال
ہرگز ایسے شخص نوں میں نہیں دیندا دھی
میں بھی بیٹی اوس دی کروا نہیں قبول
نال نبی داؤد دے رکھدے ہن پیار
مت میں تھیں شخص لین اوہ نال داؤد نل
پر کی چنتا اوسنوں حیدر اکھار ب
مسجد ہک بنائیکے بیٹھا وچہ او جاڑ
وچہ عبادت ربی رہندے لیل نہار

دستیا ایہہ طاوت نوں اسرائیلیاں حال
 منگن ساڈے واسطے جے کر بری دغا
 اوسے وقت طاوت نے جد سقیاں اچال
 جا ماراں داؤد نوں عابد کراں تباہ
 کر دے اوس مسیت کو بیٹھے کھیر پا
 ساتھیاں سنے داؤد نوں مارٹاں فی الفور
 ایسا بنیدرا نہا نتوں غلبہ کیتا آ
 جدوں عباد گاہ تھیں نکلیا نبی شتاب
 ہتھال وچ طاوت دے سی تنگی تلوار
 پتھر اوپر نبی نے ماری غصے ہو
 ٹکڑے اوہ اٹھائیکے نالے اوہ شمشیر
 بیٹ اوپر طاوت دے رکھیا نبی خدا
 کا غزنے تخریر ایہہ کیتا نبی غفار
 پتھر اوپر مار کے ٹکڑے کیتے دو
 تلبوں خیر نہ ہو وندی دیندا کون امداد
 واپس کس جانا تھہ نوں لائق ہی ہر سول
 دنیا آخر وچہ توں ناہو او گنہگار
 کیا دیکھے جو بیٹ تے پیاں چیزاں چار
 نال شتابی اوٹھیا بہت ہو یا حیران
 پھر کچھ بندے اوسنے بھیجے کنوں سپاہ
 مارن کارن انہا نتوں آئے اوہ مردود
 باقی عابد انہاں نے قتل کیتے فی الحال
 سارے عابد اسان نے کر چھڈے مقتول
 غم لگا طاوت نوں جدوں سنی ایہہ بات
 سد گھلیوس داؤد نوں آخر ہولا چار

ستر عابدل کے گز نبی دے نال
 ہو جاساں برباد سب شاہی بہاں کھسا
 چلیا طرٹ داؤد دے لشکر لے کے نال
 راتیں پوتھا جائیکے پس عباد گاہ
 کرن خیال مسیت وچہ داخل ہواں جا
 قدرت رب دی سب توں نیندر کیتا زور
 سن لشکر طاوت نوں دنا رب سوا
 کیا دیکھے طاوت ہے سن لشکر وچہ خواب
 کھستی اوہ داؤد نے اوسنوں خیر نہ سار
 پتھر وچوں پاٹ کے ٹکڑے ہو یا دو
 بھی ہک کاغذ نبی نے جھٹ کیتا تخریر
 نالے دیوا انہاں دا دتا جلد ہو جا
 اے طاوت داؤد نے ایہہ تیری تلوار
 جیکر تینوں مار دا جند نوں بہندوں رو
 کون تیرا غمخوار سی جو سندا فریاد
 نال اسادے لڑن دا قصد نہ کر توں مول
 دن چڑھے طاوت جاں پھر ہو یا بیدار
 پتھر دے دو ٹکڑے کاغذ تے تلوار
 بیت مقدس طرف پھراوھتوں ہو یا دان
 ساتھیاں سکھ داؤد نوں کریو مار فناہ
 نہیں سی وچہ مسیت دے اوس راتیں داؤد
 پھیر انہاں طاوت نوں جاد سیا احوال
 بچ رہیا داؤد ہک اوہ نہیں لد ہا مول
 جنوں آہا مارنا اوہا رہیا حیات
 جو کچھ میں تھیں ہو گیا معاف کرے سرکار

جد قاصد داؤد نوں جا دتا پنام
 کیتا ہے طاوت نے پڑا عظم گناہ
 مینوں بھی مروان داسی اوس دا مقصود
 مہر عابدے عوض وچہ جد توری اوہ مول
 تہ تک میں نہیں آوند اہرگز اسد کول
 سنیان جد طاوت نے قاصد کنون بیان
 موجب حکم داؤد دے چڑھیا طرف کفار
 نال کفار متا بلہ کیتا اوسنے آن
 اپن جیت کفار دی طرفوں چھٹا تیر
 اوس وقت طاوت دی ہوئی جان ہوا
 جد اسدے مرجان دی خبر سنی داؤد
 عقد کیتا داؤد نے بیٹی اوسدی نال
 ایہہ سمجھ دتا نبی نوں صبر وں اجر خدا
 بیشک مولے صبر تھیں دیندا اجر ضرور
 شان خلیلی صبر تھیں پایا ابراہیم
 حضرت یوسف صبر تھیں ہو یا مصر شاہ
 رکھ پکیرا صبر تھیں توں بھی بل دھیا

کہیا تہ داؤد نے سکر حال تمام
 شتر عابد اوسنے کیتے مار فناہ
 جا کے سٹخوں اکھ دے نہیں آوند داؤد
 ہک ہک کافر فوج تھیں نہ کر سہی مقبول
 دوستی قاصد جائے کل حقیقت کھول
 اپنے کو جھے عمل تھیں بہت ہو یا پشیمان
 ستر کافر جیسے کے کیتے مار خوار
 دونویں طرفاں لڑن نوں آیاں وچہ میدان
 نکل گیا طاوت دے سینے وچوں چیر
 باقی لشکر اوسدا نہٹھا بھا جسر کھا
 گھر اندر طاوت دے آیا ہون خوشنود
 قبضے اندر کر لیا ملک تخت تے مال
 شاہی تے پیغمبری کیتی رب عطا
 آدم دارے صبر تھیں کیتا عفو قصور
 نوح نوں آپ بچا یا صبر وں رب حمیم
 یعقوب لے نوں صبر تھیں میل یا بیت ہالہ
 تیری بھی رب کرے گا ہر شکل آسان

بیان نبوت و خلافت حضرت داؤد علیہ السلام

سنوں حقیقت دستور دل تھیں ہوسرور
 سی حضرت یعقوب داؤد اچو فرزند
 آلا اوسدی نسل تھیں پیغمبر داؤد
 ملی حکومت ملک دی ہو یا تخت نشین
 و شداد نام لکھ کہیا وچہ قرآن خدا
 یعنی اوسدی سلطنت پہلی صاحب نور

جیوں وچہ قصص الانبیاء لکھیا ہے مذکور
 نام یہودا جس دا عالی قدر بلند
 سوہنا بوٹا جگ وچہ لایا رب دود
 رب خلیفہ اوسنوں کیتا وچہ زمین
 ملک اوسدے نوں اکساں کیتا زور عطا
 کوئی شاہ مقابلہ کرے نہ اُس راہو

جدوں حکومت اسنوں بخشی رب جل جلالہ
 کامل مرسل اپنا کیتا رب غفور
 خوش الحانی اُنہا ندی کی میں کراں تم
 راوی کہندا پڑہن وچہ ایسے سن استاد
 خوش آوازے نال اوہ پڑھدے جدوں بول
 اُڑ دے پنکھی اُنہا ندا سب جدوں آواز
 پت درختاں سُن دیاں ہوندر زرد کام
 پڑھدے جدوں زبور اوہ نال باں فصیح
 کمرن روایت جدوں اوہ لگدے پڑہن بول
 سنکے اوسر آواز نوں مہمن ہون تیار
 ایہ سی پہلا معجزہ اگوں سینوں دوم
 ایسی طاقت اُنہا ننوں بخشی پاک خدا
 آتش سندی اُنہا ننوں جابت ناہیں کو
 کرن وائت سب تھیں پہلے وچہ سنسا
 وَعَلَّمَآلَہُ صَوۡتَہٗ لِّیُوۡسُفَ کَیۡفَ یٰۤاٰیۡہَاۤیۡکَ خُذَا
 تہاں جو کارن تساندے کری لباس لہجہ
 راوی کہندا زردہ جاں کری داؤد تیار
 اتنے بلوں و تیج کے درم کری تقسیم
 باقی دو سو درم جو سنقوں نال قیاس
 اوسے ہک سو درم تھیں آپ کری گزران
 تن طر چہر اپنا صرف کرن اوقات
 وچہ عبادت رب دی رہند کچھ آیام
 کچھ دیہاڑے خلق دا عدل انصاف کمان

لی پیگیری اوتھیں پچھے چالی سال
 نازل ہوئی اوستے پاک کتاب زبور
 و ہندا پانی سُن دیاں ہئیر و بچہ یکدم
 جہت تلاوت اُنہا ننوں طرح بہتر یاد
 سننے کارن آوندے سب خوش طبع
 و گن ترپ زمین تے نال کمال نیاز
 کنبن کل پہاڑ بھی سنکے پاک کلام
 پتھر پتھر جاوڑ نال پڑھن لکھیج
 چالی گوہاں جاوندا اوہ آوازہ دور
 کافر ہوش بھلائی کے مردے ہو خواہ
 لوہے نوں جد پکڑ دے ہو چانداسی م
 نال ستنھاں دے لوہے دی لیند زرد بنا
 نرم اُنہا ندے ہتھ وچہ لوہا چاندا ہو
 زردہ لوہے دی جوڑ کے کیتی اہٹاں تیار
 کار گیری داؤد نوں دتی اساں سکھا
 لوہے بچا چو تساننوں اندر جنگ جہاد
 قیمت درماں چار سو پونڈی وچہ بازار
 دو سو درماں دیوندا چو تخت راج یتیم
 ہک سو خوشیاں دیوندا کسوں کھدا پاس
 وچہ عبادت رب دی رہن سد اعطاف
 ایہو طریقہ رکھیا جد تک رہے حیات
 کچھ دیہاڑے اپنے کردے گھرے کام
 جیونکر عدل کماوندے یتھیں سنوں میان

ذکر انصاف و عدل حضرت داؤد علیہ السلام

عدل اندر داؤد دے ہن کئی مذکور
 ہک دن بڈھی عاجزہ عورت ہک ضعیف
 خدمت کو وچ آئی کے کرن لگی فریاد
 میں بچاری عاجزہ بڈھی اہل عیال
 لئی آوندی ساں سرے تے آٹا اوہ اٹھا
 بھکھے تھیں مرجان گے پیرے چھوٹے بال
 حضرت نے فرمایا سنکر سب بیان
 لے دیوان میں کس طرح آٹا کنوں ہوا
 آٹا لے کے بڈھری ہوئی چلدروان
 پیٹا اوہ داؤد واسے سی مرد خدا
 بڈھی تائیں دیکھ کے لگا اوہ فرمان
 تاں پھر بڈھی اپنا دسیا کل احوال
 جا حضرت داؤد تے کیتی میں فریاد
 اکوں انہاں سنبھلے کیتا ہے اس طور
 ایہہ گل سن سلیمان نے کہیا بڈھری نوں
 آٹا سنگن واسطے میں نہیں آئی مول
 لئو قصاص ہوا تھیں اسے اس نقصان
 ایہہ گل سنکر بڈھری مول نیتی دیر
 یا حضرت جی مجھ تے کینا ظم ہوا
 آٹا لیکر کتنا راضی تھیاں نہ میل
 تاں حضرت داؤد نے کہیا بڈھی نوں
 دہ من آٹا تھ نوں دیندا ہائیں چا
 آخر دہ من اوکے آٹا لیا تولا
 رخصت ہو دروازوں باہر نکلی جاں
 بڈھی کہیا شمع نوں آٹا دہ من ہور

میں بھی اک دوا نہاں تھیں کردا ہاں مسطور
 آئی پاس داؤد دے سن توں یار شریف
 کر میرا انصاف توں ہیں تھیں صاحب داؤد
 آٹا آندا پس کے بڑی مشقت نال
 پی ہو از غیب تھیں آٹا گئی اوٹا
 لے دے آٹا داؤد تھیں کر کے عدل کمال
 میرا اوپر ہوا دے نہیں چل دافران
 اوکے بڈھے آپ ہیں آٹا دیاں چا
 رستے وچوں اوکے سنوں مل پیا سلیمان
 جنوں بندہ دلور تھیں شہابی ہوئی عطا
 اے مائی توں اپنا مینوں دس بیان
 آٹا میرا اوڈ گیا ہے سی داؤد نال
 لے دے آٹا داؤد تھیں توں ہیں صاحب داؤد
 کولوں آٹا بخش کے مینوں دتا نور
 جا حضرت داؤد نوں آکھ دو بارہ توں
 کر میرا انصاف توں اے بندے مقبول
 جویں عدالت تسمانی کردی ہو فرمان
 جا حضرت داؤد نوں ایویں کہیوں پھر
 موجب اپنے عدل دے اوکے سنوں دیر ہنر
 جد تک پکڑ ہوانوں پرل نہ کینا تھیں
 چھوڑ تھانہا بڑھئے راضی ہو جا توں
 نال ہوا دے مجھ دا نہیں تعلق کا
 راضی ہو کر گھراں نوں چلی قدم اوٹھا
 پچھیا پھر سلیمان نے ہو یا کوں ماں
 بخش نبی داؤد نے اس دتا نور

پھر کہیا سلیمان لے ایہہ گل کریں ہو مل
 جا حضرت داؤد نوں آکھ تریجی وار
 کرو عدالت مجھ دی جیونکر ہے دستور
 جدمک پورے طور نہ اوسنوں ملے سزا
 بڈھی نے پھر جائیکے کہیا ایسے طور
 اسے بڈھی کس تدم نوں بھیجا ہے سکھلا
 بڈھی نے پھر کھول کے دسیا کل بیان
 تاں حضرت سلیمان نوں پینیر داؤد
 کراں ہوا دی کس طرح میں کوئی تجھیز
 شکل مجسم ہو وندی جسکے کدی ہوا
 ہن میں اوسنوں کس طرح حاضر کراں بلا
 تاں حضرت داؤد نوں کہن لگا سلیمان
 جبکہ وجہ حضور دے کریو تیس دعا
 تاں پھر حضرت ربوں کیتا عرض سوال
 کہ مجسم داؤد نوں خالق پاک جناب
 تاں پھر بڈھی داؤد تے دعویٰ کیتا زد
 پیش عدالت داؤد نے کہیا یا سرکار
 حضرت نے فرمایا دس اساتذوں حال
 تدوں ہوانے آکھیا سن اسے نبی خدا
 اوس کشتی نوں ہو گیا ہک سوراخ بچیان
 رل مل کشتی والیاں سنگی ایہہ دعا
 دیساں تیرے نام تے اس کشتی دامال
 تاں اوس یے مجھ نوں کیتا حکم خدا
 کشتی دے سوراخ نوں جا کر کیتا بند
 پیش عدالت داؤد نے کیتا ایہہ بیان

کیوں توں باجھوں نیلے آتا کریں قبول
 میں نہیں رضی ہو وندی آئے تھیں سرکار
 پکڑ سنگوا ہوا نوں اپنے پیش حضور
 میں نہیں رضی ہو وندی یا محبوب خدا
 سن حضرت داؤد نے چھپا کر کے غور
 کس تمنیوں بات ایہہ دستی سچ بنا
 طرف تباہی بھیجا میںوں ہو سلیمان
 اپنے پاس بلائیے کہیا ہو خوشنود
 اوہ نہیں پکڑی جا وندی اسے فرزند عزیز
 تاں لے اوسدا پکڑ نامشکل ناسی کا
 اسدا کوئی وجود نہ کیونکر پکڑی جا
 حاضر کرن ہوا دا بالکل ہے آسان
 کہ مجسم داؤد نوں حاضر کرے خدا
 کیتی سی سلیمان نے آئیں آئیں نال
 خدمت وجہ داؤد دے دتا بھیج شاب
 آئے اپنے واسطے پیش نبی داؤد
 امر خدا دے نال میں کیتی سی ایہہ کار
 کیونکر کیتا کم ایہہ حکم خدا دے نال
 کشتی ہکی قوم دی آہی وجہ دریا
 پانی وڑیا زور تھیں ڈبن لگی آن
 یارب جے ہن اساندی کشتی لیئیں بچا
 نذر منی ایہہ انہاں نے اگے بت حلال
 اس بڈھڑی دا لیگی آٹا میں چرا
 رکھ لی رب ددہنوں لوک ہو خورند
 عدل نبی داؤد دا اگوں کراں عیان

گند گئے کچھ روز جاں اوہ کشتی اسجا
کشتی دی داؤد نوں خبر ہوئی فی الحال
اڈھا اوستھیں بخشا بڈھی نوں بٹوا

گندھے لگی آئی کے حکمے مال خدا
اوسے دم منگوا لیا کشتی واسب مال
باقی اڈھالے گئے عاجز تے فقراء

نکتہ حاصل کلام

کرن روایت ہلکے بن پیسے داؤد
اتنی دولت تہہ نوں بخشی پات خدا
بڈھی کہیا مجھ دا غسل نہ کوئی مول
ایسیریک دن آیا ہک فقیر کنگال
اوسم میرے پاس ہی ہک وٹی موجود
کھا کر اوسنے آکھیا اچھے نہ رجیا میں
میں کہیا پھیر اوسنوں پھیر ذرا اسجا
تاں میں آٹا پیس کے آند بنی خدا
قدرت رب دی استقدر گھلی سخت ہوا
مینوں اوس فقیر دا آہانکر کمال
کیتی مہر غریب تے اللہ جل جلال
کرن روایت آئی اوسم جبرائیل
یا نبی اللہ آکھدے توں ایں پٹھری نوں
اوس آئے دے عوض ایہہ کیتا فضل خدا
روٹی اوس فقیر نوں دتی رہی جو تیں
اوس روٹی دے عوض وچہ ستر جنتی نان
جو ہک لقمہ کسے نوں دیوے نام خدا
دنیا وچہ بھی اوستے ہووے فضل کمال
ہک روٹی محتاج نوں دیتوس بدنام
دتی چیز نہ کسے دی ضائع کردار رب

اوس بڈھی نوں سد کے پچھیا ہونو شنود
کیہڑا ایسا حکم تہہ اوسدا میناں
خبرے کیہڑی عاجزی کیتی رب قبول
روٹی دا اوس مجھ نوں کیتا آن سوال
میں اوہ نام خدا یدے دتی ہونو شنود
دے کچھ مینوں ہو رہی اجر ملے گا میں
دانے پیہہ کے تہہ نوں سوئی دیاں پکا
لئی آوندی ساں گھرانوں سر اوپر اٹھا
رستے اند مجھ دا آٹا گئی اڈھا
پاس تیر انصاف دا کیتا آن سوال
مینوں تیرے ہتھ تھیں ملیا اتنا مال
کہن لگا داؤد نوں کہیا رب جلیل
ایہہ جواتنے مال دی مالک ہوئی توں
جیہڑا آٹا تہہ دالے گئی داؤد اڈھا
رب فرمایا پھیر اوہ بہانہ دیا میں
روز قیامت تہہ نوں دیسی بچان
ستر لقمہ اوسنوں مل سی روز جزا
جیوں اوہ بڈھی عاجز ہو گئی مال مال
اڈھی بیڑی مال دی رب کیتی اکرام
باقی نوں داؤد دا آکھ پیل ہوا جھک

ذکر دیگر عدل بطور معجزہ

ہک دن اسرائیلیاں کیتا ایہ سوال
آکھن گئے آئیے پیش سؤل خدا
تاں جواکھیں دیکھئے محشر دا احوال
تاں حضرت داؤد نے کیتا ایہ بیان
بھلے ہے دن عمید دا خلقت ہو سی عام
ہو یا دو جا روز جاں سنوں تمامی حال
پاس اندے ہک گال سی خلی حدکا
نوب سجا کے اوسنوں لاکے ہار سنگا
جنگل دے وچہ پھر دیاں کٹے روز تمام
سی ہک عورت پار سا عاید بزرگوار
دونویں جنگل وچہ اوہ رہند سن اکھا
کھاؤن دی کوئی چیز نہ پاس انہاں مول
جاری کیتا رب نے چشمہ مسجد پاس
بھی ہک درخت انار دا کیتا رب غفار
اونہاں سنوں اوہ کھائیکے روز کرن گزنا
ہک دن بیٹے ماں نوں کھیا بال پیار
حکم کرو تاں شہرنوں جاواں میں احوال
مائی کے فرمایا سن اسے بر خور دا
اسے اوپر رہو توں شاکر ہر ہر سؤل
ایہہ گل کر کے ویکھیا جڈں اناراں دل
بیٹے نوں فرماؤندی مائی قدر بلند
جبیکر اسے اوپر توں رہند اشکر گزنا
القسمہ ہک رات دن بھلے ہے اوہاں

پیش نبی داؤد دے بہت محبت نال
حشر نمونہ اسانوں دُنیا تے دکھلا
روز قیامت اس طرح ہو سی ہر کیناں
بھلے تھساں دکھاو ساں محشر دا میدان
محشر دا احوال میں طس اہر کراں تمام
ہیسی شخص ریمیں ہک صاحب دولت مال
پیلوں اسدا ذکر میں تینوں لواں سنا
دیندا چھوڑ میدان دچھا ہو ہمیشہ کار
مالک دے گھر آؤندی ہو چاروی حد شام
بھی ہک بیٹا اسدا آہانیک کوکار
کرن عبادت رب دی مسجد ہک بنا
وچہ عبادت رب دی رہن کد مشغول
پانی اوسدا پیوندے ہوو کجہ دون میں
ہر دن اوپر اوسد لگدے دو انار
ستر برساں انہاں نوں ایویں گزری آن
رنگارنگ دکا ندیاں چیزاں چہ باز
کوئی چیز لیا نیکی کھاواں خوشیاں نال
نت رب سانوں بخشدا تازے دوانا
لاچ ہو ری چیز دا چنگا ناہیں مؤل
غائب کیتا رب نے قدرت تھیں اوہ پھل
ناشکری تھیں ہو گئی روزی ساڈی بند
غائب کردا رب ناہرگز اوہ انار
اچن چیتی رب نے بھیج دی اوہاں

پاس انہاں دے آئیے بولی قدر تنال
 بیشک بیٹوں کھا لو کر کے فوج شباب
 ایہہ گل گل سٹکے آکھیا مائی پیٹے نوں
 چاندی ہوا سانوں دے گناہ وچہ پوڑ
 دوجی واری آئیے کہیں لگی اوہ پیر
 پھر بھی اُتھاں خوف تھیں چکدی اوہ گال
 کیتی اُتھاں فوج پھر آخر ہو لاچار
 مالک دے گھر چوڑا اوہ مول آئی گال
 رنہدی سی اس شہر وچ عورت پکے لال
 مالک نوں اس جانی کے کیتی خبر شباب
 مالک نے سبہ اوستھیں لیکے پتہ نشان
 کوہ کھا دھی ہے مجھ دی شخص فلانے گال
 سن حضرت داؤد نے اوستھیں سبہ نوکار
 کچھ سپاہی اوستھوں لیا کے پیش حضور
 پچھیا حضرت اُتھاں تھیں کوئی کیتی ایہہ کا
 پا حضرت اس گال نے سانوں کیتا تنگ
 کھاؤ بیٹوں فوج کر بہت خوشی دینال
 چک رہے ہیں اوستھوں دونوں کتنی دا
 ترے دن بھکیاں اسانوں مہین گئے وھا
 کہیا مالک گال نے منکر اپنے بیان
 حضرت نے فرمایا ایہہ کوئی عجب نکا
 بھانویں گال کرن تھیں ہیں جوان لاچار
 قصہ گو ماہ اوستھوں بہت رہے سمجھا
 کہندا اپنی گال والوالاں ضرور قصاص
 حضرت نے فرمایا نہ کرتوں تکرار

اوپر تساؤ دے مجھ نوں کیتا رب حلال
 کیوں دن باتیں بھلہ تھیں رہند ہو شباب
 ہرگز بیٹا اوستھوں فوج نہ کرنا توں
 ایہہ گل کر کے اُتھاں نے گال دھن اوہ
 کھاؤ بیشک مجھ نوں مول نہ کر پوڑ
 تیجے دن پھر آئیے کے لیت ہی اس تھیں
 گوشت اسدا بھن کے کھا دھا خوب سنو
 ڈھونڈن کارن آدمی بھیج دے ہر تھیں
 دیکھ گئی اوہ اُتھاں توں کسے پہلے نال
 کھا دھا تیری گال نوں کر کے اُتھاں کیاب
 پیش نبی داؤد دے دھو لے کیتا آن
 کر کے تحقیقات ایہہ میرا کرو نبیاں
 اوستھوں اس شخص نوں سدا وچہ بار
 نامے اسدی ماں نوں سننوں اہل شعور
 ناں پھر بیٹا مانو اوہ سچے سے عرض گدا
 تن دن سانوں آئیے کہندی رہی سنگ
 اوپر تساؤ دے مجھ نوں کیتا رب حلال
 ایہہ رھی نہ مول اوہ کھٹی ہو لاچار
 فاقے کیتا تنگ جاں گئے آپس اوہ کھا
 جھوٹھی ہے ایہہ بات سب لہجہ جوان
 بول سکے جوان بھی کسے نال خدا
 ہووے رہا حکم جے بدل کرن گفتار
 ایہہ اوستھوں بھول نے بات نہ منی کا
 دونوں میرے چور ایہہ مجھم سب گناہ
 میرے کو لوں انشرہا لے لے لے کہندا

کہنہ دادہ سوا شرفی مینوں نام منظور
پھر حضرت داؤد نے کہیں پادوچی دا
چمڑا پتری گاں دا صبحی توت منگا
ایسر پھر بھی اوسنے کیتا تبت سال
حضرت داؤد نوں تبت دیکھ کے سلام
یا حضرت سرایا تینوں تبت جلال
آکھ اہانتوں عید تے جمع ہوسن جد کل
اسے طور داؤد نے کردتا سرمان
ہویا دوچار روز جاں آسے لوک تمام
منبر اوپر کھڑے ہوئے پیغمبر داؤد
خوش آواز سے نبی دے ماریا ایسا جوش
تاں اوسو یے آئیے حضرت جبرائیل
سد و اوس امیر نوں جسدی ہسی گاں
جس لڑکے دے او پر ایہ دعوائے کرد شری
نوکر کر کے لے گیا اس مودی نوں نال
رستے اندر مار کے اوسنوں اس بدین
پنجسواوٹھ تے بکریاں ہو اسباب مزید
شہر مصر پھر جائیکے دیچیا اسنے مال
ہن ہک گائیں واسطے جھگڑا کرد شری
ساری دولت اہانڈی ہیگی اسد پاس
جاں ایہ جبرائیل نے دسیا سبہ مذکور
پچھیا اوستھیں حال ایہ کیتا اوس انکار
اینویں کسے تبت ننوں دسی جھوٹ کلام
تاں میں دولت اوسدی آندی یا سرکار
تاں اس ویلے حشر دا ہویا حال عیان

گاں اپنی دا انہاں تھیں لوں قصاں ضرور
جس کرکریں معاف توں نال سلوک پیار
شرعیاں تھیں تسانوں دیساں اس بھرا
اتنے وچہ جبریل نوں پچھیا رب جلال
بعد سلاموں اوسنے کیتی ایہ کلام
چاہندے لوک جو دیکھنا محشر دا احوال
حال قیامت انہاں تے اسد م جاسی کل
جیونکر اسے باب وچہ پچھے ہویا بیان
میلہ دیکھن واسطے اندر عید مقام
لگے پڑہن زبور نوں لوک ہوئے خوشنود
سنکر پاک کلام نوں لوک ہوئے بیہوش
پیغمبر نوں آکھدا کہیا رب جبرائیل
محشر والا حال سبہ ہوسی راج عیاں
اوس لڑکے دا باپ سا بڑا امیر کبیر
طرف ولایت شام دی دیچن کارن مال
مال اسباب جو اسد لیا تمام چھین
سارا اوسنوں مار کے لیا ایس پلپ
بہتا نفع اوٹھائیے ہو گیا مالا مال
باب اسد دے مال تھیں بنیاں ایہ امیر
پچھو اوستھیں بات ایہ ہو کے بیوسواس
تاں پھر حضرت اوسنوں دیا پیش حضور
تاں میں کیتا قتل اوہ تا ایہ کیتی کار
ہرگز اوسد باب میں نہیں کیتا قتل
عادی بڑھ قدیم تھیں ہاں میں دنیا دا
حکم خدا تھیں اسدی ہو گئی بند زبان

ٹھکی آنی مونہ نوں بول نہ سکے مول
ہتھ کہن جو اساں اوہ کیتا مار حلال
اسے حالت اوسدے بولے سپہ اعضا
مال اسباب جو اوسدا آندا اس تمام
سُن سن باتاں لوک سپہ بہت ہو جیران
ہتھ تے پیر گواہیاں دیں ربد کول

ہتھ تے پیر گواہیاں دین لگے اتناں
پیر کہن جو چل کے گیا اسادے مال
بے شک ساڈیناں اس کیتی ایہہ خطا
شہر مصر جا ویچیا اوسنوں کر قتلام
ایہو حالت ہوو تھی اندر حشر مہربان
مہراں لگن موہاں تے مول نہ ساکن بول

کَمَا قَالَ اللَّهُ تَعَالَى - الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاحِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيَهُمْ وَنَشْهَدُ
أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ط

ترجمہ - جیسے فرمایا اللہ تعالیٰ نے آج ہم ہر کردینگے اُن کے منہ پر اور بولیں گے ہم سے
اُن کے ہاتھ اور بتا دینگے پاؤں اُن کے جو کچھ کراتے تھے دنیا میں

قصہ کوتاہ اوسدے گزرے جدوں گواہ
بہوں شرمندہ خالق وچہ ہو یا بجل خوار
باجمہ گناہوں مار یا اسنے تیرا باپ
لے ہن بدلہ استھیں کر اسنوں قتلام
ایہہ گل منکر اوسنے کیتا قتل شباب
مال خزانہ اوسدا لیا تمام سببھال
ویکھ عدل داؤد داؤد گئے لوک تمام
چھپ کے بھی کوئی کرے نہ مندا کم ذلیل
ہو یا ایسا نبی واسایہ وچہ جہان

بولن جو گوارہیا نہ ہو یا رواسیاہ
اوس لڑکے نوں سد کے کہیا نبی عفا
ساری دولت اوسدی نٹ لیا یا آپ
ہے گی دولت تساندی اسدا مال تمام
قبضہ اندر کر لیا جو اوسدا اسباب
بولے شکر خدا پیدا جس تا سپہ مال
پھر کوئی مارے خوف دے کر نہ ایسا کام
مت حضرت داؤد نوں جسے جبرائیل
اکٹے اعلیٰ کوئی نہ ہوندا بے فرمان

ذکر انکسری و وفات حضرت داؤد علیہ السلام

سنوں حقیقت دستور دل تھیں ہوشنود
لے آیا صندوق پاک حضرت جبرائیل
کہندا سدو اپنے سب فرزند عزیز
بیٹہ بیٹا تساند دیوسے ایہہ تیل

سندوں و ڈیری عہدات ہو یا تداؤد
پاس نبی داؤد دے بھیجا رب خلیل
پتو اس صندوق رچہ ہیگی کیٹری جبر
ہوگ خلافت اوسنوں تیرے بور عطا

سکن حضرت داؤد دے پندرہ کل فرزند
 دستو اس صندوق دے اندر ہے گا کی
 نالے اسنوں بادشاہ کرسی رب غفور
 ایسپر ہرگز کسے نہ دتا مول جواب
 سمجھ بھائیائیں تھیں نیکر اسی حضرت سلیمان
 خدمت اندر باپ دی ہو یا عرض گزار
 حکم دتا داؤد نے کہو فرزند عزیز
 تاں حضرت سلیمان نے کہا چیزاں تھے
 کھول دھوا صندوق جاں نکلتے تھوڑے
 تاں حضرت سلیمان نوں کہا جبرائیل
 جنتی ایہہ انگشتی بھیجی رب حمان
 بیشک سارے جاگ اہو جاسی او شاہ
 دیو پریاں انسان بھی ہوون تا بعد ار
 ود جا او پر انگشتی کرسی جدوں لگا
 بھلا برا مخلوق دامتلمہ کرسی سب
 چابک دی تعریف پھر دسی جبرائیل
 ہو سی جسدے تھوڑے چہ چابک ایتہ کچھان
 جیکر اسدے حکم تھیں باغی ہوو کا
 مارن والے شخص دی اوسنوں لوڑنگو
 استھیں بعد اس خطنوں جبرائیل نکال
 پتر اں کو لوں کچھ کے ینوں دیہو جواب
 فرزند اں ول دیکھ کے کیتا نبی خطاب
 چپ رہے فرزند سب کسو دسیا مول
 پنج مسئلے اس خط وچ لکھے رب حمان
 ایہہ پنج گوہر رب نے عالی قیمت دار

سمجھناں نوں سدائیکے کہند اقدر بلند
 جو دے سے اوہ ہوو سی میرے بعد نبی
 سنکر سوچیں پے گئے سارے اہل شعور
 آخر پھر سلیمان نے کہا اٹھ کتاب
 اندر قصص الانبیاء لکھیا ہویں بیان
 حکم کرو تاں صاحب دے تال بعد ار
 ہیکلی اس صندوق وچ کپیٹری کپیٹری چیز
 چابک خط انگشتی ایہہ کچھ اسوچہ ہے
 ہوئے تعجب دیکھ کے جہڑی حاضر لوک
 ایہہ تن تینوں محجزے نختے رب جلیل
 رکھ سی اسنوں تھوڑے چہ جو کوئی انسان
 وحش طیور بھی اوسدے تابع کرے الہ
 نالے اوسدی داؤد بھی ہو سی فرماندار
 کل دنیا دے حال تھیں ہو جاسی آگاہ
 اس انگوٹھی وچ ایہہ حکمت پائی رب
 دوزخ تھیں ایہہ بھیجا چابک رب جلیل
 کوئی نہ ہرگز اوستھیں ہو سی بفرمان
 آپے چابک اوسنوں کرسی مار فنا
 آپے لگ سی دھڑکے حسنوں لکنا ہو
 پیش نبی داؤد دے کیتا ایہہ سوال
 کی کچھ ہے اس خط وچ لکھیا رب ہاب
 اس خط وچ مضمون جو دسو کھول کتاب
 بولیا پھر سلیمان جو سن توں یا مقبول
 شرم محنت عقل بھی طاقت تے ایمان
 بخش سکیتے انسان نوں خالق بخشندار

بچے دشمن انہاں دے اوہ بھی دیاں سنا
 اول دشمن شرم واکرنا جان سوال
 خاص محبت رب دی دوجا گوہر جان
 دونویں جمع نہون ایہہ ہرگز کسے اصول
 تریحاً دشمن عقل و اغصہ سمجھ ضرور
 چوتھا دشمن خوف ہر طاقت کارن کجہ
 پنجواں گوہر قیمتی ہیکل نور امیب ان
 جو کوئی ناں خدا میدے شرک کری جہول
 شرک ایمان نہ ہک جاہر گز کرن رام
 صراک اوگہار نوں بخشے انت خدا
 سنوں حقیقت جدوں ایہہ مسلمان پنج بیان
 پچھیا پھیرا یہ پنج جو گوہرین تمام
 کہیا پھر سلیمان نے حب اے ایمان
 سر و چہرہ ہند عقل ہی ایہو اُسدی جا
 ہڈیاں وچہ ہر بشر دی ہووے طاقت نور
 جاں حضرت سلیمان ایہہ کیتی حل سوال
 اویس وقت انگشتی دتی اوہ پہنا
 دونویں چیزاں اُسنوں بخش نبی داؤد
 اپنی ہتھیں تخت تے دتا جلد ہسا
 بیٹھا اوپر تخت دے جاں حضرت سلیمان
 جاں پھر گوشے بیٹھیاں گندے برسن بنجاہ
 ویکھ نبی داؤد نے پچھیا ایہہ منہ ما
 کہیا ملک الموت نے میں ہاں عزرائیل
 تان پھر حضرت اکھیا پھیر ذرہ توں یار
 کہیا عزرائیل نے سنتوں یا مقبول

جے اوہ آون انہاں دی مول نہ رہندی جا
 جیکر کرے سوال کو شرم نہ رہندا مال
 دنیا دی حب اوسدی دشمن خائن بھان
 ہک محبت کرے جو دوجی رے مول
 جس دم غصہ آوے اندا عقل ہووے سب دور
 ڈر جاوے جو کسے فقیر نہور نہ رہندا کجہ
 دشمن اسدا شرک ہر سمجھو ناں ایمان
 اوسے کوں ایمان نہ صرگزر رہندا اول
 چائن اتے اہیر جیوں رہن نہ اک مقام
 مشرک نوں بن دوزخوں ہووے کوئی جا
 پیش نبی داؤد دے کردے سلیمان
 ہر گوہر دا بدن وچہ ہیکل کون مقام
 دوہاں دا وچہ دل دے ہیکل ہک مکان
 اکھیں وچہ انسان دے رہندا شرم جیا
 ایہو پنج مقام ہیں جسکے نہ کوئی کہور
 مس حضرت داؤد نوں ہوئی خوشی کمال
 نالے چابک متھ وچہ دتا اوہ پکڑا
 ترت خلیفہ اپنا کیتا ہون خوشنود
 آپ کنارہ پھر کے گوشے بیٹھا جا
 یک سوویہ داؤد دی آہی عمر بچیان
 آیا ملک الموت پھر بدن عالی جاہ
 کون کوئی توں کس طرح آویں ہیں اسجا
 جان تسادی نین نوں بھیارے جلیل
 در رکعات نماز میں جلدی لواں گزار
 اتنا طیران واسطے مینوں حکم نہ مول

ایہہ گل آکھ داؤدی قبض کیتی اوس جان
 اے اللہ آکھیا فاتحہ خیر الاز
 اگے ہن سلیمان دا آکھ سناواں حال

کفن دفن سب باب آکھیا شاہ سلیمان
 وچہ ہشتاں پہونچیا روح مبارک جا
 جیونکر رب نے اوسنوں بخشیا جاہ جلال

قصہ حضرت سلیمان علیہ السلام

بنیا بنی داؤد داسی حضرت سلیمان
 پنج دیہاں داؤد دے سہین حرم تمام
 پہاڑوں اوریا نال سی اسدا پہو یا ویاہ
 اوریا واسب ذکر میں اگے تفصیل
 حسنوں اوسدے پڑہن عاشوق ہوو لسیا
 بطشاناں نکاح جاں کیتا بنی داؤد
 جاں حضرت سلیمان نوں تخت بہایا باب
 وارث سلیمان داؤد کھیار رب جان
 ورثہ ڈھیا بنوتوں ہو یا خاص بنی
 کل خلقت سلیمان دی ہوئی تابع کدا
 مصر بولی تھیں و سنوں واقف کیتا رب
 ہر نعمت موجود سی رہندی وچہ حضور
 تابع اوسکے حکم دی کیتی رب ہوا
 جس قسم دی بات کو کردا وچہ جہان
 جس جاگہ سلیمان دا ذکر کرے جے کا
 جے کچھ مال زمین وچہ ہووے نیڑے دو
 دیواں تائیں بھیج کے لوکڈٹا اوہ مال
 جتھے موتی ہووندے وچہ شکی دیا
 تخت سلیمان جدوں سی اوڈ دا وچہ ہوا
 سبھی طرے آدمی نو جاں رہن کھلو

بنی بنی بطشاناں دی مہیسی مان پچان
 پچھوں کیتی عقد ایہہ جدا بطشاناں نام
 ہو یا جدوں شہید اوہ کیتی بنی نکاح
 یوسف دی گلزار وچہ کھیا کر تکمیل
 ویتھے قصص الحسین یوسف دی گلزار
 اوس وچوں سلیمان ایہہ جمیاں پاک بود
 وچہ عبادت جائیکے گوشے بیٹھا آپ
 وارث بنی داؤد دا ہو گیا سلیمان
 نالے ہو یا بادشاہ ملیا ملک سبھی
 آدم جن پرند بھی ہوئے سکر انداز
 جو کوئی بولے جانور معلوم کر دے سب
 کوئی چیز جہان دی کدی نہوے دور
 جتول کر دے امر اوہ لیندی تخت اٹھا
 تر ت ہوا سلیمان نوں خبر پہنچا و آن
 اوسے ویلے آئیے دیندی داؤد سنا
 اوہ بھی آہ سلیمان نوں دیوے دس ضرور
 اپنے بیت المال وچہ جمع کرے فی الحال
 اوہ بھی دسے آن اوہ لیندے تر ت کڈھا
 سبھ پرندے اوستے سایہ کر دے آ
 کھتے پیریاں ہونڈیاں تپتے ہونڈے دیو

گر دیگر دے تخت دے چلن حلقہ مار
جن انسان پرند بھی لشکر اوسد کسب

ہو پرندے جانور ہوں کئی صغیر
جیونکر وچہ قرآن دے کہیا خالق رب

وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ
ترجمہ اور اکٹھے کئے گئے واسطے سلیمان کے لشکر جنوں سے اور ان انوں سے اور جانوروں سے
پس وہ مثل پیش کھڑے کئے جلتے ہیں

تخت سلیمان اتنا چوڑا ہے سی جہاں
شکر فوجاں اوستے جاندیاں سبھ سما
ہک نہیںہ پندہ سی شاموں میں کچان
اوسے دن وچہ جائیکے واپس آوے پھر
مولے دے انعام تھیں سنتوں یا غریز
بھانڈے برتن اوستھیں بند بہت آسان
پھر گالن دی اوسنوں حاجت رہنے کو
سیچے دے وچہ ڈھال کے جلدی لین بنا
جس وچہ کھانا فوج دایک بچے یکبار
سارا لشکر اوستھیں رچکے لیندا کھا
کرن تمامی کم اوہ خدمت سبھ اٹھان
ڈر دے اوہ سلیمان تھیں دکھ نہ کسے پوچان
جن فلانا کسے نوں ویندا دکھ ضرور
اوسے ویلے اوسنوں قید کریندا چپا
یا پھر جاکڑ زمین وچہ اوسنوں کڑا کسر
جھپڑے اپنے وقت وچہ قید کہتے سلیمان
کم عمارت ٹوبیاں کروے سن شیطان
اتنا بڑا مکان ہک نبی کیتا مہمور
سوہنا باجھ حساب تھیں کی میر کرا بیان
نال زمر و جڑے سن ہی یا قوت کثیر

انکسب وچہ تخت دے راوی کر بیان
جان اوہ سدے حکم تھیں چلدا وچہ ہوا
اتنا تیز ہوا وچہ چل واسی اوہ جان
اوسنوں وچہ ہوا دے اتنی لگدی دیر
بھی حضرت سلیمان نوں ہو رہی ہک چیز
تانبے دار رب بخشیا چشمہ ہک وان
اوس چشمے تھیں نکلا پانی تانبا ہو
جس بھانڈے دی انہانوں پوسے ضرورت
اتنی وڈی دیک اوہ ہک ہک کرن تیا
کو دیک پکائیے جڈں اتارن چا
تابع کہتے رب نے دیوائے شیطان
جناں نوں بھی رب نے کیتا وچہ فرمان
سے کدی سلیمان جے اس گل داندکور
دیواں تانبے آکھ کے لیندا اوہ پکڑا
یا دریا وچہ اوسنوں سٹے مار زنجیر
ہن تک بعضے دیوہیں اوسد بند دیوان
خبر قرآن کریم وچہ پیش نبی سلیمان
اندر قصص الانبیا لکھیا ایہ مذکور
چھتی کوہاں وچہ اوہ چوڑا لٹاں جان
سوئے چاندی کنوں اوہ ہویا سبھ تمیر

ست سواوسوچہ ہورسی کیتا محل بنا
تن سوحرماں واسطے کیتا محل تیار
اتنی قوت نبی نوں کیتی رب عطا
ست سواوس کینرکاں تن سوحرماں کمال
ہک جاگہ دربار دی اندراوس مکان
باراں کوٹاں تیک سی لمی چوڑی اوہ
سب ماضی دے دندھیں بنیاں اوہ مقام
ہور زمرد خالصوں نالے مروارید
رکھ عجائب قسم و چاندی تھیں بنوا
نال رکھاندے لکڑے سوہنے سب ڈال
لعل اتے یا قوت تھیں خوشے جیوں انگور
اوپر صحر شاخ دے طوطے مور بنا
عنبر تے کستوریوں پیٹ کیتے بھر پور
تخت وچھایا اپنا اندراوس دربار
اوپر انہاں کرسیاں بہن وزیر تمام
سجے کھتے تخت دے دتے شہر کھلار
نالے دو یا قوت تھیں کیتے کھڑے ستون
کرن روایت دیو جوہیں خد متگا
شیر کبوتر ہور جو طوطے مور چکور
تخت مرصع ہور جو بڑے بڑے اسباب
جدول سلیمان تخت دے قدم کاوے آ
شکھی کھنڈھ کھلار کے سر تے جان کھلو
اوہ دوشیر بناوٹی پیش نبی سلیمان
جوڑا ہور کبوتر اں جو سی ہویا تیار
نبی سلیمان تخت تے بیٹھ پڑہن تورات

جنہاں وچہ کینرکاں سہندیاں جدا جدا
ہک ہک بی بی جنہاں وچہ ہندی نیو کا
وچہ خلاصے ذکر جیوں آبادیاں سنا
کرے جماع ہر رات نوں جا کر سہنہاں
کیتی نبی تیار سی وکھری عالی شان
اوسوچہ جاگہ تخت دی ہور نبی تن کوہ
لعل فیروزے قیمتی اوسوچہ جڑے تمام
سوئے اٹاں گرد سب لایاں قابلدید
چاروں طرف مکان دے دی نبی لوا
پتھر سبز زمردوں لٹکن ڈالاں نال
پتھر اں وچوں چمک دس باو ستور
لولوئے مرجان تھیں دتے سبہ بہا
بولن حکمت نال جاں خوشبو جاونے دور
سجے کھتے چاندیوں کرسی دھری ہزار
پتھلے پاس کھلو وند پریاں دیو غلام
خاص زمرد کنوں اوہ دونوں ہو تیار
عجب کبوتر انہاں تے بیٹھے دھونوں
طلسم تھیں ہر چیز ایہہ کیتی انہاں تیار
بولن چلن انہاں سب طلسم دے زور
دیواں دی سب مدد ایہہ لکھیا وچہ کتب
قصر قصر کیتے تخت بھی جاندا ہیبت کھا
عنبر تے کستوریوں دُور وچے خوشبو
سیس جھبکا کے کھڑے اوہ ہردم وچہ فرمان
اوپر ستوناں لاوند بازی وار ووار
پڑھدے کدی زبور بھی سندی مخلوقات

سب دی بولی سمجھ دے سن حضرت سلیمان
اندر اوس مکان دے عابد رہندے جو
بلاں تائیں حکم جاں کرنے ہی سلیمان
لنگر خانے وچہ جو ہوندا خرچ طعام
جیکر کسے روز داکریئے نک حکم حساب
مرغ جو اندر فوج دے کر دے روز کتاب
صرف اُنہاندے پراں دا بنداست سو بھا
اتنی وافر ہوندا یاں ہر نعمت موجود
اپنے کارن نت پک کرے زنبیل تیار
جتنی قیمت اوس دی کوئی دیندا چا
اپنی ہتھیں پیس کے روٹی کرے تیا
اوتھے روزیدار جو ہون ہور غریب
کدی اکلیاں اوس نہ روٹی کھا دی مول
جسدم کھانا کھائی کے فارغ ہوندا سا
یار میرے اوپر جو تدمہ کیتے احسان
دردیشاں دوجہ میں ہاں درویش کنگال
نبیاں وچہ پک نبی ہاں تیری طرفوں میں
ہو دے کدی زبان جے میرا ہر یک ال
عاجز او گنہار ہاں بندہ پر تقصیر
ایہو نبی سلیمان دارہیاس دا ورتو

دنیا دی مخلوق جو سب تے حکم سلیمان
وچہ عبادت رب دی شاغل رہندے اُسو
پانی اوہ برسا ئیکے سب دیگاں بھر جان
ہو دے نہیں حساب اوہ کی میں اں کلام
ہوندا خرچ ہزار من لکھیا وچہ کتاب
وقت فوج جو اُنہاں تھیں اوترن کسبہ غراب
اگے گوشت ماس داکر لو آپ شما
آپ نہ ہرگز اوستھیں کھاندا پاک وجود
اوسنوں ہتھ وچہ پکڑ کے ویکے وچہ بازار
اوستھیں دانے جو اندے مل خریدے آ
جاوے ویلے شام دے کجے طرف سدھا
نال اُنہاندے ل کے کھاندا نیک نصیب
ایویں کرے ہمیش اوہ اللہ دا مقبول
نال فقیراں ل کے کردا ایہہ دعا
شکر اُنہاندا مجھ تھیں ہوندا نہیں بیان
بادشاہاں وچہ بادشاہ شکر تیرا ہر حال
بج میرے حال تے فضل کماے میں
تاں ہی ادا نہ ہو ویرا تیرا شکر کمال
توں ہاں بخشیاں مالکا تیرا رحم کثیر
لوکاں دیو نعمتاں آپ پکاوے ہر

ضیافت کروں نبی سلیمان علیہ السلام ہر اے ہر مخلوقات

کرے روایت وہب جو حضرت اوصحاب
جدوں سلیمان ہو گیا سارے ملک داشا
یار بے چہ جہان دے جتنی مخلوقات

رحمت رب دی اُنہاں تے ہوو باجھ صفا
پاک دن اوسنے عرض ایہہ کیتی وچہ درگا
جل قتل کوستان وچہ جتنی موجودات

صاحب روح ہر چیز جو پیدا کیتی تیں
حکم ہو یا میں سمجھ دا رازق جل جلال
کل خلقت نوں پالنا ہے ایہہ میرا کم
خلقت میری بہت ہے باجھ حساب شمار
عرض کیتی سلیمان نے یارب پاک خدا
مینوں بھی تہہ بہت کچھ نعمت کیتی دان
ہو یا حکم جناب تھیں دعوت و رنج پکا
یارب اجتنا کراں میں سمجھ تیار طعام
ایہہ بھی وجہ درگاہ دے ہوئی دعا قبول
تاں حضرت سلیمان نے دیواں نوں فرما
ست کوہاں میدان اوہ سی دریا کنار
اندر اوس میدان دے جمع ہوئے اسباب
ست لکھ دیگاں دیواں نے کیتیاں تہ تیا
نالے وڈے لگن جو وانگ تالاباں جان

ہک دن کل مخلوق دی کراں ضیانت میں
روزی ہر ہک چیز نوں دیواں میں ہر حال
توں ہک عاجز بشر ہیں مار نہ اتنا دم
تیں تھیں کھانا سمجھدا ہو سی نہیں تیار
بے شک تیری خلق واحد حساب نکا
ہے ایہہ میری آرزو چوٹوں تیرا فرمان
تاں اوس دم سلیمان نے کیتی ایہہ دعا
باسی ہو وے مول نہ تازہ رہے دم
تازہ رہی چیز سب کچھ نہ وگڑے مول
بڑا وسیع میدان ہک صاف کرایا جا
جھاڑ و دیکر دیواں نے کیتا صاف ہتجار
کھاؤں پیوں واسطے باجھ شمار حساب
چوڑی ہک ہک دیگ سی سترگزاں شمار
جیونکر خبر خدائے نے دتی وجہ قرآن

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحَارِبٍ وَتَمَاثِيلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَ

قُدُورٍ رَّاسِيَتٍ ۝ ۲۲ ۝ سُر السَّمَاءِ

جو چاہے سلیمان اوہ کر دے دیو تیار
لگن تالاباں وانگ سنگاں ایدیاں جان
وجہ جامع تارنج دے راوی کرے بیان
چوڑی ہر ہک دیگ اوہ آہی گزاں ہزار
گائیں فوج کرایاں باویہ جان ہزار
اندر اٹھ مہینیاں جمع ہو یا سامان
وانگ پہاڑاں نعمتاں نظری آون کل
ہو یا پک تیار جاں گونا گونا طعام
کھڑا کرایا اپنا تخت جو وجہ ہوا

دیگاں لگن تے موتیاں ہو رقلے ہتھیا
چایاں مول نہ جانیاں رہندیاں اکس مکان
دو ہزار تے ست سو آہی دیگ کچھان
لگن تالاباں وانگ سنگاں چوڑے باجھ شمار
بانی چیزاں ہو رہونا ہیں انت شمار
رنگارنگ طعام تھیں بصریاں بہہ میلان
کھانے ہر ہک قسم دیواں کیتے دل
حکم سنایا واؤ نوں سدی خلق تمام
تاں جو اویکھے اوسنوں ساری خلقت آ

پچھلی ہک دریا تھیں پہلے ظاہر ہو
 لگی مینوں بھکھہ ہے یا محبوب خدا
 حضرت نے فرمایا کرتوں ذرا آرام
 چھٹی کہندی مجھ نوں لگی بھکھہ کمال
 ناں پھر حضرت اوسنوں دتا حکم سنا
 جتنا اوس میدان وچہ سی موبو طعام
 بھونگا ہک نہ چھوڑیا اے نہ رچی مول
 ڈٹھا جاں سلیمان نے صاف پیا میدان
 کھانا ساری خلق دارکھیا اسال پکا
 اتنا تیرے پیٹ وچہ ہو یا غرق طعام
 چھٹی کہیا اے میں لقمہ ہک لیا
 اتنے لقمے ہو ردو جیکر دیویں آن
 نت مینوں رب دیوندا ایڈو لقمے ترے
 جیکر ایسے طور شدہ کرنا سی سیراب
 ایہہ نکل سن سلیمان نے کہیا تائب ہو
 میرا سارے جگ دا تو ہاں رزق سناں
 میرے کولوں ہو گیا یارب ایہہ قصور
 کرن روایت جس دن سی دعوت سلیمان
 جس چھی دے کنڈتے طبق زمین دسب
 طبق زمین دے رب نے رکھے اوپر ہوا
 بعض روایت اس طرح لکھیا ہوند کور
 اکثر دا ایہہ قول ہے وچہ قصص الانبیا
 کھا دا سب طعام اوس کسے لقمے نال
 جہاں مطالب ایہو لگی گیا جو طماہر ہو
 جیکر رب نہ وندا سب دا پانہہار

پیش نبی سلیمان دے کردی عرض کھلو
 سب تھیں اول مجھ نوں کھانا لکھو کھوا
 آون دے میدان وچہ جو مخلوق تمام
 کرنا اتنی دیر تاک مینوں صبر محال
 جتنی مینوں طلب ہے اول لے توں کھا
 ہکو لقمہ اوسنے کیتا اوہ لقمہ کام
 آکھے مینوں ہو ر کچھ بخشو یا مستبول
 نال تعجب اوسنوں کہندا ہو حیران
 ہکی لقمے نال تدہ سارا چھڈ یا کھا
 اے نہ مینوں بھکھہ تھیں آیا کچھ آرام
 کسے لقمے نال توں ہو حیران گیا
 ناں میرے ہک روز دی ہو لگی گذران
 روزی دینی اوس بن کسنوں طاقت ہے
 کیوں پھر لوک سداہیکے کیتے مفت خراب
 تیرے باجھوں مالکا ہو رہے رازق کو
 دو جا کرے کلام جو سوا حق نادان
 بخش معافی مجھ نوں تیرا نام غفور
 اوس دن بھکھا رہیا سی ہر کوئی وچہ جہاں
 اوس چھٹی نوں اوس دن بھجیا ہسی رب
 چھٹی آ سلیمان دا کھانا کھنڈی کھکا
 کئی چھیاں دریا تھیں بھجیاں ب غفور
 آیا سی ہک جانور نکل کنوں دریا
 معام ہوئی خلق نوں قدرت تائب طحال
 اللہ بانہوں کسے نوں نہیں رجاندہ کو
 کون پلیر فقیر دی دم دم لیندا سا

ذکر شاہ موان شاہ مندود و حضرت سلیمان علیہ السلام

دچہ خلاصے ہو رہا یہ دٹھا عجب بیان
کرسیاں اوپر ساہنے ہک ہزار وزیر
روادو وزیر جو آصف اسدا نام
گرد گردے تخت دپریاں دیو غلام
سردے اوپر پرندیاں سایہ کیتا آ
پڑھ سبیاں بدی پالی کرن بیان
دنیا وچہ نہ کسے دا ایسا جاہ جلال
حکم ہو یا درگاہ تھیں ملکوسنو بیان
شاہی ہفت اقلیم دی اوسنوں ہوئی نصیب
اتنی عزت ہوندیاں کبر نہ کر دا مول
جیکر ذرہ فخر اوہ کر دا کبر غرور
کھستے جاندے اوستھیں کل حکومت باج
سن حضرت سلیمان نے آندا شکر بجا
اوڈ دا اوڈ دا تخت جاں آیا اوس مکان
آدم جنس نہ اوسجا نظری آوے کو
ہک کیڑی سی بادشاہ رعیت سن سب
اند سبھناں کیڑیاں سبھی اوہ سردار
اوس کیڑی نے دیکھیا جاں حضرت سلیمان
جیونکر وچہ قرآن دے دتی خبر خدا

اڈیا لکھن واڈ تے تخت نبی سلیمان
خدمت وچہ سلیمان دے بیٹھے باتدبیر
اوہ بھی بیٹھا ساہنے ہو رہا سب تمام
نال ادب دکھڑے سن بچھ کے ہتھ تمام
ہک آواز فرشتیاں سنیا نبی خدا
یارب تدھ سلیمان نول دتا ایسا شان
جیسا تدھ سلیمان نول دتا رحمت نال
لائق اسے شان دے سی حضرت سلیمان
نالے ملی پییری بنیاں خاص حبیب
تاہیں اوسنوں اپنا کیتا میں مقبول
اوڈ دا تخت زمین تے سٹ کر بند چور
ایسر بندہ اساندا ہے اوہ نیک مزاج
سجدے اندر جائیکے کر دا حمد ثنا
رہندے کیڑے کیڑیاں اندر جس میدان
کیڑیاں دا ایہ ملک ہے ایویں محکم ہو
شاہ مندود اس نام سا بعض کہن شاہ امور
من اوسدا حکم سب رہندے تابعدا
رعیت اپنی سد کے کیتا ایہ فرمان
آیت سورت نمل دی تینوں دیاں سنا

حَتَّىٰ إِذَا تَوَلَّيَٰ وَادِ الْمَلِكِ قَالَتْ نَسْلَكَ يَا أَيُّهَا الْمَلِكُ ادْخُلْ أَمْسَا كُنْ كَمَا
يَحْكُمُكَ سُلَيْمَانُ وَجَنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ - سورہ نمل

کیڑیاں دے میدان چلکر پہنچے آن
آپو اپنے گھراں وچہ داخل ہوو جا

پہنچے تان جسوقت جو فوج سنو سلیمان
ہک کیڑی نے آکھیا کیڑیاں سبہ بلا

مت شکر سلیمان دا جاوے تےساں تیار
 کیری دی سن بات ایہہ پس بیاسلیمان
 پکڑ شتابی اوسنوں تلی اوپر ٹکنا
 کیوں تہہ اپنی فوج نوں کیتا ایہہ فرما
 کیا میرا تہہ دیکھیا ایسا جور جفا
 کہیا اوس شاہ مورے سنتوں یا مقبول
 ایسپر میں اسواسطے کہیا اونہاں بلما
 ہر یک شاہ دیواسطے ہے ایہ فرض ضرور
 اپنی رعیت فوج دا جسٹوں نہیں خیال
 جو کوئی رعیت اپنی راضی رکھے شاہ
 ایہہ گل سن شاہ مورے کہیں لگا سلیمان
 جیوں توں راج سنبھالیا لشکر اپنے نوں
 عرض کیتی شاہ مورے ایویں کراں مدام
 جے ہو دن غمناک اوہ میں بھی ہواں نال
 اسے کارن رب نے کیتا مینوں شاہ
 جے مر جاوے اوہناں دا گھر تھیں باہر کا
 انا اپنی فوج دا مینوں فکر دھیان
 دس کھاں اے شاہ مورے توں مینوں ایہ احوال
 کہیا اوس نقیب ہیں میرے چل ہزار
 پھر پھیا شاہ مورے تھیں پیغمبر سلیمان
 کہن لگے شاہ مور اوہ سن میرے سترج
 کیوں جو تیرا تخت ہے اوڈ دا وچہ ہوا
 دشمن ول آساں توں پہنچیں پنج شتاب
 جیکر ایسی مجھ نوں بنے ہم آ کو
 تو کوئی چٹے کم تے جاندا اوکھ اٹھا

بے خبری وچہ آئی کے اندر اوس جاڑ
 نالے دل وچہ اپنے بہت ہو یا حیران
 پکھیا اوس شاہ مورے تھیں مینوں پیچ بتا
 وڑ جاوے وچہ گھر اندرے آوندا ہی سلیمان
 وڑ کے جسدے خوف تھیں اہل گل اکھی جا
 ہرگز تیرا ظلم میں کوئی نہ ڈھکا مول
 مٹاں اچانک مران اوہ پیراں تلے آ
 خطرے والی جگہ تھیں لشکر رکھے دور
 ہوندا اوپر اوسدے رہدا خیر و بال
 راضی رہندا اوستے خالق پاک الہ
 دس کھاں اے شاہ مورے توں مینوں پیچ بین
 ایویں شفقت اونہاں تے کردی ہر نیت توں
 نال اُنہاں دی خوشی دے میری خوشی مدام
 ہے غمخواری اُنہاں دی فرض میچے ہر حال
 دکھ سکھ دے اُنہاں دے ہواں میں ہمراہ
 چک اوسنوں گھر اوسدے دیواں میں پہنچا
 تاں پھر اوس شاہ مورے تھیں پھیا شاہ سلیمان
 کتنی ہر دم فوج ہے رہندی تیرا نال
 ہر ہر نال نقیب دے اتنے ہور شمار
 تیرے میرے راج تھیں اچا کسدا شان
 تیرے نالوں مجھ داسے گا جنگا راج
 جیکر مینوں جنگ دا بھیجے حکم خدا
 اسد پیش خدا ایدے تھورا ملے ثواب
 پیر پیادہ چل کے جاواں اوکھی ہو
 اجر زیادہ اوسنوں کردا رب عطا

دو جا تیرا تخت ہے واؤ دا محتاج
تینوں تخت اٹھاؤندا اوس اوٹھاوے واؤ
کہیا پھر سلیمان نے سُن اوسدی تقریر
عرض کیتی شاہ مور نے توہاں نہیں دانا
جیکر ہووے حکم تاں پچھاں جپ سوال
تاں پھر اوس شاہ مور نے کہیا مقابل ہو

توں مٹلج ہیں تخت دا ایہہ کی تیرا راج
ایہہ کتنی تکلیف کر و خیر سال ذرا
کس نے تینوں بات ایہہ دسی پرتا شیر
سانوں بھی کجھ رب نے کیتا عقل عطا
حضرت کہیا پچھ توں بہت خوشی دنیاں
تساں جو اگے رب دیکھیتی ایہہ آرزو

قال رب اغفر لی وھب لی ملکاً لا ینبغی لاحد من بعدک انک انت الوھاب

یعنی بخشش منگ کے کیتی ایہو دعا
جیہڑی لایق کسے دے میں تھیں بعد ہو
کیڑی کہیا تساں جو کیتا ایہہ سوال
پیغمبراں دے واسطے ایہہ گل نہیں روا
جسنوں چاہے کرے اوہ وچہ زمیند شاہ
نہیں سی لایق تسانوں ایہہ گل مقبول
سن حضرت اس بات تھیں ہوئے کجھ خفا
دستو بینوں ہو رہا مسئلہ تسین شتاب
کی اسدے وچہ بھید ہے دسو کر اظہار
حضرت کہیا مجھ نوں معلم نہ ایہہ حال
تاں پھر اوس شاہ مور نے کیلا حال بیان
تاں جو معلم تدھ نوں ہووے دنیا کلا
کیوں جو اے وچہ ہوساری حکمت جان
ہک تھیوے دنیاں تدھ لیا جہان نوا
اوس تھیں پیچھے دوسرا کیتا اوس سوال
حضرت کہیا دس توں بینوں خبر ہول
ایہو اشارا اسوچہ رکھیا پاک خدا
ایہہ گل سُن سلیمان پھر روئے باجھ شمار

یا رب ایسی سلطنت مینوں کریں عطا
میرے ورگا دوسرا شاہ نہوے کو
اسدے وچوں حسد دی اوے بو کمال
کیوں جو سارے ملک و امالک آپ خدا
جسنوں چاہے نہ کرے کی اوسنوں پروا
میرے جیہا بادشاہ کوئی نہوے مول
عرض کیتی شاہ مور نے کاوڑ کرو نہ کا
مندری جیہڑی تسانوں بخشی لب و باب
کس کارن اوہ تسانوں بخشی رب عفار
جیکر ہیں توں جاندی دس شتابی نال
ایہہ مندری اسواسطے تینوں ہوئی دان
اونے تے ناچیز ہے اک تھیوے داخل
اسدی خوئی نال توں بنیا شاہ جہان
محکم ہو یا مول ایہہ دنیا چیر نہ کا
کیوں اتیری دا تابع کیتی رب جلال
کہیا پھر شاہ مور نے سننوں یا مقبول
محکم کریں قبر وچہ دنیا مثل ہوا
بیشک اکھیا سچ توں اے کیڑی سردا

ترتیبی داری پھر اس کیتی ایہہ کلام
 سنکر کہیا بنی نے ایہہ بھی تو ہاں بنا
 کہیا پھر شاہ مور نے معنی ایہہ سلیمان
 اس حیاتی اوپر نامہ گز کریں ساہ
 کہیا بنی سلیمان نے ہیں توں بڑی انا
 ایہہ گل سنکر بنی دی عرض کیتی شاہ مور
 ملی نبوت تہہ نول لے ہو یوں شاہ
 طم نہ کرنا کسے تے کرنا عدل مدام
 میر ظالم اے ظالم تھیں دے مظلوماں داد
 دیکھاں اک ضعیف ہاں کھیری میں مسکین
 پھر بھی عیت اپنی شاد رکھاں ہر حال
 جے کوئی میری فوج وچہ ہو جاو بیمار
 سنے پیا سلیمان ایہہ اسی قال مقال
 آخر اوتھوں کوچ جاں کرن لگے سلیمان
 کھانا کھا کر جاواں یا حضرت مقبول
 نال اساڈے فوج ہے کئی کروڑ ہزار
 کھیری کہیا سب دارازق ہیگا رب
 رب داوتا بہت کجھ گھر میرے موجود
 بیٹھ گیا سلیمان جاں کھانا لیا منگا
 حضرت اوسنوں دیکھ کے کہیا تعجب ہو
 عرض کیتی شاہ مور نے شروع کرو کھاں سب
 کھاو ن لگ پئے اوسنوں جتنے لوگ تمام
 سارا شکر جے اوسنوں بیٹھا چھوڑ
 واہ واہ تیریاں قدرتیاں واہ توں پالہا
 اوسدن کھانا جگ ڈالئی چھٹی ہک کھا

کیا معنی سلیمان دے جو ہے تیرا نام
 کیا کجھ معنی اس دے بیوں خبر نکا
 دنیا فانی وچہ ہے جھٹ پل دی گدبان
 نیڑے ویلا موت دا آخر سب فنا
 نیک نصیحت ہو بھی بیوں کجھ سنا
 بیوں رب کے بادشاہ کیتا صاحب نور
 سارے جگ تے حکم ہے تیرا عالیجاہ
 ملک عیت اپنی رخصی رکھ مت کام
 شاد رکھیں جے خلق نوں رب کھتی شاد
 میرے جیہا ضعیف کو ہو نہ وچہ زمین
 لواں اہنا ندی خبر میں ہر دن کوشش نال
 پہچھاں جچر تیک نا آوے نہیں قرار
 سن سن سب نصیحتاں بہت ہو یا خوشحال
 عرض کیتی شاہ مور نے اے نہوروان
 حضرت کہیا کجھ نہ کرو تر دو مول
 اتنا کھانا تھیں مشکل ہوگ تیار
 اتنے ہوون ہو رہے کھا کر جاو ن سب
 حاضر کراں لیا ٹیکے بیٹھو ہو خوشنود
 مکاری دی ہک ٹنگ سی اگے رکھی آ
 ایہہ ٹنگ میری فوج نوں کیونکر پوری ہو
 اسے ہک ٹنگ وچہ برکت پائی رب
 ودھ رہی اوہ ٹنگ بھی قدرت رب غلام
 بنی سلیمان دیکھ کے بولے حمد کروڑا
 بہتے نوں چاکھٹ کریں چھوڑ نوں بسیار
 آج مکاری دی ران تھیں دتی فوج رجا

حکمت قدرت تدبیر دی آوے نہ ہتھوت
آخر رخصت ہوئی کے اوتھوں ہوئے روان
اگوں مہن بلقیس دادیواں ذکر سنا

عقل فکر دی پہنچ نہ ہیں توں عالی ذات
وچہ ہوا دے اڈ پیا تخت نبی سلیمان
جیوں کر صد صد آندیاں خبراں شہر سبا

قصہ ہندوستان بلقیس شاہراوی

کرن روایت ہک دن تخت نبی سلیمان
دیو پری سب آومی حاضر وچ حضور
سب پنکھی سلیمان دے مہین تا بعدار
ڈٹھا طرف پکھیراں جڈں نبی مقبول
کہیا حضرت مجھ نوں ہڈ ہڈ نظر نہ آ
کیتا حکم عقاب نوں اوسنوں ڈھونڈ شتاب
آندا ڈھونڈ عقاب نے جلدی ہڈ نوں
کہندا ہک خوشخبر میں آندی یا مقبول
حضرت کہیا خبر اوہ مینوں جلد سنا
بیٹھاسی ہک باغ وچہ اوتھے ہڈ ہور
آیوں کیڑے شہر تھیں تواج ایس مکان
نالے حالت تساندی کیتی سبہ ظہار
بچھیا میں پھر اوتھیں دس توں اپنی بات
کہیا میں شہر دا مینوں نام سنا
بچھیا میں اس شہر دا کون کوئی ہے شاہ
اوسد ہتھ اس ملک دا تخت حکومت راج
تابع اوس سردار ہیں باراں جان ہزار
چل تینوں بلقیس میں لے آواں دکھلا
میں پھر کہیا اوسنوں مت ہو جاو دیر
متکے پیچھے کسے نوں پانی ہو درکار

اودا وچہ ہوا دے جاندا کسے مکان
سایہ کیتا پنکھیاں سر تے بادستو
جو کچھ دیکھن کسے جا آکر دے اظہار
ہڈ ہڈ اندر اٹھاں دے نظر نہ آیا مقل
یا اوہ ساقیس کسے جا غائب ہو گیا
لے آوے کوئی خبر اوہ نہیں ناں کراں غلاب
حضرت بچھیا ہڈ ہڈا کھتے رہیوں توں
جہیر پی اگے تساندوں مسلم نہیں سی مول
کہندا میں راج گیا ساں اندر شہر سبا
مینوں اوسنے دیکھ کے بچھیا ایہ فی الفور
میں پھر حالت اپنی کیتی سبہ بیان
خدمت وچہ سلیمان دی رہندا مال میں بار
کہندا اسے شہر وچہ رہندا میں دنرات
کہندا نام اس نگر دا ہے گا شہر سبا
کہندا ہک بلقیس ہے عورت عالی جاہ
ساری گردنواح وچہ ہے اوہ صاحب تاج
تابع ہر سردار دے ہک ہک لکھ سوا
کیا کچھ عزت اوسنوں کیتی رب عطا
اگے مینوں نکلیاں ہو گئی بہت اویر
پھرن ڈھونڈ ہندے مجھ نوں لشکر دے اسوا

پانی تارن واسطے بیٹوں شاہ سلیمان
 ایہو میرا کم ہے شکر و چہ سدا
 ایسی اوسنوں نظر سی بخشی تیر خدا
 دوروں اوسنوں تار کے دیندا دس ضرور
 تاں پھر حضرت دیواں نوں بھیجیوں اسجا
 ہڈ ہڈ کہندا جدوں اوس بیٹوں کیتا تنگ
 ڈٹھا جا بلقیس دا تخت عظیم الشان
 تریہ گز اوسدا عرض سا تریہ گز اوسدا طول
 چارے پاوے اوسدے سرخ یا قوتوں بچھ
 اوپر اوسے تخت دے بھیجی اوہ بلقیس
 نالے ہیگی بکر اوہ صورت چند مثال
 ایسے دین ایمان دی اوسنوں خبر مول
 جاں ایہ ہڈ ہڈی نوں دسیا کہوں بیان
 ایسی خلعت مجھ نوں کریو کوئی عطا
 حضرت کہیا خط میں کردا ہاں مرقوم
 ہڈ ہڈ کہندا یا نبی سچا ایہہ مذکور
 تاں پھر حضرت اوسنوں تاج کیتا ہک دان
 ہن تک ہڈ ہڈ اوپر ہے کلفی اوہ بقا
 لکھیا پھر بلقیس دل خط نبی سلیمان

اندر اپنی فوج دے رکھیا ہو یا حبان
 نیڑے دوروں تار کے پانی دسنا آ
 اندر جس زمین دے پانی ہوندا سا
 وچہ نلائی زمیں دے پانی ہے بھر پور
 چاہ تالاب کھٹا ئیکے پانی لین منگا
 تاں میں اوتھوں چل کے آیا اوسد سنگ
 خوبی اُسدے تخت دی کی میں حبان بیان
 جڑیا نال جوہاں سنتوں یا تخت بول
 ہور نہ برجد لعل نہیں جڑے زمر و بچھ
 اندر حسن جمال دے بہت لطیف نفیس
 شادی اچے نہ اوسدی ہوئے کسویں نال
 سورج تائیں پوجدی قوم اوسد جھول
 کہندا اُسدے عوض کچھ بخشو بیٹوں دان
 جو میری اولاد وچہ باقی رہے سدا
 ہن تیرا ایہہ کوڑ سچ ہو جاسی معلوم
 کیا طاقت جو جھوٹھ میں آکھاں پیش حضور
 جا تیری اولاد وچہ رہی سکدا نشان
 جو حضرت سلیمان بھیس اوسنوں ہوئی عطا
 لکھیا اوسد وچہ سا ایہہ مضمون بیان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اَنْ لَا تَقْلُوْا عَلَیْ وَاَنْتُوْنِیْ مُسْلِمِیْنَ

بسم اللہ بھیس بعد ایہ لکھاں با ناں و
 دو جا اندر خط دے ایہہ لکھیا فرمان
 ایہہ سب کچھ مضمون سی تھوڑا حسب سند
 ہڈ ہڈ تائیں حکم پھر کیتا نبی حبان
 شاہزادی بلقیس نوں جاکے دینا شہر

اول میرے سامنے نہیں نہ آئے ہو
 آجا میرے پاس توں ہو کے مسلمان
 ہر لگا کے اپنی خط نوں کیتا بند
 لے جا میرا خط ایہہ اندر شہر سبا
 دیکھاں اوہ اس خط دا دیو کیا جواب

ہڈے کے خطوں آیا شہر سا
 چھاتی اوپر اوسدے رکھ دتا فرمان
 سردار امیر وزیر سب کہے تعجب ہو
 ڈکھا جاں میں پھول کے لکھدا ہی سلیمان
 نالے لکھیا اوسے خط وچہ ایہ فرمان
 دستو ہن اس خط دادیے کیا جواب
 اسیں بہادر بڑے ہاں صاحب زور مزید
 نہیں تاں جو ناکہ تساندی اپنی مرضی ہو
 کہن لگی بلقیس جو لکھیا ہے سلیمان
 جے ہن اسد حکم یقیں آیں کراں انکار
 بادشاہ اندے نال نہ لائق جنگ فساد
 بڑے بڑے سردار جو رکھن بڑی دلیل
 ایویں جبکہ اسوں ول پیا سلیمان دھا
 ہے اوہ بڑا سینوندا شانشاہ جہان
 نالے ہی اوہ آکھدا ہاں میں نبی خدا
 بنیاں نوں اسلام دا ہوندا شوق کمال
 جے اوہ سچا نبی ہے ہدیے لے نہول
 پہلوں اسدی کرا نہیں ایہ آزمائش سب
 کہیا وزیراں ٹھیک سے ایہ وصال سرکار
 تاں پھر اس بلقیس نے تحفے کر تجویز
 ست اٹاں سونے دیاں ست چاندی داں جان
 رواں ہوئے جدا پچی چیزاں ایہ اوٹھا
 ایہ چیزاں بلقیس نے بھیجاں طرف حضور
 جدول ہوا تختیں خبر ایہ سنی نبی سلیمان
 جو شاہی دربار دی اگلی ہے دیوار

مستی سی بلقیس اوہ مونہہ تے پلو پا
 جاگی تاں اوس دیکھیا بہت ہوئی حیران
 میری طرف نے خط ایہہ سٹ کیا ہے کو
 میرے نال مقابلہ تاں نہ کرنا آن
 آہو میرے پاس سب ہوئے مسلمان
 تاں اوہ اگوں بول کے لگے کہن ثناب
 جبکہ دیو حکم تاں کر ساں جنگ شدید
 سانوں جو ناکہ آکھسو عذر نہ کر ساں کو
 آو میرے دین تے ہوو مسلمان
 شک نہیں جے اسانوں کرے دلیل خوا
 دھا پوندے جس ملک تے کر دیند بر باد
 ہتھ آون جے اُنہانوں کرے باز دلیل
 عزت عظمت اساندی دیسی سہ اوڈا
 اسدے نال مقابلہ نہیں اسکا ڈا نشان
 پہلوں اوسنوں بھیجے ہدیہ کوئی بنا
 رخصتی اوہ نہووندے ہرگز ہدیے نال
 نہیں تاں رخصتی ہوئیے ہدیہ کرے قبول
 پچھوں آپے دیکھے جمیر پی کر سی رب
 جیوں کر مرضی آپ دی ساڈا کی انکار
 طرف نبی سلیمان دے بھیجی ایہہ خبر
 ست پردے زر لفت دے کینتر تران
 پہلوں جا سلیمان نوں دتی خبر ہوا
 لیکے اوسد ایچی آوندے میں گے دور
 سد کے اپنے نوکراں کیتا ایہہ فرمان
 جتوں ہر کوئی لنگھ کے آوند اہو دربار

او تھوں اٹاں ست ست آنوں تسین پٹا
آہی چاندی سونیوں اوہ دیوار تمام
موجب حکم ملازماں تررت کیتی تعیل
ڈٹھی اوہ دیوار جاں اوہناں کیلاں آ
آکھن گئے اس جا کی ساڈا مقدور
جسویلے اوس جگہ تے نظر پڑیوئے جا
ویکھ اُنہاں نوں دے وچہ فکر پیا اپہہ
جینیاں اس مکان تھیں اٹاں ہو یاں دور
شاید ساڈے واسطے ہو یا ایہہ فریب
آخر سوچاں سوچدے حاضر ہوئے جا
تھئے نظر اں کھول کے رکھیاں پیش حضور
حکم سنایا اُنہاں نوں میں نہیں چاہندال

بھی پردے زربفت دیا دست اوٹھا
سی شاہی دربار اوہ عالی شان مقام
اچراں نوں بلقیس دے پونے آن کیل
خالص سونے چاندیوں ہوئی کل بنار
ہے ایہہ سونے چاندیوں کل جاگہ معنور
جھٹھوں اٹاں ہی نے لیاں سن پٹوا
ست کے ساتوں بادشاہ پکڑے کر کے چور
اوتنیاں ساڈے کول ہیں بنے چور ضرور
جیکر ہوئی بات ایہہ مول نہ رہی ریب
وچہ خدمت سلیمان دی آندا ادب بجا
ویکھ نبی سلیمان نے کیتے نام منظور
چونکہ خیر شرآن وچہ دنی رب حلال

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّوْنَ بِمَالِ فِرْعَانَ الَّذِي أَسْأَلُكُمْ عَنْهُ تَأْتِيكُمْ
بَلْ أَنْتُمْ بَحْدُ تَأْتِيكُمْ تَفْرَحُونَ ط

بہت جال بلقیس دا ایچی پوتہ آ
کیا تسین مینوں مال دی کروے ہوا
جاہوا اپنے تحفوں آپ ہونو حال
لے آوائے اُنہاں ول شکر اپنے دہو
دلت دیکے اُنہاں نوں شہروں یاں نکال
واپس ہو گئے ایچی سننے ایہہ فرمان
جیونکر اُنہاں نبی دا ڈٹھا شوکت شان
سونار دیا اوسجا قدر نہ رکھے خاک
ڈٹھا جاسلیمان دا جدوں اساں دربار
کتنے کوہاں وچہ اوہ عالیشان مقام
چوداں اٹاں لکھتے اسیں بنا سونغات

پاس نبی سلیمان دے کہیا نبی خدا
بہتر مینوں تسن تھیں رت کیتا آباو
پر ت اُنہاں نوں جا کہو اوہ نہیں لیندال
جنہاں مال نہ اُنہاں تھیں کوئی مقابل ہو
ہو سن بہت خوار اوہ سخت بھڑتی مال
جاگے بلقیس دے کیتا سبہ بیان
سبہ اگے بلقیس دے کیتا حال بیان
اتنی دولت اوسنوں بخشی خالق پاک
عقل منکر سب اسان تھیں نہٹھے ہو بیزا
لعلال تے یا قوت تھیں ہو یا جرئت تمام
ایسیاں اوٹھے رلدیاں تھیاں واپیاں

لعلیاں دی بھی اوسنوں ہرگز نہ پرواہ
 موڑ دتی ہر چیز اوس دل تھیں جان حقیر
 سنیا جاں بقیس نے ایہہ سارا مذکور
 ہن آزمائش واسطے بھیجاں چار سوال
 بیشک اسدے نال بھریاواں ایمان
 ایہہ گل کر بقیس نے کیتی ایہہ تجوین
 مرداں والا سبہہ نوں پاک لباس پہنا
 ایچیاں نوں سکد کے کیتا نال تیار
 کہنا جاسیماں نوں ایہہ جوہن غلام
 دوجا باجھوں چھیک دے موتی ہنگام
 ایس موتی نوں چھیک اوہ کرے دوسلوپا
 تیجا گھوڑیاں کندے ہونا کند چھپان
 کیتا حکم جو انہاں تھیں کنداں کری جدا
 چوتھا شیشہ سکھنا نال کیتا ارسال
 جو پانی نہ زمیں تھیں نکلیا ہوئے مول
 قاصداں نوں سمجھائیکے چارے ایہہ سوال
 جاں قاصد بقیس دے پیچھے وچہ حضور
 حکم دتا سلیمان نے سُنکر ذکر تمام
 حاضر ہوئے آن اوہ جدوں نبی دے پاس
 نوکر اپنے سکد کے کیتا حکم نبی
 لگے ہتھ دھوان جان نوکر نضر کھلو
 کسے انہاں تھیں دھوتیاں تلبیاں تھیاں جان
 جنہاں دھوتیاں انگلیاں اوہ ہیں سبہہ غلام
 عادت عورت مرد دی ایہو جان ہمیش
 ڈٹھا جاں سلیمان نے موتی پیش ہنگام

ایسیاں چیزاں طرف اوہ کردا کدوں نگاہ
 باجھوں مسلم ہون دے نہیں کوئی تدبیر
 کہندی جے اوہ نبی ہے معجزہ کرے ظہور
 کر دیوے جے حل اوہ ہینگانی کمال
 چھوڑاں مذہب اپنا ہوداں مسلمان
 ہکسو لونڈا سکد کے نالے ہو کر کینر
 لکھو جی تمام دی دتی شکل بنا
 حکم سنایا انہاں نوں کرنی ایہہ نروار
 انہاں وچوں لونڈیاں کردے جدا تمام
 ڈبٹی دے وچہ پائیکے دتا بند کرا
 باجھ کسے ہتھیار دے تاں آوے اعتبار
 رلیاں تلبیاں بھیجاں طرف نبی سلیمان
 جو ہوون ناکند اوہ دیوے جدا بتا
 بصر دیوے سلیمان ایہہ ایسے پانی نال
 نہ آسمانوں برس کے ہویا ہوگ نزل
 طرف نبی سلیمان دے بھیجے جلدی نال
 کیتے پیش سوال اوہ چارے باو ستور
 کروا ساڈے پیش اوہ لونڈیاں اتی غلام
 پہنے ہین سبہہ نے لکھو جی لباس
 ہتھ دھواؤ انہاندے جتنے ہین سبہہ
 سر انگشتاں کسے نے لئے انہاں تھیں دھو
 ویکھ حوالہ نبی نے سارے لئے پہچھان
 تلبیاں دھوون والیاں لونڈیاں ہین تمام
 ہو گیا حل سوال ایہہ موتی ہو یا پیش
 اوسے وچہ سوراخ دا نام نشان نکا

ہک کیڑے باریک نوں کیتا حکم شباب
اوسے ویلے اوسنے دتا چھیک انکال
پھر اوہ گھوڑیاں کندتے ہوڑنا کند سنگا
دانہ پٹھا اُنہاں دے اگے لکھیا آن
بعضے کیتا دیر تھیں دانے طرف خیال
جلدی کیتی جنہاں نے اوہ ہیں کند چھان
پھر اوہ شیشہ قاصداں اگے لکھیا آن
سن حضرت سلیمان نے تر ت کیتا فرمان
دوڑے گھوڑے خوب جاں چھپا پسینہ آن
حل کر دتے بنی نے چارے جڈں سوال
دسیا بلقیس نوں سارا اُنہاں بیان
سجھے شرطیں اوسنے کیتیاں خوب ادا
سن حالت بلقیس نے دیر نہ کیتی موئل
کر ساں دین قبول میں چل اسدے دربار
ہک سو عجب کنیزکاں نالے بہت سپاہ
ہے سی ہک وزیر جو وڈا قابل کار
رخصت ویلے اوسنوں بہت کیتی تاکید
ایہہ گل آکھ وزیر نوں ہوئی جلد روان
آمد ہے بلقیس دی کہسا آن ہوا
پنیاں تے بلقیس ہے ہینگے ہتے وال
بیٹی ہے اوہ پری دی پریاں عقل قلل
ایہہ گل کر کے دیاں نوں خوف پیا دچل
سن حضرت سلیمان نے دیواں دی تقریر
رستے وچہ بلقیس دے ہک تالاب بنا
چھیاں تے مرغیاں اسو پتیاں چھوڑ

کر اسدے وچہ چھیک توں بکت بک
کسے نہ جاتا کوں ایہہ حکمت ہوئی کمال
اگے پچھے بنی نے دتیاں سبہ نہا
بعضیاں دانہ اُنہاں تھیں جلدی لکھیاں کھان
حضرت کہیا ہو گیا ایہہ بھی حل سوال
جنہاں کیتی دیر ہے اوہ ناکند عیان
باجھ زمین اسماں دے آبول دبو کسر
گھوڑیاں نوں میدان وچہ خوب طرح دوراں
شیشہ اوس پسینوں دتا تر ت بھل
خلعت دیکے ایچی ٹور دتے فی الحال
ہے وڈا ذی شان اوہ پیغمبر سلیمان
عزّت برکت معجزے کیتے رب عطا
کہندی بیشک بنی ہے اوہ رُبدان مقبول
ایہہ گل آکھ زبان تھیں ہوئی تر ت تیار
خوب لباس پینا نیلے نال لئی ہمراہ
تحت حوالے اوسدے کیتا قیمتدار
کریں حفاظت تخت دی کوشش نال مزید
تر ت ہوائے بنی نوں خبر پہنچائی آن
نالے دیواں بنی نوں ایہہ گل آکھی آن
نالے اوہ کم عقل ہے دونوں بلقیس کمال
پنیاں تے جو وال میں ایہہ بھی راہ لکھیاں
جے ایہہ ہو یا جھوٹ تال جیساں جاساں
اس آرائش واسطے کیتی ایہہ تزیین
دتا اُس تالاب نوں پانی نال بھرا
بدی اوس پر اسدے شیشے دی پل جوڑ

اگے اپنے تخت دے کیتا ایہ سبھ کام
جیکر ہے کم عقل اوہ مول نہ سمجھے کل
اسنوں جھاگن واسطے تہ بند لہو اوٹھا
اسے کارن بنی نے کیتی ایہہ تجویر
پھر وزیراں واسطے کیتا ایہہ فرمان

اویگی بقیس جاں اوپر اس مقام
دھوکے دے وچہ آئیے پانی سمجھے کل
پنیاں والے بال بھی نظری جاسن آ
معلم سب ہو جاوسی اوسدی عقل تیر
جیونکر خبر خدا سے نے دتی وچہ قرآن

قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأَ أَتَيْكُمْ بِرَبِّكُمْ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَنَّكُمْ مَسْلَمِينَ هَ الْخ

یعنی اے درباریو کہیا بنی سلیمان
جیڑا اوس بقیس دالیا وے تخت اوٹھا
کہیا ہکی دیو نے جتاں وچوں بول
اتنی جلدی کراں میں یا حضرت مقبول
ہے تساوے بیٹھیاں لیاواں تخت اوٹھا
لفظ امانت اوسے کیتا تدول بیان
استھیں پچھے بولیا دو جاہور وزیر
اعظم اسم خدا پیدا ہوئی اسنوں یاد
کہندا اوہ سلیمان نوں میں اوہ تخت اوٹھا
ایہہ گل کر کے اوسنے اعظم اسم پکار
حکم دتا سلیمان نے اوسے وقت تشناک
دیکھاں اپنے تخت نوں لہو بقیس کھیاں
سنکر حکم ملازباں اوسے دم فے الفور
روپ بھاوٹ تخت دا دتا سبہ دھا
ڈٹھا اپنا تخت جاں مر مر کرے نظیر
ایہو جیہا تخت ہے تیرا بھی بقیس
اگے ہی ایہہ اسناں نے معلم کر لیا حال
حکم کرے جس چیز نوں حاضر ہووے آن
لیا جدوں بقیس نے اپنا تخت چچان

ہے کوئی اندر تساندے ایسا مرد جوان
پہلے اُسدے اوں تھیں حاضر کرے لیا
میں آ حاضر کرانگا تخت تساوے کول
اُٹھن دیاں نہ تسانوں اس مقاموں مول
ہاں میں بڑا امانتی کراں زیاں نہ کا
لگے سن اوس تخت تے گوہر عالی شان
اصف جہا نام ہے لکھیا وچہ تفسیر
برکت اعظم اسم دی ہر کم دا استاد
اکھ جھمکن تھیل پشتر حاضر کراں لیا
حاضر کیتا تخت اوہ اندراک پلکار
بدل دیو اس تخت دا جو اتلا اسباب
یا اوہ نہیں پہچان دی ہر حق نادان
پٹ جڑا و مال سب جڑیا ہو ری طور
اچرانوں بقیس بھی حاضر ہوئی دھ
آکھن لگا اوسنوں اصف مرد وزیر
کہندی گویا ایہو ہے میرا تخت نفیس
ہے حضرت سلیمان تے رب افضل کمال
تاہیں آئے اسیں بھی ہو کے مسلمان
معلم ہو یا بنی نوں نہیں ایسی نادان

لے گئے پھر بلقیس نول اندر شیش محل
ڈکھا جاں بلقیس نے اوہ شیشے دلیل
تہ بند اپنا اوتانوں چائیس جابی نال
دیکھ شتابی بی نے کیتا ایہہ شران
شیشے دا ایہہ فرش ہے اندر صحن تمام
سن بلقیس سب بات حقین بہت ہوئی لثمان

خسوچہ اوہ تالاب دی متھر کھی سی گل
پانی اوسنوں جانکے گئی عقل تھیں بھل
پنیاں تھیں سلیمان نول نظر پئے اوہ مال
پانی ناہیں مہول ایہہ ہرگا کچ عیان
زینت کارن جڑے ہیں شیشے اس مقام
آخر ایہہ گل اکھ کے ہوئی مسلمان

رَبِّ اِنِّیْ ظَلَمْتُ نَفْسِیْ وَاسْکَمْتُ مَعَ سُلَیْمَانَ لِلّٰہِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ ہ

یار ب کیتا ظلم میں اوپر اپنی جان
ساری عمر اس شرک تھیں نفع نہ پایا مہول
انداہن ایمان میں ساتھ نبی سلیمان
قصہ کوتاہ جدوں اوہ مسلم ہوئی نہ صفا
اگے اوتھیں نبی واسنت اسو حرم بھان
ہو یا اس سمیت ہن کئی اوپر ہزار
ہمیں جو بلقیس نول پنیاں اوپر وال
شکم پری بھین اوسنوں پیدا کیتا رب
کیتی نبی تیار پھر نورہ ہک دوا
کیتا ہو ر تیار ہک بڑا عجیب مکان

کر کر پوجا دیوں دی میں ہوئی نادان
اولٹا گھاٹا عقل دا بینوں ہو یا مہول
نال خداوند پاک دے جو ہے رب جہان
نال اسے سلیمان نے لیا نکاح پڑھا
نالے تن سو بنی بیاں وچہ تفسیر بیان
سمجھاں تے بلقیس نول کردتا سردار
پریاں والا اثر ایہہ چلے آیا نال
ناہیں اتنے وال سن پنیاں اوتے سب
والاں اوپر لائیکے دتے سب اوڈا
اوسدے وچہ بلقیس نول آرکھیا سلیمان

رفیق بلقیس ہر اکے سیر جزائر ہمراہ حضرت سلیمان علیہ السلام

لکھیا وچہ کتاب دے ڈکھا ایہہ بیان
سیر کرن نت تخت دا جاؤ اوپر ہوا
وچہ فلا نیاں ٹاپواں قدرت رب جلال
تاں پھر حکم ہوا نول کیتا نبی خدا
ست دریا وال وچہ ہک عجب جزیرہ سا
ڈکھا جاں بلقیس نے کنبہ آب ہاں

ہک دن اوس بلقیس نے کہیا نبی نول جان
مینوں بھی ہک روز تاں لیجیو ہمراہ
میں بھی ہک دن جائیکے دیکھ ہو وال شوال
اندر انہاں جزیریاں لے چل تخت اوڈا
لے گئی تخت اوڈا یکے اوتھتے تر ت ہوا
بہت ہوئی مسرور اوہ باہر حد بیاں

بھی دریائی گھوڑیاں لائی عجب بہار
 اُنہاں نول بھی دیکھ کے بہت ہوئی مسرور
 حکم سنایا دیاں نول پیغمبر نے بول
 سنکر اگوں دیاں نے کہیا یا مقبول
 وڈا بہادر دیو ہو یک سمندوں نام
 ڈونگھے وہ سمندراں رہندا اوہ ہمیش
 جیکر ہووے حکم تاں اکھاں اُسوں جا
 ایہہ گل سنکے گل سی باہر اوہ شتاب
 جیکر اوسنوں حکم ایہہ کیتا تساں حضو
 سنکر حضرت اُنہاں نول حکم دتانی الفور
 تاں پھر رمل دیاں نے اوپر سمندرجا
 نکل سمندوں آب تھیں نہ کر خوف خطر
 بہتی واری اُنہاں نے کیتی جدوں پکا
 تاں پھر اگے اوسے کیتا اُنہاں بیان
 ایہہ گل سنکے اوسنوں آئی بہت پسند
 مشکاں باہیں بٹھ کے حاضر کیتا آ
 دیکھ نہی نول ڈر گیا کہتا دیو امان
 تاں پھر حضرت اوسنوں کیتا ایہہ نشو
 جاتوں اوس جزیر یوں گھوڑے پکڑ لیا
 عرض کیتی اوس دیو نے ہر ایہہ مشکل کا
 حضرت کہیا کس طرح ہووے پھر تجو بہر
 کہندا اوہ جس چشمیوں پانی پیون آ
 اپنے دیو وزیر کچھ بھیجو میرے نال
 خالی ہووے جدوں اوہ بھریئے نال شہزاد
 حضرت نول تجو بہر ایہہ آئی بہت پسند

نال پراندے آڈ کے جاوَن پار اورار
 ڈٹھا گھوڑیاں تخت جاں آڈ گئے اوہ دُور
 پکڑ لیا ڈ اُنہاں نول جلدی میرے کول
 ساڈے کولوں سپ اوہ پکڑے جان نول
 باغی ہو کے آپ تھیں چھپیا رہے مدام
 جد تک زندہ تھیں ہو سکے نہ بد کیش
 دُنیا تھیں سلیمان نول کیتا فوت خدا
 تاں پھر اوسنوں پکڑ کے لیا ئے پیش جناب
 اوہ دریائی گھوڑیاں لیا وے پکڑ ضرور
 جیوں پکڑیوے پکڑ کے لے آڈ ہر طور
 نال بلند آواز دے کیتی ایہو ندا
 فوت ہو یا سلیمان اوہ جس داتینوں در
 سنکے اوہ سمندرون نکلیا چھا لال مار
 چل ہن تخت سمھالے فوت ہو یا سلیمان
 نیڑے ہو یا جدوں اوہ ڈالی اُنہاں کند
 نال غضب دے نبی نے ڈٹھا نظر اٹھا
 تابع رہساں تساندے کرو کوئی فرمان
 جیکر جان بچا وئی تینوں ہے منظور
 جیہڑے کھنہاں نال ہیں اوڈ دے وچہ ہوا
 با جھول کے قریب پکڑن اوہ دشوار
 جو کچھ تینوں لوڑ ہے منگ اساتھیں چیر
 مینوں اوہ معلوم ہے ہو راں خسر نکا
 اوس چشمے تھیں جائیکے پانی دیاں نکال
 پیکے ہوون مست جاں پکڑیئے اسیں شتاب
 بھیجے اوسے نال پھر دیو بہادر چند

کرا یہو تجوز پھر بہناں جلدی نال
 ویلے عصر نماز دے حاضر ہوئے آن
 ویکھن لگے اُنہاندی خوبی ہی خدا
 اوسے ویلے وحی نول بھیجا پاک جناب
 حُب دینا وچہ ہو کیوں ایسا توں مشغول
 سنکر جھٹک خدائی دی رونے باجھ شمار
 بنیاں جدوں نماز تھیں جھٹک ملے اسطور
 کہیں کا جیں رُجھ کے کراں نماز قصا
 دُنیا مگر نماز نول جو کوئی دے بھلا
 اوس ویلے پھر جاو سن پتے تمام آ
 جہاں مگر نماز نول صنایع کیتا سا
 لوہا لون کو ٹیندیاں عمر اں گئی وھا
 چھوڑ پندیا غفلتاں سستی دلوں گوا
 کرن روایت جدوں پھر پیغمبر سلیمان
 سورج ڈب دارے دتا کچھ ہٹیرا
 گھوڑیاں دے پرکٹ کے دتے سبھ اتار
 گھوڑے تازی اُنہاندی نساوں ہن تمام
 اوس سمندوں دیونوں کھیا اپنے کول

چالی گھوڑے پکڑ کے آندے فی الحال
 عجب لطافت اُنہانوں بخشی ربے جان
 تاں جو وقت نماز دالگا ہون قضا
 طرفوں خالق پاک دی آندی ایہ عتاب
 ویلا وقت نماز دایا نہ رہ گیا مول
 سرسجدے وچہ ڈال کے کیتی استغفار
 کیا پھر حالت سازی سمجھو کر کے غور
 ایسے مومن سست نول کیوں نہ ملے سزا
 اندر دوزخ پیل دے اوسنوں ملی جا
 کیوں اوہ کیتے معاملے عیب قصور خطا
 اج اوس کاروبار نے نفع نہ ونا کا
 کدی نہ دل دے خوف تھیں کیتا یاو خدا
 ہر کم تائیں چھوڑ کے کریں نماز ادا
 کیتا تائب ہو عینکے طرف نماز وہیان
 کر لئی تاں سلیمان نے عصر نماز ادا
 پیدا ہوئے نہ پھیرا وہ ہرگز دوجی وار
 اندر قصص الانبیاء جیونکر ہے اتمام
 جس اوہ گھوڑے پکڑ کے آندے ہین ٹول

فتح کردن حضرت سلیمان علیہ السلام شہر صید وں

ہک دن اوسے دیونوں کہیا نبی خدا
 کسے جزیرے وچہ توں چیز عجائب کو
 کہندا میں ہک شہر ہے ڈٹھا پور بول
 بہت بڑا اوہ شہر ہے صیدوں اسدا نام
 سوگز ابھی زمیں تھیں ہیگی اوہ دیوار

توں جو وچہ جزیریاں رہیوں ہر ہر جا
 اکھ سناویراں سانوں جبیکر ڈٹھی ہو
 وچہ جزیرے مغربی سینوں اسی گل
 پتھر دی دیوار ہے اسدے گرد تمام
 بارال اسوچہ بروج ہیں دے باجھ شمار

اوپر سر ہر یک برجہ کے ہر ایک پہل چھان
 ڈٹھا وچہ اس شہر دے دڑا ہر میدان
 سنگ مرمر تھیں سبہ اوہ ہویا مکان تیار
 اوپر اس مینار دے شیر کھلوتے دو
 پتھر وادہ شیر سن دہشتناک کمال
 نالے گردے اُنہا ندے کئی جناور ہور
 اندر اس مکان دے دھریا تخت زرین
 چار نہار لونڈیاں صاحب حسن جمال
 ہر لونڈی تھیں تہوں میں چھیا موقعہ پا
 نالے ایہہ جو شیر ہیں دونوں ہو عقاب
 کیوں ایہہ برجیاں اوپر ہیں رکھے طبل نشان
 لونڈی کہیا ایہہ جو عورت تخت نشین
 عنکبوت اس شاہ دا ہیگا اصلی نام
 بیٹھے ہیں ایہہ جانور چہرے شیراں کول
 اوہ آوازہ اوہناں دا جاندا دور دراز
 دو جا ایہہ جو شیر ہیں سمجھیں نال قیاس
 گھل دیوے شاہ دو مانوں انہاں شیراں کول
 جھوٹا ہووے شخص جو پاڑن اسنوں شیر
 اس خوفوں نہ کسے تے ظلم کر نیدا کو
 باقی برجاں اوپر جو رکھے طبل چھان
 جنگ کرن نوں جے کدی آوے کوئی غنیم
 اوچا غمغا اوہناں داسند لوک تمام
 خبر ہو جاوے شاہ نوں آیا کوئی غنیم
 اس لڑی نے مجھ نوں دیا ایہہ حال
 ایہہ حالت اس شہر دی میں خود ڈھلی جا

نالے اوپر سبہ ہر ایک پہل ڈٹا نشان
 اندر اس میدان دے عالی شان مکان
 اوپر اس مکان دے اوچا ہر مینار
 نالے ہر عقاب بھی بیٹھا آدم و
 سونے کنون عقاب اوہ بنے طلسم نال
 بیٹھے حلقہ مار کے سوہنے مورچہ کور
 بیٹھی اوپر اس عورت ہر حسین
 بیٹھیاں گردے اس بڑی لیاقت نال
 ایہہ ہے عورت کون جو بیٹھی تخت سجا
 اوپر مینارے کاسنوں رکھے دس شباب
 مطلب کیا بتاوراں مینوں کس بیان
 ہے ایہہ بیٹی شاہ دی صورت مند حسین
 رب سداو خلق تھیں پوجن لوگ تمام
 شاہ دی پوجا وقت ایہہ سدا پوندی بول
 پوجا کارن آوندی خلقت سن آواز
 دو بندے جد جھگڑ دے آون شاہ دی پاس
 شیراں نوں اوہ دے کل حقیقت کھول
 سچا جان بچا لیکے واپس آئے پھیر
 کل رعیت شاہ دی وکدی راضی ہو
 نالے جواہراں تے کھلے بلند شان
 آئے وجد سے طبل ایہہ پاؤں دند عظیم
 اوڈن کھڑے نشان وچہ دیکھے خلعت عام
 ایہہ بھی لے کے فوج نوں کروا جنگ عظیم
 کہیوس ایہہ سامان سب بنیا جادو نال
 ایسا عمدہ شہر میں ہور نہ ڈٹھا کا

جاں ایہہ قصہ دیو نے کیتا سب بیان
دیو پریاں انسان بھی ہو کون سب تیار
سب لشکر نے نبی دا آندا حکم بحسب
تخت جدول اس شہر دے بیڑ پھٹا آن
دشمن کوئی آگیا جان لیا اوس شاہ
اوپر زمین اوتار یا تخت نبی سلیمان
دیواں نوں فرمایا دھاوا کردشتاب
دیو تلواراں کھچکے نکلے دچہ میکہ ان
آخر دیواں ہار یا جت گئے کھنار
آخر اوہ بھی ہار کے چھوڑ گیاں میدان
لڑو تیس بھی رل کے دیواں پریاں نال
اٹھے سارے جمع ہو سکے ایہہ فرمان
سپہناں کیتا رل کے حملہ کسے وار
دیکھ شجاعت فوج دی اٹھیا شاہ صیدو
لشکر تیرا ساں اج کر دتا پامال
تاں پھر حضرت واؤ نوں دتا حکم سنا
اکھیں دے دچہ واؤ نے رتی مٹی ڈال
چھوڑ دتا اک شیر نوں نبی خدا دے پھیر
نعبے کہندے ٹپٹے اکھیں لیاں کھا
لشکر پھر سلیمان دا کردا ماروما
لٹ کے سارا شہر اوہ کیتا مار ویران
اوہ لڑکی تے اُس دیاں لونڈیاں چار ہزار

سکر حضرت فوج نوں کیتا ترت فوج
میں اج شہر صیدو دچہ جا ماراں کفار
بیٹھے اوپر تخت دے اوڈی گھن ہوا
وجن لگے طبل اوہ اوڈے اوہ نشان
جنگ کرن نوں نکلیا لیکے بہت سپاہ
لایا ڈیرا اپنا اندر ہاک میدان
فوج تمام کفار دی کریو مار خراب
کفاراں دی فوج دچہ جاپایا گھمسان
پریاں دچہ میدان دے آیاں دوجی وا
آدھیاں ٹوں نبی نے پھر کیتا فرمان
فوج تمام کفار دی مار کرو بے جال
آئے دچہ میدان دے دیو پریاں سہاں
آخر سارے ہر گئے جت گئے کفار
بول موہوں سلیمان نوں کہندا اوہ ٹھون
کس شیخی تے آئیوں لڑن اساڈے نال
انھیاں کر ملعون نوں خاک اکھیں دچہ پا
ڈگا آتھناں ہو کے حکم خدا دے نال
اوس کا فردی لاش نوں کھا گیا اوہ شیر
واللہ اعلم جاندا اسکی بہیت خدا
دوخ داخل جاہوئی ساری فوج کفار
رگھئی بیٹی شاہ دی صورت مند جوان
آندیاں او حقوں نبی نے کر کے تخت سوار

کاج کردن حضرت سلیمان علیہ السلام بدشہر شاہ صیدو
حوالہ گم شدن انگشتی

و ایسے ہو صیدون تھیں جدوں نبی سلیمان
بیٹی شاہ صیدون دی آندی سی جو نال
ہو جا مسلمان توں لے آدلوں ایمان
جسکر میرا باپ بھی مینوں دیہو ملا
حضرت کہیا اسال اوہ مار کیتا قتل
آکھن لگی جو میں اوہ ملے دیہو ملا
ڈٹھس جاں سر باپ ڈگ پئی عیش کھا
پھر اس تائیں دیکھ کے روئی زار و زار
ایسپر سنوں باپ دا غم نہ وسر یا مول
تاں پھر حضرت اپنا عقد کیتا اوس نال
ایہہ بھی بیٹی پری دی آہی بہت حسین
آکھن لگا اوسنوں صورت بن انسان
مکرم ہوندا باپ داتینوں و کمال
آکھن لگی کون اوہ دیوے بت بتا
دیکھاں تیرے باپ دی سگوں تصویر
دسین نہ سلیمان نوں کھیں اپنے کول
لے کے مورت باپ دی رکھی اوس چھپا
چالی دن تصویر اوہ پوجی اوس نکال
منڈری سی سلیمان دی حکمت والی جو
نالے اوستھیں ہو رہا ہئی وڈی خطا
ہک دن اضحیٰ عید سی راوی کرے بیان
مکڑی ہک منگائی کے مینوں دیہو شتاب
حضرت کہیا اوسوچہ گوشت ہوگ منوں
آکھن لگی نہیں میں مٹری کراں ضرور
لڑیا اوسدا باپ سی جدں سلیمان نال

آون گئے گھرانوں راوی کرے بیان
راہ وچہ اوسنوں نبی نے کہیا ایہہ متقال
آکھن لگی تدوں میں ہوں مسلمان
اوسنوں ملے باجھ میں ایہہ گل کراں نکا
کو میں ملاواں تدرہنوں ہر ایہہ مشکل کام
تاں پھر نبی دکھا لیا اوسدا سر منگوا
ساعت چھو اوسدی آئی ہوشن بجا
نبی سلیمان اوسنوں کیتا بہت پیار
آخر مسلم ہوئی کے کیتس دین قبول
دیہاں راہیں اوسنوں بہت کھن خوشحال
ہک دن لیا اوسنوں آشیطان حسین
اے شہزادی سدا توں ہندی ہیں حیران
بت بنا رکھ اوسدا سدا رہیں خوشحال
تاں پھر کڈھ شیطان نے دتا بت پھرا
اوسدی پوجا کریں توں ناہو سیں دنگیر
لش گیا شیطان پھر گیا پستی کھول
نال محبت پوجدی اندر خانے جا
اوسدی شامت نبی تے آیا سخت بال
اسے کم دی شامتوں کم گئی اوہ ہو
اوہ بھی مینوں کھول کے دیواں ذکر سنا
کہن لگی سلیمان نوں بی بی اوہا بچیان
کرساں اُسوں فوج میں صل ہوگ ثواب
اوٹھ قربانی کریں توں بہت ہو و مقبول
اوسوچہ اوسدی غرض ہک خاص ہی مستور
مکڑی اکھیاں اوسدیاں کھا دیاں تدوں نکال

ہے سی ایہو تہ و کنا اوسنوں غصہ جان
 آخر اپنے آپ تھیں مکڑی اوس منگا
 کیتے عورت نبی دی دونویں ایہہ گنا ■
 بھانویں معلم نبی نول نہیں سی ایہہ احوال
 عورت جسدی گھر پوچھ کرے گناہ قصور
 نیک ناں گھر جنہاں دے سدا رہن خوشحال
 مندی عورت نیک و گھر چہ یوں جان
 چنگیاں دے لکھ فائدے بریاں سے نقصان
 چنگیاں دے لڑ لکھن بھین بھولی پوندے پھل
 بریاں زناں کردیاں دو جگ وچہ حوار
 چھوڑ پڑا ذکر ایہہ آکھ نبی دا حال

کڈ ہنا چاہندی دے دا ہسی اوہ ارمان
 نال عداوت اوسنوں کھٹس غصہ کھا
 کتنے دن رب نبی نول تختوں دتا لہ
 تاں بھی اوسدی شامتوں یا سخت زوال
 خاوند اوپر اوسدا پوسے وبال ضرور
 جسدی عورت بُری ہوا دسنوں لکھ جنجال
 جیونکر ورنج اوسنوں ملیا اس جہان
 سیچ پڈیر فقیرنوں دسیا کسے اکھان
 بریاں دا سنگ کیتیاں اگلے پوندے پھل
 رب کرے نہ کسے نول ملے کو پتی نار
 جیوں عورت دی شامتوں یا اہناں بال

احوال کم شدن انگشتی و صخرہ دیو

اگے بھی ایہہ ذکر میں لکھیا نظم بنا
 مندری جو سلیمان دی آہی حکمت دار
 آہا اوستے رب دا اعظم اسم شریف
 حاجت وقت ضرور اوہ اوسد کرے داب
 سی ہک خادم اوہنا ندی نام بیہ جان
 صخرہ نام ہک دیوسی جادوگر شیطان
 مندری خدمتگار تھیں لکھیا دھوکے نال
 ایہو سلیمان سہنے جاتا نال عیتین
 واپس آئے حاجتوں جاں حضرت سلیمان
 خادم کہیا مندری لکھیا نبی غفار
 میری ہے اوہ مندی مالک اسدرا میں
 کہے بیہ تہ نہ نول میں نہ جاناں مول

یوسف دی گلزار وچہ پھیر کراں ہن جا
 جسدی برکت نال سی ہر شے تابعدا
 نبی سلیمان اوسدی بہت کرے تعظیم
 ستھوں لہ کے مندری کردا سی پیشا
 ہک دن مندری اوسنوں سوئی گیا سلیمان
 پس بیہ آیا بن صورت سلیمان
 تخت اوپر سلیمان دے با بیٹھانی احوال
 ہوئے سلامی اٹھ کے کل دربار نشین
 خادم کولوں اپنی مندری منگی آن
 سن حضرت سلیمان نے کہیا دوج وار
 کسوں میرے باجھ اوہے چپوئی جو میں
 خبر نہیں توں کون ہیں آیا بن رسول

مائے توں اوہ سلیمان ہیں نا اوہ تیری چھاپ
 سنکر حضرت بات ایہ بہت ہو یا حیران
 کیا دیکھے جو تخت تے بیٹھا دیو شیطان
 بولیا نبی خدا پیدا میں ہاں ابن داؤد
 ایہہ گل سنکے نبی تھیں گے کہن زبیر
 جھٹلا جھٹلا آکھ کے جھٹک ہٹایا دور
 زاری کرے جناب چہ کڈھ دے دی سوز
 فاتے کو لوں جدوں پھر بہت ہو یا بچال
 ہر کوئی جھٹک ہٹا دندا کوئی نہ پاوے خیر
 جسیہ آوے رب دی غیرت کسے سبب
 بھاویں سب جگ اوسدا ہو و واقفکار
 محنت بہتے شہر تھیں ڈھونڈی نبی خدا
 آیا پھر دریائے تے آخر ہو دلیگر
 دیکھ اُنہا ننوں نبی نے کہیا ہولا چار
 ایہہ گل سنکے نبی نوں کہندے مجھی تار
 حضرت کہیا تسانڈی خدمت کراں مدام
 تاں پھر نوکر اُنہاں نے رکھیا نبی الہ
 بے پرواہی رب تھیں ڈریے پئے مدام
 کھوڑی گل تھیں دیوندا وخت جیہا نڈال
 والی سبہ زمین دا ہر شے تا بعدار
 سارا دن وچہ کم دے رہے نبی سلیمان
 کچھ کھاوے کچھ اُنہاں تھیں دیندا نام خدا
 پیچھے صخرہ ملک تھیں کردا حکم روان
 کپڑے نوں آکھدے ایہہ ہیں سلیمان
 اوڑک ہک سلیمان دا آنا دیو زبیر

دتی سی جس مجھ نوں لیکیا سائیں آپ
 اوڑک اپنے تخت ول گیا نبی سلیمان
 مندری اوڑک ستھو چہ حضرت لہی پھان
 مندری میری ٹھگ کے اندی اس مردود
 مارو اسنوں کون ہے جھٹلا ایہہ سریر
 بیت مقدس طرف پھر آیا نبی غفور
 سجدے اندر اوسجگہ نبی رہیا تن روز
 اسرا یلیاں پاس اس کیتا وینج سوال
 اینویں جا پے سبہ داناں نبی دے زبیر
 دوست بھی ہو جاوندو دتی دشمن سب
 غیرت رب دی کسے نوں بن نہ دیندی ہا
 جیونکر امر حضور دا بنے سبب کا
 جتھے مچھیاں پکڑ دے آہی ماہی گیر
 رکھ لو مینوں اپنا کر کے خد متنگار
 نوکر رکھ کے تدھ نوں لاوانگے کس کار
 جو کچھ مینوں آکھسو سبہ کریسیاں کام
 دو مچھیاں ہر روز دی ٹھیر گئی تنخواہ
 سکھیں دسدیاں پلک وچہ کردا بے آرام
 زور نہ ہرگز کسے دا چل دا اوسد نال
 دو مچھیاں تے آئیے رہیا خد متنگار
 دو مچھیاں نت بلدیاں اُنہاں تے گذرا
 سوا ہینہ گیا سی اس کم وچہ و ہا
 خلقت اسدی طبع تھیں ہوئی بدگمان
 اینویں ہر یک دے وپہ کر دافکر دہیان
 آصف اوسدا نام ساسی صاحب تدبیر

ہک دن پھیا اوسے وچ مینہ پاس
 بول مینہ آکھیا کڈھ دے داسوز
 خبر نہیں اوہ تخت آپ ہوون یا ناں
 آصف چالی لے عالم نیک صفات
 ڈولیا تخت تے دیواوہ ہویا بے آرام
 جاو و سچے بھل گئے بختاں دتی ہار
 رب اسباباں والے جوڑیا آن سبب
 کول جنہاں دے نہی سار ہیا خدمتگار
 اگے بھی لے آوندی کھانا اوہا مدام
 اسدن اوسنوں آیا نظر نبی داستان
 سبز جہی ہک موہیں وچہ ڈالی کیکر نانگ
 بنخیرے وچہ نیند دے سن حضرت سلیمان
 نال محبت باپ نوں دیندی وچہ صلاح
 بابل کہیا ایہے میرا خدمت گار
 کہندی اوہ اس باجھ میں شادی کراں نہوں
 اوٹک منیاں باپ نے بیٹی دا فرمان
 اپراں توڑی خواب تھیں نہی ہویا بیدار
 یا حضرت ایہہ مجھ دی بیٹی کردستبول
 دوں مچیاں تے تسنا دیاں میں نفسر غلام
 ماچھی کہیا تسناں تھیں مہر نہ لیاں مول
 تاں پھر اوسنوں عقد وچہ آندا نبی غلام
 دونویں رب دی یاد وچہ خوب ہو مشغول
 جسد مہر میں آوندا قادر رب جلال
 اوہ مندری جد دیوے سٹی وچہ دریا
 کیتا رب نے اوسنوں مچیا نڈا سردار

لکھتے ساڈا بادشاہ دس سانوں راس
 گھر وچہ آیاں نہی نوں ہو گئے چالی روز
 اسیں کچھڑا کرانگے آصف کہیا تاں
 آپو فیروزے تخت و پڑھن لگے تورات
 ادھر ادھر ہوئے نیک نیکھا بڈا انجام
 وچہ دریا انگشتی سٹ گیا جاندی وار
 آکھ پندیرا تخت مرطیہ سلیمان جھپ
 کھانا لیکر اوسدی دھی آئی رکھوار
 صاحب حسن حسین سی اوہ لڑکی گل نام
 کہدی اوتے نیند وچہ سٹے سن سلیمان
 اوہ حضرت سلیمان نوں جھلدا کھتے دانگ
 ماچھن لڑکی دیکھ کے بہت ہوئی حیران
 اس مسافر نال توں میرا کریں نکاح
 بیٹی دیواں اوسنوں کی کہسی سینسار
 ایہو بہتر مجھ نوں جیکر لوے تبول
 لے آیا اس دخت نوں پاس نبی سلیمان
 تاں اوہ ماچھی ادب تھیں ہویا عرصہ گزار
 ایہہ گل سنے آکھدا رب خاص رسول
 کتھوں دیساں مہر میں نالے خرچ تمام
 نالے دیساں خرچ میں بیٹی کردستبول
 حکم الہی بول دا کردا استغفار
 آکھ پندیرا تخت مرطیہ بیٹھا کوں رسول
 کی اسباب بناوندا اپنی حکمت نال
 مچھی اوسنوں قدر توں نکل گئی ہک
 سجدہ دریائی جانور ہوئے تابعدا

ما پھیاں اس دریا میں چھوڑ کر پانی جال
 اوہا مچھی بنی نوں مل گئی نال نصیب
 چیریا اوس پانیٹ جاں گھر کے فی الحال
 روشن اوسدے نور تھیں ہو یا کل مکان
 اوسدے آگے بنی پھر وسایا سا حال
 لیکر مندری ہتھ وچہ پائی بنی غفور
 سر دے اوپر نکھیاں سایہ کیتا آن
 واؤ تخت اٹھایا حاکم نال عفتار
 حاضر ہوئے آئے کے سبہ وزیر امر
 آیا اپنے محل وچہ پھیر بنی سلیمان
 جسدے پاؤں بنی تے آیا سبز وال
 بت بنا کے باپ داپو جے اوہ چھول
 پکڑ تثنابی بنی تے کیتی اوہ قتل نام
 ٹکڑے ٹکڑے سبہ دکر کے بنی خدا
 نالے اوسدے باپ جو آہا شاہ صیدن
 فتح کیتا اوس شہر نوں جڈن بنی سلیمان
 آہا اندر اٹھاندے جادو علم کمال
 چالی دن کل ملک تے کیتا اوسنے راج
 سحر کتا باں ڈھونڈ کے اوہ بھی نہ شتاب
 کو ٹکڑا اٹھیاں تھیں ہو پچیا ہندوستان
 استھیں پیچھے دیاں نوں حکم دتا سرکار
 دیواں آگوں آکھیا خوف تباہا کھا
 حضرت کہیا اوسنوں آنوں پکڑا ضرور
 تاں پھر دیواں جائیکے کیتی اوہا پکار
 ایہہ گل سنکے نکلیا صخرہ جلدی نال

اوہ چھلی بھی آگئی قدرت رب دی نال
 آہی جسدے پیٹ وچہ اوہا تھر عجیب
 نکل پئی اوہ مندری قدرت رب دی نال
 بی بی جانن دیکھ کے بہت ہوئی حیران
 بی بی شکر خدا پیدا کر دی ہوئی حال
 دیو پڑیاں تے تخت بھی آئے وچہ حضور
 سن بی بی پھر تخت تے بیٹھ گیا سلیمان
 آئے جگہ تدیم تے جتھے سی دربار
 نذراں تحفے سبہ نے آگے رکھے آ
 بیٹی شاہ صیدن دی آہی جس مکان
 دور ہو یا اقبال سا جسدی شامت نال
 اسے کارن بنی تے سختی ہوئی نزول
 نالے اوسدیاں لوٹریاں چار ہزار تمام
 سن ملکہ اوہ لوٹریاں دتیاں سبہ جلا
 سحر کتا باں بہت اوہ رکھدا سا ملعون
 لٹ کتا باں آندیاں صخرہ دیو پچھان
 تاہیں صخرہ تخت تے بیٹھا جادو نال
 اوستھیں پیچھے بنی نوں ملیا تخت تے تاج
 ٹکڑے کر کے اٹھانوں کیتا پاڑ خراب
 ہن تک اوستھیں لوک سبھ جادو گری کان
 ڈھونڈو صخرہ دیونوں کھتے اوہ مکار
 چھپ گیا مردود اوہ وچہ سمندر جا
 جویں سمندوں دیونوں آندا پکڑا حضور
 فوت ہو یا سلیمان ہن کل تثنابی یار
 تاں پھر دیواں پکڑ کے لے آندانی الحال

چالی دن تک نبی نے دتی سخت سزا
اس ٹھٹھن پچھے اوسنوں سخت شکنجہ ڈال
ہن تک اوسے قید وچہ ہوندا رہی ہلاک

رکھیا اندر قید اوہ مردود خدا
وچہ سمندر جائیکے سیٹیا کرے حال
رہی اسے حال وچہ روز قیامت تاک

پھر حکایت ہیرم فروش و حضرت سلیمان علیہ السلام

استہیں پچھے ہور ہک یادیو یا مذکور
تخت نبی سلیمان دا اوڈ دا وچہ ہوا
بڈھا ہک سلیمان نوں نظر پیا اوجا
بڈھے چن چن لکڑیاں آن لگایا ڈھیر
کتیا اوسنے بنھ کے گڈا ہک تیار
اسے بڈھے ہن تہڈی طاقت ہوئی عبید
تیری محنت کرن دا ویلا گیا ویا
ناواں اپنا بڈھیا مینوں جلد بتا
نام سلیمان مجھ داسن اسے نبی الہ
کھوئیں نہیں آدمی بہت میرا پروار
ہک عورت ہے دوسری چھوٹے چھوٹے مال
حضرت سکے بات ایہ بہت ہویا چیران
ہیں حاکم کل ملک دا ایہ عاجز کنکال
اوسے ویلے اپنا سر ٹھٹھن تاج اوتار
جاتوں اسنوں ویچکے کر اپنی گذران
بڈھے نوں جاں مل گیا موتی قیمتدار
ویکھے مٹھ اگھوڑ کے موتی اندر راہ
گوشت اپنا جان کے کتیا اپنا جس
ہتھ بلند ارہ گیا بڈھا اوہ حیران
بالن اوسدا کسے نے لکروں لیا اٹھا

پکڑن استہیں فائین جوہیں اہل شعور
ہک جنگل میدان ٹھٹھیں ہک دن گذریا
وچہ ضعیفی حالتے قوت زور نہ نکا
رہیا کھاو کے دیکھدا حضرت کتنی دیر
نبی سلیمان آکھدا اوسنوں جلد پکار
پھر بھی ایسی سخت توں محنت کریں شڈ
باقی تیرے جیون دی رہی امید نہ کا
ماں پھر بڈھے آکھیا پیش حبیب خدا
محنت دی اس حال وچہ نہیں سنوں کوئی چاہ
تائیں خاطر اُنہا ندی ہوندا پھر اں خوار
کراں گذارا اسیں سب اس محنت وینال
میرا اوسدا دوہاں دا نام کھو سلیمان
اوپر اسے نبی نوں آیا ترس کمال
لاہ موتی اک اوستھیں دتا نال پیار
اوتھوں تخت اوڈا سکے ہو یا پھیر روان
بالن اوتھوں چھوٹے گھروں ہو یا تیار
اوتوں اوہ ہک چیل نوں نظر پیا ناگاہ
بڈھے کولوں تر ت اوہ موتی لنگی مکھس
بالن اپنا چان نوں ہو یا پھیر روان
کیا دیکھے جو اوسجگہ لکڑی پئی کہ کا

اچراں نول دن لہہ گیا ہوئی رات قریب
 فجرى بالن چنن نول ہويا پھیر تیار
 اوسدن بھی اُس جگہ تھیں قدرت رب غفار
 اوہا بڈھا اوس جا آیا پھیر نگاہ
 کل دتا میں تہہ نول موتی قیمت دا
 پھیر بھی اوسے کم وچہ تول ہووےں مشتعل
 دتا بینوں جدوں اوہ موتی تسال حضور
 راہ وچہ جان دیاں دیکھیا موتی میں اکوار
 پھیر میں او تھوں کپرت کے آیا بالن چنن
 اچراں نول دن لہہ گیا آئی رات سیاہ
 جھکھا تسار رہیا میں جنگل وچہ غریب
 چن رکھیاں ایہہ لکڑیاں ایہہ صاحب اقبال
 جدوں حقیقت نبی نول سب ہوئی اظہار
 حکم دتا لے بڈھیا گھرنوں جلد سدھار
 ایہہ بھی اگے وانگ تول چھوڑیں متال کھڑا
 مٹھی دے وچہ کر لیا بڈھے نے اوہ لال
 گھراپنے جد پر تیا بہت ہو کے مسرور
 پانی آٹا چھوڑا بہتی آہی گاب
 تنکيا پیر غریب دا ڈگا منہ دے بھار
 پانی وچہ ضعیف تھیں گک پیا اوہ لال
 مارے ہتھ بے اور کے لعل نہ لبہا مول
 بچھوں کسے اٹھا لیا اوہ بالن دا بھار
 بالن بھی جد اوسنوں مول نہ لہا کو
 آکھے دن بھی لہہ گیا ہوئی رات قریب
 ہن خالی گھر جاو ناں ہرگز ناہیں ٹھیک

اندر اوس اجاڑ دے رائیں رہیا غریب
 جوڑا کھٹیاں لکڑیاں نہ رکھیا اک بھار
 نبی سلیمان گذریا اوپر تخت سوار
 پھر بڈھے نول سکے کہندا نبی الہ
 تاں جو بڈھا کرے ناں ایسی شکل کا
 بڈھا اکوں آکھدا ہو کے سخت ملول
 میں لے کے گھر اپنے چلتا ہو مسرور
 جیوں ڈٹھا اک چیل نے لگی جھٹی با
 بالن لدھا مول نہ خبر لے گیا کون
 رہنا پیا اجاڑ وچہ مبینوں خواہ مخواہ
 پھر جسویے صبح دا دیا ہو یا قریب
 دینچ کھدا واں لکڑیاں کل دے جھکھو بال
 ہو ر دتا اک تاج تھیں موتی جلد اوتار
 ویچو کھا ہوا یسنوں کر یوموج بہکا
 ناں حفاظت یسنوں گھراپنے لے جا
 لکڑیاں دے ول پھیر نہ کیتا ذرہ نیال
 رستے وچہ دریاب ہک لنگھنا پیا ضرور
 بڈھا داخل ہوئی کے جھاکن لگا آب
 موتی والی مٹھ اوہ کھل گئی یکسار
 ڈھونڈن لگا اوٹھ کے اسنوں حلبنی نال
 پھر بالن ول ٹر پیا ہو کے سخت ملول
 چنڈیاں چنڈیاں اوسدی مٹی ہوئی خوا
 کرے دلیلاں دے چہ بہت آزرده ہو
 بھکے دوجے روز دے میرے بال غریب
 رہئے اسے بار وچہ فجرے ہون دیاں تیک

فجری جن کے لکڑیاں جاساں گھریں سدھا
 فجری اٹھ کے لکڑیاں کر داجمہ ضعیف
 بڑھا دُوروں دیکھیا کر دابھارتیار
 اے بڑھے میں کل جو مینوں دتا لال
 تاں اوس ٹپے بنی نوں دسیا سارا
 حیرت دیوچہ آگیا سنکے نبی غفار
 پگڑی دیوچہ نہ لیا اوہ موتی دی شان
 رستے اندر اوسنوں ملیا ہک اسوا
 بڑھا عا جز کوک دا کھلا رہیا وچہ بار
 حضرت اک اسوار نے کھس لیا اوہ لال
 کہیا نبی سلیمان نے سندر اسی گل
 ایہو محنت دے نوں لکھی وچہ تقدیر
 پیش خدا دے کسے دامل نہ چلے زور
 بڑھے نے جد سنی ایہہ حضرت دی گفتار
 جویں گزارا کسے دا لکھیا لکھن ہار
 دیکھو کھاں سلیمان نے اُس بڑھے دینال
 پھر بھی اُسنوں لکڑیاں آہیاں پھیب
 اولیٰ اپنی پگ بھی دے بیٹھا تاوان
 کی کھٹیا بن قسمنوں لیکے سپچے لال
 جد تک ہو دن ختم نہ گردش دے ایام
 جاں پھر ربدی طرف تھیں کٹ گئے جنجال
 کچھ مدت تھیں بعد پھر تخت نبی سلیمان
 اندر جس میدان دے بڑھا اوہ کنکال
 اوہ بڑھا جد نبی نوں نظر نہ آیا مول
 ہک بڑھا اس جگہ تے طیارسی ہوار

قصہ کوتاہ پھیر بھی رہیا وچہ اوس بار
 پھیر تخت سلیمان دالے آیا تشریف
 اپنے پاس بلائیکے کہیا نال پیار
 کہیا اوسنوں دیکھکے کھاویں ہو جانال
 پانی اندر جس طرح ڈگ پیا اوہ لال
 پھر ہک موتی اوسنوں دتا ترتبجی وار
 بالن اوتھے چھوڑ کے گھروں ہویا روان
 نس گیا اوہ لاه کے بڑھے دی دستار
 پاس سلیمان آئیکے کر دازا بہ لوکار
 نالے میری پگ بھی لیکیا موتی نال
 قسمت تیری اپنی بیٹھا تلیاں مل
 رب دے دے دتے باجھ نہ بن داکوئی میر
 اوسدا کم مجال کی موڑ سکے کوئی ہو
 لگا بالن چکن پھر جویں تیری کا
 رہندا اوسے حال وچہ ترلا کرے ہزار
 کیسا اپنی طرف تھیں کیتا ترس کمال
 لعل چکھے تن دن بھکھار ہیا غریب
 ترک لا کیتا نفعدا اولٹ ہو یا نقصان
 آخر اولٹ لنگوٹ تے اوہ رام دیال
 باجھ نصیبان کسے نوں کون دیو آرام
 اوہ بڑھا رزق تھیں ہو گیا بالامال
 اوڈ دا وچہ ہوا دے آیا اوس مکان
 چن داہیسی لکڑیاں بڑی مشقت مال
 نفران تائیں آکھدا اللہ دہستبول
 چن جن بالن لکڑیاں جمع کریندا بھار

دے سُن میں اوسنوں موتی رتن عجیب
 ہُن اوہ بڈھا ایس جا نظر نہ آوے یار
 جاؤ کھاں دپہ شہر دے معلوم کرو حوال
 ہے سی بڑا غریب اوہ عاجز ناتوان
 سُکر نوکر حکم ایہہ دور گئے فی الحال
 اُج حضرت سلیمان نے تینوں کیتا یاد
 بڈھا کہندا جائے کے میرا کہو سلام
 بھیجو میری طرف کوئی گھوڑا یا مقبول
 جا حضرت نوں نوکراں کیتا حال بیان
 اوہ بڈھا ایس جا ہوندا نت خوا
 ہُن اوہ باجھ سواریوں مول نہ سکدا چل
 کیونکر اوستے فضل ایہہ کیتا رب غفور
 اوسو بیلے بھیجا گھوڑا ہتھ غلام
 حاضر ہو یا آئے تے بڈھا حضرت پاس
 بچھیا حال صغیف تھیں تہ حضرت سلیمان
 کہن لگا اوہ لعل جو کیتے تے اے عطا
 رور و دپہ جناب میں کردانت سوال
 کہدن بالن چکن نوں آیا میں اس جا
 چڑھیا میں اُس کھتے بڑی مشقت نال
 شاید اوصا لعل ہے میں جاتا وچہ دل
 خوش ہو کے میں لعل اوہ دھیا درج باز
 اوسے دن تھیں ہو گیا میں آسودہ حال
 ایہہ گل کر گئے گیا بڈھا گھرنوں پیر
 جے رب آوے دین اوسنوں دیرنگا
 جیکر اوسنوں دیوناں ہوو نا منظور

ایسے صلیح ہو گئے نامے اوس نصیب
 زندہ ہے یا مر گیا جانے رب غفار
 جیکر ہووے جیوندا ڈھونڈ لیا و نال
 معلوم کرے اوستھیں ہُن کیونکر گذران
 بڈھے تائیں ڈھونڈ کے جادستیا احوال
 چل اساڈے نال توں ہو یا ایہہ ارشاد
 نامے بعد سلام تھیں دینا ایہہ پیغام
 نہیں تاں باجھ سواریوں میں نہیں آوند اہل
 سُکر حضرت بات ایہہ بہت ہوئے حیران
 اٹھوں بھار اٹھائے کے جاوے بے باز
 بڑا تعجب آوند اسنے اوسدی گل
 ہُن میں اُسوں سد کے بچھاں حال ضرور
 بڈھے نوں اُس چار کے آندا نال آہم
 پہنیا ہے سی اوسنے سوہنا عجب لباس
 دس بڈھیا ہُن کس طرح تیری ہی گذران
 میرے کولوں لعل اوہ تے گئے کھڑا
 ربا دے پھر لعل اوہ رحمت اپنی نال
 اہلنا ہکی درخت تے مینوں نظر پیا
 پھولیا جاں اوہ اہلنا وچوں لہلا لال
 جیہڑا میں تھیں کھس کے نس گئی سیال
 ملی قیمت اوسدی فہراں شتر ہزار
 گھر میرے ہن مول نہ مینو نداوٹ مال
 تخت گیا گھر اپنے مول نہ لگی دیر
 کھڑیاں چیراں مدتی دیندا پھیر لہا
 من موتی مفت جے تاں بھی ہو دن دور

اسوچ حکمت رب دی جیکر سمجھے کو
منگ پذیرا رب تھیں تکیہ غیر ہٹا

باجھوں دتے رب کوئی نہ گھاسو
مولا باجھوں ہو نہ سکدا کوئی رجا

بیان بیت المقدس و فات حضرت سلیمان علیہ السلام

کتنے برس اس سلطنت پیہ سلیمان
کئی مکان عمارتاں تلے کوٹ حصا
بڑے بڑے کم انہاں دے کردے دیو تمام
بیت مقدس شام وچہ جوہر عالیشان
پہلے اوہ داؤد نے اکتی جانی بنا
دیواں نوں سلیمان نے دس دتی ایہہ کار
دیواں موجب حکم دے شروع کیتا ایہہ کم
چالی گزاں بلند اوہ کیتے تھم تیار
وگھو وگھرے سبہ دے رکھے سوہنے نام
دو جا طوبی باب سی تریجا رحمت جان
تاک لگے انوس دے ہر درواز نوں
وچہ قندیلان تنگیاں چاندی تھیں بنوا
اسے گندھک سرخ تھیں بندا ہے کیمیا
رکھے ہر قندیل وچہ لعل جو شب چراغ
تن کوہاں تک انہاندا چان جاوے دور
حاجت ناہیں تیل دی ہوندی ہر گز مو
قصہ کوتاہ جس طرح ہو یا شاہ سلیمان
آہنر اوہ بھی چھوڑ کے دنیا دار فنا
ہک دن شیش محل وچہ حضرت ہود لٹا
آگیا ملک الموت بھی ہو کے تر ت تیار
کہندا میں ہن آپ دی قبض کر لیاں جان

اوپر ہر یک خیر دے کیتی وچہ ہر کان
وچہ جیاتی اپنی کیتے انہاں تیار
حق پری تے بھوت بھی تابعدار علام
اوہ بھی سی بنوا گیا جتاں تھیں سلیمان
پھر حضرت سلیمان نے دتی بہت دھا
گندھاں سنگ سفید تھیں اسدیاں کرو تیار
گندھاں سونے رنگیاں سنگ مردے تھم
رکھے چاروں طرف تھیں خوش دروازے چار
پہلا باب داؤد داؤساں کھول تمام
چوتھا باب محمدی آخر نبی زمان
چھت بنائی ساجدی سوہنی خوش منڈوں
گندھک سرخ منگا لیکے دتی وچہ ملا
ایہہ حضرت سلیمان نوں کیتی رب عطا
آپے کردے روشنی سنتوں نیک داغ
ایسا روشن انہانوں کیتا رب غفور
ایہہ سب ذکر خلاصیوں کیتا میں منتول
ایسا شاہ نہ ہو کو ہو یا وچہ جہان
کر کے کوچ جہان تھیں چلے بستر چا
عاص اوپر کھلویکے کرے خدا نوں دی
پچھیا حضرت کس طرح آیا ہیں توں بار
تاں پھر او سنوں آکھیا پیغمبر سلیمان

حکمت پانی پین دی مینوں کرو عطا
 اتنا ٹھیرن واسطے مینوں نہیں فرمان
 پتہ نہ لگا کسے نوں پائی نبی وفات
 ہر کوئی جانے کھڑا ہے زندہ اجڑ سول
 جاں پھر عاصا نبی دا جھگڑا ہو گیا آ
 شٹا اوہ کمزور ہو ڈگی لاش زمین
 اتنی مدت لاش ایہہ کھڑی رہی بجان
 دعوے علم الغیب اکر دے سن جنات
 ڈگی جس دم لاش اوہ عاصا ٹٹن نال
 جھوٹا دعوے انہاں دا ہو یا اس سبب
 دو جا اس وجہ ایہہ سی حکمت پاک خدا
 مسجد بیت مقدس دی شروع آہی تعمیر
 تھوڑا بہتا اچے سی باقی رہتہ راکم
 جبکہ خبر وفات دی ہو جائدی مشہور
 آہے قسم جنات یقیں جو مزدور تمام
 اسے حکمت واسطے عالم غیب خدا
 اس یقیں ایہہ بھی ہو گیا معلوم حال تمام
 جاں پھر مسجد ہو گئی پورے طور تیار
 رخصت ہو گئے جن بھی کرا فوس کمال
 اتھوں تک سلیمان دا ختم ہو یا مذکور

کہیا ملک الموت نے ایہہ نہیں حکم خدا
 ایہہ گل جلدی آکھ کے قبض کیتی اوں جان
 رہی کھلوتی لاش اوہ آہی جوں حیات
 ہر من ناں تک کسے نوں خبر نہوئی مول
 ہیٹھوں اوسدے مڈھ نوں کیڑے لیتا کھا
 تاں سبہ لوگاں بات ایہہ سمجھی نال یقین
 ہو یا فوت چروکناں پیغمبر سلیمان
 اوہنا نوں بھی مول نہ معلوم ہوئی وفات
 جتاں نوں بھی تدوے ایہہ معلوم ہو یا حال
 علم الغیب کسے نوں باجھوں سچا رب
 جد حضرت سلیمان دی ہوئی جان ہوا
 پوری اچے تیار نہ ہوئی باتدبیر
 پیر اوہ بھی سمجھائے کے حضرت دناوم
 مسجد ایویں چھوڑ کے نس جانڈ مزدور
 بے اوہ جانڈے نس تاں کون کریدا کام
 فوت ہونا سلیمان دار کھیا بھیند چھیا
 علم الغیب کسے نوں باجھوں رب علام
 ڈگی لاش زمین تے حال ہو یا اظہار
 غائب ہو یا تخت بھی اوڈھو ادنے نال
 اکوں ہن لقمان دا حال کراں مسطور

ذکر حضرت لقمان حکیم بن باعور

ہن قصہ لقمان داسنیوں کر کے غور
 جدوں نبی داؤد نوں حکم خدا وینال
 پایا حکمت علم ساتاں لقمان حکیم

اندر قصص الانبیاء لکھیا ہے اس طور
 ملیا شان پیغمبری گذر گئے تین سال
 جیونکر وجہ قرآن دے کہیا رب رحیم

اَتَيْنَا لَقْمَانَ الْحِكْمَةَ كَيْفَا پاك خدا
 حكمت علم جو انہا نون بخشیارب خود
 آپے حبشی قوم تھیں اوہ لقمان حکیم
 اسرائیلی قوم دے آئے اوہ عظام
 اوس آقا دادوسرا ہوراک نوکرسا
 اوپر دوہاں نوکراں کیتا اوس گمان
 جیکر ساڈے اوپر ہے شبہ تسانوں کا
 نکلے اوسد پیٹ تھیں جس کھاہی اوچتر
 تے انوائی دوہاں نون تے پانی نال
 مالک حکمت دیکھ کے بہت ہویا دل شاد
 پہلی حکمت انہاں دی ایہو ہے مشہور
 مالک نے آزادجاں کردتا لقمان
 وقت قیلو لے ہک دن حکمے نال خدا
 یا حضرت رب تسانوں کیتا حکم متین
 سن حضرت لقمان نے تر ت کیتا انکار
 کیوں جو حق ناحق داوچہ خلافت در
 جیکر ہووے حق تاں لوگ نہ چھوڑن مل
 سنکر ملک خدائیدا آیاوچہ جناب
 حکمت تے پیغمبری دونویں تیرے وٹس
 حکمت دالقمان نے کیتا تدوں سوال
 راتیں سٹیاں انہا نون حکمت ہو گئی یاد

حکمت ہر لقمان نون کیتی اساں عطا
 پائے اوستھیں فائدے بہت ہی داود
 رنگ سیاہ سی انہا نون بخشیارب رحیم
 خدمت کر دے انہاں دی ن ذرات تمام
 مالک دی اوہ چیز بک چوری بیٹھا کھا
 مالک تائیں آکھیا تاں حضرت ملقمان
 تے انواڈ اساں نون پانی گرم پلا
 سنکر مالک ایہو پھرت تر ت کیتی جویز
 دو جے دے اوہ پیٹ تھیں نکل پئی نوال
 راضی ہو لقمان نون کیتا اوس آزاد
 وچہ جامع تاریخ دے لکھیا ایہو مذکور
 اوستھیں تیکھے حکمتاں ہویاں سب عیان
 اوس حضرت لقمان نون کہیا فرشتے آ
 اسپس خلیفہ کرا نگے تینوں اوپر زمین
 میں تھیں مول نہ ہووے ایسی مشکل کار
 جے ہووے ناحق دا خطرہ روز حشر
 امر خلافت مجھ نون ہرگز نہیں قبول
 پھیر حکم لقمان نون کیتا رب وہاب
 جو تینوں منظور ہے جلد اسا نون دل
 کیتا رب نے اوسنوں حکمت وچ کمال
 ہوئے سار جگ وچہ حکمت د اوستاد

نصیحت کروں حضرت لقمان برائے سرمد خود

نصیحت اول

سجدہ تھیں چھوٹا اٹھاندا سی ہک پت جوان

اندر قصص الانبیاء راوی کرے بیان

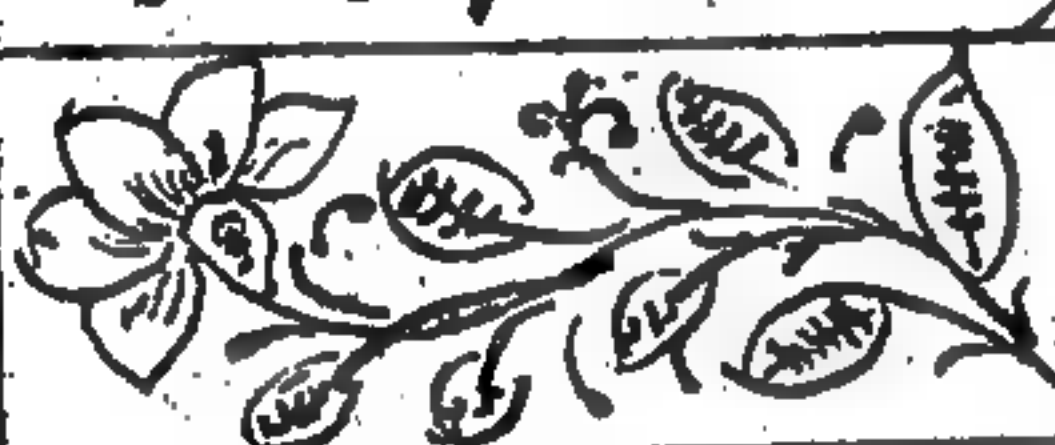
ہم دن اوس نے باپوں آکھیا نال پیار
جیونکر مرضی تساندی کرو مینوں فرمان
اللہ حافظا ہو سکیا اے میرے فرزند
سبھ تھیں اول مت ایہ دتی اوس مقبول
شرک کرن تھیں آدمی ہوندا بے ایمان

جاندا میں ہاں سفرنوں کارن کارو بار
تاں اپنے فرزندوں کہیا ایہہ لقمہ سان
رکھیں دل وچہ یاد توں متیں سیریاں چند
بیٹا نال خدائید سے شرک نہ کرنا مول
جیونکر خبر خداے نے دتی وچہ قرآن

وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ

یعنی اپنے پت نوں کہیا ایہ لقمہ سان
اے بیٹے نہ کریں توں شرک خدا وینال
ہور جگہ قرآن وچہ کہیا پاک حشر
شرک جی کوئی ہور نہ ہرگز مندی کار

نال کمال نصیحتاں کردا وعظ بیکان
ہے ایہہ شرک کما وناں وڈا ظلم کمال
بخشے جاوے عیب سب شرک نہ بخشیا جا
جہڑے شرک کما وندے تنہاں خداوی مار

نصیحت دوم

استحیٰں تجھے آکھیا قائم کریں نماز
با جھ نمازوں آدمی مومن بنے نہ کو
کرنا ترک نماز و شرک برابر جان

ایہ بھی بھاری مسئلے ہر مومن داساز
جہڑا پڑھے نماز ناں کافر ہوندا سو
جیونکر خالق پاک نے کہیا وچہ قرآن

أَقِمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ط

یعنی کرو نماز نوں قائم چنگی سول
مشرک شرک کما وندے کرن نمازوں عار
جو کوئی کرے نماز ناں پنچے وقت ادا
اسے طور حدیث وچہ حضرت وافرمان
مومن کافر وچہ ہے فرق نماز عیان
بلکہ جو کوئی جان کے چھوڑے ہک نماز
دو جی تہہ بھی چھوڑیاں پکا کافر ہو
یارو ہر کم چھوڑ کے پڑھیا کرو نماز

تاں جو وچوں مشرکاں ہوو ناہیں مول
تاہیں مشرک اہنانوں کہیا رب غفار
بھانویں شرک نہ کرے اوہ مومن کہیا جا
جہڑا پڑھے نماز ناں اوہ نہیں مسلمان
پڑھے تاں مسلمان ہی نہیں تاں کافر جان
اوسدا بھی ایمان ہے جاندا کمر پرواز
بن تو بہ پھر اوسدا ہور علاج نہ کو
تاں پھر رحمت تساں تے ہوو بے انداز

نصیحت سوم

ترتیبی دتی متا یہ بیٹے نوں لقمان
یعنے جد تک رہے گا زندہ تیرا دم
مندا کم نہ کسے نوں ہرگز دسین مول
ہر مومن نوں فرض ہو لینی ایہ بھی مت
جتنا ہووے کسے نوں علم شرعاً جان
بھانویں کئے مسلیوں ہووے واقفکار
جیکر کچھ نہیں جاند اے بے علم غریب
آکھے اوسدے لگ کے کرے جو چینی کا
حضرت کہیا جو کوئی دے کار صواب
آکھ کر اوسے کسے تھیں جو کوئی کار تباہ
دسنا چاہیے خلق نوں چنگا کم ضرور

کیتا کرو چہ خلق دے امیر معروف بیان
جو کوئی ملے سببہ نوں دسین چنگے کم
نہیں تاں قہر خدا پیدا تیتھے ہوگی نزول
نیک دسے خلق نوں بری نہ دسے گت
اوتنا اندر خلق دے کردار ہے بیان
تاں بھی اوہا خلق وچہ کر دیوے اظہار
تاں بھی آکھے نیک کم ہوندا بہت عجیب
اجر برابر دوہاں نوں دیوے رب غفار
کر نیوالے نال اوس پورا ملے ثواب
ہو جتنا دوہاں نوں ہوندا عیب گناہ
برے گناہ دے کم تھیں رہو ہمیشہ دُور

نصیحت چہارم

چوتھی ایہ لقمان نے دتی ہے سی بند
یعنے جتنے تہ نہ نوں ملے کوئی بدکار
جیکر آیا باز اوہ دوہاں ثواب حصول
ایہ بھی بھاری مت ہی موجب حکم خدا
کیتی وچہ حدیث دے حضرت نے تاکید
مار سکوتاں مار کے روکو ہتھاں نال
جیکر نال زبان بھی روک نہ سکوا مول
غیر شرع بدکار دا مول نہ کرو پیار
جتنی طاقت کسے نوں بخشی رب جلّال
جیکر قوت بازواں دیوے مار ہٹا

منع کریں بریائیوں اے میرے فرزند
اوسنوں اوسدے فعل تھیں منع کریں لکھا
نہیں تاں تیرا اجر ضائع ہووے مول
واجب سمجھناں مومنناں رکھن یاد سدا
جد کوئی منکر شرع دا دیکھو تسیں پلید
نہیں تاں نال زبان دسے منع کرو الخال
دل تھیں اوسدے نال پھرو برکھو ہر سول
نہیں تاں اوسدے نال دھو تسیں شما
منع کرے بدکاریوں اتنی طاقت نال
نہیں تاں کرے زبان تھیں اوسنوں منع صفا

دُردا ہے جو آنکھوں میں پلے جاوے گل
تاں پھر اوسنوں دلوں اوہ جانے دشمن دین
جیکرا یہ بھی کرے نا اوس ایمان ضعیف
جس طاقت سے ہوندیاں کوئی مسلمان
طاقت ایہو پڑی نون بخشی رب لطیف

یا اوہ اوسد آکھیاں منو نا ہیں گل
تاہیں ہو سی آپ اوہ مومن نال یقین
کامل مومن اوسنوں کہے نہ شرع شریف
روکے نہ بدکار نون ہے اوہ بفرمان
روکے حل دامو دیاں کر کر کے تصنیف

نصیحت چہم

پنجویں ایہ فرزندوں دتی مت کمال
یعنی تو کہ تکلیف جو تینوں پہونچے آ
بے صبری واکریں نہ ہرگز مول خیال
بھی کہیا لقمان نے بیٹے نون اوسم
ہمت باجھوں کسے تھیں صبر نہ ہوندا مول
بن مقبول لاں رب دیاں کرنا صبر کمال
وچہ تکلیف پیغمبر ال کیتے صبر عظیم
یا یوسف یعقوب نے کیتا صبر کمال
کیا کچھ درجے انہانوں بخشے رب علام
درجے جیکر صبر دے کرن لگاں مسطور
کارن سبھناں مومنوں کافی ایہو دعا

جو کچھ چہیے تہہ نون صبر کریں ہر حال
لیئیں سرے تے جھل اوہ کر کے شکر خدا
آئے مولا صبر تھیں سختی دیند مال
بیشک کرنا صبر ایہہ ہے ہمت داکم
سیحی ایہہ گل پت نون آکھی اوس مقبول
جو کوئی صبر کما وندا ہوندا مال مال
موسیٰ عیسیٰ زکریا یحییٰ ابراہیم
یوسف دی گلزار وچہ دیکھ انہاندا حال
بدلے صبر کمان دے مطلب ملے تمام
ذکر جو ہے لقمان دار ہجاسی پھر دور
سنے مصنف سبھ نون دیو صبر خدا

نصیحت ششم

چھیویں مت لقمان نے دتی ایہہ مقول
یعنی جو کوئی آدمی ملے تینوں ہر حال
نال غور نہ کسے دل ہرگز کریں زنگاہ
خوش خلقی تھیں سب نون ملین ہمیش سنگ
عجب نصیحت مومنوں ایہہ بھی ہو درکار

لوکانوں بیرخی تھیں ہرگز ملیں نہ مول
بھانویں ہووے بادشاہ بھادیں ہو کوکال
دیکھیں ناہیں کسے نون ہو کے بے پرواہ
لوکاں تاہیں دیکھ کے مھل نہوویں تنگ
ہر مومن نون دیکھ کے کرنا خلق پیار

مفلس خواہ امیر ہوا دے اگلے کل
دشمنوں بھی دیکھ کے متھے وٹ نہ پا
پاک نبی حب اپنا کیتا خلق عیان
ایہو طریقہ سب لوں پکڑن بڑا ضرور

سبہہ نوں چنگا آب تھیں جانن سر واپس
میتاں ہدایت خلق تھیں اوسنوں کسے خدا
کافر مڑھ قدیم دے ہوئے مسلمان
رکھتے تے بے خلق تھیں ہر کوئی نسدا دور

اصیحت، مہتمم

ستویں مکت فرزندوں دتی اینجھال
شیخی کبر کر بندیاں بنے کھلے پسند
فخر تکبر جہاں نے کیتا وچہ سینسار
اول کبر جہاں تے کیتا سی شیطان
پھر فرعون پلید نوں شامت چایا آ
کیتا پھر قارون نے کبر اتے ہنکار
کس داکس داکھول کے حال کراں اظہار
کس کس آکر خان دی آکر گئی نہ بھیج
دیکھیں اپنے آپ نوں جو توں کر کے غور
دوں بولال دے راہ تھیں باہر آیا جو
ایہو نقطہ یاد جے رکھیں نال یقین

چلیں نہ اوپر زمین دے متکبران دی چال
ایہ بھی ہر یک واسطے وڈی ضروری پسند
اسے جگتے انہاں دا ہو یا حال خوار
لائق لعنت سدا وہ ہو یا بے ایمان
سے تمامی شکر اں کیتا غرق خدا
کھڑا کھڑوتا زمین وچہ دتار بنگھار
جو کوئی اچھا آگیا ڈگا منہ دے بھٹا
توں مولیٰ کس باغ دی جہم پیو ہیں اج
پھیر نہ صرگز عن فلا پکڑیں اب طار
کس شیخی تے کرے گا فخر تکبر سو
وانگ پندیر فقیر دے رہیں سدا سکین

اصیحت، مہتمم

اٹھویں دتی مکت ایہ بہت محبت نال
بہت تر کھاٹرن تھیں ٹھک میں ہو کنو
دوہاں وچہ نقصان ہے کرین ایسی کار
کافی ایہو مثال ہے ہر کم اندر یار
دیکھو وچہ حدیث دے کہیا شاہ ام

بیٹا اپنی نور وچہ پھڑپھڑیں مبیانی چال
اپڑن دیسی مول نہ بہتی مستحی نور
جے چاہیں آسودگی رکھ اوسط رفتار
استحییں باہر چلے جو ہوندا انت خوا
سب کہاں تھیں جان توں بہتر اوسط کم

اخیر الامور اوسطا

اوسط و ہر کم و چہ کرے خیال نہ جو
کھانا پینا پہننا ہو رجو خرچ تمام
تھوڑا کھاوے توت تھیں بھکھ نہ اوتر مول
جو کوئی اپنے قدر تھیں خرچ کرے بسیار
نالے تھوڑا دناں و چہ اوڈ دانگ ناموس
جیکر اپنے قدر تھیں گھٹ و دھ کرے مول
نالے سوکھی اپنی رہے سدا گذران
و چہ قرآن کریم دے کہیا رب جلال
کردے جہدم خرچ اوہ نا اسراف کمان
بس پذیرا ایو ہے سمجھ تھیں نیک طریق

بیشک اوسدا کم اوہ کدی نہ پورا ہو
ہر کم و چہ اسبات دار کھئے فکر مدام
قدروں باہر کھا دیاں پوے شتابی سول
بچ اوچکا اوسنوں آنکھے کل سنیسا
قدروں تھوڑا خرچیاں لوک کہن کنجوس
سو بجا ہووے جگ دی راضی رب رسول
کتنے اسوچہ فائدے کتنے اوہ نقصان
بندے رب د اوہ جو چلن میان جال
ناہوں تنگی کرن اوہ و چلے رستے جان
چلے چال میان جے رب دیو توفیق

اصیحت ہم

نواں ایہ فرزندوں کہیا اوس ممتاز
نال کسے دے مول نہ اچھی کریں کلام
کھوتے دا آواز ہے کتنا بہت بلند
کو ہجا ہر آواز تھیں ہے آوازہ خر
اوچا بون منع ہے اندر شرع رسول
بولے ہکدن لوگ کچھ پاس رسول کریم
اوسے ویلے رب دا آند حکم وحی
یعنے جتنا بول دے ہیں رسول خدا
سندر حکم خداے واسبہ صحاب کبار
ایہو حکم تمام نول جو کوئی مومن ہو
پس و چہ بھی کرن ناں ایسی بات بلند
کر کے خاص نہ عورتاں کرن اجیہی گل
جیہو تکر اچا بولیاں پونداتہاں سدا

بولن ویلے اپنا نرم کریں آواز
اوچا بول پسند نہ کردے لوک تمام
ایہو اوسنوں مول نہ کردا کوئی پسند
ہینگے اچن چیت جان کتنے جاندے ڈر
جسوں سن کے لوگ بھی ہوں تنگ مول
نال آواز بلند دے سنتوں یار ہیم
کر و بلند آواز نا اوپر آواز بنی
اوستھیں و دھ آواز نا اوچا کر یوگا
پاس نبی دے پھیرنا کرن اوچی گفتار
پاس بزرگاں بیٹھ کے کرن نہ اچا شور
جیہری دو جے شخص نول ہووے نا پسند
جو نا محرم شخص نول کر دیوے بے گل
تویں نہ خوش آواز بھی پیچھے غیہ نول

گاؤں ہٹن ہو رہے جو سراں نکالیں رُل
اکثر رنالیسیاں ڈھکیاں ہیں آج کل
دیکھیں جتنے مرد کچھ ڈنڈے ڈوٹے ول
جے کوئی روکے اونہاں نوں لٹا پندیاں گل
بھڑن لڑن وجہ تکرپاں فاضل جو ہیں اہل
کھنے اندر بھٹیاں کرن لکھاں ول چھل
اوچا نیواں بولناں رہ جاندا اک ول
ہک وچاریاں تارکاں پھرن نکاتوں چل
اوپر توکل بھٹیاں جیونکر باسے تل
خاوند دی کچھ لوڑنا وقت گیا اوہ دھل
دتارپ داسرتے لین وچاریاں چھل
آکھن سانوں لوڑناں زیورنگ محل
اسے گل وچہ سینکڑے پوچہ پندیاں چھل
نگھی تارپی لائیے کے مڈھوں پھیرن ہل
چھوڑ پندیاں ذکر ایہہ تل انتہاں تھیں تل

سجھے ایہہ نامحرماں سینے پاؤں سل
ول بولن دا جنہاں نوں مول نہاوسے ول
اوچا اوچا بول کے تادیوں تھمر تھل
گپاں کچھاں مار کے اوسنوں کردیاں ہل
با جھوں فحش فساد دے مول گڈرے تل
دیس ڈرن پرچھاویوں اتیں چیرن بھل
برقے اندر اندیاں کئی موکلے تل
با جھو دیا ہوں ہو گئے سارے مطلب حل
ورد ایہو دن رات دایکی بیکانی گھل
اوڑک ہک دن جادنا خاک مٹی وچہ گل
مارے اپنے شرم دے کٹن اوکھ سوکھل
نال مصیبتے دوستی لکھی روز ازل
پچھ حوالے انہاں تھیں جنہاں بھائی گھل
کچھ پرواہ نہیں جداں تک ہی مستاکل
مت کوئی آکھے تددھ نوں چل گیرے تل

ذکر باقی نصیحت

ایہہ نو متیں پت نوں دتیاں جو لہقان
جاں ایہہ متیں دے رہیا کیتا ایہہ فرمان
کہنا ہے کچھ ہو رہی تینوں میں سمجھا
تھتہ کوتاہ جدوں پھر ہو یا اوہ تیار
نال محبت پت نوں پھن لگا لہقان
دیکھیں گاہک رکھ توں اندر اوس زمین
یاد رکھیں اوس کھدے پہیہ نہ بھٹیں جا
ہوئی اوس پہیہ ہک بڈھامرد ضعیف

ذکر انہاں دارب نے آئنا وچہ قرآن
تل کے جاویں مجھ نوں جسدیم گلوں جان
تاں جو اندر سفردے دکھ نہ دیکھیں کا
آملیا پھر باپ نوں بیٹا فرماں دا
راہ وچہ تینوں جانڈیاں اسی بے بیان
ہوسی اوسک پاس بھی ہک چہرہ شیرین
رکھے اس آفات تھیں تینوں پاک خدا
منیں دل تے جان تھیں اوسد اساتمہ

دو جی تینوں بات میں دساں ایہ سمجھا
 او تھوں دے جو آدمی ہین میرے آشنا
 عورت ہے او سبگہ ہک صاحب حسن جمال
 اوس عورت و نال توں کریں نمول دیاہ
 ترتبجی ایہ بھی بات ہے سن توں برخودا
 نام منلانا اوس مدت گئی و ہا
 جا کے اوستھیں اپنا قرضہ کریں و نمول
 ایہ سب باتاں میریاں رکھیں یا ضرور
 سنکر سبھ نصیحتاں ہو یا تر ت روان
 ڈٹھا اوس درخت ہک سوہنا سایہ دار
 نالے چشمہ عجب ہک جاری اوس پاس
 کہند ادل و چہ پی لواں پانی دا ہک جام
 تر ت وصیت باپ دی آئی اوسنوں یاد
 بڑا اوسنوں ویکھ کے کردا ایہ منہ مان
 کر کے میرے کول توں سائے ہیٹھ آرام
 بیشک بابا وڈکیا سچ تیرا فرمان
 لڑکے دی یہ بات سن بولیا مرد خدا
 سنی جدوں ایہ بات پھر لڑکے نیک نہاد
 کہیا سی ایہ باپ نے مینوں ٹردی آ
 تاں پھر اوس ضعیف دامن لیا فرمان
 پانی پی کے چشمیوں شٹا اوسے جا
 ڈنگن لگا اوسنوں بڑھا سی بیدا
 کٹ لیا سر سب دار کھیا اپنے کول
 لڑکا اوس ضعیف تھیں سنکر ساری بات
 بچھوں اوس ضعیف نے کہیا پھیر بلا

جدوں فلانے لوک دچہ داخل ہوئیں جا
 تینوں گھر لے جائیکے خدمت کرن ادا
 تینوں کہن عقد توں کر اس عورت کے نال
 اللہ تینوں اوستھیں رکھے وچہ پناہ
 وچہ منلانے پنڈ دے رہندا اک تجار
 اتنا میں تھیں نصت دواہ لگییا قرض اٹھا
 یاد رکھیں پر اسبگہ رات نہ رہنا مومل
 جاہن بیٹا تدھ دا حافظ رب غفور
 جس دم پوہتا جائیکے اندر اوس میدان
 بیٹھا اوسک ہیٹھ ہک بڑھا بزرگوار
 جیسی بن لقمان نوں ڈاڈھی سخت پیاس
 پھیر ہیٹھاں اوس کھدے کرسان ہیٹھ آرام
 لگا او تھوں رٹن جاں لڑکا نیک نہاد
 اندر ایسی دھپ و کدھر لگوں جان
 لڑکا اوسول پرت کے کردا ایہہ کلام
 منع اسانوں باپ دی ہیٹا اس مکان
 رب دی قسم نہ لڑکیا دھپ ایسی وچہ جا
 آئی اوسنوں باپ دی تر ت وصیت یاد
 من لیش جو کہے اوہ بڑھا بزرگ وار
 تر ت سلامی ہوئی کے بیٹھا اوس مکان
 سب اک اوسے رکھ تھیں تلے لٹھا آ
 لے کے عاصا سب نوں اوسنے چھڈیا ہا
 لڑکا جسم جاگیا دسٹی حالت کھول
 رخصت لے کے چلیا او تھوں نیک صفا
 کتھے جاسیں لڑکیا مینوں سچ بت

جاساں میں اُس پنڈنوں لڑکے کہیا حال
 بیشک چلو تہیں بھی لڑکا کہے جواب
 جس ویلے اُس پنڈ وچہ دونوں پہتے جا
 پچھیا لوکاں اُنہاں تھیں سارا پتہ نشان
 دسیا لڑکے اُنہاں نوں اپنا کھول بیان
 سُنکے لوکاں اوسدا کیتا ادب کمال
 اچھی خاطر دواں دی کیتی سی اوس قوم
 لڑکے نوں اک روز اوہ کہندے نرمی نال
 نالے اوسدے پاس ہر دولت مال کثیر
 تیری خاطر دل کے کیتی اسان صلاح
 لڑکے کہیا باپ نے کیتی سی ایہ پسند
 نہیں تاں وچہ پردیس و پاؤ نیگا تکلیف
 منیں اوسدی بات توں ناموڑیں فرمان
 جو کچھ اوسنے آکھیا سو میں کراں قبول
 بڈھڑے نوں اُس جائیکے دتا حال سنا
 لڑکے نوں اوس شخص بھی دتی ایہ صلاح
 تاں اُس لڑکے عقد پھر کیتا عورت نال
 اس عورت و نال جو عقد کریندا آ
 نو خاوند اس تدھ تھیں اگے دتے مار
 تینوں بھی ایہہ ماری جھوٹ نہ جانی مول
 بڈھے نوں اُس آئیے دسی ساری گل
 بڈھے کہیا مول ایہہ نہ کرنے کرتوں کا
 راتیں تیرے کول جاں آوے وقت جماع
 دساں گا اوس وقت میں تینوں ہک تجویر
 القصد اُس راتوں ایویں کیتی کار

تاں پھر بڈھے آکھیا مینوں چل نال
 تاں پھر بڈھا ٹر پیا اوسکے نال شتاب
 جتھے اوسکے باپ دے آہے پار آشنا
 کون تہیں کس شہر تھیں آئے اس مکان
 آیا میں اس شہر تھیں باپ میرا لقمان
 گھر لے آئے دو ہانوں بہت محبت نال
 کر کر تر لے اُنہاں نوں رکھیا کتنے یوم
 عورت ہے اک اسجگہ صاحب حسن جمال
 چنگی ذات صفات تھیں عورت دوی امیر
 آکھیں تاں اوسناں چا تیرا کراں نکاح
 کسے امر دا سفر وچہ نا ہوویں پابند
 ہاں البتہ تدھ نوں جو گل کہے ضعیف
 ایہ بھی گل میں اوسنوں کرساں ورنج بیان
 اوسکے امروں باجھ میں ایہہ گل کراں مول
 اس کم اندرتساں دی ہے کس طرح رضا
 بیشک اسدے نال توں کر لے حق نکاح
 پچھوں کہے شخص نے آدسیا ایہہ حال
 پہلی راتیں اوسنوں دیندی ایہہ بھگتا
 کیٹوں کیتی تدھ نار ایہہ ہے وڈی بدکا
 سُن بٹیا لقمان دا ہو یا بہت مل
 مینوں اس نکاح دا مندا جا پے پل
 میں تینوں اس بات دی حکمت دیاں تبا
 جلدی مینوں آن کے دیویں توں طلاع
 انشاء اللہ بچگی تیری حسان عزیز
 خلوت کارن جدوں اوہ عورت ہوئی تبا

لے رخصت ہاک پاک دی آیا بزرگ ول
 بڑھے اوسنوں آکھیا لے آتوں فی الحال
 آندا آتش دان اوس آتش نال بھرا
 سر اوسدا اوس شخص نے رکھ لیا سچی پاس
 کہندا آتش دان ایہیجا توں ہن یار
 عورت کپڑے اپنے لاسے جڈں متام
 میرے پاس لیا ونا پھر ایہہ آتش دان
 تر آنگیٹھا لے گیا عورت اپنی پاس
 جاں اوس کپڑے اپنے دتے سبہ اوتا
 سنے عورت حکم ایہہ کیتا اسے طور
 بڑھے آتش دان جان ڈٹھنا مال دھیان
 سد کے اس جوان نوں دتے پھیر دکھا
 اگلے خاوند مر گئے اسے شامت نال
 ہشیک اوسکے نال ہن صحبت کرتوں جا
 آیا عورت طرف پھر لڑکانیک صفات
 صحیح سلامت فخر نوں آکھیا بن لقمان
 آخر اوتھوں کوچ دا کیتا پھر سامان
 کہیا بن لقمان نے اس بڑھے نوں جا
 اوتھتے میں ہک شخص نوں ملنا ہے سہول
 کیونکر مرضی تہاں ہی دسوا پنا حال
 اوڑک اوتھوں ٹرپے دونویں سنگی رل
 میں ہاں پت لقمان دا کہیا اوس جوان
 قرضہ میرے باپ دا جو کچھ دینا تیں
 کہیا اوس تجارتار نے نہر اُسدی بت
 بھلکے اٹھ سویر نوں کراں حساب کتاب

کہندا اوسنوں آئیے دس مینوں اوہ گل
 ہک انگیٹھا اک دا بھر کے آتش نال
 پیچھے جھپڑا سپ اوہ بابے ماریا سا
 سٹیا آتش دان وچہ اوہ سربے دسواں
 عورت نوں جا آکھنا کپڑے سب اتار
 سیکے اوپر اک دے اپنا خاص اندام
 حسب الحکم بزرگ دے کیتا بن لقمان
 کہندا جلد اتار توں اپنا کل لباس
 سیک بنکچ ہن اپنا کہیا اوس پکار
 پھیر انگیٹھا لے گیا بڑھے ول فی الفور
 نظری آئے سپ دو اندر آتش دان
 اس عورت دپیٹ تھیں نکلی ایہہ بلا
 تیری واری رب نے آنت دتی ٹال
 انشا اللہ تددہ نوں دکھ نہ پہنچے کا
 صحبت جوڑ وناں اُس کیتی ساری رات
 بندے اوسنوں دیکھ کے بہت ہو حیران
 اگوں اوس مقروض دا میں تھیں سنو بیان
 یا بزرگ اک لوک ہے اوپر لب دریا
 قرضہ اوتھیں باپ دا کرنا ونج وصول
 بزرگ کہیا ایں بھی چلساں تیرے نال
 ونج ملے اس شخص نوں دسی ساری گل
 کیتا مینوں باپ نے تیری طرف روان
 وہیہ مینوں جلد توں لین آیا ہاں میں
 رہو اماڈے کول توں اج اجو کی رات
 پلے پار ایں تہاں دے جو کچھ بنے حساب

لڑکے کہیا بات ایہہ ساتوں نہیں قبول
 بڑھے کہیا لڑکیا نہ کر کوئی ہول
 لڑکے اوس بزرگ دامن لیا مسکریان
 وچہ اصل تبار اوہ ہے سی بڑا مکار
 ہے سی اوس تبار واکہ بلس مکان
 نیڑے اوس مکان دے چلدا سی دریا
 وایم اوس مکان تے قدرت ربدی نال
 تلویں منزل وچہ جو سوندا اوکھے جا
 اوتلی منزل سووندے اُسدے اہل عیال
 جسدے نال تبار دی ہوگ عداوت کا
 روہڑ جاندا اوہ کانگ وچہ راتیں ہولا چا
 ایہو فریب تبار نے سوچیا اُنہاں نال
 لیجاوے گی دوہاں نوں راتیں کانگے ہا
 جیکر پھر لقمان نے منگی کوئی پھیر
 رکھیا اوسے دوہاں نوں کر کے ایہو قیاس
 رات پئی تاں دوہاں نوں کھانا خوب کھوا
 سوں گیا پت لقمان دا بڑھا سی بیدا
 جلدی اوس جوان نوں بڑھے لیا جگا
 جتھے اوس تبار دے سستے سن فرزند
 پشتر اوسک اُنہاں نے جلدی نال اوٹھا
 آپ اُنہاں دی جگہ تے سستے دونویں یار
 نجرے اٹھ تبار نے کیتا جدوں دبیاں
 تلویں منزل اوسک پت ہوئے مردار
 دیکھ تماشہ دے وچہ کہندا
 پشترال دیول دیکھ کے کردا مال پوکار

کہیا ہے سی باپنے رات نہ رہنا مول
 اود جانے اج رات نوں رہے اُسک کول
 رہے اُس کول اوہ بڑھا اتے جوان
 سن میں تینوں اسدا حال کراں اٹھا
 آہا وہ دو منزل اتے اوٹے جان
 کدھی اوپر فریب دے کیتا اوس بنا
 ادھی راتیں آوندی کانگ اُنہاں سیال
 راتیں وقت لیجا وندی اوسنوں کانگے رٹھا
 اونھے ونج نہ سکدا پانی ہک روال
 تلویں منزل اوسنوں دیندا ونج سنوا
 کدھی نا واقف اوسنے ایویں چھوڑے مار
 تلویں منزل اُنہاں نوں منجیاں دیساں ڈال
 قرضہ دینا پڑے نا مگروں لہے بلا
 کہساں میں تھیں لیگیا تیرا پست عزیز
 رہے اُسدے پاس اوہ کر کے ربدی اس
 تلویں منزل سون دی دتی جگہ بسا
 ادھی راتیں کانگ دا آچرہ بیٹا لکھکار
 اوتلی منزل دوڑکے دونویں پہنتے جا
 پوہتے اوس مکان تے دونویں دروازہ
 تلویں منزل اُنہاں نوں دتا آن سنوا
 حکمتیاں نوں حکمتی لمن دلا کے مار
 اوتلی منزل دونویں اوہ سستے امن بان
 پانی وچہ اُنہاں دیاں لاشاں پھرن خوار
 ملے مینوں آن کے ایہ پورے ہستاد
 ہائے میں نال مسافراں کیوں بیتی ایہ کار

کہیا تدوں مسافراں سنکر اسدی گل
ایہو نتیجہ بدی واسبھنوں ملے ہمیش
اسے طور تہر آن وچہ کیتا حکم خدا

تینوں اپنی نیت دا ملیا ہے ایہہ پھل
برا کرے جو کسے دا آوندا اپنے پیش
سکوں آیت لکھ کے تینوں دیاں سنا

وَلَا يَحْقِيقُ الْمَكْرَ السَّيِّئَ إِلَّا بِأَهْلِهِ

یعنی مکر نہ کھیر دا ہور کسے نوں جا
سچ کلام خدا ئیدی سچ اوسدا فرمان
جیوں کر اوس تجار نے جو کھ لیا آزما
قصہ کوتاہ جدوں اوس ٹھا ایہہ کم
کر کے قرض وصول اوہ بدھاتے جوان
نالے بن لہمان اوہ عورت لے لی نال
نالے اوسدے پاس جو ہسی دلت مال
جاں بیٹا لہمان دا پہونتا وطن قریب
اتنی مدت سفر میں کٹیا تیرے نال
ہن میں پچھاں تددھ تھیں اے بیٹا لہمان
جلنے تینوں برا توں یا کچھ نیس کو کار
بولیا پت لہمان دا ہیں توں نیک صفات
تساں دیوالی مجھ نوں عورت تے سبہ مال
ایہہ گل سنکے آکھیا بزرگ نیک حصال
سنکر لڑکے آکھیا بے شک لہو وڈا
بٹھے کہیا وڈدے مینوں پھیر شتاب
تاں پھر بڑھے مال اوہ خود کیتا تقسیم
تھوڑی اوستھیں وڈکے رکھی عورت کول
جیہڑا حصہ دواں تھیں ہے تینوں منظور
تاں پھر اوس نے لے لیا حصہ اک اوٹھا
دو جا اوس غنیف نوں دتا سارا مال

جس کیتا اوہ مکر ہے اوسنوں کھیرے آ
جو کوئی مکر کما وندا کردا اپنے کان
کیتی نال مسافراں گھرنوں لگی آ
گن دتا سب ادھانوں جتنا قرض تمام
دونویں اپنے وطن نوں ہوئے پھیروان
عقد کیتا اوس شہر وچہ ہسی حسدے نال
اوہ بھی عورت لے لیا سب کچھ اپنے نال
آکھن لگا اوسنوں بڈھایا رجبیب
مسلم تینوں ہو گیا میرا سبہ احوال
کیونکر میرے اوپر ہے تیرا دہم گمان
جیونکر تیرے عقل وچہ آوے کر ظہر
کیتی میری مدد تددھ اندر تکلیفات
سدا سلامت تسانوں رکھے رب حلال
میرا بھی اس مال تھیں حصہ کچھ نکال
ادھی دولت تسانوں دیواں خوشی رضا
لڑکے کہیا وڈدے لو آپے تسیں جناب
چو کھی دولت اک طرف رکھی اوس نہیم
استھیں تپھے آکھیا اس لڑکے نوں بول
کر لے اپنی طرف توں ہو کے خوش مسرور
عورت اوسدی کول جو با بے رکھیا سا
رخصت ہو کے گھرانوں اٹھ ٹریانی الحال

جدوں اگیرے آئیا پچھوں کرے بیان
 تاں پھر بڑھا او سنوں مگر وہ کہے بکلا
 لڑکے کہیا تسائوں ایہ کی گیا خیال
 بڑے رفیق شفیق ہو میرے تسیں جناب
 کیتیاں میریاں مشکلاں سب تسائیں سان
 سندرہ دی بات ایہ کہیا مرد کمال
 مینوں دولت مال دی نہیں ضرورت کا
 مدد تیری نوں بھیجیا مینوں ربّ علام
 جاں کوئی ربّ دے دوستاں مشکل ہوو کم
 ایہو مینوں ربّ داپے مڈھوں ارشاد
 لگا ہاں ہن جان میں میں تھیں رخصت یا
 جاہن اپنے باپ نوں مل توں خیری نال
 لڑکالے کے رُپیا عورت مال تمام
 ساری حالت سفردی کیتی بیٹھے عیان
 دچہ تاریخاں انہاں دے ہن کئی مذکور
 اگے نبی عزیر دا دساں تینوں حال

مگر لے چلیا آؤندا اوہ بڑھا انسان
 شاید مینوں مال تدھ ڈر کے دتا چا
 دتا میں ایہ تسائوں نوں اپنی مرضی نال
 پین تسادے متدم داعورت مال اسباب
 کتنی واری مجھ دی تسائیں پچائی جان
 میں راضی ہاں تدھ تے لیجا اپنے نال
 میں نہیں خاکی آدمی ہاں میں ملک خدا
 ایہو ہمیشہ ربّ نے مینوں سونپیا کام
 ترست انہاں دی مدد نوں بجاواں میں یکم
 چنگیاں لوکاں واسطے جا کرنی امداد
 فضل الہوں تدھ نوں دتا گھر پہونچا
 ایہ گل کہہ کے ہو گیا غائب اوہ فی الحال
 صحیح سلامت باپ نوں کیتا آن سلام
 کیتا نقل خلاصیوں میں ایہ سب بیان
 مشیت نمونہ ذکر ایہ کیتا میں مسطور
 ایہ بھی تھوڑا ذکر ہے ناہیں طول طحال

ذکر حضرت عزیر علیہ السلام

اندر قصص الانبیاء لکھیا ایہ بیان
 مشرق مغرب تیک سا اوسدا حکم روان
 بیت مقدس شہر تے حملہ کیتوس آ
 دتس اسرائیلیاں سخت عذاب شریر
 تاں اوسوقت عزیر نوں کیتا نبی خدا
 دے حکم حنرا پیدا خلقت وچہ تمام
 پھردے پھردے جدوں اوہ آئے اوس مکان

بخت نصراک بادشاہ سی کافر شیدان
 اوپر اسرائیلیاں غالب ہو یا آں
 کل مکان عمارتاں کیتیاں ڈھانساں
 کچھ مارے کچھ لے گیا کر کے نال اسیر
 شان نبوت انہاں نوں ہو یا تدوں عطا
 لوکاں نوں سکھلا وندا دین اتے اسلام
 بیت مقدس شہر نوں آڈھیا ویران

آنکھن لگے دیکھ کے ہو یا ایہ سب برباد
 قدرت ربی انہاں نے ڈھونڈی ات سبب
 اجڑیاں توں جے پھیرا وہ دیوے کدیں و سا
 اوسے ویلے بھیجا رب نے عزرائیل
 گدھا سی اک انہاں داجتے سن اسوار
 ندے پاس عزیر دے ہسی کچھ حکام
 سو برسوں دے بعد پھر کیتا رب حیات

کیونکر پھر اس شہر نوں رب کرسی آباد
 مویاں توں پھر کس طرح زندہ کرسی رب
 مویاں توں بھی ٹھیک پھر زندہ کرے خدا
 کیتا فوت عزیز نوں ملک الموت وکیل
 اوہ بھی اوسے جگہ تے رب نے دتا مار
 اوہ بھی اوتھے رہ گیا دیکھ خدا دے کام
 جویں قرآن مجید وچ آئی ایہ آیات

فَاَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ

زندہ ہو کر دیکھیا جدوں عزیز بی
 تاں اسوقت عزیز تھیں پھیرا رب علام
 کہیا ہک ادھر روز میں رہیا ہاں اسجا
 کھانے اپنے طرف توں کرکھاں دھیان
 باقی گدھا اپنا دیکھو ناں تنہا
 یعنی ہک ادھر روز جے اٹھے رہندوں توں
 ایہہ ہک قدرت اپنی دتی اسکاں دیکھا
 اوپر پڑیاں اوسدیاں کیونکر چاڑاں پاس
 زندہ کیتا رب نے اوسنوں قدرت ناں
 نالے سارا شہر اوہ ڈٹھا پھر آباد
 قدرت دیکھ خدا بیدی کہے عزیز الہا
 مر گیا اوہ مردود سا بخت نصر شیطان
 اوسدی جاگہ آگیا حاکم کوئی دھور
 ستے جو مظالم سن پھیر پئے اوہ جاگ
 سو برسوں تھیں بعد جاں زندہ ہو یا عزیز
 بعضی آنکھن اوہ ہے مول نہ کر پوٹ شک
 سی تو رات عزیز نوں نوک زبانوں د

وسدا ڈٹھا شہر اوہ جیونکر و سدا سی
 کتنی مدت رہیوں توں اندر اس مقام
 حکم ہو یا سو برس ہے تینوں گیا و ہا
 ہرگز مول نہ وگڑیا رہیا امن امان
 ہڈیاں باجھوں اوسدی رہی نکائی خیر
 گدھا تیرا اس طرح ہوندا کوں زبوں
 گدھا تیرا دیکھ ہن دیئے اسپس خوا
 ایہ سب قدرت اسکاں دی سمجھیں ناں قیاس
 اکھیں آپ عزیز نے ڈٹھا سارا حال
 بخت نصر مردود جو کیتا سب برباد
 جاتا میں ہر چیز تے قادر پاک خدا
 بیت مقدس شہر نوں جس کیتا دیران
 سب اولاد یعقوب دی دتی اوسنے چھوڑ
 بیت مقدس شہر نوں رب لگائے جاگ
 اکثر بندے دیکھ کے جانن اوسنوں غیر
 کہنی آنکھن ہووسی تدوں اسانوں پاک
 جے ایہہ کدی سنا دیوے آواں اعتقاد

نالے ہن توریت ہے ساڑے پاس نہ کا
جسکے اوسنوں یاد ہے اودہ توریت کتاب
تاں پھر نبی عزیر نے دتی یاد سنا
ہو گئی پکسلقین جاں لوکاں نوں ایہ بات
ہولی ہولی آن پھر لگے کرن گسان
ہم مکن ایسا کون ہے دنیا وچہ دلیر
ایہہ نا ہرگز نبی ہے نا ایہہ کوئی غیر
اسے گل نے سبے کیتا پاک مہتین
ایہو عادت مشرکان اچکل وچہ ہسان
مال خدا دے اوسدا پورا جانن شان
بھج بھج اگے اوسدے کردے ورنج سجود
جو کوئی سجدے کسے نوں کردا باجھ خدا
لعنت رب دی اوستے ہووے سدا نزول

بخت نصر سب لٹ کے گیا پلب گوا
کاتباں تھیں لکھوائیکے دیوے اسان کتاب
نالے کاتب سد کے دتی تر ت لکھا
سو برسوں تھیں بعد ایہہ ہو یا پھر حیات
رب دا پت عزیر نوں لگے سبہ بنان
مرنوں تچھے سو برس زندہ ہووے پھر
ہے ایہہ بیٹا رب دا چھوٹا رب عزیر
پوچن لگ پئے اوسنوں ہو گئے بیدین
جیکر کسے بزرگ دی کوئی کرامت پان
نا جانن جو اس طرح ہوساں بے ایمان
قبراں تائیں پوچکے ہو جاوے مردود
اوسدے مشرک ہون وچہ ہرگز شک نہ کا
جیونکر وچہ حدیث دے کہیا پاک رسول

لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ ۚ

اوپر یہود نصاریاں لعنت کرے خدا
یعنی اپنے نبی دی پوچن تبت یہود
اسے طور نصاریاں کیتا کم تباہ
دوہاں قبراں پوچ کے کیتا کم نہ بون
بنیاں دی جد قبر نوں سجدہ روانہ آ
باجھ خداوند کسے نوں سجدہ کرے جو کو
جتنے قسماں شرک ہے سبہو جان حرام
بس پندیرا چھوڑ توں اتھے ایہ مضمون

قبراں جنہاں پیغمبراں سجداں لیاں بنا
تاہیں لعنت انہاں نوں کیتی رب دود
تربت اپنے نبی دی پکڑی سے جدہ گنا
دونویں فرقے رب نے کردے یحوان
ہور کسے نوں کدوں پھر سجدہ کرنا
لائق لعنت رب دی بیشک جاندا ہر
کیتا سارا ذکر میں وچہ زینت اسلام
جنہاں قبراں پوچیاں سو ہوئے مضمون

قصہ حضرت زکریا و یحییٰ علیہما السلام

کیتا رب نے انہاں نوں اپنا خاص رسول

سی اولاد داؤد تھیں زکریا مہتمم

رہندی آہی انہانوں بیٹے کارن چاہ
 وجہ بڑھا پے بخش توں میرے زبانی
 تاں پھر بیٹا اوسنوں دتارے سلام
 یحییٰ رکھیا نام اس موجب حکم خدا
 چار برس اوہ گھروں نابا ہر نکلیا مول
 رکھا گوشے بیٹھ کے ربدی طرف خیال
 ہر دم حضرت زکریا کردا وعظ کلام
 لکھن موجب قاعدے مجلس و چہ بیان
 یحییٰ نے بھی چھپ کے سنیاں سبہ احوال
 طرف پہاڑاں رووند چلے گئے فی الفور
 رہی ڈھونڈ ہندی ماؤں بھی دہاڑیاں تک
 ہک دن دسی کسے نے ایہ خوشخبر پسند
 راتیں رہندا جائیکے وچندانی غار
 جا کر اگے غار دے بیٹھی روز متام
 کینس ماں نوں دیکھ کے نس طرف خیال
 ناں رو بیٹا کر کوئی میرے مال کلام
 یحییٰ کہندارون تھیں کرنی چپ محال
 بنجو دہنجوں چلایاں سدی دہشت نال
 بہت محبت مانوئے کیتی ہو رنجور
 مسجد اندر انہاں نے کیتا آن مقام
 وجہ عبادت ربدی اکن ہوئے مصروف
 زکریا داہن حال کچھ مجلس وچہ سنا
 سنوں حقیقت اس طرح راوی کرے بیان
 حضرت وعظ سنو دے کوئی نہ سندا مول
 مارن لگے انہانوں رمل سبہ مزدار

وقت ضعیفی عرض ایہ کیتی پیش الہ
 مینوں اپنی مہر تھیں اک فرزند رشید
 حکم ہو یا توں ایسا یحییٰ رکھیں نام
 پرورش کرے پیار تھیں ہر دم صبح مسا
 دل وچہ ربدی خوف تھیں ہند اسدا مول
 کدی نابا ہر جائیکے کھیڈیا لڑکیاں نال
 بہہ کے اندر خلق دے جویں سولاں کام
 دوزخ اتے بہشت واکیتا وعظ بیان
 آیا اندر دے دے ایسا جوش کمال
 ست دیہاڑے انہانوں گدے اسبطور
 ایسپر کوئی اوسنوں پتہ نہ لگا ٹھیک
 وجہ پہاڑاں رووندا پھرے تیرا فرزند
 تاں پھر مائی اوسنوں ڈھونڈن ہوئی تیا
 یحییٰ رووندا آگیا جسم ہوئی شام
 تاں پھر کہیا مانوئے روکے جذبے نال
 رووندا ہیں کس واسطے دس احوال تمام
 جسم میرا جاوندا دوزخ طرف خیال
 خبرے کیتے آوسی منوں تچھے حبال
 احسن آندا نال اوس یحییٰ کر مجبور
 تدوں انہاندی عمر سی برساں ست تمام
 بس پندیرا اسجاء ایہ گل رکھ موقوف
 کیونکہ اندر خلق دے شور ہو یا برپا
 زکریا تھیں خلق سب ہو گئی بے فرمان
 سن کر حکم خدا یدے ہو گئے سبہ جہول
 او تھوں جان بچائیکے نہٹھانی غفار

جا کر اک درخت تھیں منگی انہاں پناہ
 ۴ جا میرے پیٹ وچہ میں تیرا غمخوار
 داخل ہو یا زکریا بیٹھا نال آرام
 ڈھونڈ رہے ہر طرف تھیں پتہ نہ لگا کو
 وسیعاً شیطان نے سارا پتہ نشان
 آ رہ جلد منگا وندے سُنکر اوہ سر پہ
 جد حضرت دے سرے وچہ آ رہ لگا جا
 اوسے ویلے رب نے بھیجا حبیبِ اِبرہیل
 جیکر توں اُن کر نیگا اُسے میرے مقبول
 رکھن ہارا خلق دا ہے اوہ پاک الہ
 منگ پناہ ہن اُسے تھیں تمنیوں لئے بچا
 سُنکے جھڑک نہ پھیر اُس کیتی چون چرا
 وچے اوس درخت دے ہو یا نبی شہید

بول کہیا اُس لکھنے قدرت نال الہ
 اتنا کہہ کے رکھ اوہ پاٹ گیا یکبار
 پیچھوں خلقت ڈھونڈ دی آئی اوس مقام
 کہیں کہتے گئے گیا اوہ خبرے غائب ہو
 داخل اس درخت وچہ ہو یا اک انسان
 سٹیا اوس درخت نوں سر پیرا تک چیر
 درد ہو یا تاں اُن تک کیتی نبی خدا
 ۴ کھن لگا نبی نوں کہیا رب جلیل
 صابر بنیاں وچہ نہ داخل ہو میں مول
 کس گلوں تدد رکھ تھیں منگی اُن پناہ
 نہیں تاں کر کے صبر پھیرا یہ تکلیف اٹھا
 منی دل تے جان تھیں رب دی جویں خدا
 درجہ خاص شہادتوں بخشیا رب مجید۔

شہادت حضرت یحییٰ علیہ السلام

جس دم حضرت زکریا گیا شہادت پا
 کتنے روزاں باپ تھیں تجھے اوہ مقبول
 دتی رب پیغمبری اوسے رتے تائیں پھیر
 اندر اسرائیلیاں سی اک عورت کا
 پہلا خاوند اوسد فوت گیا سی ہو
 ۴ ہی پہلے خصم تھیں گھر اوسد ہاں دھی
 خاوند اچے جوان سی اوسد صاحب نور
 ملکہ اوسنوں آکھدی نہ کر ہو خیریاں
 کر لے اوسد نال توں اپنا عقد نکاح
 سُنکر اوسدی بات نوں کیتا اوس قبول

یحییٰ بیٹا انہاں داسجد اندر سا
 رہیا اندر مسجد بندگی وچہ قبول
 دے حکم حرا پیدا ہر دم رہدا پھیر
 ملکہ اُسدا نام سی راوی لکھ گیا
 دوجی واری پھیر اوس خاوند کیتا کر
 جس ویلے پھر آپ اوہ بڈھی ہو گئی
 کرنی چاہی اوسنے عورت کوئی ہو
 بیٹی میری عجیب صاحب حسن جمال
 نہ کر عورت غیر دی ہرگز مول صلاح
 سدا تمام برادری جمع کیتی محبہ مول

یہی نولں بلوایس کے لوکاں دسیا حال
 حضرت کہیا شرع و چہ ایہہ گل نہیں صحیح
 ایہہ بیٹی اوہ باپ ہے بھاویں ہی چچھ لگ
 یہی کولوں سنی جاں ملکہ نے ایہہ بات
 یہی تیرے عفت نولں جائز کہے نہ مول
 حکم سی اوں شہر دا اوہ مردود پید
 پکڑ لیا و جائیکے یہی نولں فی الحال
 پکڑ سپاہیاں نبی نولں حاضر کیتا آ
 او سیویلے رب نے بھیجا جبرائیل
 جے توں آکھیں شہر نولں چہ کراں خواب
 حضرت یہی آکھیا سن کے ایہہ تقریر
 جیکر اسدے ہتھ تھیں لکھی موت خدا
 کہیا جبرائیل نے لکھی اینویں موت
 تاں پھر یہی آکھیا میری کیا محال
 ترت اگے تقدیر دے دتا سیس نوا
 سیس مبارک نبی دا جاں ہو گیا خدا
 ڈٹھا جدوں نشتیاں ہو یا نبی شہید
 یارب تیرے نبی تھیں کیا ہوئی تقصیر
 حکم ہو یا درگاہ تھیں مار یا باجھ گناہ
 جیکر کسے قصور تھیں ہوندا ایہہ مقتول
 قصہ کوتاہ ہو گیا یہی جدوں شہید
 بیٹی دا اس خصم نولں دتا عفت پڑھا
 کوٹھے اوپر چڑھی اوہ عورت کسے کم
 او سیوقت اوڈایکے لیگیں او سنوں نال
 ڈگن سیتی او سنوں پاڑ کھا ہا یک شیر

کرو نکاح اس جنے دا اسدی بیٹی نال
 بھانویں دو بے خصم تھیں ہے ایہہ اسدی دھی
 روا نکاح نہ انہاں دا معلوم سارے جگ
 غصے ہو کے خصم نولں کہن لگی بد ذات
 اسیویلے او سنوں مار کر دستمول
 سد سپاہی آپنے کردا حکم شدید
 ماراں اسے وقت میں اسنوں کربحال
 جاں اوہ کافر نبی ول آیا تیغ اوٹھا
 یہی نولں آ آکھدا کہیا رب جلیل
 کیونکر مرضی تہدی مینوں دس شباب
 کیونکر میری موت ہے لکھی وچہ تقدیر
 تاں مینوں منظور ہے جیونکر رب رضا
 اس کافر کے ہتھ تھیں ہونا ہوتا موت
 نال قصہ خدائیدے میں رضی ہر حال
 تاں پھر کافر اوٹھ کے دتی تیغ چلا
 پھر بھی ایہو آکھدا نہیں ایہہ عفت دروا
 کر دے عرض سوال ایہہ اگے رب مجید
 کس گناہوں اسنوں ویہہ ملی تقدیر
 تاہیں بہت فضیلتاں ملیاں وچہ درگاہ
 کیونکر ساڈے پاس ایہہ بہت ہوندا مقبول
 پچھوں اوہ جو کافر آہی رن پلید
 او سے ویلے او سنوں دتی رب سزا
 سخت ہوا اک رب نے بھیج دتی یکدم
 جا کے وچہ او جاڑ دے سٹی کربحال
 گئی جہنم گھوک دی مول نہ لگی دیر

ایہویں اوس کے خصم تے ہو یا غضب خدا
چڑھ کے فارس ملک تھیں آ یا ہک عظیم
جہ تک سبہ پلید ناں ہو چکے مقتول
ستر ہزار یہود وائل رہیا جاں گند
جو کوئی رب و دوستاں دیو دکھ ایذا
ایہ کچھ یحییٰ بنی دا ڈھٹا میں مذکور

سے تمامی قوم دے دنا رب اوڈا
کیتے قتل تمام اوس کر کے جنگ عظیم
لہو یحییٰ دی لاش دا بند نہ ہو یا مائل
ناں یحییٰ دی لاش تھیں خون ہو یا سی بند
بے شک بے انہاں تھیں لیندا آپ خدا
آگے ہن جرجیس دا حال کراں مسطور

قصہ حضرت جرجیس علیہ السلام

وچہ خلاصے انبیا لکھیا ایہہ بیان
ہک فلسطین شہر ہے اندر ملکہ شام
نالے بت پرست ہک رہندا او تھی شاہ
ناں نبی جرجیس دے کردا ظلم کمال
دہ سے واری انہا نول ماریا اوس پلید
سارا قصہ کھول کے تینوں دیاں سنا
سونے دا ہک بت سی کیتا اوس تیار
نالے اوس شہر وچہ جہیرے لوگ تمام
جو کوئی اوس کے بت نول سجدہ کرے نہ جا
ایہو طریقہ اوسدا کرے ہمیشہ پاپ
بھیجا رب جرجیس نول اپنا نبی بت
ناں حضرت جرجیس نے سب کے حکم خدا
نالے اندر خلق دے کردا وعظ کلام
کرد عبادت رب دی جو ہے پاک خدا
خالق سباری خلق واسے اوہ سر جنبہ
اوسے دتی ہے ذات نول لائق سدا سجد
سنی نصیحت جدل ایہہ اُس کا فسر بکا

سی حضرت جرجیس بھی پیغمبر دی شان
ایہ حضرت جرجیس سارہنہ اوس مقام
دادیا نہ اوس نام سا کا فر و سیاہ
جیونکر وچہ تفسیر لکھیا ہے احوال
دہ سے واری پھیرا دہ زندہ ہو یا شہید
جس تھیں اوس پلید نے کیتا ایڈ جفت
پو جا کردا اوس دی اوہ کا فر بدکار
سبہنوں پو جا بت دی دسا اوہ حرام
آتش اندر اوسنوں دیندا ساڑ جلا
بت پوجا دے خلق تھیں نالے پوجا پ
جا توں اوس پلید نول میرا حکم سنا
اوس کا فر نول دین دی دعوت کیتی آ
چھوڑو بت پرستیاں سے آؤ اسلام
جسنے اپنی قدرتوں کیتی ارض سما
نالے رب العالمین سب دا پالہا
متوں وحدت اوس دی جانوں اوہ معبود
ناں نبی جرجیس دے کرن لگا تکرار

کہند ا جیکر رب ہے تیرا حتیٰ تیوم
روٹی کارن پھریں توں عاجز تے محتاج
کہیا نبی جبرئیس نے فانی ہے ایہ مال
مینوں دولت داری دیسی پاک خدا
رہے ہمیشہ نال اوہ کدی نہ ہوسی دور
کہیا اوس پس نے کیا اوہ ایسی چیز
جنت نعمت اسان نوں کرسی رب عطا
دائیم عیشاں عشرتاں نعمت خوشی نصیب
توں بھی جیکر رب تے لے آویں ایمان
جاں ایہ باتاں نبی تھیں سنیاں اوس شیر
سولی تے اس شخص نوں چار و کربال
لوہے دے اوزار پھر ڈاڈھے تیز منگا
سنکر جلدی کافراں کیتا ایہ حال
آتش چوٹ بول کے پڑیاں کہن سنا
لا الہ الا اللہ داسب نوں کینیں پیا آواز
ہوئی قدرت رب دی مول نہ لگی دیر
امن سلامت اٹھ کے کہندا پھر جبرئیس
بولو کلمہ لا الہ الا اللہ متکام
دوجی واری پھیر اوس کافر غصہ کھا
اوپر زمیں اوتارنیاں پھینکے نوں ڈال
تتی بلدی دوسری سروچہ دتی مار
نکل وجودوں نبی دی رخصت ہوئی جان
اوس وقت فرشتے بھیجے رب جلال
زندہ ہوئے پھیر اوہ قدرت نال خدا
پھر بھی انہاں رب دی منی ناں تو حید

تینوں کیوں پھر دولتوں رکھیا اوس محروم
مینوں اپنے رب نے دتا کتنا راج
دولت دنیا کسے دے مول نہ جاسی نال
جس دے فانی ہون دا خطرہ مول نہ کا
ایسی نعمت اسانوں دیسی رب غفور
تاں حضرت جبرئیس نے کہیا نال تیر
سرخ مصیبت دکھ نا جسوچہ ہوسی کا
کدی زوال نہ انہانوں دیسی رب محب
تینوں بھی وجہ جنتاں دیسی رب مکان
سد سپا ہی اپنے کہن لگا بے پیر
مر جاوے تاں لاش پھر چوٹ پھر نال
پڑیاں اسدیاں کڈھ کے اگ وچہ دیو جلا
آتش دے وچہ ڈالیاں یاں سبہ نکال
چھوڑو لو کو کفر نوں منوں ہک خدا
ایسر پھر بھی کفر تھیں مول نہ آئے باز
اویا نبی اس اگ تھیں زندہ ہو یا پھر
منوں وحدت رب دی چھوڑو کفر جبرئیس
کر دا ہاں میں تسانوں حق دعوت اسلام
چھ مینجاں من گوائیکے وتیاں سخت تپا
سینے اندر مینج ہک ٹھوکی غصہ نال
ہتھیں پیریں ٹھوکیاں باقی مینجاں چار
جکڑی لاش زمین تے چھوڑ گئے شیطان
لاش نبی جبرئیس ہتھیں مینجاں گئے نکال
کفاراں نوں آکھدا کلمہ کہو صفت
کرن لگے پھر غضب ایہ رمل سبہ پلید

وڑی ساری دیگ یک چلے اوپر چڑھا
 دتی تلے اوسدے آتش سخت جلا
 چوہے وچوں رب نے چشمہ یک نکال
 وانگ فوہارے پو پچیا چشمہ اوپر جا
 امن سلامت دیگ وچہ بیٹھا اوہ مقبول
 قدرت ربی دیکھ کے سب ہو حیران
 لتے تینوں سخت میں دتے وکھ کثیر
 کہیا نبی جرجیس نے سنتوں اے شیطان
 پانی اوپر زمین نوں دتا جس ٹسکا
 ہر دم میرے نال ہے اوہ ہو مددگار
 ایہ گل سنگے ڈر گیا دل وچہ اوہ پلید
 جبکہ خلقت ہو رہی دل گئی اسد سنگ
 ایہ گل دل وچہ سوچ کے اوس پلید مکا
 اوپر زمیں لٹٹائیکے بند بچانے وال
 چالی جنیاں پھر یک پختہ آندا چا
 رائیں آن فرشتیاں حکم خدا دے نال
 کھانا پانی نبی نوں خوب کھوا پوا
 وچہ مصیبت رہو گے تیں اے رست سال
 اتنی مدت بعد پھر ہو سیتیں شہید
 فجرے اٹھیا نبی پھر کر کے ربی آس
 پہنچیا اوس لعین نے توہاں ہیں جرجیس
 ہاں اوہ جرجیس میں شک نہ اسوچہ کو
 تینوں اوس مصیبتوں کیتا کس خلاص
 پھر کہیا اوس سدا کے اپنے فخر شریر
 دو ٹکڑے کر نبی نوں چیر یا آسے نال

گندک تیل ملائیے اس وچہ دتا پا
 پکڑ نبی جرجیس نوں اس وچہ دتا پا
 سرو کیتا اس دیگ نوں قدرت اپنی نال
 پیغمبر نوں دیگ وچہ سیک نہ لگا کا
 ہرگز ڈنگا وال بھی اسدا ہو یا نہ مول
 آکھن لگانہ نبی نوں اوہ شاہ بے ایمان
 پھر بھی تینوں مول نہ ہوندی کچھ تاثیر
 تھاں باجھ کھلار یا جسے ایہ آسمان
 تیرے کولوں مجھ نوں سکدا نہیں بچا
 مینوں اوسدے حکم بن کوئی نہ سکدا مار
 مت کے ساری خلق نوں ایہ کر لوے مرید
 شاہی میری کھس کے مینوں کرسی تنگ
 پھر نبی دے واسطے کیتی قید تیار
 کر چوہینجا نبی نوں دتا وکھ کمال
 اوپر نبی دے پیٹ دے دتا اوہ ٹکا
 چکیا پتھر پیٹ تھیں منجاں سبہ نکال
 ربی طرفوں حکم ایہہ دتا پھر سنا
 شاہ کر رہنا دکھ وچہ صبر کریں ہر حال
 درجہ خاص شہادت دی دلیسی رب مجید
 صحیح سلامت آئیا اس شاہ کافر پاس
 کہیا حضرت اوسنوں نال زبان ابلیس
 پھر اوہ کافر آکھدا بہت تعجب ہو
 حضرت کہیا رب نے رحم کمایا خاص
 آرہے کے ایسنوں جلدی سٹو چیر
 شیراں اگے پھیر اوہ ٹکڑے دتے ڈال

شیراں ہرگز نبی دامول نہ کھا ہا ماس
راتیں زندہ انہاں نوں کیتا پھیر خدا
کیسے کیسے نبی تے کردے کفار
سنو پذیر فقیر تھیں سچ اکھاں الجھین
جسدوں فرشتے نبی نوں کھانا رہی کھوا
کل دیہاڑا عیدہ دا جمع ہو سکس کھنار
رب دی طرفے سب نوں دعوت کرنی جا
فجیر حضرت اٹھ کے آئے امن مان
دیکھ نبی نوں کانسہاں کہیا ہو بیکل
پھر توں او تھوں کس طرح آیوں زندہ ہو
اسے حالت عدم تھیں کردا اوہ وجود
پس تساوے بھیجا بیٹوں رب عوا
سُنکر اگوں کافراں کڈ ہیا ایہہ آواز
جادو دی کوئی کھیت تیرے پاس کمال
انہیاں کر کے اسانوں ہوویں آپ فرما
استحیٰں تیجھے پھیر اوہ کافر شاہ بدکار
آکھن لگا انہاں نوں اپنے پاس بلا
بہتی دولت اسانوں دیساں میں انعام
ساوے اگے کم ایہہ شکل مول نہ کا
کافر کہندا مجھ نوں کھول سناو حال
کہیا جادوگراں نے گاں ہک دیہو منگا
تاں پھر کانسہاں انہاں نوں گاں دتی منگا
اوسیویے ہو گئی دو ٹکڑے اوہ گاں
انہاں بلیاں نال پھروا ہیا انہاں ہل
اوسے ویلے نسر کے ہوئی پک تیار

تھوں ادب کما یکے پیٹ رہی سب پاس
آن فرشتے حکم تھیں کھانا گئے کھوا
رب جوائے جسوں کپڑا سکے مار
رب جہاں دی بکلیں جنگل کیوں ٹھوہین
کہتے یا مقبول ایہہ کیتا حکم خدا
تساں بھی اوتھے جاوناں موجب امر خفا
اتنی آکھ فرشتے واپس گئے سدا
گئے آکھار نوں رب دا حکم سنان
شیراں اگے چیر کے سٹیا تینوں کل
حضرت کہیا رب نوں مشکل ایہہ نہ کو
ایویں اوہ موجود تھیں کر دیندا تا بود
منوں وحدت اسدی کلمہ کہو صفا
محکم ہوندا اسانوں ہیں توں جادو ساز
کر دیندا ہیں کورتوں ساناں جادو نال
سمجھ نہ آوے کسے نوں کیا کیتی اس کار
جمع کیتے ہر ملک دے جادو گر مکار
مارو اس جرمیں نوں جادو کوئی چلا
ایہہ گل سُنکے آکھ جادو ساز تمام
سُنکر نہ رکھو ایسوں دیواں ہنے اوڈا
مارو گے جرمیں نوں کیہڑی حکمت نال
ساری حکمت اسانوں اٹھیں دیئے دکھا
منتر پڑھ کے گاؤ دے کن دچہ دیہن چلا
ٹکڑیاں دے پھر بیل دو نیگئے اوسو تھاں
گڈی کنک شتاب پھر جمی اوسے پل
وڈھی گا ہی پیسیا آٹا خوب سنوا

روٹی اوسے کنک دی کھا ہری تر ت پکا
کہنہ جادو گراں نوں کافر ہو مسرور
وتا جادو گراں پھر پانی کر کے دم
پچھیا جادو گراں نے دسوہن احوال
حضرت کہیا پیاس تھیں ہسیاں میں لاچار
ہو یا میں آراستہ ٹھنڈا پانی پانی
کہیا جادو گراں نے ہیں توں وڈی بلا
جیکر کوئی ہو رایہہ پیندا وچہ جہان
علم تمامی سحر و ایتینوں جا لے یا د
تیرے نال برابری سا تھیں مول نہ ہو
کافروں بھی ساحراں و تا تر ت جواب
اس گل وچہ جبریں دی شہرت ہو گئی ہو

کاتبہ را اسبات تھیں و تا دل جہا
ٹھیک تھیں جبریں نوں لسیو مار ضرور
پڑھ بسم اللہ بنی نے پیتا ہو بیغم
کیا کچھ نظری آئی اسد پیون نال
وتا مینوں تال ایہہ پانی ٹھنڈا ٹھار
بھلا کرے رب تانا ٹھنڈا رکھو جی
جھڑا پانی تڈھ ایہہ پی کے لیا چیا
ہن تک اسدا پتہ نہ مل کے مکان
ہیں توں جادو گری وچہ ساڈا بھی استوا
تیرے اوپر اساندا جادو وڑے نہ کو
اچھے کم نہ آوندی ساڈی سحر کتاب
مہر کوئی کہے فقیر ایہہ ہے گا صا حنہ

مہجرہ حضرت جبر جبریں علیہ السلام

یک عورت آہنی نوں ہکن کرے سوال
ترکہ میرے گھرے وچہ آہی کھو گال
اوہ بھی حضرت سرگئی میں ہوئی آتنگ
کر و دعا اس واسطے یا محبوب خدا
سین پیہر رب اکہندا عورت نوں
اوس گائیں دے ہڈ جو چھوٹے بڑے کام
ماریں اوپر انہاں دے عاصما ایہہ اوٹھا
اوٹھ کھلوسی تر ت اوہ زندہ ہونے الفور
اوسے دیے رب نے زندہ کیتی گال
سی اس کافر شاہ دا خاصہ ہک وزیر
اوس پیہے تر ت اوہ لے آیا ایساں

یا حضرت میں عاجزہ ہاں ہڈھی کنکال
دودھ اسدا میں ویکھے ٹکڑہ کھانیاں
فاقے اندر ہو گئے مینوں کتنے ڈنگ
گال میری اوہ فضل تھیں دیو رب جا
لیجا اپنے نال ایہہ عاصما میرا توں
جمع کریں توں انہاں نوں جا کے اک مقام
نالے آتھیں اٹھ توں سیکیں نال خدا
تال اوس عورت جا یکے کیتا اسے طور
دھم گیا ایہہ مہجرہ اندر مہر تھیاں
خبر سنی جاں اوسنے ہو گئی متاثر
چار ہزاراں ہو رہی ہوئے مسلمان

خبر سنی جدا نہادی اُس مکار پلید

سبھنا نون سدوائیکے کیتا پکڑ شہید

معجزہ دیگر

دادیانا دے لشکروں آہا ہک سردار
ہک دن اوہ جبرجیس نون کہندا پاس بلا
نبی کہیا کس طرح و امعجزہ کراں عیان
جس کرسی دے اوپر میں بیٹھا ہاں فی الحال
ہوون سار مختلف اکو قسم نہ ہون
جس ویلے میں انہاں دے میو کیساں کھا
اوپر تیرے رب دے آواں میان
شکر اُسی بات ایہ کہیا نبی غفور
اوسیو یے نبی نے کیتی پھیر دعا
و کھو و کھرے سکھ اوہ چارے ہوئے تیار
ایسر پھر بھی اوسنے نہ آندا اسلام
استحیں تچھے ظلم ایہ کیتا شاہ مکار
وڈا سا اوسدا پیٹ عظیم بنا
وچہ اوسک جبرجیس نون ظلم دے ڈال
قدرت رب دی اوسدن ایسی ہوائی آ
چاروں طرف جہان وچہ پی گئی کالی رات
بجلی اتوں کرٹک کے کردی مار و مار
کتنے دن اس قسم دا گیا انہیرا ہو
حضرت میکائیل نے حکم ربے تھیں آ
پاٹا پیٹ اس گاں دا ہٹھ اُگن دمال
ہویا دور جہان تھیں جدوں انہیر غبار
کلمہ آکھو کافر دمنوں سچا دین

بھارا من گرنی واسخت پیر پکا
جے توں سچا نبی ہیں معجزہ کوئی دکھا
تاں پھر اگوں آکھدا اوہ کافر شیطان
چارے پاوے اوسک بن درخت کمال
و کھو و کھرے سبہ میوے لگ کھلون
جانا لگ پھر تده نون سچا نبی خدا
نالے مناں تده نون ہوساں سلمان
رب میرے دی قدقوں ایہ گل کچھ نہ دور
چارے پاوے اوسک کیتے سبہ خدا
کرسی ساری رب نے کر دتی گلزار
میوہ دانہ کھائیکے کیتا سبہ حرام
تا بنے دی ہک اوسنے کیتی گاں تیار
گندھک نالے تیل تھیں دتا سب بھل
سٹیا اندر چنہ دے ڈاڈھی آتش بال
سخت اندھیری رب نے دتی ترت چلا
ڈگ ڈگ اوپر ماہاندے مرن لگے کمذات
آکھبرے لوک سب دیکھا انہیر غبار
اندر دن تے رات دے فرق نہ جا پے کو
کدھ کے گاں اُس چنہ تھیں ہٹھ دتی پکا
امن سلامت نبی نون دتار رب نکال
پھر جا اندر کافراں کہیا نبی پکار
اوہد وحدت رب دی آنوں پک لین

دیکھ نبی جبرجیس نول ہوئے سب حیران

ایسر پھر بھی کسے نہ آندا ایمان

معجزہ دیکر

آنحضرت جبرجیس نول ہک دن کہن کفا
جے توں گورستان تھیں دیویں اوہ جوا
کہیا نبی جبرجیس نے جے اوہ ہون جیا
جس نے کن فرما ئیکے کیتا کبہ جہان
ایہ گل کہہ کراہنسا نول اوس مقبول خدا
ہو گئی عرض قبول اوہ حکم خدا وے نال
نال دعا جبرجیس و اسدن ب غفار
قبراں و چول اٹھ کے بیٹھ رہے اوہ سب
انہاں تھیں اک شخص دا نول آہا تام
کتنی مدت تدھ نول مویاں گئی دھسا
کہت مابت پرست میں مویاں یا سرکا
اس مدت تھیں پکڑیا وچہ خدا باں میں
ہر دن نازل ہوندا میں تھیں نواں عذاب
کتنیں سنیا کافراں اسدا ایہ آواز
کرن روایت پھیر اوہ جتنے آکے سب

ہوئے ساڈی قوم تھیں بندے باچھ شمار
تاں پھرتیوں جانے سپا نبی حسدا
رب میرے دی قدر توں ہے ایہ دنی پات
مویاں پھیر جواواں اوسنوں ہے آسان
جا کے گورستان وچہ کیتی عرض وکسا
مردے گورستان تھیں اٹھ بیٹھے وچال
زندہ کیتے آدمی بارہ جان سزار
ایسی قدرت اپنی ظاہر کیتی رب
پچھی اوستھیں بات ایہہ نبی علیہ السلام
آپیں کر کے دین تے پھو سچ بتا
مویاں مویوں ہو گئے برساں چار ہزار
ہن تک ملی نجات نہ کی کچھ دساں میں
بتاں نول میں پوجیا تاہیں ہو یا خراب
پھر بھی بت پرستیوں مول نہ آکے باز
آپو اپنی قبر وچہ داخل کیتے رب

ایضاً

کرن روایت ہو رہک بڑھی عورت کو
چمک لیا کی نال ادھ لڑکا ہک بیمار
کہندی اسدے واسطے حضرت کرو دعا
اکھیں اوپر اوسک لائی حضرت لب
کناں وچہ پھر طفل نول بھو کی نبی دعا
باقی دو بیماریاں رہیاں اوسنوں جان

پاس نبی جبرجیس دے آئی سائل
ڈورا گنگا لنگڑا بھی انہتاں لاچار
بخشے ہر بیماریوں اوسنوں رب شفا
فوراً اکھیں اوسریاں روشن کیتیاں رب
سنن لگا ہر بات نول کیتا فضل خدا
عورت تائیں نبی نے کیتا ایہ سنن

لے آہن ایمان توں او پر خدا دے حبیب
 سسکے عورت حاکم ایہہ ہوئی مسلمان
 اوس بیوی نے نون مودی نے پکڑا
 وچہ اکلے کو ٹھٹری اوسنوں دتا ڈک
 کھانا پینا نبی واکیت بند تمام
 قدرت رب کریم دی ایسی ہوئی ۳
 اوس کوٹھے وچہ ہتھم پک آہا خشک کمال
 لگا اوپر اوس کے بیوہ قسم ہزار
 اندر باہر اوس دی آکھلی خوشبو
 اوس عورت نوں جدوں ایہہ معلوم ہوا حال
 وادیا نہ ملعون نے سنی جدوں ایہہ گل
 کوٹھا اوسدا آئی کے دتوس سبہ پٹا
 پکڑ نہی جرجیس نوں غصے نال حسین
 سخت شکنجہ لوسہ دا دتا سر نوں چاڑ
 خاک ہوئی اوہ لاش جاں سٹی وچہ دریا
 اے دریا اس خاک نوں رکھیں امن بان
 کافراں نے بھی غیب تھیں سنیا ایہو آواز
 امن سلامت ایسنوں باہر دیون نکال
 سن دریا نے رب دا آندا حکم بحب
 جد وریاؤں نکلیا زندہ ہو جس جیس
 رمل سارے نبی نوں کہن لگے مچول
 نبی کہیا میں کراں تا ایسا کم بدزیب
 اندر سارے شہر دے کردتا شہو
 سسکے شاہ ملعون بھی ہویا خوشی کمال
 کہندا میرے پاس ہن چل کرو آرام

ایہہ بھی دو بیماریاں دور کر لسی رب
 سنیاں شاہ ملعون نے سارا ایہ بیان
 اُس عورت دے گھرے وچہ دتا قید کرا
 باہروں جندرسے مار کے کیتا ڈاڈھا پک
 مت کوئی دیوے ایسنوں پانی ہو رطعم
 جس کوٹھے وچہ قید سا ہویا نبی خدا
 ہویا سبز درخت اوہ قدرت رب دی نال
 کوٹھا سارا رب نے کیتا باغ بہار
 ارے پرے لوگ سب گئے تعجب ہو
 گئے نالوں اوسدا ہویا یقین کمال
 غصے ہو کے آوندا نال شتابی چل
 سکا سب درخت اوہ جیونکر گئے سا
 ہتھیں پیریاں مینیاں اوپر زمین
 پانی نبی وفات جاں لاش دتی اوساڑ
 غیبوں اوس دریا نوں آئی تری ندیا
 مت کے اسنوں گلے کر دیوں نقصان
 اے دریا اس خاک نوں ملے کریں گداز
 ضائع کریں نہ ایس تھیں ہرگز نہ وال
 زندہ ہو خاک ستروں ہویا نبی خدا
 ویکھ تعجب ہو گئے کل کفار جیس
 توں بھی پوچھا بتاں دی کرے دلوں قبول
 تاں پھر لٹا کافراں کیتا ہو فریب
 بت پوچھا جرجیس نے کر لئی اچ منظور
 گھر اپنے جرجیس نوں لے آندا اُس نال
 پیچھے غیب قصور جو کرو معاف تمام

گھر اُس دے آنہی نے پڑھی نماز عشا
ایسی خوش آواز تھیں پڑھی نبی تو رات
ایسے راجے ناخبر ایہ پانی شاہ مجہول
پھر اوہ بڑھی عاجزہ عورت مسلمان
جس دے لڑکے واسطے کیتی نبی و دعا
باقی اوسنوں رہندیاں بیس رمضان دو
یا نبی اللہ تسماں جو کیتا سی استرار
دو رمضان اب اُس دیاں اگے کیتیاں دو
گنگا ہے ایہ مکہ تھیں مہل نہ کروا گل
کرو دعا اس واسطے پختہ مہل حنا
تاں پھر حضرت طفل نوں کیتا ایہ فرمان
اوسے ویلے بولیا گنگا کر لیکھا
پڑھو کس کلمہ نبی دا ہو یا مسلمان
باقی اوسنوں رہ گیا اکو حلال قصور
اوہ بھی رسیا و حکم تھیں دیکھو ہونا دل
بتاں نوں منج آکھ توں پنجائے وچہ جا
کھلیا ہے جہر جیس نے بیفوں تسمان بلان
پنجائے تھیں بہت اُس آندے سب بلا
دیکھو کیا کچھ رب نے نبیاں دما شان
پتھر دے بت توروں کے چیرے لین چلا
ایہو پنڈ پر فقیر نوں دل چہ اُس کمال
سنو حقیقت بہت جان حاضر ہوئے سب
جاں اس بیگم بتاں دا ڈٹھا حال غراب
نالے اپنے شاہ نوں کہندی پاس مہلا
جیس کر اُس دے دین تھیں کرسی توں نکا

پڑھن لگا تو ریت پھر اوہ مقبول خدا
عورت اُس دی ہو گئی مومن اوسے رات
عورت میری کر لیا سچا دین قبول
آ ملی جہر جیس نوں تھیں سنو بیان
اکھیں تے کن اوسنوں نشے پاک خدا
آ حضرت جہر جیس نوں کہندی حاضر ہو
صحی سلامت ہوو سی ایہ لڑکا ہمیار
دوان رن ہن پھیر میں آئی پیش حضور
نالے ہے ایہ لنگڑا مول نہ سکدا چل
ایہ بھی مرھناں کہیاں دیکھو رب نجا
بول حنا و حکم تھیں مہل تھاپے بان
نال ادب دے نبی نوں کہو سلام علیک
نال دعا جہر جیس دے بخشی رب زبان
ہے سی لنگڑا طفل اوہ ٹرنے تھیں مہل
حضرت کہیا لڑکا اٹھ شتابی چل
حاضر ہوو چل کے پاس رسول حنا
ایہ گل سنے لنگڑا ہو یا اٹھ روان
سارے اگے نبی دے آئے بیس جھکا
بتاں نے بھی ہتھ مارا دامن لیا فرمان
لنگیاں نوں پھر رہیں کدو لہن لڑا
میں لنگے نوں مصطفیٰ آپ لاسی نال
توڑ نبی جہر جیس نے دھرتی چھوئے سب
لوکاں تائیں آکھدی کلمہ پڑھو شتاب
اوپر نبی جہر جیس دے جارا ہمساں لیا
بتاں وانگوں کرے گا تیرا حال خوار

کہیا شاہ ملعون نے بیگم اپنی نوں
سانوں ستر برس تھیں معجزے رہیا دکھا
بیگم کہندی ازل تھیں جہیزے ہون پلید
وچہ نصیبیاں جہناں نوں دوزخ لکھیا رہے
بھانویں طرف انہاندی آون کئی رسول
میرے اوپر رب دا ہویا فضل کمال
ایہ گل سنکے جوش وچہ آیا سخت پلید
اوستہیں پچھے نبی نوں کرن لگا آنگ
یار پگتنے برس میں جھلیا دکھ کمال
ہن میں عاجز ہوئیے منگاں ایہ دعا
نازل کر کھارتے اپنا تہرنداب
ہوئے مسلمان جو دلوں ایمان لیا
اوسیوئے نبی دی ہوئی دعا قبول
بجلی وانگوں کرک کے دھاپی بیکار
کیتی ہے جرجیس نے شاید بری دعا
ایہ گل کر کے کافراں واہی تیج اوھٹا
جویں شہادت مرتبہ چایا اوس مقبول
بخشتی خالق پاک نے خاص شہیدی موت
اوتری سی جو تہردی آتش سخت کمال
سنے مکانات انہاندی پٹی بیچ خدا
نبیاں دحق جہناں نے کیتا برا خیال
کیا کیا ظلم کفار نے کیتے ہو مغرور
کسے واری سب دی رب اڈائی دھوڑ
باقی ترہہ ہزار جو آھے مسلمان
جہناں رب رسول دے آندے حکم بجا

اکو معجزہ دیکھ کے مٹیاں سنوں توں
ایسپرہن تک اسانوں دل تے پیا نکا
کیونکر پچھے رب دی منتیں اوہ تو حید
جنت طرف نول اوہ جاوے کسے سبب
دیکھیں لکھاں معجزے اک نہ متن نول
ہوئی مسلمان میں کسے معجزے نال
سولی دیکھے اوسنوں کیتا تر تہرید
حضرت نے پھر رب تھیں نبی شہاد منگ
موجب تیرے حکم صبر کیتا ہر حال
موت شہادت بخش توں مینوں پاک خدا
اپنے مہیران سب کر دے مار خراب
امن سلامت انہاں نوں فضلوں لئی بچا
غضبوں آتش تہردی کیتی رب نول
ڈھل جی جدم کافراں کہن لگے مکا
تاہیں ساڈے اوپر ایہ صعب قہر خدا
پکڑ بنی جرجیس وا کیتا سیس خدا
اوسے طور خدائے نے کیتی عرض قبول
جے لکھ برساں جیویئے اوڑک ہونا فوت
ساری فوج کفار دی سٹرموئی اس نال
اک پل اندر تہر تھیں دتے سب اوڈا
اوڑک اکدن اوہاندا اینویں ہوندا حال
پکڑ لیا جاں رب نے پل وچہ کیتے پور
کر کے ظلم بچاؤنے کوڑوے لوکا کوڑ
بچ گئے اوس عذاب تھیں سارا من مان
کیوں نہ رکھے انہانوں قہروں رب بچا

حال نبی جبرئیل دا ختم ہو یا اسجا | اگے کچھ شمعون دا دیواں ذکر سنا

ذکر حضرت شمعون علیہ السلام

وچہ خلاصے اس طرح لکھیا ہے مضمون
کوئی نہ ہو برابر کرے انہاں دینال
روم اندر ہک شہر سا نام عمودیہ جان
اوسدا ہک مکان سی اوپر لب دریا
حضرت شمعون چار ماہ اندر ہر ہک سال
ہیسی بہت پرست اوہ کافر فوطہ شاہ
شہہ ہزاراں فوج سی رکھدا اوہ ملعون
ہک ہزار جواں نول مارا وے ہر سال
چار مہینے آئیے گھر وچہ اوہ متبول
چار مہینے خلق وچہ کردا و غطسنگ
چار مہینے لڑویاں دیندا پھیر گزار
ہو یا ڈاڈھا جنگ جباں اوہ کافر ملعون
ہو وے تاں ایہہ مارے کوئی فریب بنا
نبی نبی جو شمعون دی آہی نیس کوکار
جا پے نہ شمعون دی رغبت تیرے نال
جے توں ماریں اوسنوں کر کوئی تجویر
نالے میرے کول ہو تخت حکومت تاج
جاں عورت شمعون دی سنیا ایہہ پیغام
لگی کہن وکیل نوں ہے ایہہ بات متبول
تاں پھر اوس وکیل نے رسہ ہک نکال
خبر کریں پھر اسانوں پکڑ لیجاواں
آپے اگول اوسدی جیوں ہوسی نشا

بڑا زور آور آدمی سی حضرت شمعون
سردے والال وانگ سن بدن اوپر بھی وال
سی اوٹھوں دا بادشاہ فوطہ بے ایمان
کدی کدی اوہ اوسو چہ جشن کہنیدا آ
جنگ کرے اوہ شہر وچہ جاکفار انال
نالے رعیت اوسدی سب آہی گمراہ
اک اکیدا انہاں تھیں جالڑ دا شمعون
باقی لشکر پیٹ کے سٹا وے بھال
وچہ عبادت تار پدی رہندا ساشخول
آوے اگلا سال جباں پھر کرے وچ جنگ
پورا دہ سے آدمی پھر آوے اوہ مار
کہندا جیون اسانوں نوں نہیں نیدا شمعون
نہیں تاں میری فوج ایہہ ویسی سہہ بھگتا
اوسدی طرفے بھجیا ایہہ پیغام نکار
تاں ہیں غیراں طرف اوہ رکھدا بہت غیال
کر ساں تینوں عقدیں رکھساں بہت عزیز
ساری عمراں آئیے پئی کر سیں راج
بھل پئی اوسدی بابت عقل نہ نازا خام
ایسپر میں شمعون نوں کوں کراں مستول
وتا اسنوں سوں جباں نہیں اسد تال
بدھا ہو یا شاہ دے کول دیاں پہونچا
مارے بھادیں اوسد تھیں تینوں لڑ چھوڑا

تاں اوس بی بی رکھیا رسہ کول چھپا
 نیند دے وچہ اوہنا نون بھا ادس شتاب
 بی بی کو لول پچھدا بدھامینوں کیں
 نختا نہ ہونا مجھ تے بدھاپے میں تاں
 زور آ زماون واسطے کیتا میں ایہ دھب
 حضرت کہیا رب واسطے فضل کمال
 بی بی طاقت دیکھ کے گئی تعجب ہو
 حضرت کہیا جان توں دل اپنے وچہ خوب
 گذر گیا اوہ برس جاں چڑھیا دو جاسال
 پھر بھی ہک نہار نوں کر آیا قتلام
 بی بی نوں آہ کھدا اقا صدک جھول
 ناتھ ادسنوں نبھ کے گھلیا ساڈ پاس
 بی بی کہیا اہنوں پایا سی میں حال
 سنکے ساری خبر ایہہ دستی وچ شریہ
 جسو بے شمعون نوں نیند ر کرسی زو
 سن عورت شمعون دی کیتا ایہو کم
 اوٹھیا جاں شمعون پھر ڈٹھا ادس احوال
 بی بی کہندی آپ میں پایا ایہ بھی تاں
 اوٹھیا جاں شمعون پھر ہتھ پران ہلا
 پہونچی شاہ ملعون نوں ایہ بھی خبر تمام
 اس گل تھیں مردود اوہ بہت ہو یا دلگیر
 اوہ دے زنجیر بھی سٹے ادس توڑا
 بی بی نے پھر شاہ نوں آکھ گھلی ایہ بات
 میری طرف نہ بھیجی ہرگز کوئی چیز
 کس دن گھر شمعون جاں آ یا کر کے جنگ

گھر اپنے شمعوں جاں راہیں ستا
 فجر ہوئی تاں جاگیا اوہ متبول جناب
 بی بی اکوں آٹھ دی ایہ کم کیتا میں
 دیکھاں رسا تاں تھیں ٹٹا ہی باں
 دیکھاں کتنی تسانوں قوت بخشی رب
 ایہ گل کر کے توڑیا رسہ جلدی نال
 دنیا اندر تاساں داثانی ہو رہ کو
 امرتساں میں کسے تھیں نہ ہوساں مغلوب
 لڑیا جاشمعون پھر کف راں دے نال
 مگروں ادس ملعون نے بھیجا پھر پیام
 ہن تک تھ شمعون نوں قتل نہ کیتا ہول
 جا کے ساڈی فوج واکر آیا پھر ناس
 ایہ پرست توڑ کے نکل گیا فی الحال
 پھر ادس شاہ ملعون نے بھیجا کہے خبر
 جکڑیں اسے نال توں پھر نہ کے توڑ
 سٹے نوں زنجیر اس پاوتا یک دم
 کہندا میںوں جکڑیا کس زنجیراں نال
 دیکھاں ایہ ہن تاساں تھیں ٹٹا ہی باں
 ٹٹ پیاز زنجیر اوہ اکو حرکت کھا
 ٹٹ گیا زنجیر اوہ کوئی نہ بنیاں کام
 کہندا ہن شمعون دی کیا کریئے تدبیر
 استھیں پنچتہ ہو رکی بھیجاں میں اس دا
 چپ ہو ہن تساندی کوئی نہ چلدی گھاٹ
 آپے میں شمعون دی کرساں ہن تجویز
 بی بی آ کے پھولیاں باتاں رنگو رنگ

اپنی قوت زور داکیتا حال بیان
 سن سن باتاں آکھدی بنی بی اگوں بول
 لوہے دے زنجیر بھی ڈھٹے میں ازما
 ایسی بھی کوئی چیز ہے جو نہ سکوترور
 بنی بی کہیا تہاں تھیں پھدی ٹاں میں تہاں
 حضرت نے پھر اوسنوں کہیا مال تمیز
 بدن میرے دے وال یا سر میرے وگٹ
 اوسدے اوپر چلی میرا زور نہ کا
 رات ہوئی تہاں اوسنے ایویں کیتی کار
 بند روچہ شمعون دے کٹے سر دے وال
 فجر حضرت پند تھیں جد ہوئے بیدار
 پھر بھی عورت بول کے دتا اوہا جواب
 اسد اوپر ساندامل نہ چلے زور
 اگے جے میں تہاں نون بدھا کتنی وار
 ہن کیوں آکھو مجھ نول آپے لٹو ترور
 حضرت کہیا جے کدی ہن میں لاڈل زور
 آخر دل دچہ سمجھیا عورت جاں ہر سول
 جلدی شاہ ملعون نول بھجیا اوس پیغام
 بھجیا اس ملعون نے شتر سوار ہزار
 جا کے اوسدے دیونے ہتھ تے پیروڈھا
 باقی اوسدی لوتھ جو ہوو گول گول
 سن فرمان پپ دا آئے اوہ فی الفور
 کٹ دتے دو ہتھ بھی نالے دونویں پیر
 اوٹھ دے اوپر لد کے آندی لوتھ اوٹھا
 کافر جو اوس شہر وچہ رہند سن ملعون

جیونکر قتل کھنار نول کیتا وچہ میدان
 بے تشکر صاحبیت ہے زور تہاں وکیل
 اوہ بھی تہاں ترور کے دتے سبہ اوٹھا
 حضرت کہیا تہاں نول پچھنے دی کی لٹو
 چیز زور آورتہاں تھیں ہر کوئی یا ناں
 ٹٹ نہ سکدی آہاں تھیں ہر اک ایسی چیز
 جیکوئی مینوں اُنہاں تھیں بھٹے رسی وٹ
 بنی بی سنکے بات ایہہ لئی دے وچہ پا
 جسویہ گھر آئی کے ستا بنی عفا
 رسی وٹ کے بنی نول بھدوتا اس نال
 عورت کولوں پچھدے کس کیتی ایہ کار
 حضرت کہیا کھول تہاں اس بند شتاب
 عورت اگوں آکھدی آپے لٹو ترور
 آپے تہاں ترور کے کھل گئے یکبار
 تہاں میں مشک تہاں نول جاننا صاحب زور
 ہل جاوون یک لخت سبہ بدن میرے جوڑ
 ہن ایہ فتا بوپا گیا نکل نہ سکے نول
 پکڑ لے جاتھوں نول ہو گیا کم متام
 اسواراں نول آکھیا اوس پپ دھکار
 نکلتے کن زبان بھی اکھیں دیو کڑھا
 اوٹھ دے اوپر لد کے آو میرے کول
 جیونکر اوسنے کہیا سی کیتا اوسے طور
 وڈھیا نکلتے کن بھی پورا کیت دیر
 گے شاہ ملعون دے حاضر کیتی آ
 ڈھٹی اوہاں آئی کے لوتھ جدوں شمعون

آپو آپ تمام اوہ بول اوٹھے یکبار
کوئی آنکھے مجھ دا مار یا ایس بھرا
کوئی بھتیجی آکھدا کوئی کہے داماد
سُن سُن باتاں سبہ تھیں کہندا اوہ بدکا
مارو بالکل ایس نوں دیکے کوئی عذاب
بالا خانے ہیٹھ جو وگدا ہے دریا
ایسر بند نہ ایسے صرگز کھولو مول
سُنکر جلدی کا فراں تاسخت عذاب
اُسے وقت خدائے نے بھیجا جبرائیل
جا حضرت شمعون دی لے توں جلدی سا
کیئے جدا کفار نے جو اوسدے اعضا
نالے اُسدی لاش تھیں کھول شتابی بند
سُن فرمان جناب تھیں حضرت جبرائیل
وڈھے ہین ظالماں جو سارے اعضا
رستی دے اوہ بند بھی دتے سب نکال
کہیا پھر شمعون نوں جبرائیل پوکار
جا کے اوس ملعون دے کوٹ حصار اوٹھا
جتنے ظالم شہر و پہاڑیں کافر چنڈال
سُن حضرت شمعون نے کر کے یاد خدا
پٹ تمام زمین اوہ حکم خدا دے نال
غرق کیئے رب تہر تھیں سارے بے ایمان
نا اوہ رہیا شہر اوہ نہ کافر ملعون
استھیں پیچھے گیا پھر گھر اپنے مقبول
آند حکم جناب تھیں جبرائیل وکیل
نال سکھا وٹ کافراں کیتا اس قصور

اگے شاہ ملعون دے کردے زار پوکا
کوئی اپنے باپ دا دعویٰ کر داس
اسی طور تمام اوہ کرن لگے فریاد
اجے نہ اسد بدن تھیں نکلی جان ہنجار
بالا خانے اوپر پھر لیکے چڑھو شتاب
اپروں اسدی لاش نول اسوچہ دیہودگا
بدھا ہو یا ندی وچہ سٹو مندے سول
وچہ دریا دے مار کے سٹیا وچ شتاب
حکم سنایا اوس نوں خالق پاک جلیل
وچہ دریا دے اُس نوں سٹ گئے کفار
کن اکھیں تھیں پیر بھی سب درست بنا
زندہ ہو کے ندی تھیں نکلے تدر بند
فورا آکے حکم دی کر دتی تعمیل
آپو اپنی جگہ اوہ دتے سبہ لگاؤ
زندہ ہو یا پھر اوہ قدرت رب دی نال
قوت تینوں رب کے بخشی ہے بسیار
کھود تمام زمین تھیں سٹو وچہ دریا
سنے مکانات سبھ دی دیہود بیخ نکال
سنے کفاراں شہر اوہ دتا سب اوڈا
اولیٰ کر کے ندی وچہ ڈال دتی فی الحال
باقی رہیا نہ اُنہا ندا ہرگز نام نشان
سبھ دی بیخ اوٹھائیکے شکر کیتا شمعون
بی بی تائیں جاسیکے کرن لگا مقبول
قتل نہ کریو ایس نوں کہیا رب جلیل
ناقص عقلوں عورتاں ہوندیاں باجھ شعور

آکھے لگن غیروے جویں سکھاوے کو
 اس بھی آکھے انہاں دے کیتی ہے خطا
 تیں بھی اسکے قتل و قصد مکر بول
 ایہتوں تک ایہہ ذکر ہے وچہ قصص الانبیا
 بعض کتابیں آوندا ہوسی طرح بیان
 لکھیا اندر انہاں دے ایس طرح مضمون
 کر کے نبی خدا یئدا انہاں نہ لکھیا مول
 زاہد عابد پارسا بندہ نیکو کار
 بخشیار بنے انہانوں قوت نور کمال
 نال کھن راں جائیکے کردا جنگ جہاد
 آخر عورت انہاں دی مل گئی نال کفار
 زندہ کر کے اوسنوں دوجی وار خدا
 وچہ عبادت رب دی رہیا ماہ ہزار
 محل ایہہ تاریخ واکھیا میں احوال
 جو جو دوست رب دے گئے گزرے ہو
 موسیٰ تے شمعون تک جو جو بنی کمال
 نال ہنسند کافراں کیتے کیڈ ستم
 بسکھناں نوں رب فضل تھیں لکھیا من بان
 کیا کچھ کیتی دشمنان حضرت عیسیٰ نال
 باپ بنال رب اوسنوں آندا وچہ جہان
 پھیر ہزاراں معجزے اوسنوں بخشے رب
 سولی اوپر چاڑھ کے لگے دین ایذا
 ذکر تہامی انہاں دا ہیکہ طول طویل
 بھیجی اوپر انہاں دے رب کتاب بحیل
 جیوں کر رب نے انہاں نوں دتا شان کمال

اپنے اندر انہاں نوں نہیں عقل دی پو
 سو بھی اپنے فضل تھیں دتی بخش خدا
 اللہ بخشہا رہے تو بہ کر کے قبول
 جویں پندیاں فقیر بھی دتا قبول سنا
 جویں نفسیر مراد یہ ہو رہے غیر جان
 سی ہک ولی خدا یئدا ایہہ حضرت شمعون
 اندر اسرائیلیاں سی ایہہ ہک معقول
 وطن مبارک انہاں دا آہا عرب دیار
 اندر سارے ملک دے سی دوا ہمتاں
 دیہاں روزہ راتوں کرے خدا نوں یاد
 بچھ مروایا انہاں ہوں کر کے مکر مکار
 حضرت زہیدنا عمر پھر کیتی ہو عطا
 دشمن اسد رب نے کیتے مار خوار
 اگوں محکم رب نوں کیونکر اہلی حال
 نال انہاں دے کافراں ظلم نہ چھوڑیا کو
 پڑھ کے ایس کتاب تھیں دیکھ اہل حال
 کیونکر انہاں صبر تھیں اچالیا نہ دم
 کافر دشمن انہاں دے کیتے مار ویران
 کس کس دا میں کھو لکے آکھ سنا داں حال
 یوسف دی گلزار وچہ لکھیا جوہر ہال
 قوم ہیراں دیکھ کے دشمن ہو گئی سب
 رب نے اپنے فضل تھیں اوسنوں لیا بجا
 ہووے اس کتاب وچہ نا اسدی تفصیل
 اندر وڈیاں مرسلان پایا شان جلیل
 ایویں چاہیے انہاں دا خوب غفل حال

جسے ہن باتفصیل میں لگاں کرن بیان
جبیکر تھوڑا ذکر میں لکھاں کر منقول
آیا اسے واسطے مینوں ایہہ خیال
جبیکر مینوں زندگی بخشی رب غفار
ذکر رسولان اسجا کیتا ختم پذیر

ہو جاوے گی جسم و چہ ایہہ گلزار کلمان
پر پڑھنے والے اکھن سمجھ نہ کیتس مول
لکھنا چاہیئے انہاں دا وکھرا کل احوال
وکھری ہک بنا دساں عیسیٰ دی گلزار
اگے کہت صحاب و احوال کراں تحریر

قصہ صحاب کہف

قصہ کہف صحاب دا آیا وچہ تہران
اس قصے وچہ مختلف ہیں کئی اقوال
ایسر تھوڑا ذکر میں مینوں دیاں سنا
دقیانوس ہک بادشاہ آیا وڈا شریر
فوج رعیت اوسدی آمی باجھ شمار
لوکاں تھیں پوجا وندا اپنا بت کنا
لڑیا اوسکے نال آشاہ کوئی ہک ہو
باقی بیٹے اوسکے آہے چھ بھرا
رکھے اپنے پاس اوہ دقیانوس شریر
جاں کچھ مدت رہے اوہ ڈٹھاسا حال
شرک سکھا و سب نوں ظلموں اوہ شیطان
جس جگہ کوئی سنے اوہ مومن اہل توحید
رب سداوے آپ نوں اوہ کافر مرد
بت بنا کے اپنا رکھیا اوس منکار
جو کوئی اوسکے پوجنوں کردا سا انکار
رہندے سن اوس کول جو اوہ چھ نوکر جان
انہاں وچوں اک دامعلم ہو یوس حال
پکڑ شتابی اوسنوں دقیانوس پلید

کا مل قدرت اپنی کیتی رب بیان
کتنی قسم روایتاں اسوچہ طول طوال
صحابی مطلب تھیں ہووے خوب ادا
اندر ملے روم دے رہندا اوہ بے پر
کافر کردا خلق نوں جووری اوہ نکار
آکھے پوجو مجھ نوں میں ناں تساں خدا
اُسنوں اس مردود نے ماریا کر کے زور
انہاں نوں اس پکڑ کے نوکر لیا بنا
بعضے آکھن انہاں نوں کیتا خاص وزیر
جیونکر اوس مردود دا آہا چلن چال
زور دہگانے خلق نوں کرنا بے ایمان
زوری اُسنوں پکڑ کے کافر کرے پلید
لوکاں تائیں آکھن راہینوں کرو سجود
پوجا اوسدی سب نوں ویدا اوہ بدکار
مارے اوس غریب نوں ظلموں کر سنگسار
قابل اوہ توحید دے ہیسن سلیمان
رکھدا ہے ایمان ایہہ رب دی وحد نال
سولی اوپر ٹنگ کے لگا کرن شہید

پنج داری اوس ٹنگیا سولی اوپر چڑھا
 سولی تے بھی اوسنے رکھی ایہو زبان
 آخر دقیا نوس نوں ہو یا جد قوتستین
 کیتا قید پلید نے اوسنوں کر مجبورا
 باقی اوسکے ہو جو آئے ہے پنج بھرا
 کر مصداحت آپ وچہ سارے نیک صفات
 کر یے عبادت رب دی جا کے کسے مقام
 رستے اندر رب نوں عرضاں کرن تمام
 کرن روایت جدل اوہ ٹر پئے رہنوں سور
 دیکھ ایالی انہاں تھیں پھپھیا حال بیان
 کہیا انہاں ایال نوں چلے طرف خدا
 س نکربات ایال اوہ بہت ہو یا خوشحال
 ایضے کہن ایال اوہ آہے دو تن چار
 کتا یک ایال دارا کھا ہے سی جان
 کتے تائیں دیکھ کے کیتا انہاں خیال
 اسیں ٹرے ہاں نس کے چومی جان بچا
 چکن لگے اوسنوں پھٹرو لے مار
 زخموز خمی ہو گیا ماراں چوٹاں کھا
 آخر اوسنوں رب نے دتی صاف زبان
 جس خدا دے تئیں ہو بندتا بعدار
 جسدی بندگی واسطے چلے تئیں تمام
 مینوں پھٹھار کے تئیں سسٹو دور
 بھونکا ناہیں مول میں کدی تساد نال
 سنکر باتاں انہاں نول آیا ترس کمال
 نال مثبت اوسنوں وارو وار اٹھ

پنجے داری اوسنوں رب نے لیا بچ
 اللہ واحد نال میں لے آندا ایمان
 مرداناہیں مول ایہہ بندہ صاحب دین
 دین نہ چھڑیا اوسنے قید کیتی منظور
 رل لال نہاں اوسنوں قیدوں لیا چھڑا
 دردے دقیا نوس تھیں ننھے راتورات
 ایہہ مردود نہ اسانوں دیندالین رام
 ثابت رکھیں مالک اساد دین اسلام
 راہ وچہ ملیا انہاں نوں اک ایالی ہو
 دستویا رو تئیں ہن کیتول ہوئے روان
 جسے اپنی قدرتوں کیتی ارض سما
 بکریاں نوں چھوڑ کے اوہ بھی رلیا نال
 واللہ اکرم رب نوں مسلم اصل شمار
 اوہ بھی ایڑ چھوڑ کے ہو یا نال روان
 جسکے اسے طور ایہہ آیا ساڈے نال
 متکے آچا بھونک کے دیوے ایہ پکڑا
 ایسر مڑیا مول نہ اوہ کتا ہو شیار
 پھسر بھی صرگزا نہاں تھیں ہو یا نہ جدا
 آکھن لگا بول کے مارو نہیں جوان
 میں بھی اوسکے رب نا ہاں اک پر دادا
 میں بھی اوسے رب دی رکھاں طلبہ رام
 لے چلو سکین نول اپنے نال ضرور
 جتھے رہسوتاں دانسیاں میں کھول
 کتے تائیں چک کے لنگے اپنے نال
 آئے یک پہاڑ تے اوہ مقبول خدا

اجراں تائیں رات بھی ہوئی حست تمام
تاں جو اوس پہاڑ وچہ نظر پئی اک غار
بھج بھج ساری رات اوہ تھک ہو بھال
لیٹ رہے اوس غار وچہ کر کے یاد خدا
ستیاں ستیاں انہاں توں اندر اوسے حال
جیون کرو چہ تر آن دے دتی خبر نہا

مکھن گئے بیٹھ کے کریے ہن آرام
وڑ بیٹھے اوس غار وچہ اوہ سب سیکو کا
نالے دقیا نوں داسا ہا خوف کمال
یارب اپنے فضل تھیں سانوں لبین بح
گزر گئے وچہ غار دے تن سوتے ہ سال
اندر سورۃ کہف دے دیکھو آیت آ

وَلْيَتُوبَ فِيْ كَلْفِیْهِ ثَلَاثَ مِائَاتٍ سِنِیْنَ وَاَزْدَادُ وُتِسْعَاط

یعنی اپنی غار وچہ رہے اوہ تن سو سال
کتا بھی اوہ نہا اندر پہا انہاں گول
جاں ایہہ دقیا نوں نوں مسلم ہو یا حال
جا چھپے اوس غار وچہ و سیا ککے شریہ
اوسے دیے اپنے نوکر کچھ بھج
بند کرائی غار اوہ غصے ہو مجھ سول
جہاں اوس حکم تھیں بند کیتی اوہ غار
چوری چوری انہاں نے تختی پاک بن
وچہ فلانے سن دے وقت فلانے شاہ
شکر ظالم بادشاہ غار کرائی بند
ایہہ کیفیت انہاں نے لکھی مخفی طور
پاکے کندہ شتاب اوہ نوکر گئے سدا
اوستھیں تیچھے ہو رہے کتنے شاہ
پھر ہو یا اک بادشاہ عادل نیکی کا
نام مبارک اوس داسی عبد الرحمن
بہت تمام می بھن کے اوسنے کیتے چور
اندر اوس عہد دے خالق پاک غفار
ستے سن جد غار وچہ اوہ رب مقبول

ہو رہے زیادہ نو برس کہیا رب حلال
ہن میں دقیا نوں دی حالت دشاں سول
نس گئے ہیں رات نوں اوہ صبا قبل
شکر اوس پلید نے ایہہ کیتی تدبیر
اوپر منہ اوس غار دے دتی کندہ پوا
تاں جو باہر پھیر اوہ کل نہ سکے مول
وچہ تنہاں دے انہاں دے آپے اک دیار
کل حقیقت لکھ کے دتی وچہ بڑا
آچھے اس غار وچہ بند ست الہ
اوس حکموں نوکراں آپا کی ایہہ کندہ
رکھ دتی اوس کندہ وچہ اوہ تختی فی الفور
مویا دقیا نوں پھر کیتا رب فنا
کئی زمانے اوستوں مویاں گئے ویا
عسی دی انجیل داسا اوہ تا بدار
کل رعیت اوسنے کیتی مسلمان
ہو یا رب دے فضل تھیں کفر تمامی دوا
کامل قدرت اپنی کرن لگا اظہار
کندہ پوائی اوستے سی کافر مجھول

نیڑے اس کے آخری سدا چراون مال
دیکھ نشان اس غار وادی کندہ گرا
ایسے گل دل و چہ سوچ کے ڈھانی کندہ بال
اندروں تان اس غاروں دتا جھکاتی پا
دیکھو رہے کلیم دی حکمت عجب کمال
ٹر گیا حب دل ایال اوہ خوف دیو چہ کھا
تن سو برسوں بعد اوہ ہوئے پھر بیدار
ڈر دے دقیانوس تھیں کرن اچی بات
ہک دو جے تھیں آپ پھر پچھن لگے پھر
آکھن لگے ہک دن کیتا اس آرام
ایسا سوکھا انہا نون رکھیا رب جلال
اگے وانگوں چمکے چہرے نور نور
ہک دو جے نون آکھ لے ہوئے جا بیدار

ہک دن اک ایال نون آبادوں خیال
اجڑ ڈکن واسطے خوب بنے گی جا
گھہ ہو یا تان دیکھ کے ڈر گیا ہشت نال
مت کوئی آفت کل کے مینوں جاو کھا
کھول دتا منہ غار و اکیسی حکمت نال
پچھوں کہف اصحاب نون دتار ب جگا
ایسے اچے نہ دسر یا دل تھیں خوف کفا
مت کے سانوں آیکے پکڑ لوے بدوا
اتھے سستیاں اسانوں ہوئی کتنی دیر
یا کچھ تھوڑا دن تھیں ب نون عالم تمام
ساعت وانگوں غار و چہ گذریں سو سال
میل ہوئی پوشاک نال قدرت رب غنور
جوں قرآن مجید کہیا رب غنا

فَاعْتَبُوا أَحَدَكُمْ يَوْمَ قَرِّكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْوَاجُكُمْ
فَلْيَا تَكْمُرْ رِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا

یعنی دے کے رتم ہن بھیجو کوئی جوان
لگے بین طعس ام جاں کرے خیال تیر
جس زمانے نس کے مہتبول غفار
اوس زمانے لوگ جو آہے سب مجہول
اوہا ہن بھی انہا نون رہا دلوں خیال
تاہیں کہیا دیکھ کے لینا پاک طعس ام
نالے چاہیے اوسنوں جاو نرمی نال
ہولی یوسے شہر و چہ کر کے نرم زبان
یمیلخا اک انہاں وچہ مرد اکا برسا
کھانا لینے واسطے آیا اوہ بازار

چہڑا جا کے شہر تھیں کھانا دیوے آن
لے آوے اوہ دیکھ کے بہت پائیزہ چیر
ڈر کے دقیانوس تھیں چاہیے وچہ غار
ہرگز پاک پلید دا کرن لحاظ نول
کیا جانن جو سستیاں ہو گئے تن سوال
مت کے کوئی پلید چا دیو چہ حرام
نہ جلاوے کسے نون مل تساوا حال
پکڑ لوے مت اوسنوں نال شاہ چچان
بھینیا اوسنوں نال نے ایہ باتاں جھپا
ڈٹھا آکے شہر جاں اوس مقبول غفار

دس سارے اوپر سے ہوری طرح مکان
 اگے سن اس شہر وچہ منہ سے کل کھا
 دیکھ تعجب ہو گیا نویں نویں سامان
 ہمیں اگلے وقت دا کول اسکے دینار
 دتا جدوں دوکان تے اوسے اوہ دینار
 رمل سارے اوستھیں پچھن لگے آ
 شاید اگلے وقت دا بھائیوں مال
 سنکر اگوں آکھدا اوہ مستبول خدا
 ہیکا میرا اپنا گھر دا ایہ دنیا
 جو جو اوسنے اپنے دتے پتے نشان
 آنکھن تیری بات دا آوے نا عتبا
 جبکہ ساڈے شہر دا ہوندوں توں سنیک
 یا کوئی تیرا ہوندا ایہتے واقف کار
 سن سن باتاں اوہ بھی ہوندا دلوں حیران
 ہمیں دقیا نوس دا اوسنوں خوف کمال
 جیون جیوں جولی بولدا پوسے انہا نوس شک
 جمع ہوئے سب آدمی سُنکے اچا شور
 جدوں کچہری گیا اوہ پھر ہو یا حیران
 نا اوہ ظالم بادشاہ نہ اُمر اشیر
 اگے عادل شاہ دے حاضر ہو یا جا
 سنے کچہری بادشاہ کہے تعجب ہو
 کہنیا اوس مقبول نے میں بھی مان جان
 بُت پوجا دے خلق تھیں اوہ کافر بدکار
 ڈر کے اوس کے ظلم تھیں چھست سین جان
 دچہ فلانی غار دے چھپے وچ متسام

نظر نہ آیا اوسنوں اگلا کوئی نشان
 ہن سبہ ایویں جا پد مومن نیوکار
 آخر اک دوکان تے آیا ہو کیران
 جستے دقیا نوس دی آہی ضرب شمار
 لوگ تسمی دیکھ کے لگے کمرن وچا
 کتھوں بھی ہر ایہہ تینوں سچ بتا
 اس کے نون گذریاں ہو گئیں سب سال
 مینوں ہرگز کسے دامال نہ لکھاکا
 گھر میرا اس شہر وچہ اوس محلے یار
 سنکر اگوں لوگ اوہ ہوئے سب حیران
 معلوم نا ہیں اسانوں کوئی تیرا گھر بار
 کسے نہ کسے مکان دا پتہ لگانوں ٹھیک
 ناتوں واقف کسے دانا کوئی تیرا یار
 سچ مچ ساڈے وقت دانا ہیں کوئی نشان
 ڈر دا اوچی بات نہ کرے کسے دیناں
 لکھدا اوسنوں مال ہو سانوں ہو گیا پاک
 لے گئے تھانے پکڑ کے اوسنوں زور نو
 اوتھے دقیا نوس دا ناسی نام نشان
 بیٹھے مومن نیک سب شاہ امیر وزیر
 کل حقیقت اپنی دتی بول سنا
 سانوں تیری بات دا پتہ نہ لگا اکو
 کل ایہتے سی بادشاہ دقیا نوس شیطان
 مار دھگانے ظلم تھیں کافر کرے مکار
 کر منصوبہ رات نون ہوئے نس روان
 اکو رات اوس غار وچہ کیتا اسان آرام

نجر ہوئی تاں بھکھ تھیں ہوئے اسیں لاچار
 ڈھٹا آکے شہر جاں ہو یا میں حیران
 نا اوہ دقیانوس ہے ظالم شاہ شریر
 جاں ایہہ حالت اپنی کیتی اوس اظہار
 ہیسے عادل بادشاہ منصف نیکی کو کا
 جہنیاں نوں تاریخ دا آہا علم کمال
 دستو کھاں کچھ تسانوں ہوا یہ معلم حال
 تاں پھر رمل شاہ نوں کہن گئے علماء
 وجہ کتاباں اوسدا آیا ایہہ مذکور
 ننھے سن کچھ آدمی اوستھیں مسلمان
 سنیاں دقیانوس نے جدوں اٹھاندا حال
 وجہ تاریخاں اسماں خود ڈھٹا ایہہ بیان
 ایہہ گل سنکے بادشاہ ہویا تہمت تیار
 یملین نوں ادب تھیں آندا اپنے نال
 نیڑے آئی غار جاں کہے یملین بول
 وستاں اگوں جائیکے ساما ذکر بیان
 جیکر ایویں تیں سب گئے اٹھاندا پاس
 جانن گئے اوہ اسانوں آیا پھڑن مسکار
 ایہہ گل کہے کہ شاہ نوں آیا اوہ مقبول
 مر گیا دقیانوس اوہ ظالم اہل جہنم
 سانوں بھی اس غار وجہ ہو گئے آٹھ سال
 دور ہوئے سب غیرتی دشمن بے ایمان
 کرن زیارت تساندی آیا میرے نال
 سنیاں کہن صحابہ نجاب ایہہ ذکر تمام
 سن خوشخبری آکھدے اوہ مقبول خدا

کھلیا مینوں سلیاں کھانا لین بازار
 نا اوہ دس آدمی نا اوہ محل مکان
 ایہہ کوئی قدرت اپنی کیتی رب قدر
 رل امیر وزیر سبہ گئے کرن وچار
 سدے اوسنے اپنے اہل علم ہوشیار
 پیچھن لگا اہل سنانوں اپنے پاس ہال
 ہویا دقیانوس اوہ اندر کھڑے سال
 تن سو برسوں اوسنوں ہویاں گئے دہ
 ہیسے دقیانوس اوہ بڑا پلید ضرور
 ونج منلانی غار وجہ کیتا اہل مکان
 بند کرا یس غار نوں جا کے جلدی نال
 زندہ ہویا اہل تھیں شاہ ایہہ جوان
 سنے دزیراں غارتے آیا ہوا سوار
 بھیج بھیج کرن زیارتاں مومن ہونو شحال
 جاون دیہو مجھ نوں سپوں اہل کول
 ڈر جاون مت دیکھ کے تیرا شوکت شان
 ڈر کے دقیانوس داپوئے تھیں اسو اس
 جگہ کو لوں نس کے آچھپے وجہ غار
 یاراں نوں آکھ ماخوف نہ کریو مول
 تن سو برسوں اوسنوں ہویاں گئے دہ
 ہن میں شہروں جائیکے مسلم کیتا حال
 کیتا رب ہن بادشاہ مومن مسلمان
 نالے مومن ہو رہی آدے کرن جمال
 کر دے شکر خدایدا جس دتا آرام
 دنیا دی ہن اسانوں غرض نہ رہ گئی کا

دور ہوئی اوہ بھکھ بھی رہی پیاسی نمون
 ایہہ گل کہہ کے پھیرا وہ سٹے اوسے جا
 ڈھونڈ رہیا منہ غار و باہروں آکشاہ
 آخر یک مسیت اُس پائی اوس مقام
 اندر ہو رہے روایتے راوی کرے بیان
 اندر جا کے انہا نون ملیا نال پیار
 راضی ہوئے دیکھ کے اُسوں کہف صحاب
 دیہن دعائیں شاہ نون اوہ رہے مقبول
 اللہ باجھوں کسے دانا ہوویں محتاج
 ایہہ کچھ باتاں آکھ کے دتا وداع سلام
 قبض ہوئے روح انہا ندے اسی وقت شتاب
 اوس پوئے شاہ نے سکے اوستا کا
 بہناں تائیں ریشمی سوہنے کفن پہن
 راتیں پھر اوس شاہ نون آئے اندر خواب
 اوہ ساڈے کپڑے سانوں دیہہ پہن
 فجر ہوئی تاں شاہ نے آند اُسکم بجا
 نالے ریشم کفن اوہ دتے سب اوتار
 لکڑی دے صندوق پھر شاہ نے ہو رہا
 کتا بھی اوہ انہا ندر پہیا انہا ندے کول
 نیکاں دے سنگ رکے ہو یا نیکو کار
 جہیکر نیکو کار نون بُریاں مجلس ہو
 بیٹا حضرت توح دار لیا نال کفن
 بیشک نال کمینیاں عزت ہوئے کوچ
 قصہ کہف صحاب دا اتھے ہو یا تمام
 اسے کارن انہاں دا ذکر نہ کیت میں

جوسی مطلب اس دا ہو یا سبھ حصول
 بند ہو یا منہ غار و قدرت نال خدا
 ایسے اوسنوں مول نہ کدھا اوسدا ماہ
 کرن عبادت جائیکے اوتھے اہل اسلام
 وڑیا سی اوس غار وچہ اوہ شاہ مسلمان
 جیونکر وچھڑے کسے نون ملن پیار
 شکرے مومن بادشاہ کیتا رب وہاب
 شمالا دنیا دین دی کمی ہووے مول
 نال ایمان سلامتی چر جاگ مانے راج
 آپو اپنی جگہ تے سٹے پھیر تمام
 ڈھچ عادل بادشاہ قدرت پاک جناب
 سونے دے صندوق ست کیتے ترت تیار
 وچہ صندوقاں پائیکے دتے دفن کرا
 کہیں صندوقاں زریں تھیں سانوں کدھ شتاب
 ریشم تے زریں دی سانوں لوڑ نکا
 سونے دے صندوق اوہ دتے سب ہٹا
 اگلے کپڑے انہا نون پائے دوجی دا
 اوہا ندے وچہ پائیکے دتے پھر دفنا
 نام اسدا قلمیرا ویکھ کتا باں کھول
 بیشک مجلس نیک دی ایویں مندی تار
 اوہ بھی وانگوں انہاں دے پچڑی مندی خوا
 شان شرافت اپنا کر ہو یا اوہ خوا
 نال شرفیاں رل کے بنن کمینے اورچ
 وچہ کتا باں انہاں دے کئی وجہ ہیں نام
 حاشے اندر دیکھ توں شوق ہووے جے تیر

اسے ایک نام مستحقینا اور دوسرے کا مینا بھی آیا ہو۔ مینا بھی مینا بھی تیسرے کا مینا بھی۔ چوتھے کا بوالبس بھی اور غنونس بھی۔ پانچویں کا سیوس بھی سارونس بھی اور زینونس بھی۔ جھٹے کا یونس بھی۔ زدنوس بھی۔ جینونس بھی۔

نام اتے ترک دادا آیا سترق ضرور
ہک کتاست آدمی ہے مشہوری عام
مذہب چہ بھی نہ سال دے آیا ہے تکرار
بن مریم دے وقت اوہ ہوئے مرد خدا
ایسر اکثر قول تھیں ایہہ گل مکمل ہو
آکھ پئی را انہانوں رحمت لکھ کروڑ

پوری گنتی نہاں دی جانے رب غفور
واللہ اعلم رب نون مسلم حال تمام
بعض کھن بیل دے آئے تالبدار
بعض آکھن او تھیں اول گئے سدا
دین نہاں نار رب بن ہوئے جانے کو
سچ محبت رب دی جنہاں نہاں توڑ

قصہ صحابہ لاخود

ہن صحابہ لاخود دا دساں حال تیل
اندر شام ولایتی سی ہک کافر شاہ
رہند اسی اس کول ہک جادو ساز مکار
جو کوئی مشکل شاہ نول آوندی سی در پیش
پڑا ہو یا جدوں اوہ جادوگر شیطان
آکھن لگا شاہ نول ہک دن اوہ شریہ
جسکر بہنوں دیہو ہک لڑکا کوئی دانا
تاں جو میرے بعد اوہ آوے تیرے کم
تاں پھر شاہ نے ڈھونڈ کے لڑکا ہک دانا
نت فجرے اوہ جاوے لڑکا اوسدول
جادوگر ول آوند اسارا روز لنگھا
آوے جادوے روز اوہ لڑکا جہیرے راہ
آہا بندہ رب دارا ہب نیک خصال
راہب دی اس بیٹھ کے سنی جدول تقریر
اوستھیں تجھے جدول پھر اوتھوں لنگھو آ
جسکر بہتی دیر اوہ راہ وچہ جادوے لاء
نالے جا کے شاہ نول خبر پہنچا دے پھر

جیونکر رہے نہاں نول کیتا مازدیل
بعض آکھن مین وچہ آہا اوہ گمراہ
اندر جادوگری دے سی وڈا ہشمار
ہر کم اندر اوسدی کردا مدد ہمیش
جانتس میں ہن مرن دے سیر پتہا آن
پہنچی ہے ہن آئی کے میری عمر اخیر
اوسنوں اپنا علم مین جاواں سبہ سکھا
ہر مشکل وچہ تدھ نول رکھسی اوہ بیٹھم
جادو سکھن واسطے اوسنوں سونپیا چا
شام پوسے تاں پھر اوہ گھر نول آوے چل
منتر جتر اوستھیں آوے کچھ پکا
رہند اسی اوس راہ وچہ ہک راہب دی ہا
کیتی لڑکے ہک دن مجنوس اوسدے نال
ہو گئی رب دے فضل تھیں لڑکا نول تاثیر
پہلوں اوتھوں بیٹھ کے جاندا سا حردا
مارن پوندا اوسنوں سا حرد غصہ کھا
چرکا میری طرف ایہ آندا کر کے دیر

شاید راہ و چہ کہیڈ دار ہندا لڑکیاں نال
 قصہ کوتاہ شاہ بھی رہیا اُسوں مار
 آندا جاندا ہے نت راہب کول ضرور
 وحدانیت رب دی راہب کرے بیان
 ہک دن گھروں جا وندا لڑکے تعلیم
 لڑکے اگے رتبہ کیتی عرض دے
 اوس لڑکے دی عرض ایہہ بکیتی منظور
 بعضی آکھن مگر اُس دی نال دے
 بعضی آکھن طفل نے پڑھ کے کسم خدا
 مست ہو یا سب اوتھیں بکت رب عالم
 آہوئی مشہور ایہہ لڑکے دی کرامات
 لڑکے تائیں کھدا راہب اوہ کدوا
 ایسر بہت مصیبتاں جھاگے بہت بول
 نالے میرا بھید بھی کریں نہیں اظہار
 لڑکے کہیا کسے نوں کرساں نہیں بیان
 قصہ کوتاہ انت اوہ جاو راہب پاس
 پڑھی تمام اہل اس ہو یا ولی خدا
 آئے کھڈے ہو جو ہوون کل ہمیا
 سی اوس کا فر شاہ دا انہاں ہک وزیر
 کہن امیرے واسطے کرتوں نیک دعا
 لڑکے کہیا رب تے لے آتوں بیان
 تاں پھر اُس دے واسطے کیتی طفل دعا
 آیا طرفے شاہ دے جاں پھر اوہ وزیر
 کیونکر اٹھیں تہہ نوں ملیاں ہیں بت

تاہیں جلدی آ وندا کردا نہیں خیال
 ایسر لڑکے مول نہ چھوڑی اپنی کار
 نیک نصیحت اوس دی سندا باوکتور
 سن سن لڑکے اوستے لے آندا ایمان
 رستے اندر دھیا اوسنے سب عظیم
 رستے وچوں کسے نوں لنگھن دیئے نہ مول
 جے توں سچا رب ہیں آفت ایہہ ہٹا
 اوسے ویلے ہو گیا اوہ سب اوتھوں دور
 بعضی آکھن طفل تھیں سب گیا سستا
 دھریا اوس دی کنڈتے اپنا ہتھ لٹکا
 امن سلامت گھرانوں لنگے لوگ تمام
 راہب نوں بھی کسے جادسی ایہہ بات
 تینوں دوست اپنا کرسی پاک خدا
 وچہ ازمایش رب دی صبر نہ ہا ریں مول
 دیکھیں ناہیں کسے نوں راہب میرا یار
 سر پرچشم قبول ساں جو کرسوں ملن
 سنے نصیحت اوس دی سمجھناں قیاس
 کئی کرامتاں اُسڈاں ظاہر ہو یاں آ
 اُسے ہتھ لگان تھیں جادو سبہ آندا
 سنکے لڑکے کول اوہ آیا حال زہیر
 جلدی اٹھیں میریاں روشن کرنے خدا
 اوسے ویلے تر ت اوہ ہو یا مسلمان
 اٹھیں روشن اوسدیاں کیتی پاکی خدا
 دیکھ سو جا کھا اوسنوں لگا کہن شریر
 کس طبیب کیم تھیں ایسی ملی ودا

کہند امینوں مول ناملیا کوئی طبیب
 باجھ دواؤں رب نے اکھیں دتیاں چا
 کہند امیرے باجھ ہے کیڑا تیرا رب
 کہیا اوسنے رب جو تیرا سر جہنار
 سنکے اتنی بات نوں سڑیل گیا لپید
 کس کے آکھے لگ کے آندا تہ ایمان
 آخر اوس وزیر نے وٹیا ہولا چار
 لڑکے نوں پھر کے کہندا اوہ کلعون
 اسے کارن پالیا تینوں نال پیار
 دھک دھک جادو گرانواں گھلیا تینوں میں
 سکھ سکھ جادو واساں تھوں ولی ہو یوں مشہور
 چھوڑ طرہ رقیہ اسال والگوں موری راہ
 سپاہی اوسنوں آ لگا مروان
 راہب کولوں دین میں کیتا ونج تبول
 کہندا چھڑا و دین توں پکڑ اساوی چال
 راہب کہندا دین میں چھڑاں ناہیں مول
 تاں پھر جلدی شاہ نے آرہ تیر منگا
 دو پھاٹاں کر اوسنوں سٹیا اوس پلید
 اوستھیں پیچھے پھر اُس سڈیا اوہ وزیر
 پھر اُس لڑکے واسطے کہندا اوہ خنڈال
 اوسن کہیا منظور ہے جو توں کریں لیسین
 تاں پھر سپاہیاں کہندا اوہ مکار
 ایسے کسے دھرنج دچہ اوسنوں سٹو جا
 پکڑ سپاہیاں اوسنوں آندا طرف پہاڑ
 جاں او دھکا دین نوں ہوئے سب تیار

فضلوں میرے رب نے کیتے نیک نصیب
 ایہہ گل سنکے بادشاہ ہو یا بہت خفا
 جس نے اکھیں بٹیاں دس اسانوں حبیب
 میرا رب بھی اوٹا ہے سبھدا پالہا
 کہندا تینوں کس نے دسی ایہہ توحید
 مارن لگا اوسنوں اوہ کافر شیطان
 لڑکے مینوں رب واکیتا تابعدا
 کس کے آکھے تہدہ ایہہ پھر پیا راہ زبون
 وڈا ہو کے اسان تھیں کر جاسیں نکار
 جھٹوں سب کرمتاں حاصل کیستیاں میں
 ہن توں میرے دین تھیں ہو پیٹھوں مضرور
 دس شتابی تہدہ نوں کس کیتا گمراہ
 آخر لڑکے تنگ ہو کیتا سچ بیان
 تاں پھر راہب سڈیا اُس کافر جھول
 نہیں تاں پکڑ چر اوساں تینوں آری نال
 آری نال چریونا میں کر لوال تبول
 راہب تاں پکڑ کے دتا تر ت چرا
 ہو یا دوست رب دانال ایمان شہید
 اینویں آرہ رکھ کے اوہ بھی سٹیا چیر
 جیکر دین نہ چھوڑیں کر ساں ایہہ مال
 ایسیریں نہیں چھوڑنا سرگز سچا دین
 سٹ بلند پہاڑ تھیں اوسنوں آؤ مار
 ہڈی پسلی اُس دی ثابت ہے نکا
 اوتے سرے پہاڑ دے لیکے اوسنوں چاڑ
 لڑکا اگے رب دکر دا عرض پوکار

یار بے اپنے فضل تھیں مینوں لبیں بچ
 وچہ جناب حیدر ایدہ ہوئی مستبول دعا
 دگ پہاڑوں خارجی موئے سب مردود
 آیا شاہ دے گول اوہ لڑکا امن امان
 کہہندا کتھے گئے اوہ میرے نوکر سب
 مینوں میرے رب نے فضلوں لیا بچ
 ہو رہا ہی پھیرا اس کیتے شاہ تیار
 بچا و اس طفل نوں کشتی وچہ چڑھا
 سنکر حکم سپاہیاں مول نہ کیتی دیر
 کشتی وچہ چڑھائیکے آندا اوہ وچکار
 پھیر جا اپنے دین تھیں کیوں ڈبناں دریا
 لڑکے کہیا رب تے مینوں خاص مہتین
 ایہہ گل کہہ کر طفل نے کیتی پھیر دعا
 اولٹ اوپھی ہوئی اوہ ڈب موئے مردود
 سب سپاہی بوڑکے آیا شاہ دے گول
 سنکے اوہ ملعون پھر کہندا ہو حیران
 تاں پھر اگوں آکھدا لڑکا کافروں
 دتساں ہک تجویر میں تینوں اے مہول
 پڑھ بسم اللہ کھ تھیں مینوں تیر چلا
 جد تک اپنے رب واسناں نہ نتیجیں نام
 ایہہ گل سنکر شاہ نے سولی تر ت گدا
 لوک تہا می سد کے جمع کیتے بے پیر
 پٹ پٹری وچہ اوسنوں تیر لگا اوہ جا
 وقت شہادت بولیا لڑکا نال زبان
 دتا مینوں رب نے مطلب تے پہنچا

رد ہوون ایہہ لعنتی تیری جو میں صرنا
 کنبیا سخت پہاڑ اوہ ڈاڈھا لڑکھا
 صحیح سلامت طفل نوں رکھیا رب وود
 ڈکھا شاہ ملعون جاں بہت ہویا حیران
 لڑکے کہیا سب اوہ مارو بجائے رب
 کیتا دلوں مستبول میں حیدر دین صفا
 آکھن لگا انہا ننوں اوہ کافر مکار
 اوہ وچالے جائیکے سٹو وچہ دریا
 ندی کنارے اوسنوں پکڑ آندونے گھیر
 آکھن لگے اوسنوں رمل سبہ مردار
 آکھے لگ جا اسانڈ جان نہ مول وچا
 تا میں ڈباں نیروچہ نا میں چھوڑاں دین
 حکم الہوں اوہا ندی کشتی ڈولی آ
 لڑکا امن امان اوہ رکھیا رب وود
 دستی اوسنوں آیکے کل حقیقت کھول
 مردانا میں مول ایہہ کی کرے سامان
 جبکہ مینوں مارنا سر پر چاہیں توں
 جس دے مال شتاب میں ہو جاواں مقول
 دیاں اپنی جان میں اوپر نام خدا
 تہ تک تیرے ہتھ تھیں نہ ہوواں قتلا
 لڑکے تائیں پکڑ کے دیندا اوپر چڑھا
 پڑھ بسم اللہ طفل نوں کھچ چلا یوس تیر
 کلمہ پاک الایکے گیا شہادت پا
 نام خدا دے اوپر میں جان کیتی قربان
 فوج ہو یا مظلوم میں اوپر نام خدا

لڑکے کو لوں سنی ایہ لوکاں جدوں کلام
 اوسے ویلے خلق نے دتا غل مجھ سے
 اَمَّا بِرَبِّ الْغُلَامِ لَکے بول سنان
 جتنے حاضر لوک سن اندر اوس میدان
 سبحناں اوپر رب کے آندہ خاص تین
 ڈھٹا جہدم حال ایہ اوس کافر مکا
 کیتا حکم پلپ نے اندر شہر تمام
 ہویاں جہدم تیار اوہ کھایاں ہر ہر جا
 اوستھیں تیجھے لوک اوہ کیتے جمع تمام
 ہر بندے نوں اکھ مارو وار بٹا
 جو کوئی اسے حکم تھیں کر داسا انکار
 سنے وزیراں آپ اوہ بٹھیا کر سیاں ڈاہ
 پکڑ پکڑ کے موناں سٹن وجہ پلپ
 اک عورت پھر ظالماں آندی پائیں شریر
 مڑ مڑ آکھن اوسنوں چھوڑ شتابی دین
 عورت آکھنے دین تھیں کراں نہ میں انکار
 عورت نالے ڈرے کچھ نالے کرے دیل
 شاہ عدالت ملن تھیں چھوڑے اوہ خیال
 کہند اپنی ماں نوں ثابت رکھ یقین
 مار شتابی چھال توں ہر گز نہ ہٹھ نہ ہار
 کیتی چال کلام ایہ اوس ایلے بال
 جاں اوہ عورت اک وجہ گئی سنے فرزند
 چالی گزاں بلند اوہ گئی آسنے مار
 جتنی اوپر کر سیاں بیٹھی قوم شہریر
 اکھن دی ناکسے نوں فرصت ملی نول

نالے شاہ ملعون تھیں سنیا رہا نام
 بے شک ہے اس طفل داسچا پاک خدا
 لڑکے دے رب نال اسیں لے آئے ایمان
 سارے اور یکبارگی ہو گئے مسلمان
 آکھن بیشک ٹھیک ہے اس لڑکے دادین
 مڑ گئے میرے مذہب یقین لوک سمجھی کیا
 مہر ہر کوچے گلی وجہ کھایاں کھڑے
 سبحناں وجہ پلپ نے اک دتی بھر
 جنہاں چھڈ کے کفر نوں پکڑ لیا اسلام
 چھٹ لڑکے دادین توں ساڈی طرفے آ
 آتش د وجہ اوسنوں دیندا ڈال مکا
 دیکھ تماشا ہووند راضی سب گمراہ
 کتنے موہن ہو گئے اسے طور شہید
 کچھڑ اسے بال اک پیون ڈال سیر
 نہیں تاں اسے اک وجہ سربین نال یقین
 اوہ آکھن پھر اک وجہ چھال شتابی مار
 شاہ کہیا کچھ اوسنوں عدالت دیو سبیل
 ایہ گل سنکے بولیا کچھڑ والا بال
 اس آتش د خوف تھیں چھوڑیں ناہن دین
 ہو سی رب د فضل تھیں ایہ آتش گزرا
 پڑھ بسم اللہ اک وجہ مار گئی اوہ چھال
 حکم لے بے یقین بھڑک کے آتش ہوئی بلند
 ساڈے سبے سب خارجی آتش دے بھڑکا
 سڑیل کو لے ہو گئے شاہ امیر وزیر
 کسے واری سب اوہ سڑ موئے جھوٹ

سب کھایاں دے او پر جو آہی کھڑی پید
 یکے حملے سبھ نوں ریش گئی جلا
 پل وچہ ہوئے ہلاک اوہ سب اصحاب خدود
 چلاں جاگھا نوچہ عرب دل گذریا ایہو حال

سبھناں تائیں چل کے لگی اک شدید
 قہروں دشمن اپنے کیتے رب من
 طرف جہنم رب نے دے سب مردود
 جہناں کیتے ظلم اوہ موئے خواری نال

قصہ صحابہ فیل

استھیں تچھے ہو راک دیوان کر سنا
 سی ہک حاکم بین دا ابرہہ اسدا نام
 سرور عالم مصطفیٰ نبیاں دے سردار
 باویہ دن تے ہک ماہ استھیں اگے جان
 سن توں او سکد مرن دادسان بنوں حال
 شہر کے نوں لوک جاں موخ من مسلمان
 بہت جمع مخلوق دا دیکھے جاں سہل
 اپنے کول مکان اک کیتا اوں تیار
 دھریا اوں سلیپے کعبہ اسدا نام
 کئے دے دل جاوندی حاجت یہی نہ کا
 اتھے آکے تسبیح بھیج کر دہر سال
 اپنی طرفوں زور بہت لایا اس ٹھول
 کئے دے دل لوک جاں ہو گئے پھر تیار
 زوری اوں مکان وچہ ڈھاک بہائی آن
 قوم قریشوں شخص اوہ آہا نیس کوکار
 آہی دل وچہ اوں غیبت سخت کمال
 ہک راتیں رب اوں موقعہ دتا چا
 مال اسباب جو قیمتی آہا اوں مکان
 فجری ابرہہ لعنتی ڈٹھا جاں ایہ حال

جیوں اصحاب فیل دی پٹی ہر سبخ خدا
 آہا وڈا پلید اوہ حاسد بد انجام
 جسدن وچہ جان دے ہوئے پیکر مافار
 ہو یا رد جہاں تھیں اوہ ابرہہ شیطان
 جیونکر اوں سلیپے آہا قہر و بال
 حج گزارن واسطے ہر ہک طرفوں جان
 دلچ اوں سلیپے نوں آہا حسد کمال
 لائی او پر او سکد دولت باہر شمار
 لوکاں تائیں سکد کے کہندا بد انجام
 گھر اپنے وچہ سہاں من کعبہ لیا بن
 جو کوئی سکے چاوسی کر ساں مندا حال
 ایسپر آکھے او سکد کوئی نہ لگا مول
 راہوں کتنے آدمی آندے پچڑ مکار
 وچہ نہاں دے عرب اسی ہک مسلمان
 رہیا اوں مکان وچہ ہو کے خد متکار
 تائیں خادم ہوئی کے رہیا بہانے نال
 ہک موتر کے جگہ اوہ دتی سبہ و بجا
 لیکے راتو رات اوہ ہو یا نس روان
 سڑبل کوئے ہو گیا آتش غصے نال

گھوڑے ہاتھی اوٹھ بھی سب ہوئے مقتول
اب رہے نے جاں دیکھیا لشکرِ اہلِ حال
جا کے گھر وچ اپنے لگا حال سنان
کردا مہیسی اے اوہ گھر وچ ایہو گل
لوکاں تائیں سد کے لگا اوہ دھلدان
تاں جو او سے وقت اوہ پنچھی اوڑوں آ
لگا وانگ بندوق دے ایسا اوہ سکڑ
او سے دیے خارجی مویا ہو جیاں
اندر سورت بیل دے آیا ایہ نہ کور
جو کوئی اپنے اصل نوں سمجھے ناہیں مول
جسنے اپنے آپ نوں لیا پچھان ضرور
تاہیں وچ حدیث دے آیا ایہ فرمان
رسان تیوں کھول کے اسی میں تقصیل

زندہ قوم کھنڈ رتھیں ہک نہ رہیا مول
ڈر کے اپنے گھراں نوں نس گیا چنڈال
پنکھیاں میری فوج نوں کیتا مارویران
او سے جاگہ رہے پنکھی ڈنگل
ایہو جہیاں پنکھیاں کیتی فوج ویران
سر وچ او س مردود نوں دیندار وٹھلا
نکل گیا سر چیر کے کوہ او سدا ترور
گیا جہنم اپنا لشکر لیکے نال
دشمن بے غیور دے گئے جہانوں دور
انیوں او ستے رب دا ہوندا تہر نور
کردا ناہیں مول اوہ ایڈا کبر غرور
جس پچھاتا نفس نوں رہنوں لیا پچھان
جے ہیں عارف بے دا سمجھیں یار جمیل

پیکان معرفت ملک سابق این حدیث شریف

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

رب رحیم کریم دی شان بلند کمال
ذاتِ اعلیٰ جسم نوں ایڈا عالی شان
نہایت تارے چمکدے کل برجِ آسمان
آدمِ خاک کی مغز ہے ایہ سب پوست جان
آدم دی ترکیب وچہ رب رکھے اسرار
گنت گنتا وچہ ہے ایہو بھیت عیان
جسنے اپنے آپ نوں لیا پچھان حبیب
جسنے رب پچھانیاں ہو یا گنگ زبان
یعنے رازِ حند ایدے جسپر ہوئے ظہور

جسنے دتا روح نوں چہ بدن و ڈال
جس اگے ناچیز ہے عرش اتے آسمان
حوراں اتے فرشتے عجب بہشت مکان
سبھ جگ وانگ وجود آدم ہو وچہ جان
فہم عفتد بحرِ تھیں بھیت کنارے پار
اوہ جانے اس رمز نوں جو صاحبِ عرفان
ہو یا اپنے رب تھیں اوہ اسوقت قریب
کیوں جو اسپر کھل گئے سارے راز نہان
آدمیاں دی حرص تھیں ہو گیا اوہ دوا

ما سوا خدا نیک ہو یا جہول فتنہ
 اندر ہر چیز دے دے رب دانور
 شاہجہانی ہو گئے فانی اس قدر
 ایہ ہے غیر خدا سب پردہ وانگہ یوا
 جہ تک غیر خدا پیدا ہوویں توں محتاج
 جہ تک غیر خدا پیدا ہو غفلت دل و حسیہ
 نفس تیرا شیطان تھیں کردا ودھ فتور
 نفس اتے شیطان دے سانوں پئے زنجیر
 جو شے سادے حق وچہ ہو دے بری بلا
 اکھیں بند کر او بند ڈورے کر دے کن
 نظری سانوں آوندے ساگر جگہ پاپ
 گویا اپنے آپ نوں عیبوں دتی وار
 چنگا اپنے نفس نوں جانے مشرک ہو
 ایہ شرارت نفس دی جس ناہیں معلوم
 حضرت پاک رسول نے کہیا ات سبب
 بھی نہ رہا یا کس طرح کبر کریند اسو
 خون جو گندا جیض دا اسی رہی جہ پاک
 دنیا تے جد آیا بھریا لو ہو نال
 کھا نہ سکے روٹیاں نہ کوئی منھ وچہ دند
 ایہہ انعام خدا پیدا دے جو ہو جل جلال
 سب نوں چنگا لگ دا کردی سب پیار
 ماں اپنی دی گود وچہ نیت پاو آرام
 چھاتی واسے چشمیوں پاوے نیت خوراک
 بھکھ لگے تاں رووند اوڑن کئی غلام
 لیا دن کئی کھڈا وے شیرینی اقسام

ہو ذات خدا پیدا دی اسنوں نظری آ
 گویا ہو یا سوختہ اوہ وانگوں کوہ طور
 جیونکرا گئے شمس دے تارے اتے قمر
 ایہہ اٹھے تاں سب دے کھل جان اسرار
 تینوں نط نہ آوند ارب سچے داراز
 رب دے نال شریکیاں کردا ہر شے
 حرصاں نال وچہ وندا تیرا عقل شعور
 حق دل جان نہ دیونڈ کر دے بندہ اسیر
 اسد وچہ پھساوند ترے سانوں جا
 حق نہ نظری آوندانیک نہ رہندا نطن
 چنگا نظری آوند سانوں اپنا آپ
 ذرہ عیب جو غیر دادے وانگہ پیار
 غیراں مندا جاندا عیبی ہوندا سو
 عیب نہ اوسد ہووند مول کردی مہر دم
 جس تھچھاتا نفس نوں اوسن تھچھاتا رب
 دو بولال د راہ تھیں باہر آیا جو
 پھر اوہ اپنے آپ نوں کیونکر جانے پاک
 قوت ذرہ نہ بدن وچہ عاجز تے بھال
 کرے محبت والدہ ایہہ میرا فرزند
 الفت مائی باپ دی دلوچہ دتی ڈال
 مائی دے پستان وچہ کیتا شیر تیار
 جاری چشمے شیر دے رہدا ایہہ انعام
 جھولے وچہ پنکھوڑیاں ریشم دی پوشاک
 گا دن لوری دیونڈے حاضر کرن تمام
 مہر دم پھرن دلاوندے کوں کرے آرام

مائی دودھ پلاؤندی سرج رہے سوں جا
 دند جے تاں سنگدابیوے نعمت عام
 دتے اللہ پاک نے ہر قسموں شیا
 قلبیہ گوشت روٹیاں زروے اتے پلا
 میوے تے مٹھیاں فرنی ہو کہ باب
 اے غافل ایہ نعمتاں دیوے رت غفور
 رب دادتا کھائیے شکر نہ مول کمان
 کرے حفاظت رب ناں جو تیری ہک دم
 جن آفتاں نہمتاں آ لگن یک دم
 جسے دتیاں نعمتاں ہر دم کرے نہال
 جسے دتیاں نعمتاں کردا فضل کمال
 لکھیا رومی معنوی اپنی وجہ کتاب

ٹھپ ٹھپ چپ کراؤندی جو روں تے آ
 لیاؤں کھنڈ ملائیاں شیرینہ ارطام
 کھاؤں پنہن واسطے کیتا فضل خدا
 کھن دودھ شیرینیاں عجب لذیذ غذا
 سو سو قسموں نعمتاں آوے نہیں حساب
 کھا کھا نعمت اوسدی ہو بیٹھوں مغرور
 تیرے نالوں عن فلا چنگے فی حیوان
 سب اٹھوئیں آن کے کرن تینوں بیہم
 پل وچہ تینوں مار کے بھیجن طرف عدم
 اوس مالک دے حکم دا کرے مول خیال
 حکم عدولی اوسدی پے نصافی چال
 ہووے اوپر اوسد رحمت باہجہ حساب

کاشکے ہرگز نہ اوسے مادرم
 تانہ کر دے کشتہ نفس کا فرم

ہاے افسوس نہ جہی مٹیوں میری ماں
 کافر نفس نہ مجھ نوں کردا آن ہلاک
 جسدا دشمن ہو وندا ایسا سخت لعین
 جبکہ کرے نیکیاں بدیاں دیے ملا
 خود بینی تے کبر تھیں بے ریا اوہ ملعون
 رکھیا اسنے اسان تھیں وحدت نور چھپا
 دل ساڈے وچہ پاؤندا ہر دم ایہ غرور
 پیدا کیتی رب نے جو کچھ مخلوقات
 آنا خیر شیطان نے دعوے کیتا سی
 میں چنگا ہاں غیر تھیں میرے جہانہ کو
 اپنے وچہ پیدیاں بھریا گندگی نال

اوپر اس جہان میں پیدا ہوندا ناں
 اس پلید بھلائی میں تھیں اللہ پاک
 اوسنوں ہرگز بھتہ ناہیں باہلقین
 ہووے جو بریاں دیوے اوہ بھلا
 اپنا آپ بچاؤندا رکھے بت درون
 رامہن ہو کے بیٹھدا اوپر راہ خدا
 رکھدا چنگے عمل تھیں ہر دم سالوں دور
 سب تھیں دودھ شرارتی نفس پلید صفات
 اوہو دعوے رب دا بالکل جان صحی
 اینویں ایس پلید ہر دم دعوے ہو
 ہرگز اس خبیث نوں آوے نہیں خیال

تہم قسبت قلاؤ بکرم کہیا اللہ پاک
پتھر نالوں دودھ کے سختی و چپہ دلاں
پاک کلام خدا پندی روشن جیوں خوشید
چمکدڑاں نوں شمس داملول نہ بھاؤ نور
لائیں نکلن غار تھیں خوشی کریندے خوب
وچہ اندھیراں لٹکدے گنداں وچہ گزراں
نور کلام خدا پندی ہور حدیث رسول
وچہ تار کی حرص دے پھاتا ایہ شہریر
جو ہے قیدی اسدا لیندا اس نیٹر
قدسی وچہ حدیث دے اللہ دافرمان
ساڈے مال شریک ایہہ بن بیٹھا مسکار
اپنا آپ پوجا وندا بن بیٹھا مسبود
واقع جیہڑا ہو گیا اسکے مکروں خوب
اپنا برا نہ منگیا کوئی وچہ چہان
جس گھر اندر وسدا پٹے اوس بنا

نعت ہوئے دل تسان خوف کنوینیاک
ہرگز خوف خدا پیدا دلوچہ آوے ناں
ایہ وانگوں خفاشن وچہ تار کی قید
تا ہیں وچہ اندھیریاں چھپ چھپ بہند دور
ہوئی اسادی عید ہور سورج ہو یا غروب
ایہو حالت نفس دی سچو سچ پھپھان
اس چمکاڈر نفس نوں بھادے ناہیں مول
ہر دم ساڈے بدن نوں کیتا اس سیر
اوپر کاٹھی گھت کے بہندا گوڈا پیڑ
نفس تیرا اے آدمی دودھ کنول شیطاں
دشمن استنوں جان توں جیوں جانیں توں مار
دشمن باہ خدا پندی ایہ پکا مکرو دو
اوس چچھاتا رہوں پاؤ اوہ مطلوب
باہجھوں نفس شریر دے ایہ وڈا نادان
جس گھر مویاں مان دا استنوں کرے فنا

حکایت

ڈٹھا مالی باغ دے مرد کوئی گستاخ
بیٹھا سی جس شاخ تے اوہا کٹ دا سی
کہیا شاخ درخت دی مینوں ہے درکار
کٹ چکا جد شاخ نوں ڈگا گردن بھار
ایہو حالت نفس دی ہر دم ایہ گستاخ
جس گھر اندر وسدا اوہ کرے ویران

چڑھیا سی اک لکھ تے کئے اُسدی شاخ
کہیا مالی باغ دے ایہہ توں کر دا کی
مالی کہیا دیکھ سیر سامرہ منجبار
ٹٹا لک تے ترٹ ف کے ہو گیا مردار
جس شاخ پر بیٹھا کئے ادھو شاخ
پیر کوہاری اپنے مارے ایہ نادان

دسیان علاج نفس مارہ

ہو یا باجھ لگام جو نفس تیرا ہر سو
ہے اس نام قرآن وچہ آمارہ بالسوء

جو ایہ حکم چلا دندا سدا سے طرفِ بدی
اوسنوں سے دوا لگی دوڑے ایہہ کمبخت
باطل منکراں اُسنوں کتیا آن تباہ
دنیا والے غمستے ہر دم رہے خیال
علم پڑھے اوہ جنہاں وجہ حاصل ہووستان
ایسی منطق فلسفہ میرے اندر ہو
ایسے شمس باز غے آدن مینوں یاد
جمنسل وڈا جگ وچہ سدن مینوں لوک

اسد نیک بنان فوں بھیجے رب نبی
جیونکر مالینو لیا ہے بیاری سخت
اللہ دی درگاہ وچہ ہو یا روستا
طالب شہرت رات دن رہندا ایہہ خیال
مینوں وڈا مولوی سکھ کل جہان
جسنوں جگ وچہ جاندا ہوو ہور نہ کو
ہو جاداں ہمیشہ میں اسدی ایہ مراد
بحث کراں جنہاں میں اُسنوں دیواں روک

حکایتِ عارف

امام غزالی نکھیا اپنی وچہ کتاب
کرے خلاف اوہ نفس دا اندر ہر اک بات
ہک دن اوسدے نفس نے ایہہ گل چاہی آ
ایہو خواہش نفس دی کرے تیاری جنگ
عارف کہیا نفس کیوں موت کرے منظور
کیوں جو حضرت مصطفیٰ کہیا وچہ حدیث
خواہش نیک جو اسدی اوہ بھی ہوو بد
سچا پاک رسول ہے سچ انہاں فرمان
پچھیا اپنے نفس تھیں سچی گل مت
نفس کہیا توں بدی تھیں مینوں کردا بند
میں شہوری چاہوندا توں رہندا گناہ
موت بھلی اس جیونوں ہو یا ڈاڈھا تنگ
جاں میں اندر جنگ ہے ہوساں درج شہید
تا ہیں ہو یا شہید اوہ روضہ کرن تیار
عارف کہیا مول نہ جاداں طرف جہاد

سی ہک عارف رب دا عابد اہل ثواب
سدا کیتا زور تھیں نفس خبیث صفات
کراں جہاد کفار تھیں مراں شہادت پا
با جھ شہادت اوسدے نفس ہے ولنگ
اس گل اندر جاپ دی حکمت کوئی ضرور
وڈے وڈے مکر ایہ کردا نفس خبیث
آخر اوسدی آرزو کرنی چاہیے رو
چاہے نفس جہاد کیوں جو سنگی شیطان
توں کیوں خواہش جنگ دی کردا رہیں سدا
الٹ کریں جس چیز دا میں ہاں خواہشمند
کلی میرواں خواہشاں ہو یاں بند تمام
نیک ظاہر جاپ دی مال کفاراں جنگ
ہر کوئی پچھوں آکھ سی آہا نیک مزید
توڈے پیچھے موت و پاداں میں عتب
مکر تیرا میں پالیا ہن میں کھاں یاد

ایسا مایعہ لب اندر نفس شریہ
گھٹ نہیں فرعون تھیں ایسا نفس شریہ
اس کے مکتہ بچیان دا جو صاحب اخلاص
رکھے خوف حنا پیدا مکتہ دم پیش نظر
رب علاج بتایا دیکھو وجہ قرآن
سوچے اپنے نفس دی نیکی بدی تمام
کیتیاں جو اس نفس نے دل دیاں اکھیں بند
پتہ لگے حد آئیے آون عیب منظر
ہم پاسے شیطان ہے راغب دیاں دل
روح تے دل دی سلطنت چہ بدن انسان
غالب نفس شیطان جاں ہووان طرے بدی
غالب خوف خدا پیدا جدوں انہاں تے آ
نیکی دے دل جان تھیں نفس کریند اکوڑ
جیکر روح تے دل نوں غالب خوف خدا
تاں پھر طرف فرشتے راغب ہوو دل
کھن دل دیاں اکھیاں بس دا سارا راج
روح دے کولوں نفس نوں جد مایوسی ہو
کرے اہم سام فرشتہ راز رموزاں غیب
جد شرمندہ ہوو ندا نفس ملیب صفات
ایہیاں جد بریا بیاں اسنوں نظری آن
حدوں ملامت آپ نوں کردا ایہہ شروع
تا توامہ اوسدا وجہ شریعت نام
جاں آتارہ ہوو ندا اسدی مرض خبیث
کھن فاسل حادثاں اسنوں سہ شہ
ضایع وقت و بجاں را اسنوں دڈا خیال

مرض قدیمی نفس دی لگا وجہ تدبیر
چاہے وڈے مرتبے ہر دم ایہہ پیر
کرے علاج بجائے سکے مکروں تھو خلاص
اس فریبی نفس دا کدی وساہ نہ کر
وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍّ تَفْهِيمٌ
تاں جو اپنے حال دا واقف ہووے عام
اپنی صفت شناساں دار ہندا خواہشمند
تقویٰ اسدا نام ہے خوف خدا دا کر
دوجی طرف فرشتہ دے نیکی عمل
روح عاشق ہے نفس تے منے اوس فرماں
روح تے دل بھی نہ ساندی من گل سہی
کھن دل دیاں اکھیاں دیکھے بُرا بھلا
تابع اسدا روح بھی تاں کم ہوندا چوڑ
من گل نفس دی جو اوس خواہش نہ
نفس خجاست پاو ندا خواہش اندر دل
روح لائے ایہہ نفس بھی اسے دے محتاج
دل چکے جیوں ایک نہ سوچ دا گولوں لو
دسن اندر روز نہ اس عیبی دے عیب
شیطانی اخلاق دی چھٹے سر ہر بات
تاں ایہہ کانر چاہوندا ہوداں مسلمان
ہودے نفس شیطان تھیں نیکی راہ راج
ہوئے مسلمان ایہہ کردا وڈے کام
اسے بہت علاج نہیں چہ قرآن حدیث
حدت سخت شہوتوں ہوندا ایہہ بیمار
ہستنا بہت کمینگی مکر فریب کمال

دھوکے بہتے جاندا شایق مالِ حرام
 دل دی سختی بغض بھی نالے بحسب غضب
 شوقِ محبت مالِ دی حصر نہ یادہ نال
 روح دے ایہہ اخلاق نے علمِ عفاف و تقار
 ایہہ خلاق وٹاؤ نے حدت نال علم
 شہوت نال عفاف دے لعبِ حیا و نال
 کمرہوں چھوڑ کمینگی کمال ایہہ علاج
 سختی چھوڑ کے نرمیوں حاصل کریں فلاح
 چار سببِ اخلاط جو دھپہ بدن انسان
 علم جو جاگہ خون دی بہت مناسب بھال
 دو جا غضب نسبتِ جسدی ہے صفا
 پیچی شہوت جان توں ملغم ایہہ مثال
 بار و مریاں ایس تھیں پیدا ہو و ن کل
 چوتھا و ہم خیال ہے جو جاگہ سودا
 چارے غلاط معنوی لازم و چہ انسان
 تشکی ہوندی بدن و چہ خون جے ہو و کم
 جیوں کر باجھوں خون دے جیونے انسان
 قوتِ خون و دعا و ندا اندر ہر اعضا
 غضبی شہوی و ہم جو اندر ہر حال
 حد مناسب نال ہے ہو و ن ایہہ اخلاط
 بلعی حدود انہی اندا دا دھا گھاٹا ہو
 موت ہلاکت آوندی فسق و فجور فساد
 قوتِ علموں پاوندی ہے ایساں کمال
 طرفِ حقیقت تشریف ایہو راہِ مناس
 مسلم حقیقت حق و امن شریت جان

سختی اوپر عاجزاں شکم کرے بزمان
 بہت تشنگی جو لوں میں مال بیگانہ و ب
 بے خوفی رب پاک تھیں جیسا کمال
 ہو و حیاتے روشنی صدق صبر تکرار
 خفت نال و فسادے رحمت نال ظلم
 لہو نہی تھیں چھوڑنی ہاں ہم سمھال
 مکر فریب جو صدق تھیں بے صاحب تاج
 بیقرار ی صبر تھیں بدلیں اہل صلاح
 اینویں چار اخلاط نے وچہ سلوک عیان
 جے کم ہو وے اونوں آفے پیش محال
 ایہ بھی تھوڑا چاہیے دوسے کم نہ آ
 اسدی بہت مناسبت نفس بہیمی نال
 دھج مفاصل نفسدا پاوے کہ غسل
 دسوا سی امراض سبب استھیں ظاہر آ
 علم زیادہ چاہیے جیونکر خون عیان
 اینویں سلم نہ ہوں تھیں کوئی نہ بنا کم
 اینویں باجھوں علم نہ اوکھا ہے عرفان
 قوتِ علم و دعا و ندا اندر راہِ خدا
 اعتدالِ برابری قوتِ سیتی بھال
 کوئی فساد نہ آوندی ہے ناہیں افراط
 مرضاں پیدا ہوندیاں ساک اٹک کھار
 اسدی ہک مثال ہے رکھیں دل و چہ یاد
 اطمینانِ قلوب جو رحمت جلِ حلال
 کل کمالاں واسطے علمی قوت آ
 استھیں باہر جو گیا پاوے راہِ شیطان

علم عتاید باطلہ رب تھیں دور کئے
واعظا کردے وعظا جو وڈے اُسا رکن کٹ
غضب قہمت اس طرح جہنک پیش کش کم
کارن راہ خدا میدے کوشش نال دلیر
اسد وچہ افراط جو حدوں دوسرے نام
ہو رہ غرور تکبر و ن ہر دم رہنا دور
ہے نفس کر پٹا گھٹا و نال حدوں ہر نام
ہونا تابع نفس و اہر گل و چشتہ ب
قوت شہوت و پہ ہے پہلی صفت عفاف
ہو رہ محسوس صبر بھی اللہ کنوں حبیب
بصبری تے ترس بھی اسد بڑے صفات
بیزد و تی جو عشق تھیں درو و خالی دل
تست و ہم برابر ہی نوث الہی نال
بھی بخوئی غیر تھیں ربدی اس کمال
ہے اسد افراط جو اندر طول امل
حسنت خدا تھیں رکھنی دل وچہ وڈی امید
ہے اسدی تفریط جو چھڈن خوف خدا
دل اندر وسواس جو باطل غیر خیال
القصد قہل جو وچہ تمام خصا ل
از پر راہ شریعتے جہت تک قدم ثبات
واجب فرض شریعتی ایہ غلا بچیان

بھی عالم بے عمل جو وچہ فساد مرے
لوکاں دین انصیحتاں اپنے اندر کھوت
نیک صفاتاں اُسوچہ غیرت ہمت غم
مارے منکر دین دے جیو کر غالب
سرتابی تے خود ہسری مابا نرنا ایہ کام
اس اسراطوں آوند اندر دینا فتور
سستی تے بے غیرتی نامردی ایہہ کام
اندر دینی امر دے سستی کم خراب
بچنا مندی نظر تھیں دل آئینہ صاف
ہے افراط جو فسق وچہ پھاسن بڑی با
ہے نفس کر پٹا جو سرد ہو بالکل بے اثبات
ایہ بھی بڑے صفات چھوڑیں نا کر دہل
پاک تعلق حق و اباطل چھڈ خیال
عنم قیامت کھن رحمت بخش جمال
ڈرنا فاقے فتر تھیں راغب نب دل
کہن جو میں رہانگا اس جگ تے باوہ
طرف مال نہ دیکھین غفلت کم
صانع عمر گزارنی فسق فخور کمال
بہتر سالک واسطے اندر ہر حال
پیش نہ آوے اسنوں ہرگز کوئی آفات
حاذق دی تجویز تھیں اندر راہ عرفان

نَزَّلَ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ط

حضرت پاک سوال نموں بھیجا رب طیب
پاک کلام خدا میدی کارن دناں شفا
جو کوئی غم کما وندا پاوے ترست شفا

جہت شفا دے آندیں شمعے عجب طیب
رحمت کارن مومناں یہ بھی پاک شفا
مہضال جاؤن دل دیاں کرد انفس شفا

جو امارہ نفس جاوے اسے کھوٹ
ایسر پھسر بھی جہانوں ہووے نہیں شفا

ذکر نفی اثبات دادیوں وارو کھوٹ
ظالم وچہ قرآن دے رکھیں نام خدا

وَمَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا

بہختاں تے ظالماں کیتا ایڈ غضب
وتا سرور مریداں طرف اساڈی نور
پھسر بھی اپنے لہے واکرن نمون خیال
آخر گھاٹا پاوندے ایسے ظالم نوک
ظلم کما یا نفس تے جھلسی سدا عذاب

آیا ایہ قرآن جو رحمت کیتی رب
استحقاق او پر کی ہووے رحمت بدی ہو
لاہامول گواہیکے جاوے مندے حال
ستھوں منفعت گواہیکے چلے حیاتی روک
ستھوں چلے ونجائی کے رست و اسباب

بیان معکرتی ہر چہار خلط

جیوں کر آوے خون وچہ ظاہر کوئی فساد
اشنتین تے پاڑہ بھی بخیر عناب
ایویں علم بھی خون ہو جے ایہہ فاسک ہو
برے عقت ایڈ فلسفہ باطل ہو خیال
یا جد وادعا خون وادھد کران طبیب
ایہو فصیح علم دادل نہیں نہ اسان کمال
نصہ کہ دھاکے پیوندے اتوں خرق کلاب
تاں پھر ہوندا فائدہ کہندے سب طبیب
جان دوا جو قلب دی ذکر صبح تے شام
تسلی ذکر تے تقویت ایہ معجون عجیب
ذکر نفی اثبات واد عشقی حب کمال
بہت عبادت ظاہری نالے دلی حضور
خطے تے رسواں جو دلتھیں دور ہٹا

بین مصنفے خون دے شہدائے فولاد
صاف کرن جو خون نوں جھپٹا ہویا خراب
کر تھہریم قرآن دی اسنوں صاف کرو
موجب پاک کلام دے دلتھیں دیو کمال
ایویں باطل علم جو کرتوں دور حبیب
ھرگز رکھ نہ دوستی غیر اللہ دے نال
ٹھنڈے شربت صندلی شیریں شہد جلاب
ایہو طریقہ ایس جاسنتوں نیک نصیب
دقوت زمانہ جان توں نسخہ آرام
نالے رکھ مراقبہ جو فرمائے طبیب
ایہ مجرب قاعدے ہر دم رکھ خیال
ہو استحقاق نفس دی خودی بکھر دور
رکھ نہ کوئی آسرا باجھوں ذات خدا

بیان پرہیز برائے ایں مرض

بہت کہنا چھوڑ توں گلاں واہیات
کثرت صحبت غافلاں نال نہ کر تحقیق
بھی جو اپنے آپ نوں جان وڈے دانا
کچے صوفی ہو جو مارن وحت دم
رات دنے جو مار دے اینویں جھوٹی لاش
محس ایسے شخص دی تینوں کرے خراب
جس دے اندر خوف نہ یاد نہ اللہ پاک
دنیا وچہ ذلیل بھی ہو کرے بدنام
وچہ یاتی پھاسنا اندر محسوسات

بہت کھانا پیو نا سونا دن تے رات
لمحہ رتے بیدین دے جانویں نہ نزدیک
صکلی حمق اوہ نے نیڑے انہاں نہ جا
گمراہی وچہ غرق اوہ ہو رہے ہر دم
سینہ غیر اللہ بھتیں انہاں نہو یا صاف
جیہڑا اندر غفلت اں ہو رہیا عرقاب
صحبت ایسے شخص دی تینوں کرے ہلاک
آخر ویسے موت و جانویں گانا کام
دنیا دے اسباب وچہ یاد نہ راہ نجات

يُؤْسُوْنَ فِيْ صُدُوْرِ النَّاسِ مِنَ الْجَنَّةِ وَالنَّاسِ

اندر دل دے ڈال دے اوہ مندے دسواس
طنہ ہر گلاں مٹھیاں باطن وچہ حسد

ہو رہی ہودہ گوئیاں جو عادت خناس
مومن سادہ لوح نوں ڈالن وچہ عذاب

بیان غذائے اہل مرصن

فرض نماز گزار نے والدے نال حضور
ہے توجہ رب دل وچہ نہک زہمیش
ظاہر باطن اپنا اللہ دل مشغول
قوت غضبی وچہ جے آوے کو نقصان
استغفار زبان تے ہر دم جاری رکھ
کریں تو وضع حق دی نسخہ ایہ عجیب
جب کہ کثرت غضب دامادہ ہو یا خراب
قَوْلًا قَوْلًا لِّیْنَا آیا وچہ تہران
صحبت نال اکابر اں وڈی ایہ دوا
ہمد دی انسان دی ہو رستل جان
قوت شہوی وچہ جے آوے کو نقصان

ظاہر باطن رب تھیں نال ہووے دور
بیچو پی بیچو گی ربدے ہر دم پیش
اندر یاد حق دایم دی خلل نہ آوے مول
کراسدی تبدیل توں تو بہ نال جوان
کریں ملامت نفس نوں شربت تو بہ چکھ
ہو رہا سبب عاجزی جو کچھ کہہ رہا ہے
کثرت تسبیحات دا اسٹروں دیہہ سباب
کریں ملامت آپ نوں نسخہ ایہ آسان
جاہل کو لوں سنا ایہہ پرہیز بھرا
ایہ غذا مریض دی وچہ حدیث بیان
کراسدی تبدیل توں شرع جیادیں جان

شرمِ حصارِ رسولِ مستیر ہو رہا ملکِ تھیں
 زائدِ شہوت جے ہووے تاں جھب کرنے کلاخ
 کارن اس بیمار دے ہووے پیر ہینہ
 طے سوہنیاں عورتاں مول نہ کرے خیال
 یاد نہ رہن عجب اوتاں نا پھر یاد خدا
 طرف نا محرم عورتاں نکھن وڈا گناہ
 بد پر ہیری جو کرے دائم رہے ہمیا
 غداروزے رمضان دی بھی آوا ب سمہال
 پاک انفاس تے مستحب روزِ نفلی جان
 وہی مرض سوداؤ دی حسنوں غلبہ پا
 موہو مہ تکلیف جو فانی دنیا کان
 کم نہ آئے اُنہا نون دولت دنیا مال
 عزت اس دوا ہے اٹھیں اگے موت
 نفسی طبعی لذتوں رہن اپر کتار
 صلی عشقِ خدائید احاسِ حسنوں درد

الحیاء من الایمان جانی مال عتین
 بری نطس تھیں بچتاں ہووے صلا کج
 صرگز ویکھے مول نا صورت دل انگیز
 نہیں تاں عشق مجاز تھیں پوسی اس حجال
 اس حالت وچہ لاوند شیطان اپنے دا
 خلوت تھیں دھہ ہے جہیری کرے تباہ
 صحبت چھوڑیں فاسقاں جنہاں ایہہ آرا
 حفظ فروج محافظت صردم وقتاں مال
 وضو بھی سختیار ہے وڈا جہت شیطان
 یاد کرے اوہ موت نون چھوڑے کم ریا
 کرے خیال جو مر گئے اگلے سب سلطان
 باجھوں نیک اعمال دے کی یجانا مال
 کی کرنے ایہہ محل جاں آخر ہونا فوت
 گرفتاری موہوم تھیں کریمہ ہیر ہجار
 دنیا ولے دھندیوں فارغ ہے اوہ مرد

حکایت کا

ہک دن کیتی رب بھتیس مو سے ایہہ دعا
 حکم ہو یا جو جاوے توں اوپر اوکس پہاڑ
 بہتر موسیٰ جاں گئے کر کے بہت تلاش
 ننگا بدن فقیہ دا اوپر ساری گرد
 بہتر موسیٰ او سنوں کہی جا سلام
 موسیٰ نے فرمایا ایہہ عاشقِ دلگیر
 تیرے کارن رب تھیں تاں میں کج عا
 سنکے نامِ خدائید کنیا کس وجود
 حضرت ایہہ گل دیکھ کے ہو گئے تیران

اپنا بندہ خاص توں مینوں کوئی دکھا
 بندہ میرا خاص ہے بیٹھا وچہ اجاڑ
 ڈھڑا اک فقیہ بھٹھانیک معاش
 ہر دم یادِ خدائے نوں کر داسی اوہ مرد
 کچھ جواب نہ دیوندا کوئی کرے کلام
 جیکر عشقِ خدائید اتنیوں دا ہنگام
 تاں دیدارِ خدائید اتنیوں تھئے عطا
 ڈکا نعرہ مار کے ہو گیا نابود
 کہہ سکے یا رب ایہہ کیوں ہو گیا بھجان

تدوں جناب خدا تعالیٰ آپ کی ایہ ندا
پھیر نہیں اوہ جیوندا سنگے ساڈا نام
نا کوئی بھاؤن او سنوں دنیا ولے سنگ
ایہ درد خدا پیدا وصل کنوں پیغام

جنوں کامل درد ہے کیتا اساں عطا
دنیا دی کوئی او سنوں یاد رہے کلام
اوپر شعلے شعلے جلد ا جویں پتنگ
نانی کرنا آپ نوں ایہ اسدا انجام

حکمت یکا

حضرت ابو یزید جو بسطامی سلطان
اللہ کو لوں سنگے آپے نت دعا
آئی ابایزید نوں غیبوں ایہ ندا
ایسر وصل نہ ہو وندا تینوں مول نصیب
یعنی لیا اوہ چیز جو ساڈے پاس نہو
سنگے اس الہام نوں رے زار و زار
سب شے جاناں تدہ نقیصے میرے سار
علم پڑھکاں تدہ واسطے نیکی عمل کراں
صابر و چہ بلائیکے نعمت و چہ شکور
نیکی دی توں سبق سب تیری طرفوں سے
سبہ نمازاں تیریاں روکے تے ارکان
تیرا حکم جہاد ہے جان کراں ترموبان
حکم ہو یا ایہہ عمل جو کیتے تدہ تمام
بے لہیاں روزیاں حوراں تے غلمان
ایہہ جو تدہ عبادتاں گن گن دسیاں سمجھ
لوکاں دیاں عبادتاں ساڈے پاس کرو
عالم پاس فائدے سنانوں کوئی نہ لوڑ
تاں پھر حضرت رویہ کے کیتا ایہہ سوال
جیہڑے تحفہ گھن کے آواں وچہ جناب
ہو یا حکم جناب نقیصے لے ہند و مقبول

کامل صوفی پارس عامل و چہ عرفان
یارب سایاں کریں توں اپنا وصل عطا
توڑے خالص عمل توں کردار نت ادا
جد تک تحفہ لیا دسیں ناہیں پاس حبیب
دیواں تاں اوہ چیز جو تیرے پاس نہو
پھر کیتا ایہہ کسر ضعیف و چہ جناب عطا
سبہ خوبی ہے تدہ نقیصے تیرا نہیں شہا
شاعل و چہ عبادتاں تیرے کارن ہاں
سبہ توں نقیصاں تدہ نقیصے لے ستار غفور
میں نا جانا تدہ نقیصے باہر کہہ پڑی شے
جج زکوٰۃ تاں تیریاں اے میرے رحمان
تحفہ کیہڑا ہو میں لیکساں تیرے جان
بدلہ پاساں نہاں واجبت و چہ انعام
بدلے حج زکوٰۃ دے جنت و بہشتان
انہاں چوں ہک بھی مول نہیں ان لہجہ
بھرنے نغزانے ایس جاہر گزناہیں تھوڑا
جو جو سے کم کیا پاوے منصب و وڑ
یارب میں نہ جاندا کیہڑے ادہ اعمال
پاواں نعت مول دی بنہا نال شتاب
تحفہ سوز گداز دا و چہ جناب مقبول

خالص عمل نہ ہو رکود و عشق کے تل
خالص مول نہ ہو وندے عشق بناں اعمال
جو کوئی لیسکے آوند اہیہ تحفہ نایاب
وچہ شران شریف و اوپر پاک رسول

جہیز اہتہ نہ آوند اسارے جگدے تل
ساکن پہنچن منزلیں عشق محبت نال
پاوے عزت مرتبہ ساڈی وچہ جناب
کارن عشق خدائیدے آیت ہوئی نزول

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ ۝

کارن حب خدائیدے جو اصحاب رسول
اندر عشق خدائیدے جان کرن قربان
چھوڑن خوشی قبیلے جہت خدا
جان گھمائی انہاں نے اندر عشق حبیب
مستبول خدائے نول انہاں دے اعمال
یار اپنے فضل بخش عرمت پاک حبیب

جنگاں اندر جائیکے ہو جاوے مستول
دل بخش کرن قبول جو اللہ دامن
اگے پاک رسول دے جاناں کرن خدا
سار جگ تھیں نہ سار ہوئے نیک نصیب
تے پائے انہاں نے عشق الہی نال
کریں پد پر فقیر نول اپنا در و نصیب

خاتمہ کتاب و تاریخ و تہ مصنف و بیان تصانیف بقہ

دم و دم شکر خدائیدے او جب لکھ نہرا
وَن پونیاں بوٹیاں نگ برنگے پھل
چنگے چنگے باغ میں دھٹے وچہ حبیبان
مالی کر کر کوششاں بوٹے لان سنوار
حبیب کر وچہ جناب دے ہودن بہتبول
نظر کرم دی جنہاں نول بھالے پاک جناب
میں بھی رب و فضل دی کر کے اس ہنجار
قسم دیاں بوٹیاں صاحب شان کمال
کتھے مدین امین ہے کتھے مصرت م
ملک ملک دے چو نویں تحفہ جات لبیا
جب کہ بازش فضل دی گئی حبیبوں ہو
بھج بھج آون سیرنوں چنگے لوگ تمام

ہوئی حبیب کے فضل تھیں ایہ گلزار تیار
عمولی لایا بھاگ تاں پوسی چنگا تل
جے رب لاو بھاگ ناں ہو جاوے بران
مالک کرے پسند تاں بن وڈے گلزار
بالن بنکے وکن اوہ کوئی نہ چھپد مول
ہر موسم وچہ ہین اوہ تازے سدا گلاب
مومن بھایاں واسطے لایا ایہ گلزار
دوروں دوروں ٹھہروں کے آندیاں محنت نال
کتھے عربستان ہے کتھے ہے اوہ شام
کر کے جمع تمام نول دتا باغ بن
دھم جاسی اس باغ دی ملکاں تے خوشبو
جد دیکھن تاں باغ ایہہ ہوسی سبیر مدام

جسکے میرے سب نول ہو یا ایہہ منظور
 ہر موسم و چہ دیوسی تازہ پھل عجیب
 بھالن اصلی مخزنوں جو ہیں دانشمند
 اس کارن ایہہ باغ میں لایا ناہیں نول
 حد تک مقصد بات داپا وے نالسان
 اس گلشن و سیر و مطلب ایہو اخیر
 جیونکر جھاگ مصیبتاں پائی انہاں مراد
 صبروں شکر و انہاں نہوں بکتا آباد
 دیکھ ذرا معلوم کر ہر بوٹے دا حال
 مارن کارن ویریاں کیا کیا لائے پھند
 سب تکلیفاں سمے تے صبروں لیاں تھل
 کھک بوٹے کنوں رب دتے باغ بنا
 توں بھی جیکر انہاں دی صبر و پچھیں حال
 کھا میوے اس باغ کچن چن چھولی پا
 سمجھن گے استبانوں صاحب ہوش کہاں
 جس بت کے اگندھتیں ہووے بند دماغ
 تھوم سنگھائیے اوسنوں چنبے دا پس
 چنکی مندی چیز و فرق نہ جانن جو
 جہاں نول ب فضل تھیں کیتا حق شناس
 چھوڑ پڑا ذکر ایہہ نہ کر لئی بات
 آپے جسکے اوسنوں ہوئی ایہہ منظور
 بے سمجھانوں لوے گا آپے اوہ سمجھا
 رکھ اوے دی اس توں تکیہ غیر ہٹا
 نیر کے دی آس نہ رکھن گھڑ سجان
 راتیں ہو یاں لیاں دیکھ دیکھ اوٹھو پاس

رونق اس گلزار دی کدی نہ ہو سی دو
 چن چن میوے کھاوےں جہیڑے نیک نصیب
 احمق اونیاں نبتراں کر دے رہن پسند
 اندر شوق نطناریاں رہن نرا مشغول
 کیا جا پے انسان ہے یا مور کھجوان
 ہر بوٹے نوں دیکھ کے کر حاصل تاثیر
 اینویں توں بھی جھاگسیتاں ہو ہیں دلشاد
 دشمن دوتی غیرتی سب ہوئے برباد
 کیا کچھ کیتی دشمنان انہاں بید و نال
 دم دم رب نے انہاں اکتا قدر بلند
 دیکھ حنا پھر انہاں نوں کیا کیا لائے چل
 ویریاں دی بکیارگی پیٹی بیج حنا
 تینوں بھی رب فضل تھیں کر سی لال مال
 کاواں طوطیاں وانگ نہ ٹک ٹک دیں گو
 مور کھتے بے سمجھ واپنے نہیں خیال
 اس گندے و سیر توں کیا جنگل کیا باغ
 کویچہ جان سی دونوں اسے تل
 حق بھل پھر انہاں نوں کیونکر معلوم ہو
 اس وحدت و باغدی بھیج بھیج لیسن باس
 سوچ کتاب حسنہ انوں صبدی واحد را
 کر سی ایس کتاب نوں لگاں تے مشہور
 نال ہدایت اپنی لیسے عمل کرا
 جہاں تکیہ رب و اتہاں نہ نہ نکا
 کیسا کسے بزرگ نے کہیا خوب کھلن
 جھٹھ انہاں نذا جیونا جہاں بیگانی آس

رکھ پذیرا کرے دی توں بھی اس مدام
صورت سیرت عقل بھی علم اتے ایمان
ہو رہا راں نعمتیں باجھ حساب شمار
دیندا پہنن واسطے رنگا رنگ لباس
پھر مداح معنیب راں تینوں کیتیا رب
کل تصنیفیں تیریاں کیتیاں اوں مقبول
دیکھ سوال آخرت چھپا پی کتنی وار
پھر نہایت اسلام نوں کیا دتار بستان
لوئی والا حسن انجہ جو خوان معنیب
پھر محمدی معجزے حضرت کے اعجاز
پھر گلزار محمدی ہوئی جدول تیار
چھاپن والا مرگیا تاں ہوئی اوہ بہ بند
پھر حافظ دیوان دا ترجمہ جو منظوم
پھر ہن پچھلے سال جو یوسف دی گلزار
شیخ الہی بخش نے چھاپی وجہ لاہور
جتنے قسطے بنے ایہہ وجہ زبان پنجاب
نالے رب و فضل تھیں ہوئی بہت پسند
چاروں طرف پنجاب وجہ بہت ہوئی مشہور
اوستھیں پچھلے پھر ہن نکھی ایہہ گلزار
اگر جس قبولیاں اوہ تصنیفیں کل
تیراں سوتے پنجویہ ہجری کے شہما
یارب دتی سونپ میں تینوں ایہ کتاب
ذکر بزرگان جنہاں مذے کیتے یں مذکور

طرح طرح دے تہہ نوں بخش انعام
منہ ہتھ پیر پران سجھ اٹھیں کن زبان
کھا دن پیون واسطے دیند الیل نہا
اوس فضل حسان نہ آون وجہ قیاس
فضلوں تینوں بخشیا شکر کرند اڈھب
کر دانا منظور جے کوئی نہ پچھدا مول
کیتے رب نے اوس لکھ حشر دین ہار
دونویں حصے بار ہا ور تے وجہ حسان
اوہ بھی لوکاں دیکھ کے لوئی دتی پا
اوہ بھی وجہ حسان دیکھ بے انداز
چھپ چھپ کتنی وار اوہ وکی کئی ہزار
ایسپر ہن بھی اوس لاکھاں خواہشمند
جتنا اوہ شہوے خود تینوں مع سوام
چالی جزاں بنائیکے کیتی تہہ تیار
اس قصہ اس جہاں کوئی نہ بنی ہو
سمجھناں نالوں بنی ایہ وڈی بہت کتاب
جسنے دٹھا اوسنوں بہت ہو یا خورند
ہر کوئی طالب اس دنیا نیڑے بیا دور
ایہ بھی رب و فضل تھیں پاسی قدر وقار
ہن بھی ایس کتاب دا اوہ پاسی مکمل
بہیرے وجہ پذیر ایہ لکھی جاں گلزار
کریں قبول جناب تھیں تیرا نام و تاب
نال محاسبے اُنہا مذے بخشیں کل تصور

تمت

سن ماں باپ نے دوستاں ہو رہو خوش کام
کریں پذیر فقیر و جنت دچہ عتام

تمام شد

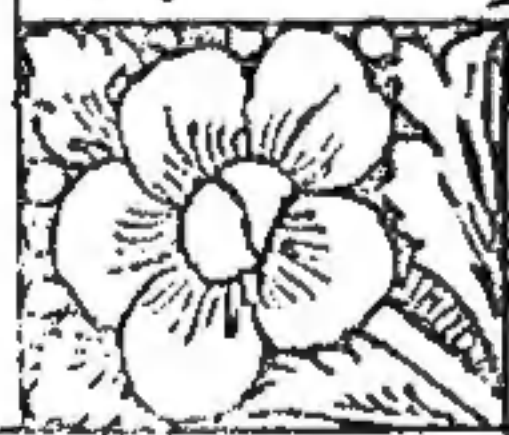
تاریخ تصنیف کتاب طبع از محمد منظور علی خلیف الرشید مصنف صاحب

قلم کعب محمد دے والد بزرگوار مینوں پاس بلائی کے حکم دانی الفور ظاہر و چہ تاریخ اوہ ہوا مکمل ہو یعنی ہجری سن اوہ جا پے ظاہر حال	کر چکے تصنیف جاں موسیٰ دی گلزار لکھ اسدی تاریخ توں کر کے ایسا غور باطن اندر اوسدے مطلب نکلن دو اوسے وچوں عیسوی نکلے عدداں نال

کر منظور ایہ حکم میں کیتا نہ کر خفیف
۲۵
تیرہ سہ تے پنجویں نکلیا سن تالیف

قطرہ تاریخ طبع از عالی نیاز محمد منظور دارین مولانا مولوی شیخ محمد حسین صاحب عروہ طبیب اکبادی استاد مصنف

یہ نسخہ عجیب چھپا دلپذیر مفصل ہے اس میں رسولوں کا حال میں اسکی محبت میں کیا کیا کتب مصنف ہے اس کا بڑا باکمال بہار معانی یہ ہے گلزارِ عالم ہے حسن عمل موسوی دلپذیر	کہ جس کی ہے ہر اک ادا دلپذیر عجب شعر ہے خوشنما دلپذیر دلارا عجب دلربا دلپذیر خوشا دلپذیر و بسا دلپذیر فصاحت بلاغت ہے کیا دلپذیر سن و سال ہجری خوشا دلپذیر

دگر سال طبع اس کو لکھو حسین
کہ گلزار موسوی بحبا دلپذیر

ایضاً منہ

چہ چکی گلزار موسیٰ دلپذیر سال اس کے طبع کا پوچھو اگر	ہو گئے خوش دیکھ کر اہل ضمیر ہے جب گلزار موسیٰ دلپذیر

مندرجہ ذیل کتب کے علاوہ ہفت قسم کی کتابیں

شیخ الہی بخش عبداللہ بن ہجران کتب لاہور سے طلب کریں

دلالت سے وفات تک کے تمام حالات زندگی مفصل درج ہیں اس کے علاوہ حقائق رائے رائے و خلافت راشدہ کے متعلق عالمانہ بحث کی گئی ہے قیمت صرف ایک روپیہ ۲۲ ۱/۲

قصص القرآن
اس کتاب میں مصنف نے نہایت محنت سے قرآن مجید کے تمام قصص جو مختلف مقامات پر مرقوم ہیں ایک عجیب ترتیب سے ایک جگہ کر دیئے گئے ہیں گویا ۲۹۹ قصے ایک جاترتیب وار مرقوم ہیں۔
علاوہ ازیں ۴۴ مشہور و معروف معجزات الہی کتب احادیث سے استنباط کر کے نہایت آسان پیرایہ میں کتاب کو ختم کیا ہے۔ بچوں کو نہایت مفید ہے حجم صفحہ ۲۵۴ قیمت صرف ۸۔

مارع حبيب اللہ
یہ پاکیزہ کتاب حضور سرور کائنات مقرر موجودات علیہ الصلوٰۃ والسلام کے بالوضاحت اور بالتفصیل سولہ پاک پر مشتمل ہے اس میں حضور علیہ السلام کے نور مبارک اور ولادت باسعادت سے لے کر ایام طفولیت اور آغاز شباب و ہجرت اور نبوت کے کل مفصل حالات و معجزات اور مصراحت شریف اور ہجرت سے وصال تک کے عجیب واقعات اور غزوات و فتوحات و ترقی اسلام اور اخلاق و آداب و معجزات و حلیہ مبارک و پیشینگوئیاں اور شفاعت کبریٰ وغیرہ مضامین پر نہایت عرق ریزی سے اور جانفشانی سے روشنی ڈالی گئی ہے غرضیکہ اردو زبان میں حضور علیہ السلام کی اس سے بڑھ کر کوئی مکمل سوانح عمری نہیں مل سکتی۔ قیمت صرف ۲۲ ۱/۲ ۸۔

فوج الغیب
یہ کتاب حضرت غوث پاکؒ کی صوفیانہ تصانیف میں سے ہے جو پیچھے عربی زبان میں تھی۔ اب اس کا مولانا مولوی محمد اویس صاحب نے عام فہم اردو میں ترجمہ کیا ہے اس میں تصوف کے وہ نکات بیان ہوئے ہیں کہ لطف آجاتا ہے۔ اس کتاب کا ہر ایک کے پاس ہونا لازمی ہے۔ لکھائی چھپائی دیدہ زیب ہے۔ ایک دفعہ منگوا کر آزمائش کریں۔ باہیمہ قیمت صرف ۸۔

علاوہ ہفت قسم کی کتابیں و قرآن مجید طلب کریں

یہ پاکیزہ کتاب حضرت امام محمدؒ کی بہترین تصنیف ہے جس کا عام فہم اردو ترجمہ مصنف کی خاطر جناب مولانا مولوی محمد عابد الرشید و عبد العزیز صاحب حکیم لاہوری سابق مشیر تعلیمات ریاست بہاولپور نے فرمایا اور بصرہ زرکبیر طبع کیا ہے۔ جس میں فاضل مصنف و شارح علام نے عورت مرد و فتوہ طہارت و جنابت کے بالتفصیل مسائل اور اسی طرح عورت مرد کی نماز اور ہر طرح کی زکوٰۃ اور وقت اور تمام احکام حج اور قربانی ایمان۔ شفاعت۔ نعت۔ یرغرض ہر طرح کا کھارج اور اس کے مفصل احکام اور طلاق و عدت وغیرہ ہر طرح کی دیت قتل قصاص ایمان نہایت آزاد و علام زناہ کاری مرد و عورت کے مفصل احکام لواطت شہہ رہزنی چوری زناہ کاری۔ جھوٹی گواہی وغیرہ ہر طرح کی قسم اور کفار و گناہ کی نذر تجارت اور بیع میں شرایک۔ دارالحرب میں تجارت وغیرہ قرض غیر منقول چیز اور شفعہ رہن اور تجارت۔ بحری و بری جانوروں کا کھانا۔ شکار و سرکار و شراب پوشش نیشہ وغیرہ جہاد فی سبیل اللہ دعوات اسلام مال عنایت فضیلت ہی بصدق و کذب اور عنایت برادری اور نا طہ داری سے سلوک آل اولاد و بیہ زہد دعوت نرمی اور سختی پڑی ہوئی چیز کا پانا حلالہ وغیرہ وغیرہ غرضیکہ یہ کتاب دیکھنے سے تعلق رکھتی ہے۔ باہیمہ قیمت ضرور دو روپے ۲۲ ۱/۲

الکلام الحسن
ماویٰ بیع معجزات حضرت خیر البشر صلعم فی معجزات مصنفہ مولانا حکیم محمد عبد العزیز و عبد الرشید لاہوری جو احادیث صحاح ستہ سے ثابت ہیں نہایت شوق و سہ سے اس میں درج کیے گئے ہیں۔ عاشقان حضرت رسول مقبول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کے پاس اس کتاب کا موجود ہونا ضروری ہے اور دعا عظیم کے لئے انہیں ہر ایک محبت کیلئے پیشہ کا حوالہ بقید صفحہ کتاب درج ہے باہیمہ قیمت صرف ۲۔

صدیق اکبرؓ
یعنی سوانح عمری حضرت صدیق اکبرؓ رضی اللہ عنہ اول حضرت شفیع المذنبین خواجہ محمد عبداللہ صاحب اختر بنی سہ۔ جس میں ابتدا سے

قصص محمد بن عبد اللہ
تفسیر سورۃ یوسف مفصل بیان قصہ حضرت یوسف نہایت ہی دریا گزیر و رفت پر مینر پیرایہ میں مصنف نے بیان کیا ہے۔ جس کے پڑھنے سے سخت سے سخت دل کا آبی بھی نرم اور رحمدل ہو جاتا ہے۔ یہ کتاب صوفیائے کرام کے لئے حتمی ایمان ہے اور داعیوں کی رونق بخا کر کیلئے از بس مزید لکھائی چھپائی نہایت خوش خط و کافذ بھی عمدہ اور انیس لکھایا گیا ہے۔
وجود ان خوبیوں کے قیمت صرف ۸۔

مکتبہ محمد رسول

الحمد لله والثناء والتمجید لکتاب مستطاب تاری کریم ابیہ کرام علیہم الصلوٰۃ والسلام المکتبہ

عجائب القصص
کلامی
۱۲۵۹ھ
(من تصانیف)
ابو محمد محمد بن عبد البر
تقوالہ

سید ابوالحسن علی بن محمد بن عبد البر بن جلال الدین تاجران کشت میری بانار لاہور

مکتبہ محمد رسول